தமிழ் அர்த்தத்துடன் கூடிய

ஸ்ரீ மத்கீதாபாஷியம்.

மூன்றாவது பாகம்.

(13-வது முதல் 18-வது அத்தியாயம் உள்பட)

கும்கோணம்
ஸ்ரீ ஜனார்த்தன பிரிண்டிங் ஒர்க்ஸில்
பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

விலை] 1929 [ரூ. 0—12—0

18-வது அத்தியாயம், 16-வது சுலோகத்தின் குறிப்பின் கடைசியில் (பக்கம் 626) இதைச் சேர்க்கவேண்டியது.

இங்கே ஒரு கேள்வி—ஜீவனுக்கு நல்லதோ, பொல்லாததோ, தன் இஷ்டப்படி ஒரு வேலையைச் செய்ய சக்தி இருக்கிறது. பகவான் அவனைத் தடுக்கிறதில்லை. தடுக்காமலிருப்பதோடு, அந்தந்த வேலைகளுக்கு உத்திரவும் கொடுத்து, அதைக்கூட இருந்து நடத்துகிறார் என்று சொல்லுகிறீர். அப்படியானால், ஒரு ஜீவன் நல்ல வேலையைச் செய்வானேன். ஒரு ஜீவன் கெட்ட வேலையைச் செய்வானேன்? என்று.

பதில்.—அவனவன் முன்னாலே செய்த கர்மங்களினாலே பகவானுக்குக்கோபமும், ஸந்தோஷமும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளாலே ஒருவன் நல்லதையும், ஒருவன் பொல்லாததையும் செய்கிறான்—என்று.

(பகவானுடைய கோபத்துக்கும் ஸந்தோஷத்துக்கும் அதிருஷ்டமென்றும், கர்மமென்றும் பெயர். ஸந்தோஷத்தை நல்ல அதிருஷ்டமென்றும், நல்ல கர்மமென்றும், கோபத்தைத் துரதிருஷ்டமென்றும், துஷ்கர்மமென்றும் சொல்லுகிறது.)

2. இன்னொருகேள்வி—(1) அதிருஷ்டங்களினால் ஜீவன்களுக்கு நல்ல வேலையும், பொல்லாத வேலையும் ஏற்படுமேயானால், ஜீவனுக்கு இஷ்டப்படி நல்லதோ, பொல்லாததோ, ஒரு வேலையைச் செய்ய சக்தி இருக்கிறது என்பது எப்படி? (2)அதிருஷ்டங்களினாலே ஜீவனகள் ஏவப்படுவார்களேயானால், செய்யென்று விதிப்பதும், செய்யாதே என்று தடுப்பதுமானசாஸ்திரம்எதற்கு? ஏனென்றால், நல்லதைச்செய்கிறவனை செய் என்றுசாஸ்திரம் ஏவவேண்டாம்;கெட்டதைச் செய்கிறவனை செய்யாதே என்கிற சாஸ்திரத்தினால் தடுக்கமுடியாது—என்று.

(1) பதில்.—அதிருஷ்டத்தினால் ஜீவனுக்கு நல்லதோ, பொல்லாததோ இரண்டிலொன்றைச் செய்யத் தோன்றுகிறது. அதனால் அவனுடைய சக்திக்கு என்ன குறைவு; சக்தி குறைந்தால், எப்படிச் செய்ய முடியும். (2) சாஸ்திரமென்பது ஒரு யஜமானனுடைய உத்திரவு. அது 'செய்' என்றும், 'செய்யாதே' என்றும் இருவகையாக இருக்கிறது. 'செய்' என்பதைச் செய்தால், ஸுகம் கிடைக்கும். 'செய்யாதே' என்பதைச் செய்தால், துக்கம் கிடைக்கும். இந்த இரண்டு ஸங்கதிகளும் சாஸ்திரம் இல்லாமல் போனால் எப்படித் தெரியும். இவைகளைத் தெரிவிப்பதுதான் சாஸ்திரத்திற்குப் பிரயோஜனம். சாஸ்திரம் ஏவுகிறதுமில்லை. தடுக்கிறதுமில்லை. துரதிருஷ்டத்தினால் கெட்டவேலையைச் செய்கிறவனுக்கு சாஸ்திரம் வேண்டியதில்லை. நல்ல அதிருஷ்டத்தினால் நல்ல வேலையைச் செய்கிறவனுக்குச் சாஸ்திரம் கட்டாயம் வேண்டும்.

நல்ல அதிருஷ்டம் ஒருவனை ஸோமயாகத்தைச் செய்விக்கிறது. இப்படிச் செய்; இப்படிச் செய்யாதே என்கிற சாஸ்திரத்தை அறிந்து தானே, அவன் அதைச் செய்யவேண்டும். அதற்காகவும் சாஸ்திரம் வேண்டும்.

உலகத்தில் ஒரு யஜமானன் வேலைக்காரர்களுக்கு இதைச் செய்; இதைச் செய்யாதே என்று உத்திரவு பண்ணுகிறான். நல்ல வேலைக்காரன் செய்யென்பதைச் சொன்னபடி செய்து, யஜமானனை ஸந்தோஷப் படுத்தி, அதனால் லாபத்தை அடைகிறான். கெட்ட வேலைக்காரன் செய்யாதே என்பதைச் செய்து, யஜமானனுக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கி, அதனால் கஷ்டங்களை அனுபவிக்கிறான். உத்திரவினால்தான் யஜமானனுடைய இஷ்டமும், வருத்தமும் வேலைக்காரனுக்குத் தெரிகின்றன. இது போல்தான் யஜமானனாகிய தெய்வம் ஜீவன்களாகிய வேலைக்காரர்களுக்கு உத்திரவு செய்திருக்கிறது. அதற்குத்தான் சாஸ்திரம் என்று பெயர்.

உலகத்து யஜமானனுக்கும், தெய்வத்திற்கும் வித்தியாஸம் என்னவென்றால்—உலகத்தில் வேலைக்காரன் செய்கிற தப்புக்கள் யஜமானனுக்குத் தெரியாது. வேலைக்காரனுடைய தப்பினால் யஜமானனுக்குக் கெடுதியுண்டு. அதனால் வேலைக்காரனுடைய தப்பு யஜமானனுக்குத் தெரிந்தால், அந்த வேலையை நிறுத்திவிடுவன். தெய்வத்துக்கு ஜீவன்கள் செய்கிற எல்லா வேலைகளும் தெரியும். அவர்களுடைய தப்புக்களினால் தெய்வத்திற்கு ஒரு கெடுதியுமில்லை. அதனால் இவர்களைத் தடுக்கிறதில்லை. ஜீவன்களுடைய நன்மைக்காகத்தான் தெய்வம் உத்திரவு பண்ணியிருக்கிறது, தன் லாபத்துக்காக இல்லை. உலகத்து வியாபாரத்தை நன்றாய் கவனித்தால், கீழ்ச்சொன்ன கேள்விகளுக்கெல்லாம் பதில் நன்றாய் ஏற்படும். உலகமும் சாஸ்திரமும் ஒன்று.

3. மறுபடியும் ஒரு கேள்வி—சாஸ்திரமே வேண்டியதில்லை. ஒரு அதிருஷ்டம் முன் அதிருஷ்டத்தினால் உண்டாகிறது. அது அதற்கு முன் அதிருஷ்டத்தினால் என்று ஏன் சொல்லக்கூடாது—என்று.

பதில்.—இப்படியானால், உலகத்து வேலைகளிலும் "இதைச் செய், இதைச் செய்யாதே" என்று சொல்லாமலே ஒருவன் ஒரு வேலையைச் செய்யலாம். உதாரணம்—ஒரு வேலைக்காரனை யஜமானன் மாட்டைக் கொண்டுவா என்று சொல்லாமலே, வேலைக்காரன் தன் அதிருஷ்டத்தினாலோ, யஜமானன் அதிருஷ்டத்தினாலோ மாட்டைத் தானே கொண்டுவரலாமே?

4. இன்னுமொரு கேள்வி—அதிருஷ்டமே யஜமானனை மாட்டைக் கொண்டுவா என்று ஏவப்பண்ணுகிறது; வேலைக்காரனையும் உத்திரவைக் கேட்டு, மாட்டைக் கொண்டுவரும்படி செய்கிறது என்று ஏன் சொல்லக்கூடாது—என்று.

பதில்.—அப்படியே அதிருஷ்டம்தான் வைதிகமான வேலைகளிலும் 'இதைச் செய்; இதைச் செய்யவேண்டாம்' என்று சாஸ்திரம் சொல்லும்படியும், அதைக் கேட்டு அதின்படி ஒருவன் வேலை செய்யும்படியும் செய்கிறது. ஆகையால் ஒருவன் அதிருஷ்டத்தினால் வேலை செய்தாலும், சாஸ்திரத்திற்கு இடம் உண்டாகிறது.

அட்டவணை.

13—வது அத்தியாயம். சுலோகம்.

உடம்பு வேறு ஆத்மாவேறு—க்ஷேத்திரம், க்ஷேத்திரக்ஞன்.	1
இரண்டும் பகவானுக்கு உட்பட்டவைகள்.	2
க்ஷேத்திரத்தின் ஸ்வரூபம்.	3—6
ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிவதற்கு ஸாதநங்கள்.	7—11
க்ஷேத்திரக்ஞனுடைய ஸ்வரூபம்.	12—18
க்ஷேத்திரம், க்ஷேத்திரக்ஞன்—இவைகளுடைய சேர்க்கை அநாதி—அவைகளின் வேலைகள் வேறு.	19—20
சேர்க்கை தொடர்ந்து வருவதற்குக் காரணம்.	21—25
க்ஷேத்திரம்—க்ஷேத்திரக்ஞன்—இரண்டும் சேராத வஸ்து உலகத்திலில்லை.	26
இரண்டும் வேறென்று நினைக்கும் வழி.	27—34

14—வது அத்தியாயம்.

க்ஷேத்திரம், க்ஷேத்திரக்ஞன்—இவைகளுடைய சேர்க்கை பகவானால் உண்டாகிறது—பிரளயகாலத்தில்	1—3
நித்தியஸிருஷ்டியில்	4
ஸத்துவம் முதலான மூன்று குணங்கள்—அவைகளின் வேலைகள்.	5—9
ஒவ்வொன்று ஒவ்வொரு காலத்தில் மேலிடுகிறது—இதை அவைகளின் வேலைகளால் தெரிந்துகொள்ளலாம்.	10—13
மரணகாலத்தில் மேலிடுகிற குணத்தின் வேலை.	14—20
இந்த குணங்களை ஜயித்ததற்கு அடையாளங்கள்.	21—27

15—வது அத்தியாயம்.

ஸம்ஸாரம் அரசமரம்போன்றது—இரண்டுக்கும் வித்தியாஸம்.	1—2½
ஸம்ஸாரமாகிய அரசமரத்தை வெட்டும் வழி.	3—5
முக்தனுடைய ஸ்வரூபம்.	6—11
சந்திரன் முதலானவைகளும் பகவானுக்கு உட்பட்டவைகள்.	12—14
எல்லாம் பகவானுடைய ஆளுகைக்கு உள்பட்டது—எல்லா வேதங்கள் சொல்லுவதும் அவரைத்தான்—எல்லா பலன்களைக் கொடுப்பவரும் அவர்தான்.	15
பகவான் புருஷோத்தமன் என்பது—அதற்குக் காரணம்.	16—20

16—வது அத்தியாயம்.

தைவப்பிறப்பு, அஸுரப்பிறப்பு-என்று பிறப்பு இருவகை—அவைகளில் காணப்படும் குணங்கள்—	1—6
அஸுரப் பிறப்புள்ளவர்களுக்கு அடையாளம்.	7—18
அவர்களுக்குப் பகவான் செய்யும் தண்டனை.	19—20
ஒருவன் விடவேண்டிய மூன்று கெட்ட குணங்கள்:—ஆசை, கோ	

பம், லோபம்—இவைகளில்லாதவனுக்குக்கிடைக்கும்பலன். 21—22
சாஸ்திரத்தைக்கொண்டே எதையும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது. 23—24

17—வது அத்தியாயம்.

சாஸ்திரம் சொல்லாததைச் சிரத்தையோடு செய்தாலும் பலனில்லை. மூன்றுவிதச் சிரத்தை. 1—6
மூன்றுவித ஆஹாரங்கள். 7—10
மூன்றுவித யக்ஞங்கள். 11—13
மூன்றுவித தபஸ்ஸு-மனதினால், வாக்கினால், உடம்பினால் செய்யப்படுவது. 14—16
அது ஸத்துவம் முதலான குணங்களாலே மூன்று விதம். 17—19
மூன்றுவித தானங்கள். 20—22
வைதிகமான கர்மங்களின் அடையாளங்கள்—பிரணவம்-தத்-ஸத்-இவைகளின் சேர்க்கை—சேர்க்கையின் வழி. 23—28

18—வது அத்தியாயம்.

தியாகம்-ஸந்நியாஸம்-இந்த இரண்டும் ஒன்றுதான்—அதின் ஸ்வரூபம். 1—12
ஜீவனுடைய கர்த்ருத்துவம் பகவானுக்கு அதீனம். 13—17
மூன்றுவித ஞானம். 18—22
மூன்றுவித கர்மங்கள். 23—25
மூன்றுவித கர்த்தா. 26—28
மூன்றுவித புத்தி. 29—32
மூன்றுவித திருதி. 33—35
மூன்றுவித ஸுகம். 36—39
மூன்று குணங்களில்லாதவர் இல்லை. 40
பிராம்மணன் முதலான ஜாதிகளின் குணங்கள்—அவர்கள் செய்யும் வேலை. 41—44
அவனவன் தன் வேலைகளைச் செய்வதினால் படிப்படியாயுண்டாகும் பலன். 45—55
காம்யகர்மங்களையும் சொல்லியபடி செய்வதின் பலன். 56—57
பகவான் சொன்னபடி செய்யாததினால் வரும் கெடுதி. 58—62
முடிவு—பக்தியோகத்தின் உபதேசம். 63—65
சரணாகதி—சரமசுலோகம். 66
ஸ்ரீ கீதையை எவருக்கு உபதேசம் செய்யலாம், எவருக்கு உபதேசிக்கக்கூடாது. 67—68
ஸ்ரீகீதையை உபதேசம் பண்ணுவதாலும்; அதைக் குருவினிடத்தில் படிப்பதாலும், அதைக் கேட்பதாலும் பகவானுக்கு உண்டாகும் ஸந்தோஷம். 69—71
பகவானுடைய உபதேசத்தினால் அர்ஜுனனுக்கு உண்டான நன்மைகள். 72—73
திருதராஷ்டிரன் முதன் முதலில் கேட்டதற்கு ஸஞ்ஜயனின் பதில்— 74—78

த்ரயோதஶோऽத்யாய꞉.

ப்ரதமே ஷட்கே பரமப்ராப்யஸ்ய பரஸ்ய ப்ரஹ்மணோ பகவதோ வாஸுதேவஸ்ய ப்ராப்த்யுபாயபூதம் தது³பாஸநம் வக்தும் தத³ங்கபூதம் ப்ராப்து꞉ ப்ரத்யகாத்மநோ யாதாத்ம்யதர்ஶநம் ஜ்ஞாநயோககர்மயோகலக்ஷணநிஷ்டாத்³வயஸாத்யமுக்தம் । மத்யமே ச பரமப்ராப்யபூதபகவத்தத்த்வயாதாத்ம்யதந்மாஹாத்ம்யஜ்ஞாநபூர்வகைகாந்திகாத்யந்திகபக்தியோகநிஷ்டா ப்ரதிபாதிதா । அதிஶயிதைஶ்வர்யாபேக்ஷாணாமாத்மகைவல்யமாத்ராபேக்ஷாணாம் ச பக்தியோகஸ்தத்ததபேக்ஷிதஸாதநமிதி சோக்தம் । இதா³நீமுபரிதநே ஷட்கே ப்ரக்ருதிபுருஷதத்ஸம்ஸர்கரூபப்ரபஞ்சேஶ்வரதத்யாதாத்ம்யகர்மஜ்ஞாநபக்திஸ்வரூபததுபாதாநப்ரகாராஶ்ச ஷட்கத்³வயோதிதா விஶோத்யந்தே । தத்ர தாவத் த்ரயோதஶே தே³ஹாத்மநோ꞉ ஸ்வரூபம், தே³ஹயாதாத்ம்யஶோதநம், தே³ஹவியுக்தாத்மப்ராப்த்யுபாய꞉, விவிக்தாத்மஸ்வரூபஸம்ஶோதநம், ததாவிதஸ்யாத்மநோऽசித்ஸம்பந்தஹேது꞉, ததோ விவேகாநுஸந்தாநப்ரகாரஶ்சோச்யதே—

ஶ்ரீபகவாநுவாச—

இதம் ஶரீரம் கௌந்தேய க்ஷேத்ரமித்யபிதீயதே |
ஏதத்யோ வேத்தி தம் ப்ராஹு꞉ க்ஷேத்ரஜ்ஞ இதி தத்வித³꞉ ||

இதம் ஶரீரம்—"தேவோऽஹம் மநுஷ்யோऽஹம் ஸ்தூலோऽஹம் க்ருஶோऽஹம்" இத்யாத்மநா ஸஹ ஸாமாநாதிகரண்யேந ப்ரதீயமாநம்—ஆத்மநோ போக்துர்போகக்ஷேத்ரமிதி ஶரீரமித்யபிதீயதே । ஏதத்—அவயவஶ꞉ ஸம்காதரூபேண ச "இதமஹம் வேத்மீ"தி யோ வேத்தி, தம்—வேத்யபூதாதஸ்மாத்வேதித்ருத்வாகாரேண வ்யதிரிக்தம் க்ஷேத்ரஜ்ஞ இதி தத்வித³꞉—ஆத்மயாதாத்ம்ய

விது³: ப்ராஹு: | யத்³யபி தே³ஹவ்யதிரிக்தக⁴டாத்³யர்தா²நு-
ஸந்தா⁴நவேலாயாம் “தே³வோঽஹம் மநுஷ்யோঽஹம் க⁴டாதி³-
கம் ஜாநாமீ” தி தே³ஹஸாமாநாதி⁴கரண்யேந ஜ்ஞாதாரமாத்மா-
நமநுஸந்த⁴த்தே; ததா²பி தே³ஹாநுப⁴வவேலாயாம் தே³ஹ-
மபி க⁴டாதி³கமிவ “இத³மஹம் வேத்³மீ” தி வேத்³யதயா வேதி³தார-
மநுஸந்த⁴த்தே இதி வேதி³துராத்மநோ வேத்³யதயா ஶரீரமபி க⁴டாதி³-
வத³ர்தா²ந்தரபூ⁴தம், ததா² க⁴டாதே³ரிவ வேத்³யபூ⁴தாச்ச²ரீரா-
த³பி வேதி³தா க்ஷேத்ரஜ்ஞோঽர்தா²ந்தரபூ⁴த: | ஸாமாநாதி⁴-
கரண்யேந ப்ரதீதிஸ்து வஸ்துத: ஶரீரஸ்ய கோ³த்வாதி³வதா³த்ம-
விஶேஷணைகஸ்வபா⁴வதயா தது³பபத்³யதே இதி வக்ஷ்யதே |
தத்ர வேதி³துராத்மந: அஸாதா⁴ரணாகாரஸ்ய சக்ஷுராதி³கரணாவி-
ஷயத்வேந யோக³ஸம்ஸ்க்ருதமநோவிஷயத்வாத் ப்ரக்ருதிஸந்நிதா⁴-
நாதே³வ மூடா⁴: ப்ரக்ருத்யாகாரவிவேகேந வேதி³தாரம் ந பஶ்யந்தி|
ததா² ச வக்ஷ்யதி “உத்க்ராமந்தம் ஸ்தி²தம் வாபி பு⁴ஞ்ஜாநம் வா கு³-
ணாந்விதம் | விமூடா⁴ நாநுபஶ்யந்தி பஶ்யந்தி ஜ்ஞாநச-
க்ஷுஷ:” இதி || ||௧||

அவ— முதல் ஆறு அத்தியாயங்களில்—அடைய வேண்டிய வைகளுக்குள் மிகவும் உயர்ந்த பரப்பிரும்மமும் பகவானுமான வாஸுதேவனை அடைவதற்காகச் செய்யவேண்டிய பக்தி என்கிற உபாஸநத்திற்கு அங்கமான (உதவியான) ஜீவனை உள்ளபடி பார்ப்பதை ஞானயோகத்தாலும், கர்மயோகத்தாலும் அடையலாம் என்று சொன்னார். நடு ஆறு அத்தியாயங்களில்,—அந்த பகவானின் உண்மையையும், அவனுடைய பெருமையையும் அறிந்து, அவனைத்தவிர வேறு தேவதையையும், பிரயோஜநத்தையும் நினைக்காமல், அவனையே தியானஞ் செய்யவேண்டுமென்று சொன்னார். பிரும்மபட்டத்தைக்காட்டிலும் உயர்ந்த பணத்தையும், தன்னை மாத்திரம் அநுபவிப்பது ஆகிய கைவல்லியம் என்பதையும் பக்தி யோகத்தினாலே அடையலாம் என்றும் சொன்னார். இப்பொழுது கடைசி ஆறு அத்தியாயங்களில், கீழ் பன்னிரண்டு அத்தியாயங்களில் சொல்லிய ஸங்கதிகளைத் தெளிவாய் விசாரிக்கிறார். அவைகு

ளாவன—பிரகிருதி, ஜீவன்—இவைகளின் சேர்க்கையான உலகம், ஈசுவரன்—இவர்களுடைய உண்மை; கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம்—இவைகளின் ஸ்வரூபம்; இவைகளைச் செய்யும் வழி—என்று.

அவைகளில் 13-வது அத்தியாயத்தில், உடம்பு, ஆத்மா இவைகளின் ஸ்வரூபமும், உடம்பினுடைய உண்மையும், உடமபைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்ப்பதற்குச் செய்யவேண்டியவைகளும், அந்த ஆத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபமும், இயற்கையில் குற்றமில்லாத ஆத்மா உடம்புடன்சேர்ந்ததற்குக் காரணமும், ஆத்மா உடம்பைக்காட்டிலும் வேறு என்று அறியும் வழியும் சொல்லப்படுகின்றன—

பகவான் சொல்லுகிறார்—

உலகத்தில் ஜனங்கள் 'நான் தேவன், நான் மனிதன், நான் பெருத்தவன், நான் இளைத்தவன்' என்று ஸுகத்தையும், துக்கத்தையும் அநுபவிக்கிற ஆத்மாவோடு ஒன்றாக உடம்பைச் சொல்லுகிறார்கள். இந்த உடம்பை—அதின் உண்மையை அறிந்தவர்கள் அந்த ஆத்மாவைக்காட்டிலும் 1 வேறு என்றும், அது அவனுக்கு ஸுகத்தையும், துக்கத்தையும் அநுபவிப்பதற்கு 2 க்ஷேத்திரம்(இடம்) ஆயிருக்கிறதென்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஆத்மாவின் உண்மையை அறிந்தவர்கள் அந்த உடம்பை "என் உடம்பு" என்று முழுவதையும், "என் தலை, என் கை" என்று ஒவ்வொரு பாகத்தையும் 3

1 ஒரு வீட்டிலிருந்து ஸுகத்தை அநுபவிப்பவன் எப்படி அந்த வீட்டைக்காட்டிலும் வேறோ, அப்படியே உடம்பிலிருந்து ஸுகத்தை அநுபவிப்பவனும் உடம்பைக்காட்டிலும் வேறு.

2 க்ஷேத்திரம் என்ற சொல்லுக்கு வயல் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். எப்படி வயலில் நெல் விளைகிறதோ, அப்படியே உடம்பு கர்மங்களின் பலன்களும், மேல்கர்மங்களுக்கு விதையான வாஸனைகளும் உண்டாகும் இடமானதால், அதைக்ஷேத்திரம் (வயல்) என்றுசொல்லலாம்.

3 ஆத்மா அறிகிறது; உடம்பு அறியப்படுகிறது. ஆகையால் இவையிரண்டும் வேறு. ஒருவன் எதிரே நிற்கும் பொருளை அறியும் பொழுது, 'மனிதனான நான் இதைப்பார்க்கிறேன்." என்று எண்ணுகிறான். அப்பொழுது மனிதன் என்கிற உடம்புக்கும், 'நான் என்கிற

''நான் அறிகிறேன்'' என்று நான் என்கிற அறிகிறவனை அறிகிறபடியால், அறியப்படும் உடம்பைக்காட்டிலும் வேறானவன் என்றும், க்ஷேத்திரக்ஞன் (உடம்பை அறிகிறவன்) என்றும் சொல்லுகிறார்கள். [1]

क्षेत्रज्ञं चापि मां विद्धि सर्वक्षेत्रेषु भारत।
क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोर्ज्ञानं यत्तज्ज्ञानं मतं मम ॥२॥

[illegible]

ஆத்மாவுக்கும் வேற்றுமை தோன்றாது. ஆனாலும் மனிதன் என்கிற என் உடம்பை நான் பார்க்கிறேன் என்கிறபொழுது, உடம்பு வேறாகவும், ஆத்மா வேறாகவும் தோன்றுகிறது. அப்பொழுதுதான் அந்த வேற்றுமை தோன்றும். ஆகையால் அவையிரண்டும் வேறுதான்.

[illegible]

அசேதநம் தத்ஸம்ஸ்ருஷ்டசித்ஸம்ஸ்ருஷ்டசேதந: பரஸ்ய ச ப்ரஹ்மணோ போக்யத்வேந போக்த்ருத்வேந சாம்ஶித்வேந ச ஸ்வரூபவிவேகமாஹு: காஶ்சந ஶ்ருதய: "அஸ்மாந்மாயீ ஸ்ருஜதே விஶ்வமேதத்தஸ்மிம்ஶ்சாந்யோ மாயயா ஸந்நிருத்த:", "மாயாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்யாந்மாயிநம் து மஹேஶ்வரம்", "க்ஷரம் ப்ரதாநமம்ருதாக்ஷரம் ஹர: க்ஷராத்மாநாவீஶதே தேவ ஏக:"। அம்ருதாக்ஷரம் ஹர இதி போக்தா நிர்திஶ்யதே। ப்ரதாநம் போக்யத்வேந ஹரதீதி ஹர:। "ஸ காரணம் கரணாதிபாதிபோ ந சாஸ்ய கஶ்சிஜ்ஜநிதா ந சாதிப:", "ப்ரதாநக்ஷேத்ரஜ்ஞபதிர்குணேஶ:", "பதிம் விஶ்வஸ்யாத்மேஶ்வரம் ஶாஶ்வதம் ஶிவமச்யுதம்", "ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜாவீஶநீஶௌ", "நித்யோ நித்யாநாம் சேதநஶ்சேதநாநாமேகோ பஹூநாம் யோ விததாதி காமாந்", "போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா", "ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா ஜுஷ்டஸ்ததஸ்தேநாம்ருதத்வமேதி", "தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்த்யநஶ்நந்நந்யோ அபிசாகஶீதி", "அஜாமேகாம் லோஹிதஶுக்லக்ருஷ்ணாம் பஹ்வீம் ப்ரஜாம் ஜநயந்தீம் ஸரூபாம்। அஜோ ஹ்யேகோ ஜுஷமாணோऽநுஶேதே ஜஹாத்யேநாம் புக்தபோகாமஜோऽந்ய:", "கௌரநாத்யந்தவதீ ஸா ஜநித்ரீ பூதபாவிநீ", "ஸமாநே வ்ருக்ஷே புருஷோ நிமக்நோऽநீஶயா ஶோசதி முஹ்யமாந:। ஜுஷ்டம் யதா பஶ்யத்யந்யமீஶமஸ்ய மஹிமாநமிதி வீதஶோக:" இத்யாத்யா:॥

அத்ராபி "அஹங்கார இதீயம் மே பிந்நா ப்ரக்ருதிரஷ்டதா। அபரேயமிதஸ்த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம்। ஜீவபூதாம்", "ஸர்வபூதாநி கௌந்தேய ப்ரக்ருதிம் யாந்தி மாமிகாம்। கல்பக்ஷயே புநஸ்தாநி கல்பாதௌ விஸ்ருஜாம்யஹம்॥ ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமவஷ்டப்ய விஸ்ருஜாமி புந: புந:। பூதக்ராமமிமம் க்ருத்ஸ்நமவஶம் ப்ரக்ருதேர்வஶாத்।" "மயாத்யக்ஷேண ப்ரக்ருதி: ஸூயதே ஸசராசரம்। ஹேதுநாநேந கௌந்தேய ஜகத்விபரிவர்த்ததே।" "ப்ரக்ருதிம் புருஷம் சைவ வித்த்யநாதீ உபாவபி।"

[illegible]

[illegible]

[illegible]

𑌤𑌤𑌃 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌚 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌸 𑌏𑌵𑍇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 "𑌸𑌦𑍇𑌵 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌦𑌮𑌗𑍍𑌰 𑌆𑌸𑍀𑌦𑍇𑌕𑌮𑍇𑌵𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑍍, 𑌤𑌦𑍈𑌕𑍍𑌷𑌤 𑌬𑌹𑍁 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑍇𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌽𑌸𑍃𑌜𑌤" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌰𑌭𑍍𑌯, "𑌸𑌨𑍍𑌮𑍂𑌲𑌾𑌃 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌮𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 𑌸𑌦𑌾𑌯𑌤𑌨𑌾𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌃 𑌐𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌕𑍇𑌤𑍋" 𑌇𑌤𑌿। 𑌤𑌥𑌾 "𑌸𑍋𑌽𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤 𑌬𑌹𑍁 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑍇𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌤𑌪𑍋𑌽𑌤𑌪𑍍𑌯𑌤 𑌸 𑌤𑌪𑌸𑍍𑌤𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌸𑍃𑌜𑌤" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌰𑌭𑍍𑌯, "𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌨𑍃𑌤𑌂 𑌚 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌭𑌵𑌤𑍍" 𑌇𑌤𑌿। 𑌅𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌚𑌿𑌦𑌚𑌿𑌤𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌃 𑌸𑍍𑌮𑌾𑌰𑌿𑌤𑌃। "𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌹𑌮𑌿𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌰𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌜𑍀𑌵𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑌰𑌵𑌾𑌣𑌿, 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍 𑌤𑌦𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌸𑌚𑍍𑌚 𑌤𑍍𑌯𑌚𑍍𑌚𑌾𑌭𑌵𑌤𑍍, 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌚𑌾𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌚 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌨𑍃𑌤𑌂 𑌚 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌭𑌵𑌤𑍍" 𑌇𑌤𑌿 𑌚। "𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌜𑍀𑌵𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯" 𑌇𑌤𑌿 𑌜𑍀𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 "𑌤𑌦𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌸𑌚𑍍𑌚 𑌤𑍍𑌯𑌚𑍍𑌚𑌾𑌭𑌵𑌤𑍍 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌚𑌾𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌚" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍇𑌨𑍈𑌕𑌾𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌤𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌤𑍇। 𑌏𑌵𑌂𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑌰𑌣𑌂 "𑌤𑌦𑍍𑌧𑍇𑌦𑌂 𑌤𑌰𑍍𑌹𑍍𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑍃𑌤𑌮𑌾𑌸𑍀𑌤𑍍 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍। 𑌅𑌤𑌃 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌃 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌚𑌿𑌦𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌶𑌰𑍀𑌰𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌏𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌤𑌯𑍈𑌕𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌮𑍀𑌹𑌿𑌤𑌮𑍁𑌪𑌪𑌨𑍍𑌨𑌤𑌰𑌮𑍍॥

"𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌹𑌮𑌿𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌰𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌜𑍀𑌵𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑌰𑌵𑌾𑌣𑌿" 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌿𑌸𑍍𑌰𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌜𑍀𑌵𑌾𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌶𑍇𑌨 𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑌰𑌣𑌵𑌚𑌨𑌾𑌤𑍍, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌾𑌚𑌕𑌾𑌃 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌃 𑌅𑌚𑌿𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨 𑌏𑌵 𑌵𑌾𑌚𑌕𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌾𑌚𑌿𑌨𑌾 𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌚𑌿𑌨𑌃 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯

ஸாமாநாதிகரண்யம் சாவ்யாவ்ருத்தம்| அத: ஸ்தூலஸூக்ஷ்மசிதசித்ப்ரகாரம் ப்ரஹ்மைவ கார்யம் காரணம் சேதி ப்ரஹ்மோபாதாநம் ஜகத்| ஸூக்ஷ்மசிதசித்வஸ்துஶரீரம் ப்ரஹ்மைவ காரணமிதி ஜகதோ ப்ரஹ்மோபாதாநத்வேऽபி ஸங்காதஸ்யோபாதாநத்வேந சிதசிதோர்ப்ரஹ்மணஶ்ச ஸ்வபாவாஸங்கரோऽப்யுபபந்நதர:| யதா ஶுக்லக்ருஷ்ணரக்ததந்துஸங்காதோபாதாநத்வேऽபி சித்ரபடஸ்ய தத்தத்தந்துப்ரதேஶ ஏவ ஶௌக்ல்யாதிஸம்பந்த இதி கார்யாவஸ்தாயாமபி ந ஸர்வத்ர வர்ணஸங்கர:; ததா சிதசிதீஶ்வரஸங்காதோபாதாநத்வேऽபி ஜகத: கார்யாவஸ்தாயாமபி போக்த்ருத்வபோக்யத்வநியந்த்ருத்வாத்யஸங்கர:| தந்தூநாம் ப்ருதக்ஸ்திதியோக்யாநாமேவ புருஷேச்சயா கதாசித் ஸம்ஹதாநாம் காரணத்வம் கார்யத்வம் ச| இஹ து சிதசிதோ: ஸர்வாவஸ்தயோ: பரமபுருஷஶரீரத்வேந தத்ப்ரகாரதயைவ பதார்த்தத்வாத் தத்ப்ரகார: பரமபுருஷ ஏவ காரணம் கார்யம் ச, ஸ ஏவ ஸர்வதா ஸர்வஶப்தவாச்ய இதி விஶேஷ:| ஸ்வபாவபேதஸ்ததஸங்கரஶ்ச தத்ரேவாத்ர ச துல்ய:| ஏவம் ச ஸதி பரஸ்ய ப்ரஹ்மண: கார்யாநுப்ரவேஶேऽபி ஸ்வரூபாந்யதாபாவாபாவாத் அவிக்ருதத்வம் உபபந்நதரம்| ஸ்தூலாவஸ்தஸ்ய நாமரூபவிபாகவிபக்தஸ்ய சிதசித்வஸ்துந ஆத்மதயாவஸ்தாநாத் கார்யத்வமப்யுபபந்நதரம்| அவஸ்தாந்தராபத்திரேவ ஹி கார்யதா||

நிர்குணவாதாஶ்ச பரஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ஹேயகுணாஸம்பந்தாதுபபத்யந்தே| "அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர்விஶோகோ விஜிகத்ஸோऽபிபாஸ:" இதி ஹேயகுணாந் ப்ரதிஷித்ய, "ஸத்யகாமஸ்ஸத்யஸங்கல்ப:" இதி கல்யாணகுணாந்விதததீயம் ஶ்ருதிரேவாந்யத்ர ஸாமாந்யேந அவகதம் குணநிஷேதம் ஹேயகுணவிஷயம் வ்யவஸ்தாபயதி| ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் ப்ரஹ்மேதிவாதஸ்ய ஸர்வஜ்ஞஸ்ய ஸர்வஶக்தேர்நிகிலஹேயப்ரத்யநீககல்யாணகுணாகரஸ்ய ப்ரஹ்மண: ஸ்வ

ரூபம் ஜ்ஞானைகநிரூபணீயம் ஸ்வப்ரகாசதயா ஜ்ஞானஸ்வரூபம் சேத்யுச்யதே । “ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்”, “பராஸ்ய ஶக்திர்விவிதைவ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞானபலக்ரியா ச”, “விஜ்ஞாதாரமரே கேன விஜானீயாத்” இத்யாதிகா ஜ்ஞாத்ருத்வமவகமயந்தி । “ஸத்யம் ஜ்ஞானம்” இத்யாதிகாஶ்ச ஜ்ஞானைகநிரூபணீயதயா ஸ்வப்ரகாசதயா ச ஜ்ஞானஸ்வரூபதாம் । “ஸோ(அ)காமயத பஹு ஸ்யாம்”, “ததைக்ஷத பஹு ஸ்யாம்”, “தன்னாமரூபாப்யாம் வ்யாக்ரியத”, “க்ருத்ஸ்நம் ச ஸர்வம் ஶ்ருதே தேத விஜ்ஞாதே இதம் ஸர்வம் விதிதம் பவதி”, “ஸர்வம் தம் பராதாத்யோ(அ)ன்யத்ராத்மன: ஸர்வம் வேத”, “தஸ்ய ஹவா ஏதஸ்ய மஹதோ பூதஸ்ய நிஶ்வஸிதமேதத்ருக்வேத:” இதி ப்ரஹ்மைவ ஸ்வஸங்கல்பாத் விசித்ரஸ்திரத்ரஸரூபதயா நாநாப்ரகாரமவஸ்திதமிதி தத்ப்ரத்யநீகாப்ரஹ்மாத்மகவஸ்துநாநாத்வமதத்த்வமிதி ப்ரதிஷித்யதே । “ம்ருத்யோ: ஸ ம்ருத்யுமாப்நோதி ய இஹ நாநேவ பஶ்யதி”, “நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சன”, “யத்ர ஹி த்வைதமிவ பவதி, ததிதர இதரம் பஶ்யதி। யத்ர த்வஸ்ய ஸர்வமாத்மைவாபூத் தத்கேன கம் பஶ்யேத்” இத்யாதினா । நபுன: “பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய” இத்யாதிஶ்ருதிஸித்தம் ஸ்வஸங்கல்பக்ருதம் ப்ரஹ்மண: நாநாநாமரூபபாக்த்வேன நாநாப்ரகாரத்வமபி நிஷித்யதே । “யத்ர த்வஸ்ய ஸர்வமாத்மைவாபூத்” இதி நிஷேதவாக்யாரம்பே ச தத்ஸ்தாபிதம் — “ஸர்வம் தம் பராதாத்யோ(அ)ன்யத்ராத்மன: ஸர்வம் வேத, தஸ்ய ஹவா ஏதஸ்ய மஹதோ பூதஸ்ய நிஶ்வஸிதமேதத்ருக்வேத:” இத்யாதினா ।

ஏவம் சிதசிதீஶ்வராணாம் ஸ்வரூபபேதம் ஸ்வபாவபேதம் ச வதந்தீநாம் கார்யகாரணபாவம் கார்யகாரணயோரநந்யத்வம் வதந்தீநாம் ச ஸர்வாஸாம் ஶ்ருதீநாமவிரோத: ஶ்ருதிஷ்வேவ ஜ்ஞாயத இதி ப்ரஹ்மாஜ்ஞானவாதஸ்ய ஔபாதிகப்ரஹ்மபேதவாதஸ்யாந்யஸ்யாபி ந்யாயமூலஸ்ய ஸகலஶ்ருதி

[illegible]
ஷேத்ரேண || || ௨ ||

தேவன்—மனிதன் முதலான எல்லா உடம்புகளிலும் இருக்கும்—அறிவையே இயற்கையாகவுடைய-க்ஷேத்திரக்ஞர்களையும், அந்த உடம்புகளையும நான் என்று நினை. அதாவது—அந்த இரண்டும் எனக்கு உடம்புகள் என்று எண்ணு. "க்ஷேத்திரக்ஞர்களையும்" என்பதில் "உம்" என்கிற சொல்லாலே, க்ஷேத்திரங்களையும், (உடம்புகளையும்) நினை என்று ஏற்படுகிறது. உடம்பானது ஜீவனைவிட்டுப் பிரிந்திருக்காமலும், அவனுக்குப் பிரகாரமாகவேயுமிருக்கிறது. ஆகையாலே இந்த இரண்டையும் ஒன்றாகச் சொல்லுவது வழக்கம். அப்படியே உடம்புகளும், ஜீவன்களும் பகவானை விட்டு ஒருக்காலும் பிரிகிறதில்லை. அவனுக்குப்பிரகாரமாகவேயும் இருக்கின்றன 1 ஆகையாலே அவைகளையும் பகவானையும் ஒன்றாகச் சொல்லுகிறது. இப்படிச் சொல்லாமல், ஜீவனும், பகவானும் ஒன்று என்று பொருள் கொண்டால், 15-வது அத்தியாயத்தில் 16-வது சுலோகம் முதல் மூன்று சுலோகங்களில் பத்தர், முக்தர் என்று இருவகைப்பட்ட ஜீவன்களைக்காட்டிலும் நான் வேறுபட்டவன் என்று பகவான் சொல்லியிருப்பது விரோதிக்கும். ஐந்து பூதங்கள் சேர்ந்து உண்டான உடம்புகளும், அவைகளுக்கு ஆத்மாவான ஜீவன்களும் பகவானுக்கு எப்பொழுதும் உடம்பாகவே

1 உடம்பையும் அதிலிருக்கும் ஜீவனையும் ஒன்றாகச் சொல்லுவதற்கு எது காரணமோ, அதுவே இந்த இரண்டையும் பகவானையும ஒன்றாகச் சொல்லுவதற்குக் காரணம். அந்தக் காரணமாவது—உடம்பு ஜீவனை விட்டுப்பிரிந்திருக்காது. அப்படியே உடம்பும் ஜீவனும் பகவானைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கமுடியாது. நமமுடைய உடம்பு ஒருக்கால் ஜீவனை விட்டுப்பிரிகிறது. இந்த இரண்டும் பகவானை விட்டு ஒருக்காலும் பிரிகிறதில்லை.

ஒரு வீட்டில் ஒரு மனிதன் இருந்தபோது அவனையும், வீட்டையும் கண்ணாலே வெவ்வேறாகப் பார்க்கிறோம். வீடுபோலிருந்த உடம்பு கண்ணுக்குத் தோன்றுகிறது. அதற்குள் இருந்த ஆத்மா கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. அதனால் ஆத்மாவை உடம்பாகவே நினைக்கிறோம். எப்பொழுதும் வீட்டையும், அதிலிருப்பவனையும் வேறென்று

இருக்கின்றன என்று வேதங்கள் சொல்லுகின்றன. அதினால் நான் எல்லா உலகத்தையும், பகவானையும் ஒன்றாகச் சொல்லு கிறது. இந்த கீதையிலேயே 10-வது அத்தியாயத்தில் முதலில் 20 வது சுலோகத்தில், பகவான் "நான் எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மா" என்று சொல்லி, கடைசியிலும் (39,42-சு) "எல்லாவற்றையும் நான் தாக்கிக்கொண்டிருக்கிறேன்" என்று சொல்லி, நடுவில் "நான் சூரியன், நான் சந்திரன், நான் மலை, நான் ஸமுத்திரம்" என்று உலகத்தையும் தன்னையும் ஒன்றாகச் சொல்லியிருக்கிறார். உடம்பும், ஜீவனும் வேறென்றும், அந்த இரண்டும் என்னுடைய உடம்பென்றும் நினைப்பதுதான் ஸரியானதென்றும் 1 அவசியம் வரவேண்டியதென்றும் என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

இந்த சுலோகத்துக்குச் சிலபேர் சொல்லுகிறார்கள்—என்னை ஜீவனாக நினையென்று சொன்னபடியால், ஜீவனும் பிரும்மமும் ஒன்றென்று ஏற்படுகிறது. எப்படி ஒன்றாகும் என்றால்—பிரும்ம மானது, ஈசுவரனாயிருக்கும்போதே, தன்னை அறியாமையாலே ஜீவனாக ஆகிறது. அந்த அக்ஞானம் போவதற்காக ஒன்றென்று உபதேசம் பண்ணுகிறார். உலகத்தில் கயிற்றைப் பாம்பாக நினைத் தவனுக்கு உண்மையை அறிந்தவனும், பொய் சொல்லாதவனு மான ஒருவன் "அப்பா! இது கயிறு, பாம்பு அன்று" என்று சொன்னால், அந்த தப்பு நினைவுபோகிறது. அதுபோல உண் பல தடவை கண்டு, வேறென்று நிர்மானித்திருக்கிறபடியால், ஒரு வீட் டில் கண்ணால் காணமுடியாத ஒரு ஜாலக்காரனோ, அல்லது பிசாசோ உள்ளேயிருந்து கத்தினால், அந்த வீடு கத்துகிறதென்று ஒருவரும் சொல்லுகிறதில்லை. உடம்பில் இருக்கும் ஆத்மாவை ஒருவரும் ஒருக் காலும் பார்க்காதபடியால், உடம்பே பேசுகிறது, அதுவே அறிகிறது, அதுவே சாப்பிடுகிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். உடம்பு அடி யோடு கீழே விழுந்தால், அதற்கு இருந்த அறிவு போய்விட்டது என் றும் சொல்லுகிறார்கள்.

1 இந்த அறிவே சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய எல்லா வேலைகளுக் கும் உதவியானது. ஆகையாலே எல்லாருக்கும் க்ஷேமத்தைக் கொடுக் கக்கூடியது. ஆதலால் இதுவே எல்லாருக்கும் வரவேண்டியது என்று எல்லாருடைய க்ஷேமத்தையும் நினைக்கிறபகவானுடைய எண்ணமென்று கருதது.

ண்மையை அறிந்தவனும், பொய் சொல்லாதவனுமான பகவானுடைய உபதேசத்தினால், பிரும்மத்தினுடைய அக்ஞானம் போகிறது—என்று.

அவர்களைக் கேட்கவேணும்—இப்போது உபதேசம் பண்ணுகிற—பகவானும், எல்லா உலகத்துக்கும் மஹாராஜாவாயுமான—வாஸுதேவன் ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்த்து, அக்ஞானம் போனவனா, இல்லையா?—என்று. அக்ஞானம் போயிருந்தால், 'நான் ஒருவன்தான் இருக்கிறேன், வேறொன்றும் கிடையாது' என்று தன்னை அறிந்திருக்கும்போது, தன்னைக்காட்டிலும் வேறாக அர்ஜுனன் முதலானவர்களைப் பார்ப்பதும், அவர்களுக்கு உபதேசிப்பதும் நடக்காது. அக்ஞானம் இருந்தால்தானே இன்னொருவர் இருப்பதாகத் தோன்றும். இவருக்குத்தான் அக்ஞானம் போய்விட்டதே. அக்ஞானம் போகாமலிருந்தால், உள்ளபடி அறியாத இவர் இன்னொருவருக்கு எப்படி உபதேசம் பண்ணுகிறது. 4-வது அத்தியாயம் 34-வது சுலோகத்தில் "உண்மை அறிந்தவர்கள் உபதேசிப்பார்கள்" என்று சொல்லியிருக்கிறாரே. ஆகையாலே கீழ்ச்சொன்ன வார்த்தைகள் வேதம் ஸ்மிருதி, இதிஹாஸம், புராணம், யுக்தி, தங்களுடைய முன் பின் வார்த்தைகளுக்கு விரோதம்—இவைகளைக்கவனியாமல் சொல்லப்பட்டவை1.

---

1. பகவான் உலகத்தில் பலபேர்களைக் கொண்டு பல மதங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். எதற்காக என்றால், உண்மையைக் கண்டு பிடிக்கும் சக்தி எந்த ஜீவன்களுக்கு இருக்கிறதென்றுபார்ப்பதற்காக. உதாரணம். உலகத்தில் வழுக்குமரம் என்று ஒன்றை ஏற்படுத்தி, அதின் நுனியில் கால் ரூபாயைக்கட்டி வைக்கிறது. அந்த மரத்தை முதலில் ஸக்ஷமாய் இழைத்து, அதின்மேல் ஆமணக்கெண்ணெயைத்தடவி, அதின்பேரில் புளியங்கொட்டைப் பசையைத்தடவி, அதில் ஒருவன் ஏறும்போது ஜலத்தை வாரி இறைப்பது வழக்கம். அப்படிச் செய்யும்போதும், ஒரு கெட்டிக்காரன் அதில் ஏறி அந்த ரூபாயைக்கொண்டுவந்து விடுகிறான். அவன் படுகிறபாடு அந்தக் கொஞ்ச ரூபாய்க்கா? அன்று. தன் ஸாமர்த்தியத்தைக் காண்பிப்பதற்காக. அதுபோல. மிகவுமுயர்ந்த புத்திமான்களுக்கு உதாரணமாகச்சொல்லப்படுகிற பிருஹஸ்பதி உடம்பைத்தவிர வேறொன்றும கிடையாது என்கிற சார்வாகமதத்தை ஏற்படுத்தினார். அவ்வளவு புத்தியில்லாவிட்டால், இந்த மதத்தை ஏற்படுத்த முடியாது.

வேதம் முதலானவைகளுக்கு விரோதமில்லாத உண்மையான அர்த்தம் எதுவென்றால்—(1) அறிவில்லாதது, (2) அறிவுள்ள ஜீவன்கள், (3) இந்த இரண்டிற்கும் யஜமானனை பிரும்மம், இந்த மூன்றையும், முறையே அநுபவிக்கத்தகுந்தது, அநுபவிக்கிறவர்கள், இந்த இரண்டையும் அடக்கி ஆளுகிறவன்—என்று வெவ்வேறாக சில வேதவாக்கியங்கள் சொல்லுகின்றன. இந்த கீதையிலும் சொல்லியிருக்கிறது. (7-அ,4-5-சு;9-வது அத்,7-8-10-சு; 13-வது அத்-19-சு;14-வது அத்,3-சு). அந்த இரண்டும் பகவானுக்கு உடம்பாயிருப்பதால் அவனுக்கு அதீநமாயிருப்பதாலே, அவனைவிட்டுப் பிரியாமலிருக்கிறதென்றும், அவன் அவைகளுக்கு ஆத்மாவென்றும் சில வேத வாக்கியங்கள் சொல்லுகின்றன. ஒரு ஸமயத்தில் அறிவில்லாத வஸ்துக்களும், அறிவுள்ள ஜீவன்களும் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து, தேவன்-மனிதன்-மாடு முதலானது-மரம் முதலானது-என்று இந்த நான்கு பிரிவோடு இப்போது காணப்படுகிற உலகமாக ஆகிறது. இதை ஸ்ருஷ்டி காலம் என்று சொல்லுகிறது. இன்னொரு காலத்தில் அறிவில்லாத வஸ்துக்கள் பிரகிருதி என்கிற ஒரே வஸ்துவாயும், ஜீவன்கள் தேவன் முதலான உடம்புகளும், இந்திரியங்களுமில்லாமல் பிரகிருதியோடு சேர்ந்து, அறிவில்லாதவைகள் போலவும் இருக்கின்றன. இவையிரண்டும் தனித்துச் சொல்ல முடியாதபடி பிரும்மத்துடன் சேர்ந்திருக்கிறது. இதைப் பிரளயகாலம் என்று சொல்லுகிறது. உலகமாயிருந்த அந்த இரண்டை காரியம் (உண்டானது) என்றும், பிரகிருதியும்,: உடம்பில்லாத ஜீவன்களுமாயிருந்த அந்த இரண்டை காரணம் (உண்டுபண்ணுகிறது) என்றும் சொல்லுகிறது. காரியமாயிருக்கும்போது அவைகள் ஸ்தூலமாயும் (பெரிதாயும்), காரணமாயிருக்கும்போது ஸூக்ஷ்மமா (சின்

இந்த மாதிரி மதங்களுக்குள் உண்மையான மதம் இன்னதென்பதைத் தைவத்தினுடையவும், தைவத்தை நன்றாய் அறிந்து, ஸாக்ஷாத்தை அடைந்த பெரியோர்களுடையவும் பெரிய அருளினாலும், உபதேசத்தாலும் அறியவேணும். அறிவது மிகவும் வருத்தம். அதை அறியவிரும்புகிறவனுக்கு துளியேனும் கோபம், பிடிவாதம் முதலான கெட்டகுணங்கள் கூடாது,

னதா)யுமிருக்கின்றன. இவையிரண்டும் எப்போதும் (அதாவது சின்னதாயிருக்கும்போதும், பெரிதாயிருக்கும்போதும்) பகவானுக்கு உடம்பாயிருக்கிறது என்றும், பகவான் அவைகளுக்கு ஆத்மாவென்றும் சில வாக்கியங்கள் சொல்லுகின்றன. அதாவது— இப்போது பலவிதமாய் காணப்படும் உலகம் பிரளய காலத்தில் இன்னொரு வஸ்துவோடு சேர்ந்திருக்கச் செய்தேயும், சேர்ந்திருக்கிறதென்று அறியமுடியாத பிரும்மமாயிருந்தது. அப்படியிருந்த பிரும்மம் "நான் 1 பலவிதமான உலகமாக ஆகவேணுமென்று ஒரு ஸமயத்தில் எண்ணி, உடனே தேஜஸ்ஸை உண்டுபண்ணிற்று" என்று சொல்லியிருக்கிறது. முதலில் இந்த உலகம்

---

1 பிரும்மம் தன் உடம்புகளைக் கொண்டு தானே உலகத்தை உண்டுபண்ணுகிறது என்பதை ஜீவன்கள் அறிவதற்காக வேதம் உதாரணமாகச் சிலந்தைப் (எட்டுக்கால்) பூச்சியைச் சொல்லுகிறது. அந்தப் பூச்சி தன் வாயில் வருகிற நூலைக் கொண்டு தன் கால்களாலே சாப்பாட்டுக்காகவும், தன் இருப்பிடத்துக்காகவும் ஒரு பெரியவலை பின்னுகிறது. பிறகு ஒருசமயத்தில் அந்த நூலை விழுங்கி விடுகிறது. எப்படியென்றால், சின்னப் பூச்சிகள் அந்த வலையில் விழுகின்றன. நூலில் பிசுக்குஇருப்பதால், அந்தப் பூச்சிகள் மாட்டிக்கொள்ளுகின்றன. அந்த வலையின் நடுவிலிருக்கிற சிலந்தைப் பூச்சி உடனேவந்து, தன்வாயிலிருக்கும் நூல்களைக் கொண்டு காலால் அந்தப் பூச்சியை மூடிவிட்டு, பிறகு அதைச் சாப்பிடுகிறது. அந்த வலைக்கு வேண்டியதிரவியமும் (உபாதானகாரணம்), உண்டு பண்ணுகிற அறிவுள்ளதும் (நிமித்தகாரணமும்) அந்தப் பூச்சியே. அது தன் உடம்பினால் தானே வலைபின்னுவது போல், பிரும்மமும் தன் உடம்பைக் கொண்டே தானே இந்த உலகத்தை உண்டுபண்ணிற்று. ஒரு உதாரணத்தின் ஸங்கதி முழுவதையும் எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது. சிலவற்றைத்தான் எடுத்துக் கொள்ளவேணும். அந்தப் பூச்சியிலிருக்கும் ஜீவன் அந்தப் பூச்சி உடம்பைவிட்டுப் பிரியக் கூடியது. இந்தப் பிரகிருதி, ஜீவன்—ஆகிய தன் உடம்பான இந்த இரண்டையும் விட்டு பிரும்மம் ஒருக்காலும் பிரிகிறதில்லை. அந்தப் பூச்சி வலையை ஒரு இடத்தில் மாட்டிப் பின்னுகிறது. உலகத்தை உண்டு பண்ணுவதற்கு பிரும்மத்துக்கு தன் உடம்புகளைத் தவிர வேறொரு வஸ்துவும் வேண்டாம். தன்உடம்பைக்கொண்டேதானே ஒருவஸ்துவை உண்டு பண்ணுவதற்கு மாத்திரம் அந்தப் பூச்சி உதாரணம். பகவான் தன் உண்மையை ஜீவன்கள் அறியவேணுமென்று கவலைப் படுவதற்கு அளவில்லை.

பிரும்மமாயிருந்தது என்றும், பிறகு நான் உலகமாக ஆகவேணுமென்று எண்ணி, அப்படிஎண்ணின பிரும்மம் தேஜஸ்ஸை உண்டு பண்ணிற்று என்றும் சொன்னால், அது தேஜஸ்ஸாக ஆயிற்று என்று தான் பொருள். அதாவது தேஜஸ்ஸு உருவமாக ஆயிற்று. அந்தப் பிரும்மம் "ஜீவனாகிய நான் உடம்புகளில் நுழைந்து, உருவங்களையும், பெயர்களையும் அடையவேணும்" என்று நினைத்தது என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. இதனால் உடம்பு வேறு; அதில் நுழைந்த ஜீவன் வேறு; இவையிரண்டுக்கும் ஆத்மாவான தைவம் வேறு—ஆக மூன்று வஸ்து இருக்கிறதாக ஏற்படுகிறது. மனிதன் என்கிற உடம்பில் ஜீவன் நுழைந்திருப்பதால், மனிதன் என்கிற பெயர் ஜீவனுக்கு வந்தது. இவையிரண்டிலும் தைவம் நுழைந்திருப்பதால், மனிதன் என்கிற பெயர் தைவத்துக்கும் வந்தது. இந்த உருவமும், இந்தப் பெயரும் தைவத்தினுடையது. இதுமாதிரியே எல்லா உருவங்களும் எல்லாப் பெயர்களும் தைவத்தினுடையது. ஆகையால் "தைவமே உலகமாக இருக்கிறது" என்பதற்கு இதுதான் பொருள்.

ஒரு பெரியவர் ஒருவரைப் பார்த்து, "எந்த ஒரு வஸ்துவை அறிந்தால், இந்த எல்லா உலகமும் அறியப்பட்டதாக ஆகுமோ, அதை உன் குருவினிடத்தில் கேட்டாயா!" என்று கேட்டார். பிரும்மத்தை அறிந்தால் உலகத்தை அறிந்ததாக எப்படி ஆகுமென்றால் ஸூக்ஷ்மமாக (சின்னதாக) இருந்த பிரும்மமே ஸ்தூலமாக (பெரிதான உலகமாக) ஆனபடியால், பிரும்மத்தை அறிந்தால், உலகத்தையும் அறிந்ததாக ஆகிறது. இப்படி ஆகிறபடியால் தான் அந்தப் பெரியவர் அப்படி கேட்டார். உலகத்தில் சட்டிப்பானைக்கு மண்ணை உபாதானகாரணம் என்று சொல்லுகிறது. அதாவது எந்த வஸ்து எந்த வஸ்துவாக ஆகிறதோ, அது அதற்கு உபாதானகாரணம். கட்டியாக இருந்த மண் தான் சட்டிப்பானையாக ஆயிற்று.

எந்த உதாரணத்தைக் காட்டுவோம். எந்த வேலையைச் செய்வோம எந்தக் கதையை எழுதுவோம. வேதத்தில் சொல்லியபடி எந்தப் பூச்சியைக் காண்பிப்போம், இன்னும் எந்த அநுபவத்தைக் கொடுப்போம், என்று நினைத்து, எல்லாவேலைகளையும் செய்கிறான். வேதம் இந்த உதாரணத்தைக் காட்டியதால் இது தோன்றுகிறது.

அந்த கட்டியான மண்ணைச் சட்டிப்பானையாகப் பண்ணின குயவனை அதற்கு நிமித்தகாரணம் என்று சொல்லுகிறது. இந்த இடத்தில் மண்ணுக்குக் குயவனுக்கும் தொட்டுப்பண்ணினது தவிர வேறு உறவு கிடையாது. ஆகையால் சட்டிப்பானைக்கு உபாதான காரணம் வேறு; நிமித்தகாரணம் வேறு. காணப்படும் உலகத்தை யுண்டுபண்ணுகிறதான பிரகிருதியும், ஜீவனும் தைவத்துக்கு எப்பொழுதும் உடம்பாயிருந்து, தைவத்தைவிட்டு ஒருக்காலும் பிரியாதிருப்பதாலும், அந்த தைவமே உலகத்துக்குக் குயவன் ஸ்தானத்திலிருப்பதாலும், உண்டான உலகமும் தைவத்துக்கு உடம்பாக இருப்பதாலும், உலகத்துக்கு உபாதானகாரணமும், நிமித்தகாரணமும் பிரும்மமே உண்டானதும் பிரும்மம்; உண்டு பண்ணினதும் பிரும்மம்.

பிரகிருதி அறிவில்லாதது. ஜீவன்கள் தைவத்தினால் கொடுக்கப்பட்ட அறிவுள்ளவர்கள். தைவத்திற்கு எப்பொழுதும் அறிவு இருக்கிறது. ஜீவனுக்குப்போல் அது ஒருக்கால் சுருங்கி, ஒருக்கால் விரிவையடைகிறது என்று கிடையாது. தைவத்தின் அறிவு எப்போதும் சுருங்காமலே இருக்கிறது. அந்த அறிவு ஒருவரால் கொடுக்கப்பட்டதுமன்று இப்படிப்பட்ட மூன்று வஸ்துக்களும் எப்போதும் சேர்ந்திருந்து, பெரிதான உலகமாக ஆனால், ஒன்றின் குணம் இன்னொன்றுக்கு வந்துவிடாதோ? சிகப்புச்சாயமுள்ள நூலோடு வெள்ளை நூலைச் சேர்த்துத் தண்ணீரில் நனைத்தால், சிகப்புச்சாயம் வெள்ளை நூலில் வரவில்லையோ; அதுபோல்—என்றால்—கொஞ்சம் தண்ணீரில் உப்பு—புளி—மிளகாய்—மூன்றைச் சேர்த்துக் கரைத்தால், இந்த மூன்றையும் அந்தத் தண்ணீரைவிட்டு எப்போதாவது பிரிக்கமுடியுமா; அப்படிப் பிரிக்கமுடியாமல் சேர்ந்திருக்கிற இவை மூன்றில் உப்பு புளியாகுமா? புளி உப்பாகுமா? ஒரு ரஸம் இன்னொரு ரஸமாகுமோ? நன்றாகச் சாயம் ஏற்றப்பட்ட வெள்ளை—சிகப்பு—கருப்பு—என்கிற மூன்றுவித நூற்களால் ஒரு துணியை நெய்தால், இந்த மூன்று நூல்களும் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருந்தாலும், ஒருவித நூல் இன்னொருவித நூலாகுமோ? ஆகாது. அதுபோலவும். கீழ்ச்சொன்ன மூன்று வஸ்துக்களிலும் ஒன்றின் ஸ்வபாவம் இன்னொன்றுக்குவருகிறதில்

லை. உதாரணத்தில் மூன்று வஸ்துக்கள் ஒரு ஸமயம் தனியாக இருக்கும். ஒரு ஸமயம் சேரும். கீழ்ச்சொன்ன இந்த மூன்றும் எப்பொழுதும் சேர்ந்தே இருக்கின்றன. இதுதான் உதாரணத்துக்கும் இதுக்கும் வித்தியாஸம்.

குழந்தையாயிருந்த ஜீவன் ஆளாகவும், கிழவனாகவும் ஆகிற போது, மாறுபாடு உடம்பில்தானே ஒழிய, ஜீவஸ்வரூபத்தில் எப்படி இல்லையோ, அதுபோல் பிரகிருதியாயிருந்த பிரும்மம் உலகமாக ஆனாலும், பிரும்பத்தில் மாறுபாடு இல்லை. ஆகையால் பிரும்மத்துக்கு மாறுபாடில்லை என்கிற வேதத்துக்கு விரோதமில்லை. பிரகிருதியாயிருந்த பிரும்மம் உலகமாக ஆனதால், பிரும்மம் உண்டாயிற்று என்றும் சொல்லலாம். பிரும்மம் உண்டாயிற்று என்பதற்கு பிரகிருதி உருவமான பிரும்மம் உலக உருவமாயிற்று என்று பொருள்.

பிரும்மத்துக்குக் குணமில்லையென்று ஒரு இடத்திலும், இன்னொரு இடத்தில் பாபம், கிழத்தனம், சாவு, துக்கம், பசி, தாஹம்- இவைகள் இல்லையென்று சொல்லி, ஸத்தியகாமன் (நிலையான அநுபவிக்கத்தகுந்த வஸ்துக்களையுடையவன்) என்றும், ஸத்தியஸங்கல்பன் (நினைத்தவேலையைத் தவறாமல் நடத்துபவன்) என்றும் இரண்டு ஸங்கதிகள் சொல்லியிருக்கின்றன. இந்த இடத்தில் கெட்ட குணங்களை இல்லையென்று சொல்லி, நல்ல குணங்களைச் சொன்னதினாலே, குணமில்லை என்கிற சொல்லுக்கு கெட்ட குணங்கள் இல்லை என்று தான் பொருள் கொள்ளவேணுமென்று வேதத்தினாலேயே ஏற்படுகிறது ஒரு இடத்தில் பிரும்மம் அறிவு என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதற்கு அறிவு உள்ளவன் என்றுதான் பொருள். பிரும்மத்திற்கு அறிவு என்கிற குணம் மிகவும் உயர்ந்ததாயும் முக்கியமாயுமிருப்பதால், அதை அந்த குணமாகவே சொல்லிற்று; அதற்கு உதாரணம்—உயர்ந்த ஒட்டு மாம்பழத்தை இது நல்ல தித்திப்பு என்றும், உயர்ந்த அழகுள்ள ஒருவனை இவன் நல்ல அழகு என்றும், பாழியம் அய்யங்காரைப் பார்த்து லா (சட்டம்) போகிறது என்றும் சொல்வதுபோல. உலகத்தில் யாரிடத்தில் எந்த குணம் மிகவும் உயர்ந்ததாக இருக்கிறதோ, அவரை அந்த குணமாகவே சொல்வது வழக்கம் இன்னொரு

விதம்—ஞானம் என்பதற்கு தானாகத்தோன்றுகிறது என்றும் பொருள். இதனாலேயும் அதை ஞானம் (அறிவு) என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதைத் தவிர பிரும்மத்துக்கு அறிவு இல்லையென்று சொல்லமுடியாது. ஏனென்றால் வேதம் முழுமையும் பிரும்மத்தை "அறிவுள்ளது" என்றும், "ஆசைப்பட்டது" என்றும், "பார்த்தது" என்றும் சொல்லுகிறது.

உலகத்தில் பிரும்மத்தைக்காட்டிலும் வேறான வஸ்து இல்லையென்று ஒரு இடத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. அதற்கு-எல்லாம் பிரும்மத்துக்கு உருவமாகையால், பிரும்மம் நுழையாதவஸ்து இல்லையென்று பொருள். உதாரணம்:—பத்து பிராமணர்கள் இருக்கும்போது, இதில் ஒருவன் பிராமணர்கள்மாத்திரம் கேட்கத்தக்க ஸங்கதியை சொல்ல ஆரம்பிக்கும் ஸமயத்தில், நாலுபக்கமும் பார்த்து, இங்கே அன்னியர்கள் ஒருவரும் இல்லையே என்று கேட்கிறான். இந்த இடத்தில் அன்னியர்கள் என்பதற்கு வேறு என்று பொருள்கொள்ளக்கூடாது. ஏனென்றால் வெவ்வேறான பத்துப் பேர்கள் இருக்கிறார்களே. ஆகையால் அன்னியர்கள் என்பதற்கு பிராமணரல்லாதவர்கள் என்று பொருள். அதுபோல. எல்லா உலகத்தையும் பிரும்மத்தின் உருவம் என்கிற ஸங்கதியால் ஒன்றாகப் பார்க்கவேணும். வேறாகப் பார்த்தால், ஸம்ஸாரியாவன் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இதே ஸங்கதியை இன்னொரு இடத்திலும் சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது-எந்த வஸ்துவைப் பிரும்மத்தைக் காட்டிலும் வேறாக ஒருவன் நினைத்தானோ, அது அவனை அவமானம் செய்துவிடும். அதாவது-அந்த நினைவு தப்பானதால், அவமானம் வந்துவிடும். ஆகையால் அறிவுள்ளது, அறிவில்லாதது, தைவம் என்கிற மூன்றும் வெவ்வேறென்றும், இவைகளுடைய ஸ்வபாவம் வெவ்வேறென்றும், பிரும்மம் உண்டுபண்ணுகிறது, மற்றவைகள் உண்டாகிறவைகளென்றும், உண்டுபண்ணினதும் உண்டானதும் ஒன்றென்றும் சொல்லுகிற எல்லா வேதங்களுக்கும் ஒருவிதமான விரோதமுமில்லையென்று வேதங்களாலேயே ஏற்படுகிறபடியால், பிரும்மத்துக்கு அறிவில்லையென்றும், சிலவஸ்துக்களின் சேர்க்கையால் பிரும்மமே வேறாகிறதென்றும்—இவைமுதலான வார்த்தைகளுக்கு இடமேயில்லை. வேதங்கள் ஒன்றோடொன்று பொருந்த

வில்லையென்று எண்ணி, பொருத்தம் பண்ணுவதற்காகத் தான் இந்தமாதிரி பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். [2]

𑌤𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌯𑌚𑍍𑌚 𑌯𑌾𑌦𑍃𑌕𑍍𑌚 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿 𑌯𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌯𑌤𑍍 ।
𑌸 𑌚 𑌯𑍋 𑌯𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌸𑍇𑌨 𑌮𑍇 𑌶𑍃𑌣𑍁 ॥ ௩ ॥

𑌤𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌯𑌚𑍍𑌚-𑌯𑌦𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌂। 𑌯𑌾𑌦𑍃𑌕𑍍𑌚-𑌯𑍇𑌷𑌾𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌭𑍂𑌤𑌂। 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿-𑌯𑍇 𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌃। 𑌯𑌤𑌶𑍍𑌚-𑌯𑌤𑍋 𑌹𑍇𑌤𑍋𑌰𑌿𑌦𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌂। 𑌯𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌾𑌯𑍋𑌤𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌯𑌚𑍍𑌚-𑌯𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌿। 𑌸 𑌚 𑌯𑌃-𑌸 𑌚 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌯𑌃-𑌯𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌃। 𑌯𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑌶𑍍𑌚-𑌯𑍇 𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑌾𑌃। 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌸𑍇𑌨-𑌸𑌂𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑍇𑌣 𑌮𑍇 𑌶𑍃𑌣𑍁 ॥ ॥ ௩ ॥

க்ஷேத்திரம் (இடம்) என்று சொல்லப்பட்ட அந்த உடம்பு என்ன திரவியம்? அதில் இருக்கப்பட்ட வஸ்துக்கள் என்ன? அதனால் என்ன உண்டாகின்றன? என்ன பிரயோஜனத்துக்காக உண்டாயிற்று? அதின் ஸ்வரூபம் என்ன? க்ஷேத்திரக்ஞன் (இடத்தை அறிந்தவன்) என்று சொல்லப்பட்ட அதற்குஆத்மாவான ஜீவனுடைய ஸ்வரூபம் என்ன? அவனுடைய உயர்ந்தஸக்திகள்என்ன? இவை எல்லாவற்றையும் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன் 1 [3]

அவ— தான் சொல்லப்போகிற ஸங்கதிகள் இதிஹாஸம், புராணம், மீமாம்ஸை (அதாவது யுக்தி)-இவைகளுக்கு ஒத்ததான வாக்கியங்களால் சொல்லப்படுகின்றன என்று சொல்லுகிறார்—

𑌋𑌷𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾 𑌗𑍀𑌤𑌂 𑌛𑌨𑍍𑌦𑍋𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍈𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍 ।
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌪𑌦𑍈𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌮𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍈𑌃 ॥

𑌤𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑍍𑌋𑌷𑌿𑌭𑌿𑌃-𑌪𑌰𑌾𑌶𑌰𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾-𑌬𑌹𑍁𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌗𑍀𑌤𑌂-[illegible]

1. இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் உடம்புவேறு ஜீவன்வேறு என்றும், ஏழாவது அத்தியாயம் ஆரம்பத்தில் இரண்டும் பகவானுக்கு உடம்புகள் என்றும் சொல்லப்பட்டது. அந்தஸங்கதிகளையே இந்த அத்தியாயம் முதல் இரண்டுசுலோகங்களாலே சொல்லி, உடம்புவேறு ஜீவன் வேறு என்பதை இந்த அத்தியாயத்திலும், இந்தஇரண்டைக்காட்டிலும், பகவான் வேறு என்பதை 15-வது அத்தியாயத்திலும் விரிவாய்ச்சொல்லப்போகிறது.

[illegible]

𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 | '𑌨 𑌵𑌿𑌯𑌦𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌃' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌰𑌭𑍍𑌯 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑍍𑌯 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌃 | '𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌰𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌃' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌰𑌭𑍍𑌯 '𑌜𑍍𑌞𑍋𑌽𑌤 𑌏𑌵' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑍍𑌯 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌃 | '𑌪𑌰𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌗𑌵𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 | 𑌏𑌵𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌯𑌾 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑍇𑌣 𑌸𑍂𑌚𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍍𑌵𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 || ||௪||

கீழ்ச்சொன்னதும் சொல்லப்போகிறதுமான உடம்பினுடையவும் ஜீவனுடையவும் உண்மையைப்பற்றி, பராசரர் முதலான அநேகருஷிகள் அநேகவிதமாக, அதாவது-பலவிதமான உதாரணங்களைக்காட்டி, சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஒரு ஜீவன் உடம்பையும் இந்திரியங்கள் முதலானவைகளையும் கொண்டு, உயர்ந்த ஸ்தானத்தை அடையவேண்டுமென்பதற்கு உதாரணமாக ஒருவன் வண்டி, குதிரை, கடிவாளம், வண்டிக்காரன், நல்லசாலை—இவைகளைக் கொண்டு சேரவேண்டிய இடத்துக்குப் போகுவதைச் சொல்லுகிறார்கள். உடம்பை வண்டியாகவும், ஜீவனை வண்டிக்கு யஜமானனாகவும், புத்தியை வண்டிஓட்டுகிறவனாகவும், மனதைக்கடிவாளமாகவும், இந்திரியங்களைக் குதிரைகளாகவும் இந்திரியங்களால் அறியப்படும் விஷயங்களைச் சாலைகளாகவும் சொல்லுகிறார்கள். ருக்வேதம் முதலான நான்கு வேதங்களும் உடம்பையும் ஆத்மாவையும் வெவ்வேறாகச் சொல்லுகின்றன. ஒருராஜாவைப் பார்த்து ஜடபாதர் என்பவர் "காணப்படுகிற உன் உடம்பு வேறு. அதில் இருக்கும் நீ என்கிற ஜீவன் வேறு" என்று சொன்னார். இந்த வெவ்வேறான உடம்பும் ஜீவனும் பகவானுடைய உடம்பென்றும் சொன்னார்கள். ஒரு இடத்தில் முதலில் உடம்பைச் சொல்லி, பிறகு அதற்குள்ளிருக்கும் பிராணனைச்சொல்லி, பிறகு மனதைச் சொல்லி, பிறகு ஜீவனைச்சொல்லி, இவைவெல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவாகப் பகவானைச் சொல்லியிருக்கிறது. வேதங்களின் அர்த்தத்தை நன்றாய் காட்டுவதற்காக வியாஸரால் செய்யப்பட்ட பிரும்ம ஸூத்ரங்களாலும் யுக்திகளால் நன்றாக விசாரித்து இந்தஸங்கதிகள் தீர்மானிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இப்படிப் பலவிதமாய்ச் சொ

ல்லப்பட்ட உடம்பினுடையவும், ஜீவனுடையவும் உண்மையை [1] நான் சுருக்கமாகவும், மிகவும் தெளிவாகவும் சொல்லப்போகிறேன். அதைக் கேள். [4]

𑌮𑌹𑌾𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌚।
𑌇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌦𑌶𑍈𑌕𑌂 𑌚 𑌪𑌂𑌚 𑌚𑍇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌗𑍋𑌚𑌰𑌾𑌃॥௫॥
𑌇𑌚𑍍𑌛𑌾 𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌃 𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂 𑌸𑌂𑌘𑌾𑌤𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾 𑌧𑍃𑌤𑌿𑌃।
𑌏𑌤𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌸𑍇𑌨 𑌸𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌮𑍁𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌮𑍍॥௬॥

𑌮𑌹𑌾𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌮𑍇𑌵𑍇𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑌂𑌭𑌕𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌾𑌣𑌿। 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌪𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌵𑌾𑌯𑍍𑌵𑌾𑌕𑌾𑌶𑌾𑌃-𑌮𑌹𑌾𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿। 𑌅𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑌃-𑌭𑍂𑌤𑌾𑌦𑌿𑌃। 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿-𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍। 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌃। 𑌇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌦𑌶𑍈𑌕𑌂 𑌚 𑌪𑌂𑌚 𑌚𑍇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌗𑍋𑌚𑌰𑌾 𑌇𑌤𑌿-𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑌿। 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌤𑍍𑌵𑌕𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾𑌘𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌪𑌂𑌚 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿। 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌪𑌾𑌣𑌿𑌪𑌾𑌦𑌪𑌾𑌯𑍂𑌪𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿 𑌪𑌂𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑍇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌦𑌶। 𑌏𑌕𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌮𑌨𑌃। 𑌇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌗𑍋𑌚𑌰𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌂𑌚 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌰𑍂𑌪𑌰𑌸𑌗𑌂𑌧𑌾𑌃। 𑌇𑌚𑍍𑌛𑌾 𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌃 𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌂𑌤𑍇। 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑍀𑌚𑍍𑌛𑌾𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌸𑍁𑌖𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌧𑌰𑍍𑌮𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿-𑌤𑌥𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌸𑌂𑌬𑌂𑌧𑌪𑍍𑌰𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌂𑌤𑍇। 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌧𑌰𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑌂 "𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸𑍁𑌖𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌰𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇" 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌸𑌂𑌘𑌾𑌤𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾𑌧𑍃𑌤𑌿𑌃- 𑌧𑍃𑌤𑌿𑌰𑌾𑌧𑌾𑌰𑌃, 𑌸𑍁𑌖𑌦𑍁𑌃𑌖𑍇 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍋𑌗𑌾𑌪𑌵𑌰𑍍𑌗𑌸𑌾𑌧𑌯𑌤𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌧𑌾𑌰𑌤𑌯𑍋𑌤𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑍋 𑌭𑍂𑌤𑌸𑌂𑌘𑌾𑌤𑌃। 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌂𑌤𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧𑍇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯𑍇𑌚𑍍𑌛𑌾𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌸𑍁𑌖𑌦𑍁𑌃𑌖𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿𑌭𑍂𑌤

[1] வேதம் முதலானவைகள் இதை மிகவும் விரிவாய்ச் சொல்லியிருக்கிறபடியால், கொஞ்சம் தெரிந்தவர்களால் இதைத் தெளிவாய் அறியமுடியாது. ஆகையால் எல்லாம் தெரிந்த நான் அதைச் சுருக்கமாயும், மிகவும் தெளிவாயும் சொல்லுகிறேன் என்று கருத்து.

ஸங்காதரூபம் சேதநஸ்ய போகாபவர்காஶ்ரயப்ரயோஜநம் க்ஷேத்ரமித்யுக்தம் பவதி। ஏதச்ச க்ஷேத்ரம் ஸமாஸேந ஸங்க்ஷேபேண ஸவிகாரம்-ஸகார்யமுதாஹ்ருதம்॥

பிருதிவீ முதலான ஐந்துபூதங்கள், தாமஸ அஹங்காரம், மஹத், பிரகிருதி என்கிற திரவியங்களால் உடம்பு செய்யப்பட்டது. பதினொரு இந்திரியங்களும், ஐந்து ஞான இந்திரியங்களால் அறியப்படுமதான ரூபம் முதலான ஐந்து வஸ்துக்களும், அந்த உடம்பில் இருப்பவைகள். ஆசை, த்வேஷம், ஸுகம் துக்கம் இவைகள் உடம்பின் சேர்க்கையால் ஆத்மாவுக்கு உண்டாகின்றன. ஜீவன் இந்தலோகத்தில் ஸுகதுக்கங்களை அநுபவிப்பதற்கும், மோக்ஷத்தை அடைவதற்கும் உதவியாக அவனுக்கு உடம்பு இருப்பிடமாக இருக்கிறது. இது கீழ்ச்சொன்ன பிருத்வீ முதலானவைகளுடைய சேர்க்கை. இப்படி உடம்பினுடைய உண்மையைச் சுருக்கமாகச்சொன்னேன்.

[5–6]

அத — அத க்ஷேத்ரகார்யேஷ்வாத்மஜ்ஞாநஸாதநதயோபாதேயா குணா: ப்ரோச்யந்தே —

அமாநித்வமதம்பித்வமஹிம்ஸா க்ஷாந்திரார்ஜவம் ।
ஆசார்யோபாஸநம் ஶௌசம் ஸ்தைர்யமாத்மவிநிக்ரஹ: ॥

அமாநித்வம்-உத்க்ருஷ்டஜநேஷ்வவதீரணாரஹிதத்வம் । அதம்பித்வம்-தார்மிகத்வயஶ:ப்ரயோஜநதயா தர்மாநுஷ்டாநம் தம்ப:, தத்ரஹிதத்வம்। அஹிம்ஸா-வாங்மந:காயை: பரபீடாரஹிதத்வம்। க்ஷாந்தி:- பரை: பீட்யமாநஸ்யாபி தாந் ப்ரதி அவிக்ருதசித்தத்வம்। ஆர்ஜவம்-பராந் ப்ரதி வாங்மந:காயவ்ருத்தீநாமேகரூபதா। ஆசார்யோபாஸநம்-ஆத்மஜ்ஞாநப்ரதாயிந்யாசார்யே ப்ரணிபாதபரிப்ரஶ்நஸேவாதிநிரதத்வம் । ஶௌசம்-ஆத்மஜ்ஞாநதத்ஸாதநயோக்யதா வாங்மந:காயகதா ஶாஸ்த்ரஸித்தா। ஸ்தைர்யம்-அத்யாத்மஶாஸ்த்ரோதிதேஷ்வர்தேஷு நிஶ்சலத்வம்। ஆத்மவிநிக்ரஹ:- ஆத்மஸ்வரூபவ்யதிரிக்தவிஷயேப்யோ மநஸோ நிவர்தநம் ॥

॥ எ ॥

அவ —உடம்பினுடைய சேர்க்கையால் ஜீவனுக்கு அநேக குணங்கள் உண்டாகின்றன. அவைகளுக்குள் ஆத்மாவை அறிவதற்கு உதவியான குணங்களைச் சொல்லுகிறார்—

(1)உயர்ந்தவர்களை அலட்சியம் 1 செய்யாமலிருப்பது; (2) நல்லகாரியங்களைக்கீர்த்திக்காக 2 செய்யாமலிருப்பது; (3)மனஸ்ஸு, வாக்கு.உடம்பு-இவைகளால்பிறருக்குதொந்தரவு3பண்ணுமலிருப்பது;(4) பிறர்தொந்தரவு பண்ணினாலும், அவர்களிடத்தில் மனது கலங்காமலிருப்பது; (5) பிறர்கள் விஷயத்தில் மனஸ்ஸு, வாக்கு, உடம்பு-மூன்றும4ஒத்திருப்பது; அதாவது-வாயினாலும், உடம்பினாலும், ஒருவனைக்கொண்டாடும்போது,மனதும் அந்த வேலைகளுக்கு ஒத்திருக்கவேண்டியது; (6) ஆத்மாவின் உண்மையைத் தெரிவிக்கிற ஆசாரியனிடத்தில் ஸேவிப்பது, வணக்கத்துடன் தெ

---

1. நான்படித்தவன், நல்லகுலத்தில்பிறந்தவன், பணக்காரன்.என்று ஒருவன் தன்னை எண்ணுவதாலே கர்வமுண்டாகும். அதனால் பெரியவர்களை அலக்ஷியம் செய்ய நேரிடும். இந்தக்கர்வமும், அதின்வேலையான அலக்ஷியம் செய்வதுமில்லாமை.

2. நல்லகாரியங்களை வேதம் செய்யும்படியாகச் சொல்லுகிறது, ஆகையாலே அவைகளைச் செய்யவேண்டியது என்கிற எண்ணத்துடன் அவைகளைச்செய்ய வேண்டியது. நாலுபேர்என்னைக்கொண்டாடவேணுமென்று எண்ணிச்செய்யாமலிருக்கை.

3. தொந்தரவு (ஹிம்ஸை)என்ற சொல்லுக்கு தொந்தரவை உண்டுபண்ணுவதற்காகவேசெய்யும்வேலை என்று பொருள். வைத்தியன் கொஞ்சம் தொந்தரவைக் கொடுத்து, ஸுகத்தை உண்டுபண்ணுகிறபடியாலே, அந்த தொந்தரவு ஹிம்ஸையன்று. இங்கே "பிறருக்கு" என்று சொன்னபோதிலும், சாஸ்திரத்தில் சொல்லாத விதமாய் ஒருவன் தனக்குச் செய்யும் தொந்தரவும் ஹிம்ஸைதான். அதுவும்கூடாது.

4 மனது இருக்கவேண்டிய விதம்—ஆசைமுதலானவை இல்லாமை. வாக்கு இருக்கவேண்டிய விதம்—பொய்சொல்லாமை முதலானவைகள். உடம்பு இருக்கவேண்டிய விதம்—சாஸ்திரம் சாப்பிடக்கூடாதென்று சொன்னவைகளைச் சாப்பிடாமலிருப்பது முதலானவைகள். மனது, வாக்கு, உடம்பு இப்படி இருக்கவேணுமென்று பிரத்யக்ஷததாலும், யுக்தியாலும் கண்டுபிடிக்கமுடியாது. சாஸ்திரத்தைக்கொண்டுதான் அறியவேண்டியது,

ரியாத ஸங்கதிகளைக் கேட்பது, அவருக்கு வேலைசெய்வது-இவைமுதலானவைகளில் ஆசை; (7) ஆத்மாவை அறிவதற்கும், அந்த அறிவுக்கு உதவியான காரியங்களைச்செய்வதற்கும் மனதும், வாக்கும், உடம்பும் எப்படி இருக்கவேணுமென்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறதோ அப்படி இருப்பது; (8) ஆத்மாவைப்பற்றி சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய ஸங்கதிகளை நன்றாய் அறிந்து, அதில் ஸந்தேஹமில்லாமல் 1 உறுதியாய் நம்புவது; (9) ஆத்மாவைத் தவிர மற்றஸங்கதிகளிலிருந்து மனதைத் திருப்புவது. [7]

इन्द्रियार्थेषु वैराग्यमनहङ्कार एव च।
जन्ममृत्युजराव्याधिदुःखदोषानुदर्शनम् ॥ ८ ॥

इन्द्रियार्थेषु वैराग्यम्-आत्मव्यतिरिक्तेषु विषयेषु सदोषतानुसन्धानेनोद्वेजनम्। अनहङ्कारः-अनात्मनि देहे आत्माभिमानरहितता। प्रदर्शनार्थमिदम्-अनात्मीयेषु आत्मीयाभिमानरहितत्वं च विवक्षितम्। जन्ममृत्युजराव्याधिदुःखदोषानुदर्शनम्-सशरीरत्वे जन्ममृत्युजराव्याधिदुःखरूपस्य दोषस्यावर्जनीयत्वानुसन्धानम्॥ ॥ ८ ॥

(10) ஆத்மாவைத்தவிர மற்றவிஷயங்களில்இருக்கும் 2குற்றங்களைப்பார்த்து 3 அருவருப்புப்படுகை; (11) உடம்பை ஆத்மாவாக எண்ணுமையும், உடம்பைச்சேர்ந்த வஸ்துக்களை தன்னுடையவைகள்என்று எண்ணுமையும்; (12) ஜீவனுக்கு உடம்பு இருக்கும்போது,

---

1. வேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளாதவர்களுடையவும், வேதத்தை ஒப்புக்கொண்டு தப்பாக அர்த்தம் சொல்லுகிறவர்களுடையவும் பேச்சுக்களைக் கேட்டு கலங்காமலிருப்பது.

2. குற்றங்களாவன—அவைகளால் வரும் ஸுகமானது நிலையில்லாதது; வருத்தப்பட்டுத் தேடவேண்டியது; துக்கத்தோடு கலந்திருப்பது முதலானவைகள்.

3. இப்படி எண்ணுவதாலே உடம்பின் சேர்க்கை அடியோடு போகவேணுமென்கிற எண்ணம்வந்து வலுப்படும்.

பிறப்பு, சாவு, கிழத்தனம், வியாதி, இன்னும் பலதுக்கங்கள்-இவை முதலானதொந்தரவுகள் 1வராமலிருக்காது என்றுஎண்ணுகை [8]

அஸக்திரநபிஷ்வங்க: புத்ரதாரக்ருஹாதிஷு |
நித்யம் ச ஸமசித்தத்வமிஷ்டாநிஷ்டோபபத்திஷு ॥ ௯ ॥

அஸக்தி: - ஆத்மவ்யதிரிக்தவிஷயேஷு ஸங்கரஹிதத்வம்| அநபிஷ்வங்க: புத்ரதாரக்ருஹாதிஷு—தேஷு சாஸ்த்ரீயகர்மோபகரணத்வாதிரேகேண ச்லேஷரஹிதத்வம்| ஸங்கல்பப்ரபவேஷ்டாநிஷ்டோபநிபாதேஷு ஹர்ஷோத்வேகரஹிதத்வம்॥ ॥ ௯ ॥

(13) ஆத்மாவைத்தவிர மற்றவஸ்துக்களில்2ஆசையில்லாமை; (14)பிள்ளை,பெண்டாட்டி, வீடுமுதலானவைகளில்3சாஸ்திரத்தில் சொன்னவேலைகளுக்கு உதவியாக வைத்துக்கொள்ளுவது தவிர, அதிகப்பிடிப்பில்லாமை; (15) மனதுக்குப் பிடித்தஸங்கதிகள் வந்

---

1. சுலோகத்தில் தொந்தரவுகளை எண்ணுவது என்று சொல்லியிருந்தபோதிலும், அரிசியை எடுத்துக்கொண்டு உமியைத்தள்ளுவது போல, உடம்பை வைத்துக்கொண்டுதொந்தரவுகளைத் தள்ளமுடியாதென்று காட்டுவதற்காக, பாஷியத்தில் "வராமலிருக்காது" என்று சொல்லியிருக்கிறது. எண்ணுவது (அநுதர்சநம்) என்பது-அடிக்கடி நினைப்பது.

2. கண்முதலான இந்திரியங்களுக்கும் விஷயங்களுக்கும் சேர்க்கையினால் வரும் ஸுகங்களில் ஆசையில்லாமை 10-வது குணமாகச் சொல்லப்பட்டது. இங்கே நினைவினால் வருகிற ஸுகங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. 202-வதுபக்கம் 1—வது குறிப்பைப்பார்க்க.

3. நினைவினால்வரும் ஸுகங்களில் ஆசையை (பிள்ளை, பெண்டாட்டி, வீடுமுதலானவைகளில் ஸங்கத்தை) விடவேண்டுமென்றால், கிருஹஸ்தாசிரமத்திலிருக்கிறவனுக்கு அவைகளில் ஆசையைவிட வேண்டியதாக நேரிடுமே. விட்டால், அவன் வேலைகள் எப்படி நடக்கும் என்றால், பதில்—செய்யவேண்டிய வேலைகளுக்கு உதவியான வஸ்துக்களை அடியோடு விடவேண்டியதென்று கருத்து அல்ல. அந்த வேலைகளைச் செய்வதற்காக அவைகளிடத்தில் நமக்கு எவ்வளவு பிரீதி வேணுமோ, அவ்வளவுதான் அவைகளில் பிரீதிவைத்துக் கொள்ளவேணும். அதற்குமேல் வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது. இதைக்காட்டுவதற்காக சுலோ

தால், ஸந்தோஷமில்லாமையும், மனதுக்குப் பிடிக்காத ஸங்கதிகள் வந்தால், வருத்தமில்லாமையும்1; [9]

மயி சாநந்யயோகேந பக்திரவ்யபிசாரிணீ |
மயி-ஸர்வேச்வரே சைகாந்த்யயோகேந ஸ்திரா பக்தி:||
விவிக்ததேசஸேவித்வமரதிர்ஜநஸம்ஸதி || ||௧௦||
ஜநவர்ஜிததேசவாஸித்வம்| ஜநஸம்ஸதி அப்ரீதி: ||௧௦||

(16) வேறு ஒருவரை 2 நினைக்காமல், எல்லா உலகத்துக்கும் ராஜாவான என்னிடத்தில் நிலையான பக்தி; (17) ஜனங்களில்லாத இடத்தில்வஸிப்பது; (18) ஆத்மாவைப்பற்றி நினைவில்லாத பத்துப்பேர்கூடியிருக்கிற இடத்தில் அருப்பு. [10]

அத்யாத்மஜ்ஞாநநித்யத்வம் தத்த்வஜ்ஞாநார்த்ததர்சநம் |
ஏதஜ்ஜ்ஞாநமிதி ப்ரோக்தமஜ்ஞாநம் யததோऽந்யதா ||௧௧||
ஆத்மஜ்ஞாநேऽத்யாத்மஜ்ஞாநம் தந்நிஷ்டத்வம்| தத்த்வஜ்ஞாநார்த்த
தர்சநம்-தத்த்வஜ்ஞாநஸ்ய ப்ரயோஜநம் முக்தி: தந்நிரதத்வமித்யர்த:||

கத்தில் "அநபிஷ்வங்க:" (அதிகப் பிரீதியில்லாமை) என்று சொல்லப்பட்டது.

1. வீதியில்போகிறபோது, ஒருவரைக்கண்டால், அவர் நம்மை மரியாதை பண்ணவேணுமென்று தோன்றுகிறது. அதனால் உடம்புக்கு என்ன? ஒன்றுமில்லை. பண்ணினால் ஸந்தோஷப்படுவது; இல்லாவிட்டால், வருத்தப்படுவது—இவை முதலானவைகள் இல்லாமலிருப்பது. இங்கேகீனைவினால் வரும் ஸுகங்களிலும், துக்கங்களிலும் மனது கலங்காமை சொல்லப்படுகிறது. உடம்பில் வஸ்துக்களின் சேர்க்கையாலுண்டாகும் ஸுகங்களும் துக்கங்களும் கட்டாயம் வருத்தத்தையுண்டாக்கும். அதனால் மனது கலங்காமலிருக்கமுடியாது. ஆதலால் அவைகளை இங்கே சொல்லவில்லை. இந்த சுலோகத்தில் பிள்ளை, பெண்டாட்டிகளைச் சொல்லியிருப்பதால், இப்படித்தான் பொருள்கொள்ளவேணும்.

2. பகவானைத்தவிர மற்ற தேவதைகளிடத்தில் இருக்கும் பக்தி அடியோடு போவதற்கும், அது பகவானிடத்தில் நிலையாய் நிற்பதற்கும் உபயோகமான பகவானுடைய குணம் "என்னிடத்தில்" என்கிற சொல்லால் சொல்லப்படுகிறதென்று கருத்து. வேறு தேவதைகளிடத்தில் பக்தி இல்லாமலிருந்தால் தான் பகவானிடத்தில் பக்தி நிலையாய் நிற்கும்.

ஜ்ஞாயதேऽநேநேதி ஜ்ஞாநம் - ஆத்மஜ்ஞாநஸாதந மித்யர்த²:| க்ஷேத்ரஸம்ப³ந்தி⁴ந: புருஷஸ்ய அமாநித்வாதி³கம் கு³ணவ்ருந்த³மேவாத்மஜ்ஞாநோபயோகி³ | ஏதஸ்மாத³ந்யத் ஸர்வம் க்ஷேத்ரகார்யமாத்மஜ்ஞாநவிரோதி⁴த்வாத³ஜ்ஞாநம் ||௧௧||

(19) ஆத்மாவின் அறிவு எப்பொழுதும் இடைவிடாமல் இருந்துவருவது; (20) ஆத்மாவின் உண்மையை அறிவிக்கக்கூடிய விசாரத்திலேயே ஆசையுள்ளவனாக இருப்பது. இவைஎல்லாம் ஆத்மாவைப்பார்ப்பதற்கு உதவியானவை. ஆத்மாவுக்குஉடம்பின் சேர்க்கையால் உண்டாகின்றன. இவைதவிர மற்றவைகள் அதற்கு இடைஞ்சல். 1 [11]

1. 7—வது சுலோகம் முதல் இந்த சுலோகம் வரையில் ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு உதவியாக 20 குணங்கள் சொல்லப்பட்டன. அவைகளில் ஆத்மா உடம்பைக் காட்டிலும் வேறு என்கிற நினைவு 11-வது குணம். இந்த நினைவு வலுத்து, உடம்பை அடியோடு விட்டுவிடவேணுமென்று பறபறப்பு உண்டாவதற்காக உடம்புடன் சேர்ந்திருக்கிற வரையில் பிறப்பு முதலான தொந்தரவுகள் கட்டாயம் இருக்குமென்று அடிக்கடி நினைக்கவேண்டியது. இது 12—வது குணம். ஆத்மாவின் உள்ளபடி அறிவு மாத்திரம் போதாது. அதை எப்போதும் இடைவிடாமல் நினைத்துக் கொண்டிருக்கவேணும். இது 19—வது குணம். வேறொன்றை நினைப்பது இதற்கு இடைஞ்சல். இதில்லாமலிருப்பது 9—வது குணம். ஆத்மாவை நினைத்துக் கொண்டிருப்பதற்கு ஜனக்கூட்டமும் இடைஞ்சல். அதற்காக ஜனமில்லாத இடத்தில் இருக்கவேண்டியது. இது 17—வது குணம். ஜனங்கள் ஸத்வகுணம் மேலிட்டவர்களாயிருந்தால், அவர்களுடன சேர்க்கையால் ஆத்மாவின் நினைவுக்குஉதவி உண்டாகும். அவர்களுடன் மாத்திரம சேர்ந்திருப்பது 18—வது குணம். எந்த நினைவும் ஆத்மாவினுடைய உண்மையான அறிவு நிலையாய் நிற்பதற்கு உதவியாயிருக்க வேண்டியது. வேறு நினைவு கூடாது. இது 20—வது குணம். ஆத்மாதவிர மற்றவைகளில் ஆசையை விடவேண்டியது. இது 10, 13, 14, 15-வது குணங்களாகச் சொல்லப்பட்டது. நல்ல காரியங்களைச் செய்கிறுனென்று நாலுபேர் கொண்டாடுவதை ஆசைப்படக்கூடாது. கொண்டாடுவதும் ஒரு பலன்தான. இந்த ஆசையில்லாமையை 1-வது குணமாகச சொல்லியிருக்கிறது. எல்லாரும் பகவானுடைய உடம்பாயிருப்பதாலே, அவர்களுக்கு அநுகூலமாயிருக்கவேண்டியது. ஆகையால் நமக்கு ஒருவன தொந்தரவு செய்தாலும், அவனுக்குத் தொந்

𑌸𑍍𑌵—𑌸𑍍𑌯 “𑌏𑌤𑌦𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑍀”𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇𑌨𑍋𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍋𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇—

𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌯𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇 ।
𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿 𑌮𑌤𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨 𑌸𑌤𑍍𑌤𑌨𑍍𑌨𑌾𑌸𑌦𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௧௨॥

𑌅𑌮𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌾𑌧𑌨𑍈𑌰𑍍𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌂—𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 । 𑌯𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌜𑌰𑌾𑌮𑌰𑌣𑌾𑌦𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑌧𑌰𑍍𑌮𑌰𑌹𑌿𑌤𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 । 𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿—𑌆𑌦𑌿𑌮𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌦𑌨𑌾𑌦𑌿 । 𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨 𑌉𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌤 𑌏𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚 “𑌨 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌮𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇 𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌪𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍” 𑌇𑌤𑌿 । 𑌮𑌤𑍍𑌪𑌰𑌂—𑌅𑌹𑌂 𑌪𑌰𑍋 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌤𑍍𑌪𑌰𑌮𑍍 । “𑌇𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌮𑍇 𑌪𑌰𑌾𑌮𑍍 । 𑌜𑍀𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌮𑍍” 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌭𑌗𑌵𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌚𑍍𑌛𑍇𑌷𑌤𑍈𑌕𑌰𑌸𑌂 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 । 𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃 “𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌮𑌯𑌤𑍀”𑌤𑌿 । 𑌤𑌥𑌾 “𑌸 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌕𑌰𑌣𑌾𑌧𑌿𑌪𑌾𑌧𑌿𑌪𑌃

தரவு செய்யவேணுமென்று எண்ணமே உண்டாகக்கூடாது. அந்தத் தொந்தரவைப் பொறுத்துக்கொள்ள வேணும். அவன் விஷயத்தில் நல்ல பேச்சும், செய்கையும் வரவேணும், அப்படியே எண்ணமும் இருக்கவேணும். இந்த மூன்றையும், 3, 4, 5-வது குணங்களாகச் சொல்லியிருக்கிறது. ஒருவனுக்குப் படிப்பினாலும், நல்ல பிறப்பாலும், பணத்தாலும் கர்வமுண்டாகி, பெரியோர்களை அலக்ஷியம் செய்யும்படி நேரிடும். அந்த கர்வமும், அப்படி அலக்ஷியம் செய்வதும் கூடாது. தன் இளப்பத்தையே நினைத்துக்கொண்டிருக்க வேணும். இது முதலாவது குணம். எல்லாவற்றிற்கும் அஸ்திவாரமாயிருப்பது மூன்று குணங்கள். நல்ல ஸங்கதிகளை சொல்லிக்கொடுக்கும் நல்ல ஆசாரியனிடத்தில் எப்பொழுதும் வணக்கமாகவே யிருப்பது; சாஸ்திரத்தில் சொன்னபடி மனதும், வாக்கும், உடம்பும் சுத்தமாயிருப்பது; சாஸ்திரம் சொன்ன ஸங்கதிகளில் நிலையான நம்புதல். இவைகள் 6, 7, 8-வது குணங்கள். சொல்லப்பட்ட குணங்கள் எல்லாம் இருந்தாலும், பகவானிடத்தில் நிலையான பக்தி இல்லாவிட்டால், ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்ப்பது முடியாது. ஆகையால் பகவானுடைய பக்தியை 16-வது குணமாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

[illegible]

அவ—உடம்பு அறியப்படும் வஸ்துவென்றும், அதை அறிவதினால் ஜீவன் அதைக்காட்டிலும் வேறு என்றும் சொல்லப்பட்டது. அந்த ஜீவஸ்வரூபத்தைப்பற்றித் தெளிவாய் சொல்லுகிறார்—

கீழ்ச்சொன்ன குணங்கள்வந்து, பார்க்கவேண்டிய ஜீவஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி சொல்லுகிறேன். அந்த ஜீவஸ்வரூபத்தை

உள்ளபடி பார்த்தால், பிறப்பு, இறப்பு, கிழத்தனம் முதலான ஸம்ஸாரம் நீங்கி, உயர்ந்த லோகத்தை அநுபவிக்கலாம். அந்த ஜீவஸ்வரூபம் ஒருக்கால் உண்டானதுமில்லை; அதற்கு அழிவுமில்லை; அது எப்போதுமிருக்கிறது. அது என்னை யஜமானனாக உடையது. அதாவது—எப்போதும் அது என் உடம்பாயிருப்பதாலே, என்னுடைய வேலைக்காகவே ஏற்பட்டது அது பெரிது. அதாவது உடம்பைக்காட்டிலும் வேறானகயால், அதினுடைய அறிவு என்கிற குணமானது இயற்கையில் உடம்பினால் அளவுபட்டதல்ல. இப்போது ஜீவன் கர்மத்தால் ஒரு உடம்பில் இருப்பதால், அந்த குணம் அளவுபட்டிருக்கிறது. கர்மம் அடியோடு போய்விட்டால், அந்த குணமானது எல்லாவற்றையும் அறியும்படி பெரிதாகிறது. ஒரேகாலத்தில் லக்ஷம் உடம்புகளை எடுத்துக்கொள்ளலாம். கர்மம் இருக்கும்பொழுதும், யோகத்தின் சக்தியினால் அநேகம் உடம்புகளை எடுத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் அந்த சக்திநிலைபில்லை. ஜீவனுடைய அறிவுக்கு இயற்கையில் சுருக்கமில்லை அது எங்கும் பரவக்கூடியது. அது பகவானுடைய அறிவுபோலுள்ளதுதான். இப்போது கர்மத்தால் சுருங்கியிருக்கிறது. இதைப்பற்றிப் பெரிதென்று சொன்னதேயொழிய, ஆத்மஸ்வரூபம் சின்னதுதான். ஜீவனைப் பிரும்மம் (பெரிது) என்று வேதத்திலும் கீதையிலும் சொல்லியிருக்கிறது. ஜீவன் தேவன் முதலான உடம்பை அடையும்போது, அவனை ஸத் என்று சொல்லுகிறது. பிரளயகாலத்தில் ஒரு உடம்பும் இல்லாத ஸமயத்தில், அஸத்து என்று சொல்லுகிறது. இந்த இரண்டு இருப்பும் கர்மத்தினால் உண்டாகிறது கர்மம் அடியோடு போனால் போய்விடும். ஜீவன் ஸத்துமல்ல. அஸத்துமல்ல. அதாவது பிறந்தவனுமல்ல; பிறக்கப்போகிறவனுமல்ல. வேதத்தில் "அஸத்" என்கிற சொல் பிரளயகாலத்திலிருக்கும் பிரும்மத்தைச் சொல்லுகிறது. அது ஜீவனைச் சொல்லவில்லையேயென்றால்—அஸத் என்கிற சொல்லுக்கு உருவமும், பெயருமில்லாதது என்று பொருள். ஜீவனுக்குப் பிரளயகாலத்தில் இவையிரண்டு மில்லாமையால், அவன் அஸத்து. அஸத்தான அவன் பிரும்மத்துக்கு உடம்பாயிருப்பதால், பிரும்மத்தையும் வேதம் அஸத்து என்று சொல்லுகிறது. ஆகையாலே கர்மத்தால்

உண்டான இரண்டு இருப்பும் கர்மம் போனவனுக்கு இல்லாமையால், பரிசுத்தமான ஜீவஸ்வரூபத்தை ஸத் என்றும், அஸத்தென்றும் சொல்லக்கூடாது. [12]

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌪𑌾𑌦𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍋𑌽𑌕𑍍𑌷𑌿𑌶𑌿𑌰𑍋𑌮𑍁𑌖𑌮𑍍 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌮𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 ॥ ||௧௩||

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌪𑌾𑌦𑌂 𑌤𑌤𑍍 - 𑌪𑌰𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌪𑌾𑌦𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌶𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍। 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍋𑌽𑌕𑍍𑌷𑌿𑌶𑌿𑌰𑍋𑌮𑍁𑌖𑌮𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌮𑌤𑍍 - 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑍍। "𑌅𑌪𑌾𑌣𑌿𑌪𑌾𑌦𑍋 𑌜𑌵𑌨𑍋 𑌗𑍍𑌰𑌹𑍀𑌤𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌸 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌣𑌃" 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋𑌽𑌪𑌾𑌣𑌿𑌪𑌾𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌪𑌾𑌦𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌤𑍇। 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌪𑌰𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮𑍍𑌯𑌾𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌪𑌾𑌦𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌮𑍇𑌵। "𑌤𑌦𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌪𑌾𑌪𑍇 𑌵𑌿𑌧𑍂𑌯 𑌨𑌿𑌰𑌞𑍍𑌜𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌯𑌮𑍁𑌪𑌿𑌤𑌿" 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌤𑍇। "𑌇𑌦𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌮𑌮 𑌸𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑌾𑌗𑌤𑌾𑌃" 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 - 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿। 𑌪𑌰𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌦𑍇𑌶𑌾𑌦𑌿𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑌰𑌹𑌿𑌤𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌤𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ||௧௩||

கர்மம் போய் பரிசுத்தமான ஜீவஸ்வரூபம் கை கால்கள் இல்லாத போனாலும், எல்லா இடங்களிலும் கை கால்களின் வேலைகளைச் செய்ய சக்தியுள்ளது. அப்படியே கண், தலை, வாய், காது, இவைகளில்லாத போனாலும், எல்லா இடங்களிலும் கண் முதலானவைகளின் வேலையைச் செய்ய சக்தியுள்ளது. பகவானுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு கை கால் முதலியவைகள் இல்லை. ஆனாலும் அது எங்கும் அவைகளின் வேலைகளைச் செய்கிறது என்று வேதத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. அடியோடு கர்மம் போனவன் பகவானைப் போல் ஆகிறானென்று சொல்லியிருக்கிறபடியாலே, அவனும் அப்படியே செய்கிறான். முக்தனுடைய அறிவு இன்ன இடத்தில்

தான் பரவுகிறது என்று சட்டுப்பாடில்லை. அது எல்லாவிடத்திலும் எப்பொழுதும் நிலையாய் பரவியிருக்கிறது [13]

[illegible]

அந்த முக்தஸ்வரூபம் கண் முதலான இந்திரியங்களாலும், விஷயங்களை அறியச்சக்தியுள்ளது. அவைகள் இல்லாமலும், இயற்கையாகவே, எல்லாவற்றையும் அறியமுடியும். அதற்கு இயற்கையில் தேவன் முதலான உடம்புகள் கிடையாது. எல்லா உடம்புகளையும் எடுத்துக்கொள்ள சக்தியிருக்கிறது. அதற்கு இயற்கையில் ஸத்துவம் முதலான குணங்கள் கிடையாது ஆனாலும் அந்த குணங்களுடைய பலனை அநுபவிக்கச் சக்தியுண்டு [14]

[illegible]

ததேவம்பூதமாத்மதத்த்வமஸ்மிந் க்ஷேத்ரே வர்த்தமாநமபி அதிஸூக்ஷ்மத்வாத் தேஹாத் ப்ருதக்த்வேந ஸம்ஸாரிபிரவிஜ்ஞேயம்| தூரஸ்தம் சாந்திகே ச தத்| அமாநித்வாத்யுக்தகுணரஹிதாநாம் விபரீதகுணாநாம் ஸ்வம் ஸ்வதேஹே வர்த்தமாநமப்யதிதூரஸ்தம்| ததா அமாநித்வாதிகுணோபேதாநாம் ததேவாந்திகே வர்த்ததே || ||கரு||

முக்தனுடையஸ்வரூபம்உடம்பில்லாமலுமிருக்கும். உடம்புகளுக்குள்ளும்இருக்கும். கர்மம்இருக்கும்போதுஉடம்புடனே, அல்லது பிரகிருதியுடனே சேர்ந்தே இருக்கவேணும். ஆத்ம ஸ்வரூபம் தனியாக இருக்க முடியாது. அப்படிப்போல் அல்ல முக்தனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு. அவன் இஷ்டப்படி அனேக சரீரங்களை எடுத்துக் கொள்ளக்கூடும். ஆனால் அவைகள் கர்மத்தினால் வந்தவைகள் அல்ல. ஸ்வபாவத்தில் நடமாட வேண்டியதில்லை. இஷ்டப்படி உடம்புகளை எடுத்துக்கொள்ளும்போது ஸஞ்சரிக்கவும் கூடும். இப்படி எல்லாசக்தியுமுள்ள—எல்லாவற்றையும் அறியக்கூடிய—இந்த ஆத்மஸ்வரூபம் உடம்பிலிருந்தாலும், ரொம்ப சின்னதாக இருப்பதால், கர்மத்தால் கட்டுப்பட்டவர்களால் உடம்பைக் காட்டிலும் வேறாக அறிய முடியாது. கீழ்ச் சொன்ன குணங்களில்லாதவர்களுக்குக்கிட்டத்தில்(அதாவது உடம்பில்) இருந்தபோதிலும், ரொம்ப தூரத்தில் இருப்பதுபோல் இருக்கும். அந்த குணங்களுள்ளவர்களுக்கு ரொம்பகிட்ட இருக்கிறது. அதாவது அந்த குணங்களுள்ளவர்கள் அதை நன்றாகப் பார்ப்பர்கள். இல்லாதவர்களுக்கு அது தெரியாது. [15]

அவிபக்தம் ச பூதேஷு விபக்தமிவ ச ஸ்திதம் ||கரு½||

தேவமநுஷ்யாதிபூதேஷு ஸர்வத்ர ஸ்திதமாத்மவஸ்து வேதித்ருத்வைகாகாரதயா அவிபக்தம்-அவித்வாம்ஸஸ்து தேவாத்யாகாரேண அயம் தேவோ மநுஷ்ய இதி விபக்தமிவ ச ஸ்திதம்||

ஜீவன்கள் தேவன் முதலான வெவ்வேறு உடம்புகளில் இருந்தாலும், அறிவுள்ளவர்கள் என்று ஒரே மாதிரிதான். அவர்கள் ஸ்வரூபத்தில் தேவன், மனிதன் முதலான பிரிவுகளில்லை.

இதை அறியாதவர்கள் அதை தேவன் முதலான உடம்புகளாகவே நினைத்து, வெவ்வேறாக எண்ணுகிறார்கள். [15½]

[illegible]

[illegible] ||கக||

[illegible] ||கக||

அவ—நான் தேவன், நான் மனிதன் என்று உடம்போடு ஆத்மா ஒன்றாக எண்ணப்பட்டாலும், அது அறிவுள்ளதாக இருப்பதால், உடம்பைக் காட்டிலும் வேறென்று அறியலாமென்று இந்த அத்தியாயம் முதல் சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது இப்போது வேறு காரணங்களாலும், உடம்பைக் காட்டிலும் அது வேறென்று அறியலாமென்று சொல்லுகிறார்—

பூமி முதலானவைகள் சேர்ந்து உண்டான உடம்பைத் தாக்குகிறது ஆத்மா; தாக்கப்படுவது உடம்பு. ஆகையால் உடம்பைக்காட்டிலும் அது வேறு; 1 பூமி முதலானவைகளாலுண்

1. இங்கு ஒருகேள்வி—சேர்ந்தான உடம்புதானே விழுங்குகிறது. இதை எல்லாரும் பார்க்கிறோமே. ஆத்மாவுக்கோ வாய்முதலான அவயவங்கள்

டான சோறு முதலானவைகளை ஆத்மாதான் விழுங்குகிறது. விழுங்கப்பட்டதால் வளரும் உடம்பைக்காட்டிலும் விழுங்குகிற ஆத்மாவேறு. சோறு முதலானவைகளை ஜரிப்பித்து, கர்ப்பம் முதலானவைகளை உண்டாக்குவதும் ஆத்மாதான். உடம்பு தூக்குகிறதில்லை. பிணமான உடம்பில் விழுங்குவது, ஜரிப்பிப்பது முதலியவை காணப்படவில்லை. ஆகையாலே பூமி முதலானவை சேர்ந்து உண்டான உடம்பானது இநத வேலைகளைச்செய்கிறதில்லை என்று தீர்மானம் பண்ணலாம் [16]

𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌤𑌜𑍍𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑌮𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 |
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌗𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌮𑍍 ||

𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌾𑌂 𑌦𑍀𑌪𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌣𑌿𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑍀𑌨𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌃-𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌕𑌂, 𑌦𑍀𑌪𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌮𑌪𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌮𑍇𑌵𑌂

கிடையாது. இந்த வேலைகளை ஆத்மாவின் வேலைகளாக எப்படிச் சொல்லக்கூடும்—என்று, பதில் பூமிமுதலானவைகள் சேர்ந்து, க்ஷேத்திரம் (உடம்பு) என்பது உண்டாயிருக்கிறது. இது உடம்பாயிருந்துகொண்டு, அறிவுள்ள ஒருவனுக்கு உட்பட்டு, இந்தவேலைகளைச்செய்கிறதா? அல்லது பூமி முதலானவைகளின் சேர்க்கையாகததானிருந்து, இந்தவேலைகளைச் செய்கிறதா? இதைக்கொண்டு ஒருவன் விழுங்குகிறானா? இதுவேவிழுங்குகிறதா—என்று விசாரிக்கவேணுமெ. உடம்பாயிருந்து இந்தவேலைகளைச்செய்வதானால், உடம்புஎனகிற சொல்லாலேயே அதை ஏவி வேலைவாங்குகிற ஆத்மா என்று ஒன்று இருக்கிறதென்றும், இந்தவேலைகளை உடம்பைக்கொண்டு அந்த ஆத்மாவே செய்கிறதென்றும் ஏற்படும். பூமி முதலானவைகளின் சேர்க்கையாகவே இருந்து, இந்த வேலைகளைச் செய்வதானால், பிணமான உடம்பில் இந்தவேலைகள் காணப்படவில்லையே. அந்த பிணமாக இருப்பதும் பூமிமுதலானவைகளின் சேர்க்கைதானே. பிணத்திலும் சில வேலைகள் உண்டாகின்றன. ஆனால் அவைகள் ஒரு ஜீவன் அறிவினால் ஏற்பட்டவையல்ல. ஒருஜீவன் சோற்றை விழுங்குவது முதலான வேலைகளைச் செய்யவேண்டுமென்று நினைக்கிறான். பிறகு உடம்பைக் கொண்டு, அந்த வேலைகளைச் செய்கிறான். பூமி முதலானவைகளால் செய்யப்பட்ட ஒருவஸ்துவில் ஜீவன் என்று ஒன்று இல்லாவிட்டால், உடம்பு என்று பெயர் ஏற்படமாட்டாது. ஐயனார் கோவில் வாசலில் குயவனால் செய்யப் பட்டு, வைக்கப்பட்ட பொம்மைக்கு உடம்பு என்று பெயர் கிடையாது. அது ஒரு வேலையையும் செய்யவும் செய்யாது.

ஜ்ஞாநமேவ ப்ரகாஶயதி, தீபாதயஸ்து விஷயேந்த்ரியஸந்நிகர்ஷவிரோதிஸந்தமஸநிரஸநமாத்ரம் குர்வந்தி। ஆத்மநா [illegible] தேஷாம் ப்ரகாஶகத்வம்। தமஸ: பரமுச்யதே - தமஶ்ஶப்தவாச்யப்ரக்ருதி வசந:, ப்ரக்ருதே: பரமுச்யத இத்யர்த:। அதோ ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞேயம் - ஜ்ஞாநைகாகாரமிதி ஜ்ஞேயம்। தச்ச ஜ்ஞாநகம்யம் - அமாநித்வாதிபிர்ஜ்ஞாநஸாதநைர்ப்ராப்யமித்யர்த:। ஹ்ருதி ஸர்வஸ்ய விஷ்டிதம் - ஸர்வஸ்ய மநுஷ்யாதேர்ஹ்ருதி விஶேஷேணாவஸ்திதம் ஸந்நிஹிதம்॥

விளக்கு, ஸூரியன் முதலானவைகள் (ஜ்யோதிஸ்ஸு) உலகத்தில் வஸ்துக்களைக் காட்டுவதாகச் சொல்லப்படுகின்றன. அவைகளையும் ஆத்மாதான் காட்டுகிறது. அவைகள் கண்ணுலே வஸ்துக்களைப் பார்ப்பதற்கு இடைஞ்சலான இருட்டைப் போக்குகின்றன. பிறகு ஆத்மாவிலிருக்கும் அறிவு வஸ்துக்களை ஆத்மாவுக்கு காட்டுகிறது. ஆத்மாவும், அதின் அறிவும் இல்லாவிட்டால், விளக்கு என்ன செய்யும். இருட்டைப் போக்குவதைப்பற்றி, விளக்கு முதலியவைகளை ஜ்யோதிஸ்ஸு (காட்டுகிறது) என்று சொல்லுகிறது. அவைகள் வஸ்துக்களைக் காட்டவில்லை. ஆத்மாதான் அவைகளையும் மற்றவைகளையும் தன்னுடைய அறிவு என்கிற குணத்தால் தனக்குக் காட்டுகிறது. விளக்கு முதலியவைகளுக்கு அறிவு கிடையாது. ஆகையால் அறிவுள்ள ஆத்மாதான் எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் உயர்ந்த ஜ்யோதிஸ்ஸு. ஸத்துவம் முதலான குணமுள்ள பிரகிருதியைக் காட்டிலும் 1 வேறு என்று வேதத்தில் சொல்லப்படுகிறது. ஜடமான பிரகிருதியைக் காட்டிலும் வேறாக இருப்பதால், அறிவையே இயற்கையாக உடையது என்று அறியத்தக்கது. கீழ்ச்சொன்ன குணங்களாலே பார்க்கக்கூடியது. எல்லாருடைய ஹிருதயத்திலும் 2 விசேஷமாக இருக்கிறது.

1. ச்லோகத்திலிருக்கும் "பரம்" என்கிற சொல்லுக்கு வேறு என்று பொருள் பாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்டது. அதற்கு உயர்ந்தது என்றும் பொருள். பிரகிருதியினால் உண்டான வஸ்துக்களை ஜீவன் அனுபவிப்பதினால், பிரகிருதியைக்காட்டிலும் அவன் உயர்ந்தவன் என்றும் சொல்லலாம்.

2. விசேஷமாக இருப்பதாவது—அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறது. அல்லது அது ஹிருதயத்திலேதான் இருக்கிறது. மற்ற [illegible] அறி

𑌇𑌤𑌿 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑌥𑌾 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌂 𑌚𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌸𑌤𑌃 ।
𑌮𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯 𑌮𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑌾𑌯𑍋𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௧௮॥

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 “𑌮𑌹𑌾𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌃” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 “𑌸𑌙𑍍𑌘𑌾𑌤𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾 𑌧𑍃𑌤𑌿𑌃” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌸𑍇𑌨𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । “𑌅𑌮𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 “𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑍍” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑌾𑌧𑌨𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । “𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿𑌮𑌤𑍍𑌪𑌰𑌮𑍍” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 “𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌮𑍍” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑍇𑌣𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌮𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤 𑌏𑌤𑌤𑍍 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂, 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌯𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂, 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌵𑌿

விஞல் இருக்கிறது. விளக்கு ஒருஇடத்தில் இருக்கிறது. அதின வெளிச்சம நாலு பக்கமும்பரவுகிறது. அதுபோல் ஆத்மா ஹிருதயத்தில் இருக்கிறது. வெளிச்சம்போன்ற அதின்அறிவு எல்லாஇடத்திலும் பரவுகிறது.

12-வது சுலோகம் முதல் ஆறு சுலோகங்களாலே ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் இன்னபடி இருக்குமென்று சொல்லப்பட்டது. இதனல் உடம்னபக்காட்டிலும் எல்லா விதத்தாலும் அது வேறு என்று எற்படுகிறது. உடம்பில் கை, கால், கண், காது முதலான அங்கங்கள் இருக்கின்றன. அது இந்திரியங்களுக்குஇருப்பிடம். ஸத்துவம் முதலான குணங்களையுடையது. பிரகிருதியிஞல் உண்டானது. ஆத்மாவோ இந்த நாலு விஷயங்களிலும் வேறு. அதில் கை, கால், கண், காது முதலான அங்கங்களில்லை. இந்திரியங்களுக்கு மிருப்பிடமன்று. ஸத்துவம்முதலான மூன்று குணங்களும் அதில் இல்லை. அது பிரகிருதியைக்காட்டிலும் வேருன திரவியம். உடம்பு ஜடம்; அதாவது—தன்னைக் காட்டுகிற வஸ்துவன்று. ஆத்மா ஸ்வயம்பிரகாசம்; தன்னைக் காட்டுகிற வஸ்து. இப்படிப் பலவிதமாய் உடம்பைக்காட்டிலும் வேருன ஆத்மா, இப்போது இருப்பதுபோல, உடம்போடே சேர்ந்தே இருக்குமா? அல்லது அதைவிட்டுத் தனியாக இருக்கக்கூடுமா என்ருல், பதில்—கர்மம் அடியோடு போஞல், உடம்பை விட்டுத் தனியாயுமிருக்கும். வேண்டுமாஞல் நினைவிஞலேயே அனேக உடம்புகளை எடுத்துக்கொண்டு, அவைகளுக்குள்ளே இருக்கும். அப்படி உடம்புகளை எடுத்துக்கொள்ளும்போது, இன்ன ஜீவனுக்கு இன்ன உடம்பு என்று கட்டாயமில்லை. வேண்டிய உடம்பை எடுத்துக்கொள்ளத் தகுந்தவன. உடம்புகளில் போலே ஜீவன்களுக்குள்ளே வெவ்வேறு பிரிவுகளில்லை. அவர்கள் அறிவுள்ளவர்கள் என்று ஒரேமாதிரி.

ஜ்ஞாய, ஶ்ரீஜ்ஞாவபோவஷ்யதே-௨௩ ரா ஹாவஃ ஷுஹாவஃஸவ வாரிகஷ், ஸவஸவாரிகஷ்ராக்யேபவவநோஹவ தீத்யுக்தஃ॥

அவ— ஆரம்பித்த ஸங்கதியை முடித்துக் கொண்டு, அதின் பிரயோஜனத்தைச் சொல்லுகிறார்—

5-வது, 6-வது சுலோகங்களாலே உடம்பின் உண்மையைச் சுருக்கமாகச் சொன்னேன். 7-வது முதல் 11-வது வரையில் ஆத்மாவை அறிவதற்கு உதவியான குணங்கள் சொல்லப்பட்டன. 12-வதுமுதல் 17-வதுவரையில் ஜீவனுடைய உண்மையைச் சுருக்கமாகச் சொல்லிற்று. என்னிடத்தில் பக்தியுள்ளவன் உடம்பின் உண்மையையும், அதைக் காட்டிலும் வேறான ஜீவனுடைய உண்மையையும், அந்த ஜீவனை அறிவதற்கு உதவியான குணங்களின் உண்மையையும் அறிந்தால், என்மாதிரி ஆய்விடுவன். அதாவது ஸம்ஸாரத்தை அடியோடு விடத்தகுந்தவனாக ஆவன். [18]

ஸவ—ஸயாத்ருஜவிவிக்த ஷுஹாவயோஃ ப்ரக்ருத்யாத்மநோ ஷஸஸஹ்யாநாதிக்ஸ. ஸஸஷ்டயோஆயோஃ காயக்ஹெ ஷஸஸஹ்யேஹதுஸ்சாஷ்யதே—

ப்ரக்ருதிம் புருஷம் சைவ வித்த்யநாதீ உபாவபி।
விகாராம்ஶ்ச குணாம்ஶ்சைவ வித்தி ப்ரக்ருதிஸம்பவாந்॥௧௯॥

ப்ரக்ருதிபுருஷாவுபாவந்யோந்ய ஸம்ஸ்ருஷ்டாவநாதீஇதி வித்தி। பந்தஹேதுபூதாந்விகாராந்-இச்சாத்வேஷாதீந், அமாநித்வாதீம்ஶ்ச குணாந் மோக்ஷஹேதுபூதாந் ப்ரக்ருதிஸம்பவாந் வித்தி। புருஷேண ஸம்ஸ்ருஷ்டேயம் அநாதிகாலப்ரவ்ருத்தா க்ஷேத்ராகாரபரிணதா ப்ரக்ருதிஃ ஸ்வவிகாரைரிச்சாத்வேஷாதிபிஃ புருஷஸ்ய பந்தஹேதுர்பவதி। அமாநித்வாதிபிஸ்ஸ்வவிகாரைஃ புருஷஸ்யாபவர்கஹேதுர்பவதீத்யர்த்தஃ॥ ॥௧௯॥

அவ—பலவிதத்தினாலே வெவ்வேறான தன்மையுள்ள உடம்பு, ஜீவன்— இவைகளின் சேர்க்கைக்கு இதுமுதல் என்று இல்லை என்பதையும், இவைகள் சேர்ந்தபோது, அவைகளின் வேலை

வெவ்வேறு என்பதையும், ஒன்றின்பின் ஒன்றாக விடாமல் ஒரே மாதிரியாக வந்துகொண்டிருக்கிற அவைகளின் சேர்க்கைக்குக் காரணம் இன்னதென்பதையும் சொல்லுகிறார்—

பிரகிருதிக்கும் ஜீவனுக்கும் சேர்க்கை இதுமுதல் என்று முன் எல்லையில்லாமல்1 வெகுகாலமாய் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. இந்த சேர்க்கை ஜீவனுக்கு ஆசை த்வேஷம் முதலானவைகளை உண்டுபண்ணி, கர்மத்தை வளர்த்து, ஸம்ஸாரத்தை வளர்க்கிறது. அதுவே 7-வது முதலான சுலோகங்களில் சொன்ன குணங்களை உண்டுபண்ணி, கர்மத்தை விலக்குவதற்கும் உதவுகிறது. [19]

கார்யகாரணகர்த்ருத்வே ஹேது: ப்ரக்ருதிருச்யதே|
புருஷஸ்ஸுகது:கானாம் போக்த்ருத்வே ஹேதுருச்யதே || ||௨௦||

கார்யம்-ஶரீரம், காரணானி-ஜ்ஞானகர்மாத்மகானி ஸமநஸ்கானீந்த்ரியாணி, தேஷாம் க்ரியாகாரித்வே புருஷாதிஷ்டிதா ப்ரக்ருதிரேவ ஹேது:| புருஷாதிஷ்டிதக்ஷேத்ராகாரபரிணதப்ரக்ருத்யாஶ்ரயா போகஸாதனபூதா: க்ரியா இத்யர்த:| புருஷஸ்ய அதிஷ்டாத்ருத்வமேவ| ததபேக்ஷயா "கர்தா ஶாஸ்த்ரார்தவத்த்வாத்" இத்யாதிகம் ஸூத்ரம்| ஶரீராதிஷ்டானப்ரயத்னஹேதுத்வமேவ ஹி புருஷஸ்ய கர்த்ருத்வம்| ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்ட: புருஷஸ்ஸுகது:கானாம் போக்த்ருத்வே ஹேது:-ஸுகது:கானுபவாஶ்ரய இத்யர்த: ||௨௦||

ஜீவனால்2 ஏவப்பட்ட உடம்பும், பதினொரு இந்திரியங்களும் ஜீவனுக்கு ஸுகதுக்கங்களைக் கொடுக்கக்கூடிய வேலைகளைச் செய்

---

1. பகவானுடைய அனுக்கிரஹத்தினாலே இந்த சேர்க்கைபோகும். இதற்குப்பின் எல்லையுண்டு; முன் எல்லைஇல்லை. மோக்ஷத்துக்குப்பின் எல்லையில்லை. சம்சாரத்துக்கு இக்கரையில்லை; மோக்ஷத்துக்கு அக்கரையில்லை.

2. ஒருவன் சாப்பிடும்போது, ஆஹாரத்தைப் பல்லு கடிக்கிறது; அனந்தரம் நாக்கு உள்ளே தள்ளுகிறது. ஜீவன் அவைகளைஏவுகிறவன்; உடம்பு முதலானவைகள் கருவிகள்; அனுபவிக்கிறவன் ஜீவன்.

கின்றன. அவைகளை ஏவுகிற ஜீவன் ஸுகத்தையும், துக்கத்தையும் அநுபவிக்கிறான்.
[20]

அவ — ஏவமந்யோந்யஸம்ஸ்ருஷ்டயோ: ப்ரக்ருதிபுருஷயோ: கார்யபேத உக்த:। புருஷஸ்ய ஸ்வாத்மாநுபவைகஸுகஸ்யாபி வைஷயிகஸுகது:கோபபோகஹேதுமாஹ—

புருஷ: ப்ரக்ருதிஸ்தோ ஹி புங்க்தே ப்ரக்ருதிஜாந் குணாந் ।
॥௨0½॥

பாஷ்யம் — புருஷ: ப்ரக்ருதிஸ்த:- ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்ட:। ப்ரக்ருதிஜாந் குணாந் - ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்கோபாதிகாந் ஸத்வாதிகுணகார்யபூதாந் ஸுகது:காதீந், புங்க்தே - அநுபவதி ॥
॥௨0½॥

அவ— ஒன்றோடொன்று சேர்ந்த பிரகிருதிக்கும், ஜீவனுக்கும் வேலைகள் வெவ்வேறென்று சொல்லப்பட்டன. இயற்கையில் தன்னையே அநுபவித்து, மிகவும் ஸுகப்படக்கூடிய ஜீவன் ஏன் விஷயங்களால் வரும் ஸுகதுக்கங்களை அநுபவிக்கிறான் என்றால், சொல்லுகிறார்—

உடம்பு முதலானவைகளாக ஆகியிருக்கிற பிரகிருதியுடன் 1 சேர்ந்திருக்கையால், அதினுடைய ஸத்துவம் முதலான குணங்களால் உண்டாகும் ஸுகதுக்கங்களை ஜீவன் 2 அநுபவிக்கிறான். [20½]

1. பிரளயகாலத்தில் ஜீவன் பிரகிருதியுடன் சேர்ந்திருந்தாலும், அவனுக்கு ஸுகமும், துக்கமுமில்லை. பிரகிருதி உடம்பாகவும், இந்திரியங்களாகவும் ஆகி, அவைகளை ஜீவன் ஏவும்போது தான், அவைகள் வேலை செய்து, அவனுக்கு ஸுகத்தையும், துக்கத்தையுமுண்டு பண்ணுகின்றன. சிலவேளைகளில் ஜீவன் நினைக்காமலே சிலவேலைகள் நேருகின்றன. அவைகளும் அநுபவிக்கிற ஜீவன் உடம்பில் இருப்பதினால் தான் நேருகின்றன. பெரும்பாலும் இவன் நினைவினாலே தான் வேலைகள் நடக்கின்றன.

2. இங்கு ஓர் ஸந்தேகம்-ஜீவன் இயற்கையாக பரிசுத்தமானவன், தன்னையே அநுபவித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டியவன். தன்னைக்காட்டிலும் வேறானவஸ்துக்களை கண் முதலான இந்திரியங்களால் அநுபவி

𑌅𑌵 — 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑌂𑌸𑌰𑍍𑌗𑌹𑍇𑌤𑍁𑌮𑌾𑌹 —

𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌗𑍁𑌣𑌸𑌂𑌗𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌦𑌸𑌦𑍍𑌯𑍋𑌨𑌿𑌜𑌨𑍍𑌮𑌸𑍁 ॥

𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌦𑍇𑌵𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌯𑍋𑌨𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌷𑍁 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌯𑍋𑌨𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌗𑍁𑌣𑌮𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌸𑍁𑌖𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌸𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌸𑌾𑌧𑌨𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌪𑌾𑌪𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 । 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌪𑌾𑌪𑌫𑌲𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌾𑌯 𑌸𑌦𑌸𑌦𑍍𑌯𑍋𑌨𑌿𑌷𑍁-𑌸𑌾𑌧𑍍𑌵𑌸𑌾𑌧𑍁𑌷𑍁 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌷𑍁 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌰𑌭𑌤𑍇 । 𑌤𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 । 𑌯𑌾𑌵𑌦𑌮𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌸𑌾𑌧𑌨𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌸𑍇𑌵𑌤𑍇, 𑌤𑌾𑌵𑌦𑍇𑌵 𑌸𑌂𑌸𑌰𑌤𑌿 । 𑌤𑌦𑌿𑌦𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂-𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌗𑍁𑌣𑌸𑌂𑌗𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌦𑌸𑌦𑍍𑌯𑍋𑌨𑌿𑌜𑌨𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 ॥ ௨௧ ॥

அவ— ஜீவனுக்கு உடம்புடன் சேர்க்கை ஆறுபோல் பெருகிக்கொண்டிருப்பதற்குக் காரணம் சொல்லுகிறார்—

ஜீவனுக்கு உடம்புகளின் சேர்க்கை இப்போது வந்தது என்று சொல்லமுடியாது. அந்தஉடம்புகள் கணக்கில்லாமல் வரிசையாய் வந்துகொண்டிருக்கின்றன. அந்தந்த உடம்பிலிருக்கிற ஜீவன் அதற்குத் தகுந்தபடி மேலிடுகிற ஸத்துவம்முதலானகுண

த்துவரும் ஸுகங்களையும், துக்கங்களையும் எப்படி அநுபவிக்கக்கூடும். ஆகையாலே, செம்பரத்தின் பூவின் பக்கத்தில் வைக்கப்பட்ட ஸ்படிகத்தில் தெரிகிற அதின் சிகப்பு எப்படி உண்மையில் ஸ்படிகத்திலில்லையோ,அப்படியே இந்தஅநுபவம் ஜீவனுக்குஉண்மையிலில்லை—என்று. இந்த ஸந்தேஹம் சுலோகத்தில் "புங்க்தே-அநுபவிக்கிறான்" என்கிற சொல்லாலே தீர்க்கப்படுகிறது. ஜீவன் அனுபவிக்கிறான என்பது யாருக்கும் பிரத்தியக்ஷமாக இருக்கிறதே. அதை எப்படிப் பொய் என்றுசொல்லுகிறது.

உதாரணம்-ஒருவனுக்கு நினைத்தபடி ஸஞ்சரித்த ஒரு பிரும்மசாரி ஒரு ஸ்திரீயைக் கல்யாணம்செய்துகொண்டு,அவளுடன்சேர்ந்ததினால், பல ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கிறான். அதுபோல, சுலோகத்திலிருக்கிற பிரகிருதி என்கிற சொல் பெண்பாலாகவும், புருஷன்என்கிற சொல் ஆண்பாலாகவும் இருப்பதினால், இந்த உதாரணம் தோன்றுகிறது.

ங்களாலே அவைகளாலுண்டாகும் ஸுகம் முதலானவைகளில்[1] ஆசையுள்ளவனாகி, அவைகளுக்கு உதவியான புண்ணியங்களையும், பாபங்களையும் செய்கிறான். அந்த புண்ணியங்களுக்கும், பாபங்களுக்கும் ஏற்பட்ட பலன்களை அநுபவிப்பதற்காக அவைகளுக்குத்தகுந்தபடி நல்லதோ, கெட்டதோ[2] உடம்பு மறுபடியும்வருகிறது. முன்போல்மறுபடியும் சுகதுக்கங்களுக்கு ஆசைப்பட்டு கர்மங்களைச்செய்து, மறுபடியும் பிறக்கிறான். 7—வது சுலோகம் முதல் சொன்ன குணங்கள் வருகிறவரையில் இந்த வருத்தத்துக்கு ஓய்வில்லை.
[21]

उपद्रष्टानुमन्ता च भर्ता भोक्ता महेश्वरः ।
परमात्मेति चाप्युक्तो[3] देहेऽस्मिन्[4] पुरुषः परः ॥
॥ २२ ॥

अस्मिन्[4] देहेऽवस्थितोऽयं पुरुषो देहप्रवृत्त्यनुगुणसंकल्पादिरूपेण देहस्योपद्रष्टाऽनुमन्ता च भवति । तथा देहस्य भर्ता च भवति । तथा देहप्रवृत्तिजनितसुखदुःखयोर्भोक्ता च भवति । एवं देहनियमनेन, देहभरणेन, देहशेषित्वेन च देहेन्द्रियमनांसि प्रति महेश्वरो भवति ।

---

1. ஸத்துவகுணத்தினாலுண்டாகும் ஸுகத்தில் ஆசை எவனுக்கும் வரும். ரஜோகுணத்தினால் வரும் துக்கத்தில் ஆசை எப்படி வரும் என்றால், பதில்--துக்கத்தை ஸுகமாக எண்ணுவதாலே, அதில் ஆசையுண்டாகிறது. உதாரணம்—ஒருவன் பணம் ஸம்பாதிப்பதற்காக ப்ரயத்தினை செய்கிறான். அதில் அனேக ஆபத்துக்கள் இருக்கின்றன. ப்ரயோஜனம் கொஞ்சம். அதுகிடைப்பதும் நிச்சயமில்லை. சிலர் அடிபடுவதையும் ஸுகமாக எண்ணுகிறார்கள். இல்லாவிட்டால், ஸந்தோஷமாகச் சண்டைக்குபோவார்களா.

2. பலன்களைஉடம்பைக்கொண்டுதான் அனுபவிக்க வேண்டும். ஜீவாத்மஸ்வரூபம் மிகவும் சின்னது. அதைநினைக்கவும் முடியாது; கொளுத்தவும்முடியாது. சந்தனத்தாலே ஸுகப்படவேணுமானால், அதற்கு ஒருஉடம்பைக் கொடுத்து, உடம்பில்சந்தனத்தைப்பூசவேணும். அதைச்சுடவேணுமானால், அதற்கு உடம்பைக் கொடுத்து, உடம்பில்தணலைவைக்கவேணும்,

तथा वक्ष्यते "शरीरं यदवाप्नोति यच्चाप्युत्क्रामतीश्वरः । गृहीत्वैतानि संयाति वायुर्गन्धानिवाशयात्" इति । अस्मिन् देहे देहेन्द्रियमनांसि प्रति परमात्मेति चाप्युक्तः । देहे मनसि चात्मशब्दोऽनन्तरमेव व्यपदिश्यते । "ध्यानेनात्मनि पश्यन्ति केचिदात्मानमात्मना" इति । [illegible] "पुरुषः परः" अनादिमत्परं [illegible] ज्ञानशक्तियं पुरुषो अनादिप्रकृतिसंबन्धकृतगुणसङ्गाद् देहमात्रात्माभिमानी देहमात्रभर्ता च भवति ॥ ॥௨௨॥

அவ—ஜீவனுக்கு உடம்பு வந்தபிறகு வரும் ஸங்கதிகளைச் சொல்லுகிறார்.

ஜீவன் உடம்பிலிருக்கும்போது, அந்தந்த வேலைகளைச் செய்ய வேணுமென்று எண்ணி, அந்தந்த வேலைகளில் உடம்பை ஏவுகிறான். உடம்பு வேலைகளைச் செய்யும்போது, அவைகளை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறான். அந்த உடம்பைத் தூக்குகிறான், அந்த வேலைகளினால் உண்டாகும் ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கிறான். இப்படி உடம்பை ஏவுவதாலும், தூக்குவதாலும், சேஷியாயிருப்பதாலும் (அதனால் வரும் ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிப்பதாலும்), உடம்பு, இந்திரியங்கள், மனஸு, இவைகளுக்கு ராஜாவாக இருக்கிறான். அவைகளைக் குறித்து 1 பரமாத்மா என்றும் சொல்லப்படுகிறான். 12-வது சுலோகத்தில் சொன்னபடி அளவில்லாத அறிவையும் சக்தியையும் அடையவேண்டிய இந்த ஜீவன் நெடுநாளாய் வந்த உடம்பு முதலானவைகளாக ஆயிருக்கும் பிரகிருதியின் சேர்க்கையால், ஸத்துவம்முதலான குணங்களால் உண்டாகிற ஸுகங்களை

1. ஆத்மா என்கிறசொல் எங்கும் நிறைந்த வஸ்துவைச் சொல்லுகிறது ஜீவன் தன்னுடைய அறிவு என்கிறகுணத்தினால்தன் உடம்பில் நிறைந்திருக்கிறான். ஆகையால் அவனை ஆத்மாஎன்று சொல்லுகிறது. உடம்பையும், மனதையும் ஆத்மாவென்று இந்த அத்தியாயம் 24—வது சுலோகத்தில சொல்லப் போகிறார்- ஆகையாலே ஜீவனைப் பரமாத்மா என்று இங்கே சொல்லியிருக்கிறது.

𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌞𑍍𑌚 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌞𑍍𑌚-𑌅𑌭𑍍𑌯𑍁𑌦𑌯𑌸𑌾𑌧𑌨𑌂 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌨𑌂 𑌚 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌮𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃-𑌨 𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 | 𑌶𑍌𑌚𑌂 - 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂, 𑌤𑌦𑍍𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌮𑌾𑌭𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑌞𑍍𑌚 𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇| 𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌚𑌾𑌚𑌾𑌰𑌃- 𑌤𑌦𑍍𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌶𑍌𑌚𑌸𑌾𑌧𑌨𑌂 𑌯𑍇𑌨 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌦𑌨𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 𑌆𑌚𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇, 𑌸𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑌾𑌚𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇| 𑌯𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 "𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌹𑍀𑌨𑍋𑌽𑌶𑍁𑌚𑌿𑌰𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌨𑌰𑍍𑌹𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁" 𑌇𑌤𑌿| 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌞𑍍𑌚 𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇-𑌯𑌥𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌹𑌿𑌤 𑌰𑍂𑌪𑌸𑌤𑍍𑌯𑌭𑌾𑌷𑌣𑌂 𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ‖ ‖ ௭ ‖

பிரும்மலோகம்வரையிலுள்ள உலகங்களில் கிடைக்கும் ஸுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய தர்மங்களும், மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய தர்மங்களும், வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகள் அவர்களுக்குத் தெரியாது. லக்ஷம்தடவை சொன்னாலும், தமோகுணம் மேலிட்டிருப்பதால், புரியாது. உடம்பும் ஆத்மாவும் வேதத்தில் சொல்லிய கர்மங்களை எப்படியிருந்து செய்ய வேணுமென்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறதோ, அப்படி அவர்கள் இருக்கமாட்டார்கள். ஸ்நாநம் செய்து கோவிலுக்குப் போகவேணுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. அந்த ஸ்நானத்தைச் செய்யமாட்டார்கள். ஆத்மாவிற்கு தயை, பொருமை, வணக்கம்—இவை முதலானவைகள் வேணுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. அவைகள் அவர்களுக்கு இருக்காது. ஸந்தியாவந்தனம் முதலான எந்த வேலைகளாலே உடம்பும் ஆத்மாவும் சுத்தமாகுமோ, அந்த வேலைகளுமிருக்காது. ஸந்தியாவந்தனம் பண்ணாதவன் அசுத்தன்; ஒரு வேலைக்கும் தகாதவன் என்று சொல்லியிருக்கிறது. அவர்களிடத்தில் ஸத்தியம் இருக்காது. பொய்தான் சொல்லுவர்கள். ஏய்க்கிறத்திலேயே ருசியாகையால், நடந்தபடிசொல்ல மாட்டார்கள். தொந்தரவு செய்வதே ஸ்வபாவமானதால், அனுகூலத்தைச் சொல்லமாட்டார்கள். [7]

𑌅𑌵—𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚—

𑌅𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌤𑍇 𑌜𑌗𑌦𑌾𑌹𑍁𑌰𑌨𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑍍 |
𑌅𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌸𑌮𑍍𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌕𑌿𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌕𑌾𑌮𑌹𑍈𑌤𑍁𑌕𑌮𑍍 ‖ ‖௮‖

ம், மறுபடியும் பிரகிருதியுடன் சேரமாட்டான். அதாவது— மறுபடியும் பிறக்கமாட்டான். இந்த உடம்பு போகிறகாலத்திலேயே அளவில்லாத அறிவுள்ளதாயும், இயற்கையில் ஒருவிதமான கர்மங்களுமில்லாததுமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடைவன். அதாவது அவனுக்கு எல்லாக்கர்மங்களும் போய்விடும். [23]

𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 ।
𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌸𑌾𑌂𑌖𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌚𑌾𑌪𑌰𑍇 ॥

𑌕𑍇𑌚𑌿𑌨𑍍𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌯𑍋𑌗𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇𑌽𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌮𑌨𑌸𑌾, 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌚 𑌅𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌯𑍋𑌗𑌾𑌃 𑌸𑌾𑌂𑌖𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌨𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌅𑌪𑌰𑍇 𑌚 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌾𑌨𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿𑌣𑌃 𑌤𑌦𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿𑌣𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍁𑌕𑌰𑍋𑌪𑌾𑌯𑌸𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌵𑍍𑌯𑌪𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌗𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌮𑌨𑌸𑍋 𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑌾𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥ ௨௪ ॥

அவ— கீழ்ச்சொன்ன ஸங்கதியையே இரண்டு சுலோகங்களால் விரிவாய்ச் சொல்லி, ஆத்மாவின் அறிவில் உயர்ந்தபடி முதல் பலபடிகளைச் சொல்லுகிறார்.—

தியானம் நிறைவேறின சிலர் உடம்பிலிருக்கும் ஆத்மாவை மனஸினாலே தியானத்தினாலேயே பார்க்கிறார்கள். அதாவது ஆத்மாவைப்பார்க்கும்படி தியானம் சிலர்க்கு நிறைவேறிவிட்டது. ஆத்மாவின் தியானம் நிறைவேறாதவர்கள் ஞானயோகத்தைப்பண்ணி, மனஸை ஆத்மாவைத் தியானப்பண்ணத்தகுந்ததாகச்செய்து, பிறகு ஆத்மாவைப்பார்க்கிறார்கள். ஞானயோகம் பண்ண முடியாதவர்களும், முடிந்தபோதிலும், ப்ரயாஸமில்லாமல் ஆத்மாவை

யை நன்றாய் அறிந்தவன் பிராரப்த (பலனைக்கொடுக்க ஆரம்பித்த) கர்மங்களினாலே தொந்தரவுகளை அநுபவித்தாலும், அவனை மற்றவர்களைப் போல் நினைத்து, மறுபடியும் பிறப்பனென்று நினைக்கக்கூடாது.

“இருந்தாலும்” என்கிற சொல்லில் “உம்” என்பதால் தொந்தரவுகளை அநுபவிக்காமல் இருப்பவன் மறுபடியும் பிறக்கமாட்டான் என்று சொல்லவேணுமா என்று காட்டப்படுகிறது.

ப்பார்க்கும்வழியைத் தேடுகிறவர்களும், நாலுபேர்களால் தெரிந்தவனென்றும், நல்லகாரியங்களைச் செய்கிறவன் என்றும் கொண்டாடப்பட்டவர்களும் ஆத்மாவின் உண்மையான அறிவுடன் சேர்ந்த கர்மயோகத்தைச் செய்து, மனதை ஆத்மாவைத் தியானம்பண்ணத்தகுந்ததாக ப்பண்ணி, ஆத்மாவைப் பார்க்கிறார்கள். [24]

அந்யே த்வேவமஜாநந்த: ச்ருத்வாऽந்யேப்ய உபாஸதே|
தேऽபி சாதிதரந்த்யேவ ம்ருத்யும் ச்ருதிபராயணா:||

அந்யே து கர்மயோகாதிஷ்வப்யநதிக்ருதா:, அந்யேப்யஸ்தத்த்வதர்சிப்யோ ஜ்ஞாநிப்ய: ச்ருத்வா கர்மயோகாதிபிராத்மாநமுபாஸதே | தேऽப்யாத்மதர்சநேந ம்ருத்யுமதிதரந்தி | யே ச்ருதிபராயணா:- ச்ருவணமாத்ரநிஷ்டா:, தே ச ச்ருவணநிஷ்டா: பாபக்ஷயாத் க்ரமேண கர்மயோகாதிகமாரப்யாதிதரந்த்யேவ ம்ருத்யும் | அபிசப்தாத் பூர்வேஷாமர்த்யதே || ||௨௫||

கர்மயோகத்தையும் செய்யமுடியாத சிலர் உண்மையை அறிந்த பெரியோர்களிடம் கேட்டு, கர்மயோகம் முதலானவைகளைச் செய்து, ஆத்மாவைத் தியானம்பண்ணுகிறார்கள். அவர்களும் ஆத்மவைப்பார்த்து, ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குகிறார்கள். எவர்கள் பெரியோர்களிடம் ஆத்மாவின்ஸங்கதிகளைக் கேட்டுக்கொண்டுமாத்திரம் இருக்கிறார்களோ, அதாவது அதற்குத்தகுந்த வேலைகளைச் செய்யவில்லையோ, அவர்களும் கேள்வியினுலே பாபத்தைக்போக்கி, கொஞ்சகாலத்தில் படிப்படியாக க்கர்மயோகம் முதலானவைகளைச்செய்து, ஸம்ஸாரத்தை [1] தாண்டுவர்கள். [25]

அத ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்டஸ்யாத்மநோ விவேகாநுஸந்தாநப்ரகாரம் வக்தும் ஸர்வம் ஸ்தாவரம் ஜங்கமம் ஸத்த்வம் சிதசித்ஸம்ஸர்கஜமித்யாஹ —

1. மறுபிறப்புஆகிய தொந்தரவு போய்விடுமென்று சொன்னதினுலேயே உயர்ந்த லோகமும் வரும் என்று ஏற்படுகிறது. அறிவில்லாமையும், கர்மங்களும் அடியோடு போனவன் மறுபிறப்புக்குத் தகுந்தவனே; அல்ல, அவனுக்கு லோகத்துக்கு குறைவு என்ன?

யாவத் ஸஞ்ஜாயதே கிஞ்சித் ஸத்வம் ஸ்தாவரஜங்கமம் ।
க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞஸம்யோகாத் தத்வித்தி பரதர்ஷப ॥ உசு ॥

யாவத் ஸ்தாவரஜங்கமாத்மநா ஸத்வம் ஜாயதே, தாவத் க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞயோரிதரேதரஸம்யோகாதேவ ஜாயதே-ஸம் யோகாதேவ ஜாயதே, நத்விதரேதரவியுக்தாத்யாஃ ॥ உசு ॥

அவ—பிரகிருதியோடு சேர்ந்த ஜீவன் பிரகிருதியைக்காட்டிலும் வேறென்று நினைக்கும் வழியைச் சொல்லுவதற்காக 1, உலகத்தில்—அசையும் பொருளோ, அசையாப்பொருளோ—எல்லாம் பிரகிருதி, ஜீவன்—என்ற இந்தஇரண்டும் சேர்ந்து உண்டானவைகள் என்று சொல்லுகிறார்—

உலகம் ஜங்கமம் (நடமாடுகிறது) என்றும் 2 ஸ்தாவரம், அதாவது—மரம் முதலான நடமாடாதது) என்றும் இருவகையாக இருக்கிறது. இதெல்லாம் பிரகிருதி (அறிவில்லாதது), ஜீவன் (அறிவுள்ளது) என்கிற இந்த இரண்டும் சேர்ந்துதான் உண்டாயிருக்கின்றன. பிரகிருதி மாத்திரமும் அல்ல; ஜீவன் மாத்திரமும் அல்ல.

ஸமம் ஸர்வேஷு பூதேஷு திஷ்டந்தம் பரமேஶ்வரம் ।
விநஶ்யத்ஸ்வவிநஶ்யந்தம் யஃ பஶ்யதி ஸ பஶ்யதி ॥ உஎ ॥

ஸர்வேதரேதரயுக்தேஷு ஸர்வேஷு பூதேஷு தேவாதிவிஷமாகாரேஷ்வவஸ்திதம், தத்ர தத்ர தத்ததேஹேந்த்ரியமநோபுத்த்யாதி பரமேஶ்வரமேகம் ஸ்திதம் ஜ்ஞாநைகாகாரம், தேஷு தேஹாதிஷு விநஶ்யத்ஸு அவிநாஶஸ்வபாவேநாவிநஶ்யந்தம் யஃ பஶ்யதி, ஸ பஶ்யதி—ஸ ஆத்மாநம் யதாவஸ்திதம் பஶ்யதி । யஸ்து தேவா

1 இரண்டுவஸ்துக்கள் இருக்கின்றனவென்று அறிந்தால்தானே, ஒன்றுக்கொன்றின் பேதத்தைக் காட்டலாம். உடம்புதான் ஆத்மாவென்று நினைத்தவனுக்கு உடம்புவேறு, ஆத்மாவேறு என்று எப்படிக் காட்டமுடியும்.

2. மரம், செடி, கொடிகள் முதலானவைகளில் அறிவிருப்பதாகக் காணப்படாமையாலே ஜைனர்கள் சொல்லுவதுபோல், அவைகளில்ஜீவன் இல்லையென்று நினைக்கக்கூடாதென்று காட்டுவதற்காக, இந்தச் சொல் [illegible] சேர்த்திருக்கிறது.

ஷிவிஷமாகாரேணாத்மாநமவி விஷமாகாரம், ஜந்மவிநாசாதியு-
க்தம் ச பச்யதி-ஸநித்யமேவ ஸம்ஸாரதீத்யபிப்ராயः ॥ ॥௨௭॥

இப்படி பிரகிருதியும் ஜீவனும் சேர்ந்து உண்டான எல்லாவஸ்துக்களிலும், ஆத்மா என்கிற வஸ்துக்களை தேவன், மனிதன் முதலான வெவ்வேறு விதமான உடம்புகளைக்காட்டிலும் 1 வேறென்றும், அந்தந்த உடம்பு, இந்திரியங்கள், மனது—இவைகளுக்கு ராஜாவென்றும், அறிவுள்ளது என்பதினால் அவைகள் 2 ஒரேமாதிரியென்றும், அந்த உடம்புகள் அழிந்தபோதிலும், அழியத் தகுதியில்லாமையால், 3 அவைகள் அழியத்தகாதவைகள் என்றும் எவன் பார்க்கிறானோ (அதாவது—ஆத்மா இப்படிப்பட்டதென்று அறிகிறானோ), அவன் ஆத்மாவைஉள்ளபடி அறிகிறான். எவன்உடம்பிலிருக்கிற நீளம், குட்டை, கருப்பு,செகப்பு முதலிய வேற்றுமைகளை ஆத்மாக்களில் இருப்பதாகவும், அவைகள் பிறப்பு, இறப்பு உள்ளவைகள் என்றும் 4 நினைக்கிறானோ, அவனுக்கு ஸம்ஸாரம் ஒருநாளும் போகாது. அவன் பிறப்பதும் சாவதுமாகவே இருப்பன். [27]

---

1. உதாரணம்—கங்கையின் ஜலத்தை மண்குடத்திலும், தங்கக்குடத்திலும் வைததபோதிலும், அது மண்ணாகவும், தங்கமாகவும் ஆகிறதில்லை. அப்படியே தேவன், மனிதன் முதலிய உடம்புகளில் ஆத்மாக்கள் இருந்தபோதிலும், தேவன், மனிதன்முதலான வேற்றுமைகள் ஆத்மாக்களுக்குஇல்லை. அவைகளுக்கு அந்த உடம்பிலிருப்புமாத்திரமதான்.

2. உடம்புகளிலிருக்கும்வேற்றுமைகள் ஆத்மக்களில்இல்லையென்பது மாத்திரம் அல்ல. ஆதமாக்களுடைய ஸ்வரூபத்திலும் ஒன்றுக்கு ஒன்று வேற்றுமையில்லை. அதாவது-எல்லாம் ஒரேமாதிரி. பசுமாடுகளுக்கு அனேக வர்ணங்களிருந்தபோதிலும், பால் வெளுப்பு என்பதால், ஒரேமாதிரியாயிருக்கிறது. அதுபோல எல்லா ஆத்மாக்களும் அறிவுள்ளவை என்பதால் ஒரேமாதிரி.

3. இது 2-வது அத், 17-வது சுலோகததில் விரிவாய் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

4. வெளுப்பான சங்கை மஞ்சள் என்று நினைப்பதுபோல், இது தப்பான எண்ணம். இப்படி ஆதமாவை நினைக்கிறவன் அதை உண்மையாக அறியவில்லை.

ஸமம் பஶ்யந் ஹி ஸர்வத்ர ஸமவஸ்திதமீஶ்வரம் ।
ந ஹிநஸ்த்யாத்மநாத்மாநம் ததோ யாதி பராம் கதிம் ॥ ௨௮ ॥

ஸர்வத்ர—தேவாதிஶரீரேஷு தத்தத்தேஹவைஷம்யேநாயாஸதயா நியந்த்ருதயா ச ஸமவஸ்திதமீஶ்வரம் ஆத்மாநம் தேவாதிவிஷமாகாரவியுக்தம் ஜ்ஞாநைககாரதயா ஸமம் பஶ்யந் ஆத்மநா—ஆத்மாநம் ந ஹிநஸ்தி—ரக்ஷதி ஸம்ஸாராந்மோசயதி । ததஃ—தஸ்மாத் ஜ்ஞாத்ருதயா ஸர்வத்ர ஸமாநாகாரதர்ஶநாத் பராம் கதிம் யாதி। கம்யத இதி கதிஃ, பரம் கந்தவ்யம் யதாவஸ்திதமாத்மாநம் ப்ராப்நோதி। தேவாத்யாகாரயுக்ததயா ஸர்வத்ர விஷமமாத்மாநம் பஶ்யந் ஆத்மாநம் ஹிநஸ்தி ஸம்ஸாரே ப்ரக்ஷிபதி ॥ ॥ ௨௮ ॥

அவ—கீழ்ச் சொன்னதற்குக் காரணம் சொல்லுகிறார்—

தேவன் முதலான எல்லா உடம்புகளிலும் அவைகளுக்கு யஜமானர்களாகவும், அவைகளைத் தாங்குகிறவர்களாகவும், ஏவுகிறவர்களாகவும் ஜீவாத்மாக்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குத் தேவன் முதலான உடம்புகளின் வேற்றுமைகள் இல்லை என்றும், அவர்களெல்லாரும் அறிவுள்ளவர்கள் என்பதால், ஒரேமாதிரி என்றும் அறிகிறவன் தன்னுடைய மனதினால் தன்னைக் காப்பாற்றுகிறான். அதாவது—ஆத்மாவுக்கு ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குகிறான். எல்லாஉடம்புகளிலுமிருக்கும் எல்லா ஆத்மாக்களும், அறிவுள்ளவைகள் என்பதால், ஒரேமாதிரிஎன்றுபார்ப்பதினாலே, உயர்ந்த பதவியை அடைகிறான். அதாவது-ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிகிறான். ஆத்மாக்களை உடம்புகளாகவே பார்க்கிறவன் தன்னை ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்திரத்தின் நடுவில் தள்ளிக் கொள்ளுகிறான். [28]

ப்ரக்ருத்யைவ ச கர்மாணி க்ரியமாணாநி ஸர்வஶஃ ।
யஃ பஶ்யதி ததாத்மாநமகர்தாரம் ஸ பஶ்யதி ॥ ௨௯ ॥

ஸர்வாணி கர்மாணி "கார்யகாரணகர்த்ருத்வே ஹேதுஃ ப்ரக்ருதிருச்யதே" இதி பூர்வோக்தரீத்யா ப்ரக்ருத்யா க்ரியமாணாநீதி யஃ பஶ்யதி, ததாத்மாநம் ஜ்ஞாநாகாரமகர்தார

[illegible] ‖௨௯‖

எவன் எல்லா வேலைகளும் உடம்பினால் செய்யப்படுகின்றனவென்றும், 1 அப்படியே அறிவையே இயற்கையாக உடையதான ஆத்மா அவைகளைச் செய்யவில்லையென்றும் பார்க்கிறானோ, அவன் ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்க்கிறான். அதாவது—இப்போது ஆத்மாக்கள் பல வேலைகளைச் செய்கிறார்கள். அறிவையே இயற்கையாகவுடைய ஜீவன்களுக்கு இந்த வேலைகள் பிரகிருதியுடன் சேர்க்கையால் வருகின்றன. 2ஸ்வபாவத்தால் கிடையாது. ஆத்மாக்களுக்குப் பிரகிருதியுடன் சேர்க்கையும், உடம்பு முதலானவைகளை ஏவுகிறதும், அதினால் வரும் ஸுகதுக்கங்களை அநுபவிப்பதும் கர்மத்தினால் ஏற்படுகின்றன. இப்படி அறிகிறவன் ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிகிறான். [29]

[illegible] ‖௩௰‖

[illegible] ‖௩௰‖

பிரகிருதி, ஜீவன் என்கிற இரண்டும், எள்ளும் எண்ணெயும் போல், ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து உண்டான—தேவன் முதலா

---

1. வேலைகளைச் செய்வதை ஆத்மாவை அறிந்தவனும், அதையறியாதவனும் பார்க்கிறார்கள். ஆத்மாவை அறிந்தவன் அவைகளை உடம்பு செய்கிறதென்று பார்க்கிறான்.

2. ஜீவனுக்கு இரண்டு இருப்புகள் இருக்கின்றன. (1) கர்மமுள்ளவனாயிருப்பது. (2) கர்மம் அடியோடு போன இருப்பு. இந்த இரண்டாவது இருப்பிலே இந்த வேலைகளைச் செய்கிறதில்லை.

ன் — எல்லாப் பிராணிகளிலும், தேவன்—மனிதன், நீளப்-குட்டை இவை முதலான வேற்றுமைகள் இரண்டில் ஒன்றான உடம்பிலிருக்கின்றனஎன்றும், ஆத்மாவில் இல்லையென்றும், பிள்ளை, பேரன் முதலான ஸம்ஸாரத்தின் விரிவுகள் அந்த பிரகிருதியினாலேதான் உண்டாகின்றன என்றும் எவன் எப்போது அறிகிறானோ, அப்போதே பிரும்மத்தை அடைந்து விட்டான் அதாவது—அளவில்லாத அறிவுள்ளவனாக ஆகிறான். [30]

அநாதி³த்வாந்நிர்கு³ணத்வாத் பரமாத்மாயமவ்யய꞉ ।
ஶரீரஸ்தோ²(அ)பி கௌந்தேய ந கரோதி ந லிப்யதே ॥௩௧॥

அயம்-பரமாத்மா தே³ஹாந்நிஷ்க்ருஷ்டஸ்வபா⁴வேந நிரூபித꞉, ஶரீரஸ்தோ²ப்யநாதி³த்வாத்-அநாரப்³த⁴த்வாத், அவ்யய꞉-வ்யயரஹித꞉। நிர்கு³ணத்வாத்-ஸத்த்வாதி³கு³ணரஹிதத்வாத், ந கரோதி ந லிப்யதே-தே³ஹஸ்வபா⁴வேந ந லிப்யதே॥ ॥௩௧॥

உடம்பைக் காட்டிலும் வேறான தன்மையுடையவனென்று தீர்மானிக்கப்பட்ட இந்த ஜீவன், உடம்பில் இருந்தாலும், உடம்பு போல் உண்டாகாதபடியால், 1 அழிவில்லாதவன். அந்த ஜீவன் ஸத்துவம் முதலான குணங்களில்லாதபடியால், உடம்புடன்சேராதிருந்தால், இப்போதுசெய்யும் வேலைகளைச் செய்ய மாட்டான் வளர்வது, அழிவது முதலான உடம்பினுடைய குணங்களும் அவனுக்கு2வருவதில்லை. அதாவது—ஒருவன்ஓடும்போது, உடம்பு வேர்க்கிறது. அந்த வேர்வைஉடம்பிலிருக்கிறது; ஆத்மாவுக்கில்லை. [31]

1. உலகத்தில் எது உண்டாகிறதோ, அதற்கு அழிவை எல்லாரும் பார்க்கிறோம். உண்டாகாமையால், அழிவில்லை.

2. சேற்றில் விழுந்த துணியில் சேறு ஒட்டிக்கொள்ளுகிறது. அதுபோல், உடம்பிலிருக்கும் ஆத்மாவுக்கு அதினுடைய வ்யபாயங்கள் வருமோவென்றால், வருகிறதில்லையென்று கருத்து.

ஒரு வெள்ளைத்துணியை சற்று நேரம் நம் உடம்பில் போட்டுக்கொண்டால், அந்த துணி கருத்துப்போகிறது. அதுபோல் ஆத்மா நெடுநாளாக உடம்பிலிருந்தபோதிலும், அதற்கு உடம்பின் கருப்பு முதலான [illegible] வருவதில்லை.

𑌅𑌵—𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿, 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍇𑌹𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑍈𑌃 𑌕𑌥𑌂 𑌨 𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌹—

𑌯𑌥𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌤𑌂 𑌸𑍌𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌨𑍋𑌪𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋 𑌦𑍇𑌹𑍇 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌽𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌨𑍋𑌪𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇॥ ॥௩௨॥

𑌯𑌥𑌾 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌤𑌮𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌭𑌿𑌸𑍍𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑌪𑌿 𑌸𑍌𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑍈𑌰𑍍𑌨 𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌽𑌤𑍍𑌮𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌸𑍌𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌦𑍇𑌵𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑍌 𑌦𑍇𑌹𑍇𑌽𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌦𑍇𑌹𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑍈𑌰𑍍𑌨 𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇॥௩௨॥

அவ—ஸத்துவம் முதலான குணங்களில்லாததினால், ஆத்மா வேலை செய்யாமலிருக்கலாம். எப்பொழுதும் உடம்புடன் சேர்ந்திருக்கிறவனுக்கு உடம்பின் அழுக்கு முதலானவைகள் 1 என் வரவில்லை என்றால், சொல்லுகிறார்—

ஆகாசமென்பது எல்லாவஸ்துக்களுடனும் சேர்ந்திருந்தாலும், அதில் ஒருவஸ்துவினுடைய ஸ்வபாவமும் சேருகிறதில்லை நெருப்பின் சுடுகை, தண்ணீரின் குளுமை இவை முதலானவைகள் ஒன்றும் சேருவதில்லை. ஏனென்றால், அது மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாக இருக்கிறது, அதாவது மெல்லிசாக இருக்கிறது. 2 அதுபோல் ஜீவாத்மாவும் ஆகாசத்தைக்காட்டிலும் மெல்லிசாக இருப்பதால், எல்லா உடம்

1. ஒட்டிக்கொள்ளுகிறஸ்வபாவமுள்ளசேறு காலில் ஒட்டிக்கொள்ளுகிறதே. அதுபோலஉடம்பிலிருப்பது என் ஆத்மாவில் ஒட்டுவதில்லை. உப்பளத்தில் விழுந்தஒருகுச்சியானது உப்பாய்போய்விடுகிறது. அதுபோல்உடம்புடன் எப்பொழுதும்சேர்ந்திருக்கிறஆத்மாவுக்கு உடம்பின் ஸ்வபாவங்கள் என் வருவதில்லை.

2. வெய்யில் எல்லா வஸ்துக்களிலும் படுகிறதே. அந்த வஸ்துக்களுடைய ஸ்வபாவம் வெய்யிலுக்கு என்னவருகிறது. ஒன்றும் வரவில்லை. எல்லாவஸ்துக்களிலும் ஒட்டுகிறஜலம் தாமரை இலையின் முன்பக்கத்தில் ஒட்டுகிறதில்லை. ஆகாசத்திற்கு இன்னொருவஸ்துவின் ஸ்வபாவம் வருவதாக இருந்தால், உலகத்திலிருக்கும் வெவ்வேறுவிதமான எல்லாவஸ்துக்களின் ஸ்வபாவங்களும் வரவேணுமே.

புகளுடனும்சேர்ந்திருந்தாலும் அவைகளின் ஸ்வபாவம் அதற்கு வருகிறதில்லை 1 [32]

யதா² ப்ரகாஶயத்யேக: க்ருத்ஸ்நம் லோகமிமம் ரவி: ।
க்ஷேத்ரம் க்ஷேத்ரீ ததா² க்ருத்ஸ்நம் ப்ரகாஶயதி பா⁴ரத ॥௩௩॥

யதை²க ஆதி³த்ய: ஸ்வப்ரப⁴யா க்ருத்ஸ்நமிமம் லோகம் ப்ரகாஶயதி, ததா² க்ஷேத்ரமபி க்ஷேத்ரீ ஏகஸ்த²ம் க்ஷேத்ரஜீவ்யஶ்ஶிதி க்ருத்ஸ்நம் - அந்தர்ப³ஹிஶ்சோர்த்⁴வமத⁴ஶ்ச ஸ்வகீயேந ஜ்ஞாநேந ப்ரகாஶயதி । அத: ப்ரகாஶ்யாத்³ லோகாத் ப்ரகாஶகாதி³த்யவத், வேதி³த்ருக்ஷேத்ர வேத்³யஸ்வபா⁴வாத் க்ஷேத்ராத³த்யந்தவிலக்ஷணோऽயமாத்மா க்ஷேத்ரஜ்ஞ இத்யர்த²: ॥ ௩௩ ॥

அ—இந்த அத்தியாயத்தில் முதல் சுலோகத்தில் "ஆத்மா அறிகிறது, உடம்பு அறியப்படுகிறது, அதனால் இவையிரண்டும் வேறு" என்று காட்டப்பட்டது. இங்கு அதிகமாகவொன்று சொல்லுகிறார் ஒரே உடம்பு அநேக வஸ்துக்களின் சேர்க்கையாயிருப்பதாலே, பலவாக இருக்கிறது. அதாவது—தோல், நரம்பு, எலும்பு, மாம்ஸம்—இவை முதலியவைகளாக இருக்கிறது. ஆத்மா அவயவமில்லாத ஒரே வஸ்துவாக இருக்கிறது. இதனாலும் உடம்பும் ஆத்மாவும் வேறு என்று சொல்லப்பட்டது. இரண்டுவிதமான வேற்றுமைகளையும் உதாரணத்தைக்காட்டி, உறுதிப்படுத்துகிறார்—

---

1. 27-வது சுலோகம் முதல் ஆறு சுலோகங்களாலே ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்ட ஸங்கதிகள் என்னவென்றால், (1) ஆத்மாக்களின் ஸ்வரூபங்களில், உடம்புகளில்போல, வேற்றுமையில்லை. அவைகள் ஒரேமாதிரி, நெருப்புப் பொறிகள்போல. கருப்பு, சிகப்பு, வெளுப்பு முதலான பசுக்களின் பால்போல (2) உடம்புகளைப்போல அவைகளுக்கு அழிவில்லை (3) உடம்புடன் சேர்ந்த ஆத்மஸ்வரூபம் ஸம்ஸாரவேலையொன்றையும் செய்கிறதில்லை. (4) ஆத்மாக்களுக்கு ஸ்வரூபத்தில், உடம்புகளுக்குப்போல, குழந்தைத்தனம், யௌவனம், கிழத்தனம் இவை முதலிய மாறுபாடு, (பரிணாமம்) இல்லை (5) உடம்புடன் சேர்ந்திருந்தபோதிலும், அவைகளின் ஸ்வபாவங்கள் ஆத்மாக்களில் ஒட்டுகிறதில்லை. 2-வது ஸங்கதிக்குக்காரணம்—ஆத்மாவுக்கு உண்டாவதில்லாமை, 3-வது

ஒரே ஸூரியன் தன்னுடைய 1 வெளிச்சத்தாலே எங்கும் பரவி, எல்லா வஸ்துக்களையும் காட்டுகிறான். அதுபோல் உடம்பிலிருக்கிற ஆத்மா. உடம்பை, உள்ளும் 2 வெளியும், கால் முதல் 3 தலைவரையில், தன் அறிவினால் பரவி, இது என்னுடைய உடம்பு, இப்படிப்பட்டதென்று காட்டுகிறது. ஆகையால் காட்டப்படுகிற உலகத்தைக் காட்டிலும், காட்டுகிற ஸூரியன் வேறாயிருப்பது போல், காட்டப்படுகிற உடம்பைக்காட்டிலும் காட்டுகிற ஆத்மா மிகவும் வேறு. உடம்பு மாதிரியோ என்று துளிக்கூட நினைக்கக் கூடாது. [33]

க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞயோரேவமந்தரம் ஜ்ஞாநசக்ஷுஷா |
பூதப்ரக்ருதிமோக்ஷம் ச யே விதுர்யாந்தி தே பரம் ||

ஓம் தத்ஸதிதி ஸ்ரீ பகவத்கீதாஸூபநிஷத்ஸு ப்ரஹ்மவித்யாயாம் யோகஶாஸ்த்ரே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணார்ஜுநஸம்வாதே க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞவிபாகயோகோ நாம த்ரயோதஶோऽத்யாய: ||

ஏவம்-உக்தேந ப்ரகாரேண க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞயோரந்தரம்-விஶேஷம் விவேகவிஷயஜ்ஞாநாக்யேந சக்ஷுஷா, யே

க்குக் காரணம்—ஸத்துவம் முதலான குணங்கள் அவைகளில் இல்லாமை. 5-வதுக்குக்காரணம்—அவைகள் மிகவும் மெல்லியதாயிருப்பது.

1. ஜீவனுடைய ஸ்வரூபமும் அறிவு, அவனுடைய குணமும் அறிவு, அதாவது ஜீவன் அறிவாயும், அறிவுள்ளவனாயும் இருக்கிறான். அவனுடைய குணமும் அறிவு என்பதால், ஒரே ஜாதியானபோதிலும், எப்படி ஸூரியனும், அவனுடைய வெளிச்சமும் தேஜஸ்ஸு என்பதால், ஒரே மாதிரியாயிருந்தாலும், ஸூரியனைக்காட்டிலும் அவன் வெளிச்சம் வேறே, அப்படியே ஆத்மஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் அவனுடைய அறிவு என்கிற குணம் வேறு என்று உதாரணத்தாலே காட்டப்படுகிறது.

2. உள்ளும்-மாம்ஸம் முதலானவைகள். வெளியும்-தோல் முதலியவைகள்.

3. இது சுலோகத்திலிருக்கிற "க்ருத்ஸ்நம்" (எல்லாம்) என்கிற சொல்லின் பொருள். இந்தச் சொல்லை சுலோகத்தில் சொன்னதற்குக் கருத்து-உடம்பு ஒன்றாயிருந்தபோதிலும், அதில் அநேக அவயவங்கள் இருப்பதினாலே, அது ஆத்மாவைக்காட்டிலும் வேறு என்றும், உடம்புக்கும் அதின் அவயவங்களில்ஒன்றுக்கும் அறிகிற தன்மையில்லையென்றும்.

विदुः, भूतप्रकृतिमोक्षं च ते परं यान्ति — निर्मुक्त
बन्धमात्मानं प्राप्नुवन्ति। प्रकृतेर्मोक्षो येनेति मोक्षः
अमानित्वादिकं मोक्षसाधनमित्यर्थः। क्षेत्रक्षेत्र
ज्ञयोर्विवेकविषयेणानेन ज्ञानेन तयोर्विवे
कं विदित्वा भूताकारपरिणतप्रकृतिमोक्षोपायम
मानित्वादिकं चावगम्य ये अनुतिष्ठन्ति — ते निर्मुक्तबन्धाः
यथावस्थितमनवच्छिन्नज्ञानैकाकारमात्मानं प्रा
प्नुवन्तीत्यर्थः॥

इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये
त्रयोदशोऽध्यायः.

கீழ்ச்சொன்னபடி உடம்புக்கும், ஆத்மாவுக்கும் இருக்கும் வித்தியாஸத்தை—இது வேறு, அது வேறு என்று பிரித்துக்காட்டக்கூடிய யோஜனை என்கிற கண்ணால் எவர்கள் அறிகிறார்களோ; இந்த ஆத்மாவுக்கு உடம்புடன் சேர்க்கை அடியோடு போவதற்கு உதவி 7-வது சுலோகம் முதல் சொன்ன குணங்கள் என்றும் அறிகிறார்களோ—அவர்கள் கர்மத்தினால் உண்டான கட்டு நீங்கி, உள்ளபடி ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடைகிறார்கள். அதாவது-கர்மத்தைப் போக்கி, அளவில்லாத அறிவை அடைகிறார்கள்.

ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷ்யகாராய மஹாதேசிகாய நம:

𑌅𑌥 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃 ||

𑌅𑌵—𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌦𑌶𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌯𑍋𑌰𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌸𑌂𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌯𑍋𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯, 𑌅𑌮𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍈𑌸𑍍𑌸𑌾𑌧𑌨𑍈𑌰𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾 | 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌗𑍁𑌣𑌮𑌯𑌸𑍁𑌖𑌾𑌦𑌿𑌸𑌙𑍍𑌗 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑌾𑌭𑌿𑌹𑌿𑌤𑌮𑍍—"𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌗𑍁𑌣𑌸𑌙𑍍𑌗𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌦𑌸𑌦𑍍𑌯𑍋𑌨𑌿𑌜𑌨𑍍𑌮𑌸𑍁" 𑌇𑌤𑌿 | 𑌅𑌥𑍇𑌦𑌾𑌨𑍀𑌂 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑌾𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌗𑍁𑌣𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌶𑍍𑌚𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇—

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚—

𑌪𑌰𑌂 𑌭𑍂𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 |
𑌯𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑍁𑌨𑌯𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌪𑌰𑌾𑌂 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌿𑌤𑍋 𑌗𑌤𑌾𑌃 ||௧||

𑌪𑌰𑌂 - 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌗𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌗𑍁𑌣𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌭𑍂𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 | 𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌵𑌿𑌷𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑌾𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 | 𑌯𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌮𑍁𑌨𑌯𑌃-𑌤𑌨𑍍𑌮𑌨𑌨𑌶𑍀𑌲𑌾𑌃 𑌇𑌤𑌃-𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌰𑌾𑌂 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌗𑌤𑌾𑌃 || ||௧||

அவ—பதிமூன்றாவது அத்தியாயத்தில்—ஒன்றோடொன்று சேர்ந்த பிரகிருதி, ஜீவன்—இவைகளுடைய ஸ்வரூபங்கள் வெவ்வேறென்று உள்ளபடி அறிந்து, அதின் 7-வது சுலோகம் முதல் சொன்ன குணங்களாலே ஸம்ஸாரம் போகிறதென்றும், ஆனால் அந்த குணங்கள் மாத்திரம் போதாது; அவைகளுடன் பகவானிடத்தில் பக்தியும் வேணும், பக்திதான் முக்கியம் என்றும், இந்த ஜீவனுக்குப் பந்தம் (பிரகிருதியுடன் சேர்க்கை) வரிசையாய் வந்த ஸத்துவம் முதலான குணங்களாலே உண்டான ஸுகத்தில் ஆசையாலே யென்றும் சொல்லப்பட்டது. இப்போது ஸத்துவம் முதலான குணங்களால் பந்தம் உண்டாகிற விதத்தையும், குணங்களைப் போக்கும் வழியையும் பகவான் சொல்லுகிறார்—

பிரகிருதி, ஜீவன்—இவைகளைப்பற்றியே [1] முன் சொன்ன

1 முன் அத்தியாயங்களில் ஸத்துவம் முதலான குணங்கள் ஸம்ஸாரத்துக்குக் காரணமென்று அந்தந்த இடங்களில் சொல்லப்பட்டது. அதையே இங்கே விரிவாய்ச் சொல்லப்போகிறார்.

தைக் காட்டிலும் வேறாயும், ஸத்த்வம் முதலான குணங்களைப்பற்றியும் இன்னமும் சொல்லுகிறேன். இந்த ஸங்கதியின் அறிவு பிரகிருதி, ஜீவனைப் பற்றின அறிவுகளுக்குள் மிகவும் உயர்ந்தது. எல்லா ருஷிகளும் இந்த ஸங்கதியை அறிந்து, அதையே எப்பொழுதும் நினைத்து, இந்த ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கி, உயர்ந்த ஸ்தானத்தை அடைந்தார்கள். [1]

அவ—பூயோऽபி தத் ஜ்ஞாநம் பலேந விஶிநஷ்டி—

இதம் ஜ்ஞாநமுபாஶ்ரித்ய மம ஸாதர்ம்யமாகதா: ।
ஸர்கேऽபி நோபஜாயந்தே ப்ரலயே ந வ்யதந்தி ச ॥௨॥

இதம்-வக்ஷ்யமாணம் ஜ்ஞாநமுபாஶ்ரித்ய மம ஸாதர்ம்யமாகதா:-மத்ஸாம்யம் ப்ராப்தா: । ஸர்கேऽபி நோபஜாயந்தே-ந ஸ்ருஷ்டிகர்மதாம் பஜந்தே । ப்ரலயே ந வ்யதந்தி ச-ந ச ஸம்ஹ்ருதிகர்மதாம் ॥ ॥௨॥

அவ—மறுபடியும் அந்த அறிவு உயர்ந்த பிரயோஜனத்தைக் கொடுக்கும் என்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறார்—

நான் சொல்லப்போகிற ஸங்கதியை அறிகிறவர்கள் என்னைப் போலவே ஆய்விடுவர்கள். அவர்கள் மறுபடியும் பிறக்கிறதில்லை. பிரளய காலத்தில் வரும் 1 தொந்தரவையும் அடைகிறதில்லை. [2]

அவ—அத ப்ராக்ருதாநாம் குணாநாம் பந்தஹேதுதா ப்ரகாரம் வக்தும், ஸர்வஸ்ய பூதஜாதஸ்ய ப்ரக்ருதிபுருஷஸம்ஸர்கஜத்வம் "யாவத்ஸம்ஜாயதே கிஞ்சித்" இத்யநேநோக்தம் ஸர்வதா ஸ்வேநைவ க்ருதமித்யாஹ—

மம யோநிர்மஹத்ப்ரஹ்ம தஸ்மிந் கர்பம் ததாம்யஹம் ।
ஸம்பவ: ஸர்வபூதாநாம் ததோ பவதி பாரத ॥௩॥

க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகதோ யோநிபூதம் மம மஹத் ப்ரஹ்ம யத், தஸ்மிந் கர்பம் ததாம்யஹம் "அபரேயமிதஸ்த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம்

1. அந்தத் தொந்தரவாவது—பிரளய காலத்தில் ஜீவன்கள் இந்திரியங்கள் இல்லாமையால், அறிவில்லாதவர்கள் போலிருக்கிறார்கள். அந்தத் தொந்தரவுமில்லை.

𑌖𑌂 𑌮𑌨𑍋 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌚। 𑌅𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰 𑌇𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌮𑍇 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌰𑌷𑍍𑌟𑌧𑌾। 𑌅𑌪𑌰𑍇𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌚𑍇𑌤𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑌹𑌦𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑌾𑌦𑌿 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌤𑌯𑌾 𑌮𑌹𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌾𑌵𑌪𑌿 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌰𑌪𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 “𑌯𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑌂 𑌤𑌪𑌃। 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌮𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌚 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇” 𑌇𑌤𑌿। “𑌇𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌮𑍇 𑌪𑌰𑌾𑌮𑍍। 𑌜𑍀𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌮𑍍” 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑌨𑌪𑍁𑌞𑍍𑌜𑌰𑍂𑌪𑌾 𑌯𑌾 𑌪𑌰𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾, 𑌸𑍇𑌹 𑌸𑌕𑌲𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌬𑍀𑌜𑌤𑌯𑌾 𑌗𑌰𑍍𑌭𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌚𑍇𑌤𑌨𑍇 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌭𑍂𑌤𑍇 𑌮𑌹𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌚𑍇𑌤𑌨𑌪𑍁𑌞𑍍𑌜𑌂 𑌗𑌰𑍍𑌭𑌂 𑌦𑌧𑌾𑌮𑌿। 𑌅𑌚𑍇𑌤𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌭𑍋𑌗𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌭𑍂𑌤𑌯𑌾 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍃𑌵𑌰𑍍𑌗𑌪𑍁𑌞𑍍𑌜𑌭𑍂𑌤𑌾𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌸𑌂𑌯𑍋𑌜𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌤𑌤𑌃 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌦𑍍𑌵𑌯𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑌾𑌨𑍍𑌮𑌤𑍍𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑍃𑌤𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌭𑌵𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥

அவ—உலகத்தில் எல்லாப் பிராணிகளும் பிரகிருதி, ஜீவன்-இவைகளுடைய சேர்க்கையாலேதான் உண்டாகின்றனவென்று கீழ் 13 வது அத்தியாயத்தில் 26-வது ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. அந்தச் சேர்க்கையைப் பகவானான நான் தானே உண்டு பண்ணுகிறேன் என்று சொல்லுகிறார். எதற்காகவென்றால்—பிரகிருதியினுடைய ஸத்துவம் முதலான குணங்களால் பந்தம் உண்டாகும் வழியைச் சொல்லுவதற்காக.

எல்லா உலகங்களையும் உண்டுபண்ணுகிறது என்னுடைய தான பிரகிருதியென்கிற வஸ்து; அதில் நான் கர்ப்பத்தை வைக்கிறேன். அதாவது—பெண்களுடைய கர்ப்பப்பையில் ஆண்கள் கர்ப்பத்தை வைப்பதுபோல், எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் விதை போன்ற ஜீவன்களைப் பிரகிருதியில் சேர்க்கிறேன். ஒரு பூமியில் விதையைப் போடுவதுபோல். அந்தப் பிரகிருதியில் ஜீவன்களைச் சேர்க்கிறேன். ஜீவன்கள் ஸுகதுக்கங்களை அநுபவிப்பதற்கு இடமான பிரகிருதியோடே அநுபவிக்கிற ஜீவன்களைச் சேர்க்கிறேன் என்னுடைய நினைவினால் இப்படிச் சேர்க்கப்பட்ட என்

லுடையதான 1 இரண்டு பிரகிருதிகளிலிருந்துபிரும்மா என்பவர் முதல் சின்னப் புல் வரையிலுள்ள எல்லாப்பிராணிகளும் உண்டாகின்றன. [3]

𑌅𑌵— 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌸𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑌂𑌸𑌰𑍍𑌗𑍋 𑌮𑌯𑍈𑌵 𑌕𑍃𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹—

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌯𑍋𑌨𑌿𑌷𑍁 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌯𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌃 ।
𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌮𑌹𑌦𑍍𑌯𑍋𑌨𑌿𑌰𑌹𑌂 𑌬𑍀𑌜𑌪𑍍𑌰𑌦𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌾 ॥௪॥

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑍁 𑌦𑍇𑌵𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌪𑌶𑍁𑌮𑍃𑌗𑌪𑌕𑍍𑌷𑌿𑌸𑌰𑍀𑌸𑍃𑌪𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌷𑍁 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌨𑍍𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌯𑍋 𑌯𑌾𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇; 𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌮𑌹𑌦𑍍𑌯𑍋𑌨𑌿𑌃—𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂—𑌮𑌯𑌾 𑌸𑌂𑌯𑍋𑌜𑌿𑌤𑌚𑍇𑌤𑌨𑌵𑌰𑍍𑌗𑌾—𑌮𑌹𑌦𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌃 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌅𑌹𑌂 𑌬𑍀𑌜𑌪𑍍𑌰𑌦𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌾—𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌗𑍁𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌚𑍇𑌤𑌨𑌵𑌰𑍍𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌯𑍋𑌜𑌕𑌶𑍍𑌚𑌾𑌹𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ।௪॥

அவ—2காரியம் (செய்யப்பட்டது) என்று சொல்லப்படுகிற—ஜீவன், உடம்பு என்கிறவைகளின் சேர்க்கையையும் நான் தான் உண்டு பண்ணுகிறேன் என்று சொல்லுகிறார்—

---

1. அதாவது—பிரகிருதி, ஜீவன். பிரகிருதியென்பது தாழ்ந்த பிரகிருதி; ஜீவன் உயர்ந்த பிரகிருதி. இவையிரண்டையும் பகவானுடைய பிரகிருதியென்று சொல்லுகிறது.

2. பிரகிருதி, ஜீவன் இவைகளுடைய சேர்க்கை இருவிதம். பிரளயகாலத்தில்அறிவில்லாத பிரகிருதி என்று ஒன்றுதான் இருக்கிறது. ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் அந்த ஒரு வஸ்துவைப் பகவான் தன் நினைவினாலே ஒன்றிலிருந்து ஒன்றாக 23 வஸ்துக்களாகப் பண்ணுகிறார். பண்ணி, அவைகளை ஒன்றோடொன்று சேர்த்து, பிரும்மாண்டம் என்று ஒரு இடத்தையும் செய்து, ஒன்றோடொன்று சேர்த்துப் பண்ணப்பட்ட பிரும்மாவென்கிற உடம்பில் ஒரு ஜீவனைச் சேர்த்தார். அந்தப் பிரும்மாவைக்கொண்டு 14 லோகங்கள் அடங்கிய பிரும்மாண்டத்திலிருக்கும் தேவன், மனிதன், ஆடுமாடு-புல் பூண்டு என்று நான்கு பிரிவுள்ள எல்லா வஸ்துக்களையும் உண்டுபண்ணினார். இதற்குக் காரணவஸ்தை (ஸமஷ்டி.) என்று பெயர். இதுகீழே 3-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது.

தேவன், கந்தர்வன், யக்ஷன், ராக்ஷஸன், மனிதன், ஆடு மாடு முதலானவைகள், பக்ஷிகள், பாம்புகள்—இவை முதலான எல்லாவற்றிலுமிருந்து அந்தந்த பிராணிகள் உண்டாகின்றனவே அவைகளுக்கு அறிவுள்ள ஜீவன்களோடே என்னால் சேர்க்கப் பட்ட—மஹத் முதலாய் ஐந்து பூதங்கள் வரையில் மாறின—பிரகிருதிதான் காரணம். அவரவர்கள் கர்மத்துக்குத் தகுந்தபடி அந்தந்தஜீவன்களை அந்தந்த உடம்புகளில் நான்தான் சேர்க்கிறேன்.

அத—ஸர்வம் ஸம்ப்ரக்ருத்யா ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்கக்ருதம் மஹிம்ந தேவாதியோநிஷு ஜாதாநாம் பந்தப்ரகாரம் ஆஹ—

ஸத்த்வம் ரஜஸ்தம இதி குணா: ப்ரக்ருதிஸம்பவா: |
நிபத்நந்தி மஹாபாஹோ தேஹே தேஹிநமவ்யயம் || ௫ ||

ஸத்த்வரஜஸ்தமாம்ஸி த்ரயோ குணா: ப்ரக்ருதே: ஸ்வரூபாநுபந்திந: ஸ்வபாவவிஶேஷா: ப்ரகாஶாதிகார்யைகநிரூபணீயா: | ப்ரக்ருத்யவஸ்தாயாம் அநுத்பூதா: தத்விகாரேஷு மஹதாதிஷு உத்பூதா:—மஹதாதிவிஶேஷாரப்த தேவமநுஷ்யாதி தேஹஸம்பந்திநம் தேஹிநமவ்யயம் ஸ்வ

இப்போது நான்தோறும் கீழ்ச்சொன்ன நான்குபிரிவுள்ள வஸ்துக்களிலிருந்து பிராணிகள் உண்டாகின்றன. இவைகளையும் பகவான் தான் உண்டுபண்ணுகிறார். இதற்கு க்கார்யாவஸ்தை (ஸ்ருஷ்டி) யென்றுபெயர். இது இந்த சுலோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. உலகத்தில் ஒருவனுக்கு ஒருபிள்ளையும், அந்தப்பிள்ளைக்கு ப்பிள்ளையும் பிறக்கின்றன. தகப்பன் பிள்ளையை உண்டுபண்ணினனே ஒழிய, பேரனை உண்டுபண்ணுவதில், தகப்பனுக்கு ஒருவேலையுமில்லை. ஒரு கொல்லையில் முதலில் வாழைக்கன்றுவைக்கப்படுகிறது. அந்தவாழைபெரிதானபிறகு, அதிலிருந்து கன்றுகள் வெடிக்கின்றன. கொல்லைக்காரன் முதல்வாழையைப்போட்டானே ஒழிய, வாழையிலிருந்து கன்றுகள் வெடிப்பதற்கு அவன் பிரயத்தினம் ஒன்றுமில்லை. இந்த இரண்டுபோலல்ல பகவான் உலகத்தை உண்டுபண்ணுவது. பிரகிருதியை உலகமாசப் பண்ணினதும் பகவான்தான். இன்றையதினம் ஒருவனுக்கு ஒருகுழந்தை பிறப்பதும் பகவானால்தான். அவர் நினைக்காவிட்டால், எந்தகாலத்திலும் ஒருவஸ்துவும் உண்டாகாது.

ஸத்த்வம் ரஜஸ்தம இதி குணா: ப்ரக்ருதிஸம்பவா: । நிபத்நந்தி-
மஹாபாஹோ தேஹே தேஹிநமவ்யயம் ॥ ॥௫॥

அவ—முதலில் உலகத்தை உண்டு பண்ணும்போது, அந்தந்த ஜீவன்கள் தங்கள் கர்மத்துக்குத் தகுந்தபடி தேவன் முதலான நாலு விதமாக உண்டானார்கள். அந்த ஜீவன்கள் 1 மறுபடியும் மறுபடியும் அதேமாதிரியாகவோ, வேறு விதமாகவோ, உண்டாவதற்குக் காரணம் சொல்லுகிறார்—

ஸத்துவம், ரஜஸ்ஸு, தமஸ்ஸு என்கிற மூன்று குணங்கள் பிரகிருதி என்கிற வஸ்துவுக்கே உள்ள 2 குணங்கள். அவைகள் எப்பொழுதும் அதை விட்டுப் பிரியாமல் இருக்கின்றன. அவைகளால் 3 உண்டாகிற சில ஸங்கதிகளைக் கொண்டுதான் அந்த

1. நைமித்திகஸிருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் பகவான் ஜீவனை அவனுடைய கர்மத்துக்குத் தகுந்தபடி உடம்புடன் சேர்த்ததினாலே, அவனுக்குப் பிறப்பு உண்டாயிற்று. அந்த உடம்பு முடியும்போதே, அந்தக் கர்மமும், அதின் பலனும், அதின் அநுபவத்துக்கு உதவியான உடம்பும் போய்விட்டனவே. ஜீவனோ இயற்கையில் சுத்தன். எப்படி அவனுக்கு மறுபடி பிறப்பு வந்ததென்று கேள்வி.

2. "குணங்கள்" என்ற சொல்லாலே—ஸாங்கியன் சொல்லுகிறபடி, ஸத்துவம் முதலானவைகள் திரவியம் அன்று என்று காட்டப்படுகிறது.

3. சப்தம், ரூபம் முதலான குணங்களைப்போல், ஸத்துவம் முதலானவைகளைக் கண் முதலான இந்திரியங்களாலே ஒருக்காலும் அறிய முடியாது. ஆனபோதிலும் நமக்கு உண்டாகும் சில ஸங்கதிகளை நாம் அறிகிறோம். அவைகளுக்குக் காரணங்கள் இருக்கவேண்டுமென்று பொதுவாய் தீர்மானித்து, அவைகளுக்குக்காரணங்கள் ஸத்துவம் முதலான குணங்களென்று சாஸ்திரத்தாலே அறிகிறோம். விஷத்தினுடையவும், மருந்தினுடையவும் சக்திகண்ணுக்குத் தெரியாதபோதிலும், அதைத் தெரிந்தவன் சொல்லுவதைக்கேட்டு, மருந்தைச் சாப்பிடலாம்; விஷத்தைச் சாப்பிடக்கூடாது என்று முடிவுபண்ணுகிறோம். அப்படியே ஸத்துவம் முதலானவைகள் செய்யும் வேலைகளைக்கேட்டு, ஸத்துவத்தை வளர்க்கவேண்டும் என்றும், மற்றவைகளை விலக்கவேண்டுமென்றும் அறிகிறோம்.

குணங்கள் இருக்கின்றன என்று 1 அறியலாம். அந்த குணங்களைப் பிரகிருதியாயிருக்கிற காலத்தில் 2 அறிய முடியாது. அந்தப்பிரகிருதி மஹத் முதலான வஸ்துக்களாக ஆகிறபோது தான் அவைகளை அறியலாம். அந்த குணங்கள் உடம்பாக ஆன பிரகிருதியுடன் சேர்ந்த ஜீவனை, அந்த உடம்பில் இருப்பதாலே, கட்டுப்படுத்துகின்றன. அந்த ஜீவன் இயற்கையில் 3 குணங்களுடன் சேர்க்கைக்குத் தகாதவன். [5]

अथ—सत्त्वरजस्तमसामाकारं बन्धप्रकारं चाह—

तत्र सत्त्वं निर्मलत्वात्प्रकाशकमनामयम् ।
सुखसङ्गेन बध्नाति ज्ञानसङ्गेन चानघ ॥६॥

तत्र सत्त्वरजस्तमस्सु सत्त्वस्य स्वरूपमीदृशम्—निर्मलत्वात्प्रकाशकम्- प्रकाशसुखावरणस्वभावरहिततया निर्मलत्वम् । प्रकाशसुखजननैकान्तस्वभावतया प्रकाशसुखहेतुभूतमित्यर्थः । प्रकाशो वस्तुयाथात्म्यावबोधः । अनामयम्-आमयकार्यं न विद्यत इत्यनामयम् । आरोग्यताहेतुरित्यर्थः । एष सत्त्वो गुणो देहिनमेनं सुखसङ्गेन ज्ञानसङ्गेन च बध्नाति । सुखस्य सङ्गं ज्ञानसङ्गं च जनयतीत्यर्थः । ज्ञानसुखयोस्सङ्गे हि जाते, तत्साधनेषु लौकिकवैदिकेषु प्रवर्तते । ततश्च तत्फलानुभवसाधनभूतासु योनिषु जायत इति

---

1. ஒருவனுக்கு கண் என்கிற இந்திரியம் இருக்கிறதென்பதை, ஒன்றின் பார்வையைக்கொண்டுதான் அறியவேணும். அதுபோல.

2. இந்த குணங்களை அறிவதற்குக் காரணம்—உத்பவம் என்பது. அதாவது—வெளிக்குவருவது. அது பிரகிருதியாய் இருக்கும்போதில்லை. மஹத் முதலாக மாறும்போது உண்டாகிறது. மலர்ந்த பூவிலிருக்கும் வாஸனை மொட்டில் தெரியவில்லை. ஒட்டுமாம்பழத்திலிருக்கும் வாஸனை முதலான குணங்கள்பிஞ்சாயிருக்கும்போது தெரிகிறதில்லை. அதுபோல.

3. இது சுலோகத்தில் "அவ்யயம்" என்கிற சொல்லின் பொருள். இயற்கையில் குணங்களின் சேர்க்கையும், அதினால் உண்டாகும் அறிவின் குறைவு முதலானவைகளும் ஜீவனுக்கு இல்லை.

ஸத்த்வம் ஸுகஜ்ஞாநஸங்கேந புருஷம் பத்நாதி। ஜ்ஞாநஸுகஜநநம் புநரபி தயோஸ்ஸம்ஜநநம் ச ஸத்த்வக்ருத்யம் பவதி ॥ ॥௬॥

அவ—ஸத்துவம் முதலான குணங்களின் ஸ்வபாவத்தையும், அவைகள் ஜீவனைக் கட்டுகிற வழியையும் சொல்லுகிறார்—

அவை மூன்றில் ஸத்துவம் என்கிற குணம் உண்மையான அறிவுக்கும், ஸுகத்துக்கும் இடைஞ்சலன்று. ஆகையால் உண்மையான அறிவையும், வியாதியில்லாமல் பண்ணி ஸுகத்தையும் உண்டு பண்ணுகிறது. ஜீவனுக்கு ஸுகத்திலும், உண்மையான அறிவிலும் ஆசையை உண்டாக்குகிறது. அந்த ஆசையினால் அந்த இரண்டையும் கொடுக்கக்கூடிய-உலகத்தினால் ஏற்பட்டவையோ, சாஸ்திரத்தில் ஏற்பட்டவையோ-வேலைகளைச் செய்கிறான். அந்த வேலைகளின் பலனை அநுபவிப்பதற்காக உடம்பு வருகிறது- அதாவது—பிறக்கிறான். இதேமாதிரியாக அடிக்கடி பிறக்கிறான். இந்த வழியாக ஸத்துவம் தொந்தரவு படுத்துகிறது

ரஜோ ராகாத்மகம் வித்தி த்ருஷ்ணாஸங்கஸமுத்பவம் ।
தந்நிபத்நாதி கௌந்தேய கர்மஸங்கேந தேஹிநம் ॥௭॥

ரஜோ ராகாத்மகம்—ராகஹேதுபூதம்। ராகः—யோஷித்புருஷயோரந்யோந்யஸ்ப்ருஹா। த்ருஷ்ணாஸங்கஸமுத்பவம்—த்ருஷ்ணாஸங்கயோருத்பவஸ்தாநம் । த்ருஷ்ணாஸங்கஹேதுபூதமித்யர்தः। த்ருஷ்ணா—ஶப்தாதிஸர்வவிஷயஸ்ப்ருஹா। ஸங்கः—புத்ரமித்ராதிஷு ஸம்பந்திஷு ஸம்ஶ்லேஷஸ்ப்ருஹா। ததா தேஹிநம் கர்மஸு—க்ரியாஸு ஸ்ப்ருஹாஜநநத்வாரேண நிபத்நாதி। க்ரியாஸு ஹி ஸ்ப்ருஹயா யாः க்ரியா ஆரபதே தேஹீ, தாஶ்ச புண்யபாபரூபா இதி தத்விபாகாநுபவஸாதநபூதாஸு யோநிஷு ஜந்மஹேதவோ பவந்தி। அதः கர்மஸங்கேந ரஜோ தேஹிநம் நிபத்நாதி। ததேவம் ரஜோ ராகத்ருஷ்ணாஸங்கஹேதுः கர்மஸங்கஹேதுஶ்ச பவதி ॥ ॥௭॥

ரஜோகுணம் ஸ்திரீக்குப் புருஷனிடத்திலும், புருஷனுக்கு ஸ்திரீயினிடத்திலும் ஆசையையுண்டுபண்ணுகிறது. சப்தம் முதலிய விஷயங்களில் ஆசையையும், பிள்ளை முதலானவர்களுடன் சேர்ந்திருக்க வேணுமென்கிற ஆசையையும் உண்டு பண்ணுகிறது. நல்ல வஸ்துக்களைப் பார்ப்பதிலும், நல்ல பதார்த்தங்களைச் சாப்பிடுவதிலும், நல்ல வாஸனையுள்ள சந்தனம், புஷ்பம்—இவை முதலியவைகளை அநுபவிப்பதிலும், நல்ல பாட்டுக்களையும், நல்ல பேச்சுக்களையும் கேட்பதிலும் ஆசையை உண்டுபண்ணுகிறது. ஆசையை உண்டு பண்ணி, அதற்குத் தகுந்த 1 வேலைகளில் ஏவுகிறது. புண்ணியமோ, பாபமோ செய்யப்பட்ட அந்த வேலைகளின் பலன்களை அநுபவிப்பதற்காக உடம்புகளுடன் பிறக்கிறான். ரஜஸ்ஸு என்கிற குணம் ஜீவனை இவ்விதமாகத் தொந்தரவு செய்கிறது.

தமஸ்த்வஜ்ஞானஜம் வித்தி மோஹநம் ஸர்வதேஹிநாம் |
ப்ரமாதாலஸ்யநித்ராபிஸ்தந்நிபத்நாதி பாரத || 8 ||

ஜ்ஞாநாதந்யதிஹாஜ்ஞாநமபிப்ரேதம் | ஜ்ஞாநம் - வஸ்துயாதாத்ம்யாவபோத:, தஸ்மாதந்யத்விபர்யயஜ்ஞாநம்| தமஸ்து வஸ்துயாதாத்ம்யவிபரீதவிஷயஜ்ஞாநஜம்| மோஹநம் ஸர்வதேஹிநாம் - மோஹ:-விபர்யயஜ்ஞாநம் விபர்யயஜ்ஞாநஹேதுரித்யர்த:| தச்ச-தம: ப்ரமாதாலஸ்யநித்ராஹேதுதயா தாபிஸ்த்ரிபிர் தேஹிநம் நிபத்நாதி| ப்ரமாத:- கர்தவ்யாத்கர்மணோऽந்யத்ர ப்ரவ்ருத்திஹேதுபூதமநவதாநம்| ஆலஸ்யம்- கர்மஸ்வநாரம்பஸ்வபாவ:, ஸ்தப்ததேதி யாவத்| புருஷஸ்யேந்த்ரியப்ரவர்தநஶ்ராந்த்யா ஸர்வேந்த்ரியப்ரவர்தநோபரதிர்நித்ரா| தத்ர பாஹ்யேந்த்ரியப்ரவர்தநோபரதி: ஸ்வப்ந:| மநஸோऽபி உபரதி: ஸுஷுப்தி: || || 8 ||

1. ஸத்துவகுணம் நல்ல அறிவிலும், ஸுகத்திலும் ஆசையையுண்டுபண்ணி வேலையில் ஏவுகிறது. ரஜோகுணமும் சில வேலைகளில் ஏவுகிறது. இப்படியானல், இரண்டு குணங்களுக்கும் வித்தியாஸம் என்னவென்றால்—பதில். ஸத்துவகுணமுள்ளவன் ஸுகத்தைத் தீர்மானித்துக்கொண்டுதான் ஒரு வேலையைச் செய்வன். ரஜோகுணமுள்ள

தமோகுணம் ஒரு வஸ்துவை மாறி எண்ணுவதினால், அதாவது—ஒரு வஸ்துவை வேறு வஸ்துவாக எண்ணுவதினால், எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் உண்டாகிறது; அதேமாதிரி எண்ணத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. அது-அவசியம் செய்ய வேண்டிய ஒரு வேலையிருக்கும்போது, அதைக் கவனிக்காமல் இன்னொரு வேலையில் ஏவுகிறது. சோம்பலையும், அதாவது—செய்யவேண்டிய எல்லா வேலைகளிலும் அலுப்பையும், 1 தூக்கத்தையும் உண்டுபண்ணுகிறது. தமோகுணம் இவ்விதம் ஜீவனைத் தொந்தரவு பண்ணுகிறது.

௯.—ஸத்வாதீநாம் ஸுகாதிஸங்கஹேதுத்வே ப்ராதாந்யமாஹ—

ஸத்த்வம் ஸுகே ஸஞ்ஜயதி ரஜ: கர்மணி பாரத ।
ஜ்ஞாநமாவ்ருத்ய து தம: ப்ரமாதே ஸஞ்ஜயத்யுத ॥௯॥

ஸத்த்வம் ஸுகஸங்கப்ரதாநம்। ரஜ: கர்மஸங்கப்ரதாநம்। தமஸ்து வஸ்துயாதாத்ம்யஜ்ஞாநாவ்ருத்ய விபரீதஜ்ஞாநஹேதுதயா கர்தவ்யவிபரீதப்ரவ்ருத்திஸங்கப்ரதாநம் ॥ ॥௯॥

அ.—ஸத்துவம் முதலான குணங்கள் ஜீவனைக் கட்டுப்படுத்தும் வழிகளில் முக்கியமானவைகளைச் சொல்லுகிறார்—

ஸத்துவகுணத்துக்கு ஸுகத்தில் ஆசையையுண்டுபண்ணுவது முக்கியம். ரஜோகுணத்துக்கு வேலையில் ஆசையையுண்டுபண்ணுவது முக்கியம். தமோகுணத்துக்கு வஸ்துவினுடைய உண்

வனுக்கு அந்தந்த வஸ்துக்களும், வேலைகளும்தான் வேண்டியது அதினால் உண்டாகும் ஸுகம் கொஞ்சமா? அதிகமா என்று கவனிக்க மாட்டான். இதை-ராஜாவின் ஸ்திரீயை ஆசைப்படுவது, கெட்டபின் ளையைக் காப்பாற்றுவது, ஒருபலனுமில்லாத உடம்பின்வேலை—இவைகளில் பார்க்கலாம்.

1. தூக்கமாவது—வேலைசெய்வதினால் இந்திரியங்கள் களைத்து, ஓய்ந்திருப்பது. கண்முதலான இந்திரியங்கள் மாத்திரம் ஓயும்போது ஸ்வப்நம். அப்போது அறிவு உண்டு. மனதும் ஓய்ந்துபோனால், நல்லதூக்கம். அதற்கு "ஸுஷுப்தி" என்று வடமொழியில் பெயர். அப்போது அறிவேயில்லை. தமோகுணமுள்ளவனுக்கு தூக்கம் வேலைசெய்து களைப்பினால் வருவதில்லை; தமோகுணத்தினால் வருகிறது.

மையை மறைத்து, தப்பான நினைவை உண்டு பண்ணுவது ஸ்வபாவமாகையால், ஒருவன் செய்ய வேண்டிய வேலைக்கு விரோதமான வேலையைச்செய்வதில் ஆசையையுண்டு பண்ணுவதுமுக்கியம்.

௧௦—தேஹாகாரபரிணதாயா: ப்ரக்ருதே: ஸ்வரூபாநுபந்திநஸ்ஸத்த்வாதயோ குணா:, தே ச ஸ்வரூபாநுபந்தித்வேந ஸர்வே ஸர்வதா வர்தந்தே இதி ஸத்த்வாதீநாம் பரஸ்பரவிருத்தம் கார்யம் கதம் ஜநயந்தீத்யத்ராஹ —

ரஜஸ்தமஶ்சாபிபூய ஸத்த்வம் பவதி பாரத ।
ரஜஸ்ஸத்த்வம் தமஶ்சைவ தமஸ்ஸத்த்வம் ரஜஸ்ததா ॥ ॥௧௦॥

யத்யபி ஸத்த்வாதயஸ்த்ரய: ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்டாத்மஸ்வரூபாநுபந்திந:, ததாபி ப்ராசீநகர்மவஶாத் தேஹாப்யாயநபூதாஹாரவைஷம்யாச்ச ஸத்த்வாதய: பரஸ்பரஸமுத்பவாபிபவரூபேண வர்தந்தே। ரஜஸ்தமஸீ கதாசிதபிபூய ஸத்த்வமுத்ரிக்தம் வர்ததே। ததா தமஸ்ஸத்த்வே சாபிபூய ரஜ: கதாசித்। கதாசித் ரஜஸ்ஸத்த்வே சாபிபூய தம: ॥ ॥௧௦॥

அ—பிரகிருதி தான் உடம்பாக ஆகியிருக்கிறது. இதில் மூன்று குணங்களும் எப்போதுமிருக்கின்றனவே. அந்த மூன்றும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமான வேலைகளை (அதாவது—ஸத்துவம் அறிவைக் கொடுக்கும்; தமஸ்ஸு அதைக் கெடுக்கும்; ரஜோகுணம் வேலையைக் கொடுக்கும், தமஸ்ஸு அதைச்செய்யவொட்டாமல்பண்ணும்)எப்படிச்செய்யும் என்றால்-சொல்லுகிறார்-

உடம்பில் ஸத்துவம் முதலான மூன்றுகுணங்கள் எப்போதுமிருந்தபோதிலும், நெடுநாளாய் வந்த கர்மத்தினாலும், உடம்பை வளர்க்கும் 1 சாப்பாட்டின் வித்தியாஸத்தினாலும், அந்தகுணங்களில் ஒவ்வொரு காலத்தில் ஒவ்வொன்று மற்றவைகளை அடக்கி மேலிடுகிறது. [10]

1 கர்மத்தினாலும், சாப்பிட்டதினாலும் உடம்பில் பித்தம், வாதம், ச்லேஷ்மம் என்கிற மூன்று தாதுக்களில் இருக்கவேண்டிய நிலைமை மாறி, ஒவ்வொன்று ஒருஸமயத்தில் மேலிடுவதுபோல்.

அவ—தத்³ கார்யைரேவைஷாம் வ்ருத்³தி⁴ரித்யாஹ—

ஸர்வத்³வாரேஷு தே³ஹே(அ)ஸ்மிந் ப்ரகாஶ உபஜாயதே ।
ஜ்ஞாநம் யதா³ ததா³ வித்³யாத்³விவ்ருத்³த⁴ம் ஸத்த்வமித்யுத ॥ ॥௧௧॥

ஸர்வேஷு சக்ஷுராதி³ஷு ஜ்ஞாநத்³வாரேஷு யதா³ வஸ்துயாதா²த்ம்யப்ரகாஶோ ஜ்ஞாநமுபஜாயதே, ததா³ தஸ்மிந் தே³ஹே ஸத்த்வம் ப்ரவ்ருத்³த⁴மிதி வித்³யாத் ॥ ॥௧௧॥

அவ—இன்ன இன்ன குணம் மேலிடுகிறதுஎன்பதைக் காரியங்களைக்கொண்டுதான்கண்டுபிடிக்கவேணும் என்றுசொல்லுகிறார்—

ஒருவன் கண் முதலான இந்திரியங்களினால் அந்தந்த வஸ்துக்களை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தால், அப்போது ஸத்துவகுணம் மேலிட்டிருக்கிறது என்று அறியலாம். [11]

லோப⁴: ப்ரவ்ருத்திராரம்ப⁴: கர்மணாமஶம: ஸ்ப்ருஹா ।
ரஜஸ்யேதாநி ஜாயந்தே விவ்ருத்³தே⁴ ப⁴ரதர்ஷப⁴ ॥ ॥௧௨॥

லோப⁴: - ஸ்வகீயத்³ரவ்யஸ்யாத்யாக³ஶீலதா । ப்ரவ்ருத்தி: - ப்ரயோஜநமநுத்³தி³ஶ்யாபி சலநஸ்வபா⁴வதா । ஆரம்ப⁴: - ப²லஸாத⁴நபூ⁴தாநாம் கர்மணாமாரம்ப⁴: । அஶம: - இந்த்³ரியாநுபரதி: । ஸ்ப்ருஹா விஷயேச்சா² । ஏதாநி ரஜஸி ப்ரவ்ருத்³தே⁴ ஜாயந்தே । யதா³ லோபா⁴த³யோ வர்தந்தே, ததா³ ரஜ: ப்ரவ்ருத்³த⁴மிதி வித்³யாதி³த்யர்த²: ॥ ॥௧௨॥

தன் சொத்துக்களைப் பிறருக்குக் கொடுக்க மனதாகாமலிருப்பதும், ஒரு பிரயோஜனமுமில்லாமல் ஓடியாடுவதும், காசு முதலான பிரயோஜனங்களுக்காக வேலைகளைச் செய்வதும், இந்திரியங்கள் அடங்காமலிருப்பதும், பார்வை, சாப்பாடு முதலியவைகளில் ஆசையும் இருந்தால், ரஜோகுணம் மேலிட்டிருக்கிறதென்று அறியலாம். [12]

அப்ரகாஶோ(அ)ப்ரவ்ருத்திஶ்ச ப்ரமாதோ³ மோஹ ஏவ ச ।
தமஸ்யேதாநி ஜாயந்தே விவ்ருத்³தே⁴ குருநந்த³ந ॥ ॥௧௩॥

அப்ரகாஶ: - ஜ்ஞாநாநுத³ய: । அப்ரவ்ருத்தி: - ஸ்தை²ர்யம் । ப்ரமாத³: - அகார்யப்ரவ்ருத்திப²லாநநுஸந்தா⁴நம் । மோஹ: - விபரீத

ஜாயந்தே | ஏதாநி தமஸி ப்ரவ்ருத்தே ஜாயந்தே, ஏதைஸ்தமஸ: ப்ரவ்ருத்திர் விஜ்ஞேயா || ||௧௩||

ஒரு வஸ்துவைப் பார்க்கும்போது, அதிலுள்ள ஸங்கதிகள் உண்மையாய் தோன்றாமையும், சோம்பலும் (அதாவது—ஒரு வேலையையும் செய்யப் பிடிக்காமலிருப்பதும்), தப்பு வேலைகளைச் செய்யும்படியான கவனிக்காமையும், தப்பு எண்ணங்களும் இருந்தால், தமோகுணம் மேலிட்டிருக்கிறதென்று அறியலாம். [13]

யதா ஸத்த்வே ப்ரவ்ருத்தே து ப்ரலயம் யாதி தேஹப்ருத் |
ததோத்தமவிதாம் லோகாநமலாந் ப்ரதிபத்யதே ||௧௪||

யதா ஸத்த்வம் ப்ரவ்ருத்தம், ததா ஸத்த்வே ப்ரவ்ருத்தே தேஹப்ருத் ப்ரலயம்-மரணம் யாதி சேத், உத்தமவிதாம்-உத்தமதத்த்வவிதாம் ஆத்மயாதாத்ம்யவிதாம் லோகாந்-ஸமூஹாந் அமலாந்-மலரஹிதாந் அஜ்ஞாநரஹிதாந் ப்ரதிபத்யதே-ப்ராப்நோதி | ஸத்த்வே ப்ரவ்ருத்தே து ம்ருத: உத்தமவிதாம் குலே ஜநித்வா உத்தமதத்த்வஜ்ஞாநஸாதநேஷு புண்யகர்மஸ்வதிகரோதீத்யர்த்த: ஸ்யாதித்யர்த்த:||

அவ—செத்துப்போகும் காலத்தில் ரஜஸ்ஸும் தமஸ்ஸும் மேலிடுவதற்குக்காரணங்களை இப்போதே போக்குவதற்காக, அந்தக்காலத்தில் ரஜஸ்ஸுதமஸ்ஸுக்கள் மேலிட்டால் வரும் கெடுதிகளைச் சொல்லுகிறார்—

ஸத்துவகுணம் மேலிட்டிருக்கும்போது, ஒருவன் இறந்தால், ஆத்மஸ்வரூபத்தை உண்மையாக அறிந்தவர்கள் வயிற்றில் பிறந்து, ஆத்மாவின் உண்மையான அறிவைக் கொடுக்கக்கூடிய நல்ல கர்மங்களைச் செய்வன்— [14]

ரஜஸி ப்ரலயம் கத்வா கர்மஸங்கிஷு ஜாயதே ||௧௫½||

ரஜஸி ப்ரவ்ருத்தே மரணம் ப்ராப்ய பலார்த்தம் கர்ம குர்வதாம் குலேஷு ஜாயதே | தத்ர ஜநித்வா ஸ்வர்காதிபலஸாதநகர்மஸ்வதிகரோதீத்யர்த்த: || ||௧௫½||

ரஜோகுணம் மேலிட்டிருக்கும்போது இறந்தால், சுவர்க்கம் முதலான பலன்களுக்காக வேலை செய்கிறவர்கள் வயிற்றில் பிறந்து, அந்தமாதிரி வேலைகளைச் செய்வன். [14½]

𑌤𑌥𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌲𑍀𑌨𑌸𑍍𑌤𑌮𑌸𑌿 𑌮𑍂𑌢𑌯𑍋𑌨𑌿𑌷𑍁 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௧௫॥

𑌤𑌥𑌾 𑌤𑌮𑌸𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌮𑍃𑌤𑍋 𑌮𑍂𑌢𑌯𑍋𑌨𑌿𑌷𑍁-𑌶𑍍𑌵𑌸𑍂𑌕𑌰𑌾𑌦𑌿𑌯𑍋𑌨𑌿𑌷𑍁 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 । 𑌸𑌕𑌲𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌾𑌨𑌰𑍍𑌹𑍋 𑌜𑌾𑌯𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ॥௧௫॥

தமோகுணம் மேலிட்டபோது இறந்தால், நாய், பன்றி, முதலான பிராணிகளாகப் பிறந்து, ஒரு நல்ல வேலையையும் செய்யத்தகாதவனாக ஆவன். [15]

𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌲𑌂 𑌫𑌲𑌮𑍍 ।
𑌰𑌜𑌸𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌫𑌲𑌂 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌮𑌸𑌃 𑌫𑌲𑌮𑍍 ॥ ॥௧௬॥

𑌏𑌵𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑍌 𑌮𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌮𑌵𑌿𑌤𑍍𑌕𑍁𑌲𑍇 𑌜𑌾𑌤𑍇𑌨𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯-𑌫𑌲𑌾𑌭𑌿𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌰𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌦𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌃, 𑌫𑌲𑌂-𑌪𑍁𑌨𑌰𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌧𑌿𑌕𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌜𑌨𑌿𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌲𑌂-𑌦𑍁𑌃𑌖𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌗𑍁𑌣𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌵𑌿𑌦𑌃 । 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌲𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌜𑌸𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌫𑌲𑌂 𑌫𑌲𑌾𑌭𑌿𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌙𑍍𑌗𑌿𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌫𑌲𑌾𑌭𑌿𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭 𑌤𑌤𑍍𑌫𑌲𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌜𑌨𑌿𑌤 𑌰𑌜𑍋𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌫𑌲𑌾𑌭𑌿𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭 𑌪𑌰𑌂𑌪𑌰𑌾𑌰𑍂𑌪𑌸𑌾𑌂𑌸𑌾𑌰𑌿𑌕𑌦𑍁𑌃𑌖𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌮𑍇𑌵𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌗𑍁𑌣𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌵𑌿𑌦𑌃 । 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌮𑌸𑌃𑌫𑌲𑌂-𑌏𑌵𑌮𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌲𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌮𑌸𑌃 𑌫𑌲𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌪𑌰𑌂𑌪𑌰𑌾𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 ॥ ॥௧௬॥

ஒருவன் ஸத்துவம் வளர்ந்த வேளையில் இறந்து, ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அறிந்தவர்கள் வயிற்றில் பிறந்து, பலன்களை விரும்பாமல், எனக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணக்கூடிய கர்மங்களை என் ஸந்தோஷத்துக்காகவே செய்வன். அதனால் இன்னும் அதிகமாக ஸத்துவகுணம் வளர்ந்து, கொஞ்சங்கூட துக்கக்கலப்பில்லாத ஞானத்தை அடைகிறான், ரஜோகுணம் மேலிட்டபோது

இறந்தவன் முன்சொன்னபடி ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்களுக்காகக் கர்மங்களைச்செய்கிறவர்கள் வயிற்றில் பிறந்து, மறுபடியும் அதேமாதிரியே கர்மங்களை மேல்மேலும்செய்து, ஸம்ஸாரத்தை வளர்க்கிறான். அவனுக்குஸுகமென்றுபேச்சே ஒழிய. முழுவதும் துக்கம் தான். தமஸ்ஸு வளர்ந்தபோது இறந்தவனுக்கு இருக்க இருக்க தப்பு எண்ணம் வளர்கிறது. [16]

அதி⁴கஸத்த்வாதி³ஜநிதம் நிரதிஶயம் கிஞ்சித்ப்ரகாஶ்யாஹ—
ஸத்த்வாத்ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம் ரஜஸோ லோப⁴ ஏவ ச |
ப்ரமாத³மோஹௌ தமஸோ ப⁴வதோ(அ)ஜ்ஞாநமேவ ச ||௧௭||

ஏவம் பரம்பரயா ஜாதாத³தி⁴கஸத்த்வாதா³த்மயாதா²த்ம்யாபரோக்ஷ்யரூபம் ஜ்ஞாநம் ஜாயதே | ததா² ப்ரவ்ருத்³தா⁴த் ரஜஸ: ஸ்வர்கா³தி³ப²லலோபோ⁴ ஜாயதே | ததா² ப்ரவ்ருத்³தா⁴த் தமஸ: ப்ரமாத³:- அநவதா⁴நநிமித்தாஸத்கர்மணி ப்ரவ்ருத்தி:, ததஶ்ச மோஹ:- விபரீதஜ்ஞாநம், உத்தரோத்தரக்ரமம் தத:, ததஶ்சாஜ்ஞாநம்- ஜ்ஞாநாபா⁴வ:|| ||௧௭||

அவ—ஸத்துவம் முதலான குணங்கள் வளர்ந்து வருகிற பிரயோஜனங்கள் என்ன என்றால், சொல்லுகிறார்—

மேலே மேலே ஸத்துவம் வளர்ந்தால், ஆத்மாவை முதலில் உள்ளபடி அறிகிறான். பிறகு இடைவிடாமல் நினைக்கிறான். பிறகு பார்க்கிறான். ரஜஸ்ஸு வளர்ந்தால், சுவர்க்கம் முதலான பலன்களில் ஆசைவளர்கிறது. தமஸ்ஸு வளர்ந்தால், வஸ்துக்களின் உண்மையைக் கவனிக்காமல், கெட்ட காரியங்களைச் செய்வன். அதனுல் தப்பு எண்ணம் வளரும். அதனுல் தமோகுணம் மேலே மேலே வளரும். அதனுல் நல்ல அறிவு அடியோடு போய்விடும். [17]

ஊர்த்⁴வம் க³ச்ச²ந்தி ஸத்த்வஸ்தா² மத்⁴யே திஷ்ட²ந்தி ராஜஸா: |
ஜக⁴ந்யகு³ணவ்ருத்திஸ்தா² அதோ⁴ க³ச்ச²ந்தி தாமஸா: || ||௧௮||

ஏவமுக்தேந ப்ரகாரேண ஸத்த்வஸ்தா² ஊர்த்⁴வம் க³ச்ச²ந்தி- க்ரமேண ஸம்ஸாரப³ந்தா⁴ந்மோக்ஷம் க³ச்ச²ந்தி| ரஜஸ்ஸ்வர்கா³தி³ஸாத⁴நபரதயா ராஜஸா: புநர்ஜந்மஹேதுகர்மநிஷ்டா²ய

[illegible] ॥ ௧௮ ॥

ஸத்துவகுணம் மேலிட்டவர்கள் இருக்க இருக்க ஸத்துவம் வளர்ந்து, உயர்ந்த பதவியை அடைகிறார்கள். அதாவது—ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குகிறார்கள். ரஜோகுணம் மேலிட்டவர்கள் சுவர்க்கத்தில் ஆசையால் அதற்காக வேலைசெய்து, பலனை அனுபவித்து, மறுபடியும் பிறந்து, அநேகமாதிரி கர்மங்களைச் செய்கிறார்கள். ஆகையால் மேலும் போகாமல், கீழும் போகாமல் நடுவில் நிற்கிறார்கள். திரும்பித் திரும்பி வருகிறபடியினாலே, அதைத் துக்கம் என்றே சொல்லலாம். தமோகுணம் மேலிட்டவர்கள் இருக்க இருக்க தமோகுணம் வளர்ந்து, இருக்க இருக்க கெடுதலான வேலைகளைச் செய்து, கீழே கீழே போகிறார்கள். அதாவது—பறையன்களாகிறார்கள்; பிறகு மாடு பக்ஷி முதலானபிறப்பு; பிறகுபுழுவாக பிறப்பு; பிறகு மரம், கொடி, கல்லு, பட்டுப்போன கட்டை, ஓட்டுச்சல்லி, செத்தை-இவை முதலானவைகள் ஆகிறார்கள். [18]

[illegible]—

[illegible]

[illegible] ॥ ௧௯ ॥

[illegible]

வாரம்வெதி-கதூ்ரேஹ்ா ரூணஹ்ஸுவாழ-கநூஜாதாநெ
கதாரம் வெதி| ஸ ஜூாவரெயிரஷுதி-ஜெயொ ஹாவஷுரெயிழஹுதி|
வன தஷூக்ஷம்ஹவதி-ஞூக்நஹூக: வரிஶஜஷூஹாவஸு் வசு
வருவசுவக்ஷெவுஜெயுரூணஸம்ஸதிதிதம் விவியகஜெலூ க
தூ்ரகவும, ஞூதா ஷுதஷுகதூா கவரிஷ்நஜ்ஞாமெநகாகாா
ஐஜெதுவஜாதூாநா யஷூா வஶு்தி, தஷூா ஜூாவஜெயிரஹுதீதி ||

அவ — நல்ல சாப்பாடுகளாலேயும், பலன்களை விரும்பாமல் நல்ல கர்மங்களைச் செய்வதாலேயும் மேலே மேலே ஸத்துவகுணம் வளர்ந்தவர்கள்—ரஜோகுணம், தமோகுணம் குறைந்து, உயர்ந்த பதவியை அடையும் விதத்தைச் சொல்லுகிறார்:—

சாப்பாட்டை ஸாத்துவிகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்று மூன்றுவிதமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. அவைகளில் ஸத்துவகுணத்தை வளர்க்கிற ஆஹாரத்தைச் சாப்பிடுவதினாலும், பலன்களைவிரும்பாமல்.பகவானுடைய ஸந்தோஷத்துக்காக நல்ல கர்மங்களைச்செய்வதினாலும், ஒருவன் ரஜோகுணத்தையும், தமோகுணத்தையும் இருந்த இடம் தெரியாமல் துலைத்து, ஸத்துவகுணத்தை மிகவும் வளர்த்து, ஸம்ஸார வேலைகள் எல்லாம் குணங்களாலேதான் உண்டாகின்றன என்றும், ஆத்மா என்பது இயற்கையில் ஒரு வேலையையும் செய்கிறதில்லையென்றும் அறிகிறான். அவன் என்னைப் போல் ஆகிறான். அதாவது—ஆத்மா நெடுநாளாய் வந்த கர்மத்தினாலே ஸத்துவம் முதலான குணங்களாலே உண்டாகிற பலன்களில் ஆசை உண்டாகி, அதற்காகப் பல வேலைகளைச் செய்கிறான். இயற்கையில் ஒருவித குற்றமுமில்லாதவன்; இதுமாதிரி வேலைகள் அவனுக்குக்கிடையாது; அளவில்லாத அறிவுள்ளவன்—என்று அறிந்தால், அவன் என் மாதிரி ஆய்விடுவன். [19]

கவ—கதூ்ரேஹ்ா ரூணெஹ்ாzநூ்ஜெகதாாரஜாதா
நம் வஶு்நு ஹஜவஜூாவயிரஹுதீதூ்க்ஷு। ஸ ஹஜவஜூாவ:
கீஷ்ஶஜதூ்தக்ஷுஹ—

ரூணாநெதாநதீதூ் தீநு ஜெஷீ ஜெஹஸஜூவாநு |
ஜநூ்தூ்ஜாராஷ:வெவிமுஜெக்ஷாzஞூதஜெஶூ்தெ ||

அயம் தேஹீ தேஹஸமுத்பவாந்—தேஹாகாரபரிணத
ப்ரக்ருதிஸமுத்பவாந் ஸத்த்வாதீந் த்ரீந் குணாநேதாந்
அதீத்ய ஜ்ஞாநாநந்தைகாகாரமாத்மாநம் பஶ்யந் ஜந்ம
ம்ருத்யுஜராது:காதிபிர்விமுக்தோ(அ)ம்ருதமாத்மாநமநுபவதி,
ஏஷ மத்பாவ இத்யர்த்த:॥ ||௨௦||

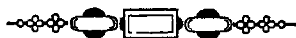
அவ—ஆதமஸவருபததைத உளளபடி பாாககிறவன பகவா
னைபபோல ஆகிருன எனறு சொலலபபட்டது பகவானைப்போல
ஆகிறது எனபது என்ன என்ருல, சொலலுகிருா:—

இநத ஜீவன உடமபாக ஆகியிருககும பிரகிருதியினல எற
பட்டிருககிற ஸததவம முதலான மூனறு குணஙகளையும ஜயித
து, இயறகையில அநத குணஙகளின சோககையிலலாத—அறிவை
யே இயறகையாக உடைய—ஜீவஸ்வரூபததைப் பார்தது பிறப்
பு, சாவு, கிழததனம இவை முதலான தொநதரவுகளிலலாமல,
ஆதமாவை அநுபவிததது, மிகுநத ஸுகததைத அடைகிருன. இது
தான பகவானைபபோல ஆகிறது எனபது அதாவது—பகவான
எபபொழுதும் அளவிலலாத ஸநதோஷமுளளவராக இருககிருர்.
ஸம்ஸாரிகளான ஜீவன்கள் பலகாரணஙகளால எபபோதும் துககப்
படடுககொணடே இருககிருர்கள அபபடி இல்லாமல் ஆதமஸவரூபத
தைபபார்தத ஜீவனகளஎபபொழுதுமஸநதோஷபபடுகிருர்கள 1

1 ஆதம விஷயமான புஸதகததைப படிககாதவாகள ஸமஸாரகக
வலையினல எபபொழுதும வருததபபடுகிருாகள ஆதமாவைபபறறின சா
ஸதிரஙகளைப படிததவிதவானகள ஸமஸாரக கவலையினலும, நானபடிதத
வன எனகிற எணணததினல உணடான சணடைகளாலும, அதறகு
ப புஸதகம எழுதுகிற சிரமஙகளாலும தொநதரவு படுகிருாகள. ஸம
ஸாரிகளும, படிததவாகளும ஆதமஸவரூபததை அறியவிலலையே அறி
நது தியானம செயவதினல வருமபாானவ எபபடி? யாராவது ஒருவா
ஆதமஸவரூபததை அறிநதவா இருநதால, அவரை இநத விதவானகள
அறிநதவரெனறு நினைதது, அவருடன பழகினல, அவரால இவாகளுக்கு
அறிவுஏறபடும. இவவுலகததில அறிநதவா அகபபடுவதே வருததம அபபடி
அகபபட்டாலும, இபபோதையவிதவானகள தஙகளை ஆதமஸவரூபததை
நனறுய அறிநதவாகளாக நினைததிருககிறபடியால, அவரை அறிநதவாக
நினைபபதும, அவருடன பழகுவதும ஒருநாளும நடககவே நடககாது.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத் கீதா பாஷ்யம்.

ஸ்ரீமதே வேதாந்தராமாநுஜ மஹாதேசிகாய நம: ||
ஸ்ரீமதே வாதூலகாவேங்கடராமாநுஜ மஹாதேசிகாய நம: ||
ஸ்ரீமதே ஸ்ரீநிவாஸமஹாதேசிகாய நம: ||
ஸ்ரீரங்கநாயகிதிவ்யமணி பாதுகாப்யாம் நம: ||
ஸ்ரீமதே ஸ்ரீநிவாஸராமாநுஜமஹாதேசிகாய நம: ||
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ||
ஸ்ரீகோமடம் ஸ்ரீஸமேதாசார்ய பாதாப்ஜ ஸரஸீருஹணே நம: ||

ஸ்ரீமந் நாராயணனுடையது எல்லா லோகங்களும் பெரும் பாலும் அவைகளிலிருக்கிற எல்லா ஜனங்களும் பூமியிலிருக்கிற ஸுகத்தைத்தான் ஆசைப்படுகிறார்கள். பூமியில் துக்கம் கலப் பில்லாத ஸுகம் ஒருவருக்கும் ஒருபோதும் கிடையாது. இதே மாதிரிதான் சாஸ்திரங்களில் சொல்லும் ஸ்வர்க்கம் முதலான உலகங்களிலும் எவருக்கும் ஏதாவது குறைவுகள் இருந்துகொண் டேயிருக்கின்றன. இந்த ஸங்கதியைத்தானாக ஒருவனாலும் அறிந் துகொள்ள முடியாது. மிகுந்த பெரியவருடைய கவலையோடு கூடிய உபதேசத்தினாலே தெளிந்த ஒரு பெரியவருடைய அதே மாதிரியான உபதேசங்களாலே இந்த அறிவு வரவேண்டியது. இப் போது படித்தவர்களோ படிக்காதவர்களோ, ஏழையோ பணக் காரனோ எவனுக்கும் இது தோன்றுவது வருத்தம். ஆனால் படித்தவர்கள் விரிவாய் சொல்லுவார்கள். அவர்களுக்குள் யாரு க்கு மனதில் பட்டிருக்கிறதோ துக்கம் கலந்த ஸுகத்தையே எவரும் அநுபவிப்பதனாலே நிலையான ஸுகத்தைப் புஸ்தகங்களைக் கொண்டுதான் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். யுக்திகளால் மாத் திரம் ஏற்பட்ட புஸ்தகங்களைக்கொண்டு அதையறிய முடியாது, ஏனென்றால், அதுக்கு மேலும் யுக்திகள் தோன்றுமாகையால்,

ஆத்மவ்யதிரிக்தேஷு வஸ்துஷ்வநிஷ்டேஷு ஸம்ப்ரவ்ருத்தாநி ஸத்த்வரஜஸ்தமஸாம் கார்யாணி ப்ரகாஶப்ரவ்ருத்திமோஹாக்யாநி யோ ந த்வேஷ்டி। ததா ஆத்மவ்யதிரிக்தேஷ்விஷ்டேஷு வஸ்துஷு தாந்யேவ நிவ்ருத்தாநி ந காங்க்ஷதி ॥ ॥௨௨॥

பகவான் சொல்லுகிறார்—

ஒருவன் ஸத்துவகுணத்தினால் ஒருவஸ்துவை அறிகிறான்; ரஜோகுணத்தினால் ஒருவேலையைச் செய்கிறான்; தமோகுணத்தினால் ஒருவஸ்துவை வேறொருவஸ்துவாக நினைக்கிறான். உலகத்தில் ஆத்மாவைத்தவிர 1 மற்ற வஸ்துக்கள் பிடித்தவைகளென்றும், பிடிக்காதவைகளென்றும் இருவகைப்படும். அவைகளில் பிடிக்காத வஸ்துக்களைப் பற்றின அறிவு, வேலை, மயக்கம்—இவைகள் வந்தால், ஒருவன் வருத்தப்படுவன். பிடித்த வஸ்துக்களைப் பற்றின அறிவு முதலானவைகள் வந்து போனால், அவைகள் மறுபடியும் வரவேண்டுமென்று ஆசைப்படுவன். இந்த மூன்றுகுணங்களை ஜயித்தவனுக்கு இப்படி வருத்தமுமில்லை; ஆசையுமில்லை. [22]

உதாஸீநவதாஸீநோ குணைர்யோ ந விசால்யதே।
குணா வர்த்தந்த இத்யேவ யோऽவதிஷ்டதி நேங்கதே ॥௨௩॥

---

1. உதாரணம்- ஸத்துவ குணத்தால் ஒருவன் பாம்புமுதலானவைகளைப்பார்க்கிறான். அது பிடிக்காதவஸ்து. அதின் பார்வையினால் வருத்தமில்லை. உலகத்தில் ரஜோ குணத்தால் விரோதிகளுடன் ஒருவன் பேசுகிறான். அவன் வீட்டுக்குப் போகிறான். பிறகு ஏன் பேசினேன், ஏன் போனேன் என்று வருத்தப்படுகிறான். அந்த மாதிரி வேலைகள் நேர்ந்தால், இவன் வருத்தப்படுகிறதில்லை ஒருவன் தமோகுணத்தினால், சத்துருவின் குழந்தையை உள்ளபடி அறியாமல், தன் குழந்தையாக நினைத்துக் கொண்டாடினான். பிறகு அறிந்து வருத்தப்படுகிறான். ஸத்துவ குணத்தினால் ஏற்படுகிற பிள்ளை பெண்டாட்டிகளின் பார்வை தனக்கு இருந்து போய்விட்டால், அந்தப் பார்வை மறுபடியும் வரவேண்டுமென்று விரும்புகிறதில்லை. ரஜோகுணத்தினால் ஏற்படுகிற—பணம் கிடைப்பதற்காகச் செய்யப்படும்—வேலை தவறிப்போனால், அதைப்பற்றி ஆசைப்படுகிறதில்லை. வெகுநாளாக ஒருவனைப் பார்க்கவேணுமென்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தவன், அவன் வந்தபோது தமோகுணத்தினால், அவனை வேறொருவனாக நினைத்துவிட்டான். அவன் போய்விட்டான். பிறகு தவறிப்போன அவனுடைய பார்வையை ஆசைப்படுவதில்லை.

உதா³ஸீநவதா³ஸீந: — கு³ணவ்யதிரிக்தாத்மாவலோகநத்ருப்த்யா அந்யத்ரோதா³ஸீநவதா³ஸீந: கு³ணைர்யோ ந விசால்யதே — கு³ணா: ஸ்வேஷு கார்யேஷு ப்ரகாஶாதி³ஷு வர்தந்த இத்யநுஸந்தா⁴ய, யஸ்தூஷ்ணீமவதிஷ்ட²தே। நேங்க³தே — ந கு³ணகார்யாநுகு³ணம் சேஷ்டதே॥ உ௩॥

அவ—உடம்போடேகூட இருப்பவன்—பிடித்தவைகளையும், பிடிக்காதவைகளையும் பற்றின கீழ்ச் சொல்லியவைகளில் எப்படி மனக் கலக்கமில்லாமல் இருப்பன் என்றால், சொல்லுகிறார்—

இவன் ஆத்மாவை மாத்திரம் பார்த்து ஸந்தோஷப்படுகிற படியால், பிடித்ததோ பிடிக்காததோ, மற்ற வஸ்துக்களைக் கவனிக்கிறதில்லை. அதாவது—வருத்தமும், ஆசையும் உண்டாகிறதில்லை. ஸத்துவம் முதலான குணங்களால் வருத்தத்தையும் ஆசையையும் அடைந்தாலும், ஒரு வேலையைச் செய்வதுமில்லை. பிடித்ததோ, பிடிக்காததோ—அவைகளின் அறிவு முதலானவைகள் ஏற்படும் போது, அவைகள் அந்த 1 குணங்களால் ஏற்படுகின்றனவென்று எண்ணி, 2 அவைகளுக்குத் தகுந்தவேலைகளைச் செய்வதில்லை. பிடிக்காதவஸ்துக்களைப் பார்த்துக் கோபிப்பதும், பிடித்தவஸ்துக்களைப்பார்த்து ஸந்தோஷப்படுவதும் இல்லை. [23]

ஸமது³:க²ஸுக²: ஸ்வஸ்த²: ஸமலோஷ்டாஶ்மகாஞ்சந: |
துல்யப்ரியாப்ரியோ தீ⁴ரஸ்துல்யநிந்தா³த்மஸம்ஸ்துதி: ||உ௪||
மாநாபமாநயோஸ்துல்யஸ்துல்யோ மித்ராரிபக்ஷயோ: |
ஸர்வாரம்ப⁴பரித்யாகீ³ கு³ணாதீத: ஸ உச்யதே || ||உ௫||

ஸமது³:க²ஸுக²: — ஸமது³:க²ஸுகா²வஸ்தி²த:। ஸ்வஸ்த²: — ஸ்வஸ்மிந் ஸ்தி²த:, ஸ்வாத்மைகப்ரியத்வேந புத்ராதி³ஜந்மமரணாதௌ³ ஸமது³:க²ஸுகா²வஸ்தி²த இத்யர்த²:। தத ஏவ ஸமலோஷ்டாஶ்மகாஞ்சந:। தத ஏவ துல்யப்ரியாப்ரிய:— து

1. சுலோகத்தில் முதல்பாதத்தில் சொன்னதையே இங்கே விரிவாய்ச் சொல்லுகிறது.

2. இரண்டாவது பாதத்தில் சொன்னதையே இங்கேவிரிவாய்ச் சொல்லுகிறது.

ल्यः प्रियाप्रियविषये। धीरः-प्रकृत्यात्मविवेककुशलः।
तत एव तुल्यनिन्दात्मसंस्तुतिः-आत्मनि मनुष्यत्वाद्य
भिमानकृतगुणागुणनिमित्तस्तुतिनिन्दयोः स्वासम्ब
न्धानुसन्धानेन तुल्यत्वम्। तत एव मानावमानयोः
तुल्यः मित्रारिपक्षयोरपि स्वसम्बन्धाभावादेव तु
ल्यत्वम्। तथा देहयात्रामात्रव्यतिरिक्तसर्वारम्भपरित्यागी। य एव
म्भूतः स गुणातीत उच्यते ॥ ॥௨௪-௨௫॥

ஆத்மாவைப் பார்ப்பது தவிர, மற்ற ஸுகத்தையும் துக்கம் போலவே நினைக்கிறான். தன் ஆத்மா ஒன்றையே இன்பமாக நினைத்துக் கொண்டிருப்பதாலே, பிள்ளை பிறந்தது என்றாலும், செத்தது என்றாலும், அவன்மனது 1 ஒரேமாதிரியாயிருக்கும். அதனாலேயே ஓட்டாஞ்செல்லியையும், கருங்கல்லையும், தங்கக்கட்டியையும்ஒரேமாதிரியாகநினைக்கிறான். அதனாலேயேபிடித்தவஸ்துக்களும், பிடிக்காத வஸ்துக்களும் அவனுக்கு ஒரேமாதிரியாக இருக்கின்றன. ஆத்மாவையும், உடம்பையும் வெவ்வேறென்று அறிகிற விஷயத்தில் கெட்டிக்காரனாக இருக்கிறான். அதனாலே தன்னை ஒருவன் வைதாலும், ஸ்தோத்திரம் பண்ணினாலும் 2 ஒரே மாதிரியாக இருக்கிறான். குணத்தைக்கண்டு கௌரவம் செய்வதிலும், தோஷத்தை நினைத்து அலக்ஷியம் செய்வதிலும், அவையிரண்டுக்கும் காரணமாகஏற்படுகிற ஸ்நேஹம், விரோதம் இவையுள்ளவர்களிடத்திலும்—அவையிரண்டிலும் ஆத்மாவுக்கு ஸம்பந்தமில்லை என்று எண்ணி, ஒரேமாதிரியாகஇருக்கிறான். அப்படியே உடம்புக்காக மாத்திரம் ஒரு வேலையையும் செய்கிறதில்லை. இப்பேர்ப்பட்டவன் குணங்களை ஜயித்தவன் என்று சொல்லப்படுகிறான்.

---

1. ஸுகம் வந்தால் எம்பிக் குதிக்கிறதும், துக்கம் வந்தால் தலையைத் தொங்கப்போட்டுக் கொள்ளுகிறதுமில்லை.

2. ஒருவன் இவர் ரொம்ப அழகாகஇருக்கிறாரென்று சொன்னான். இன்னொருவன் மிகவும் குரூபியாக இருக்கிறார் என்று சொன்னான். அழகும்,அழகில்லாமையும்உடம்பிலிருக்கிறதென்று எண்ணி, அவையிரண்டினால் உடம்பைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவுக்கு லாபமும், நஷ்டமுமில்லையென்றறிந்து,அவையிரண்டிலும்ஒரேமாதிரியாகஇருக்கிறான்

𑌅𑌥𑍈𑌵𑌂𑌵𑌿𑌧𑌗𑍁𑌣𑌾𑌤𑍍𑌯𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑌹𑍇𑌤𑍁𑌮𑌾𑌹—

𑌮𑌾𑌂 𑌚 𑌯𑍋𑌽𑌵𑍍𑌯𑌭𑌿𑌚𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌸𑍇𑌵𑌤𑍇 ।
𑌸 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌮𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍈𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌭𑍂𑌯𑌾𑌯 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌤𑍇॥

"𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌗𑍁𑌣𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌮𑍍" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌾𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌨 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌤𑍍𑌯𑌯𑌃 𑌸𑌂𑌪𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌤𑍇; 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌲𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌬𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌮𑌾𑌂-𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑌿𑌕𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑌲𑍍𑌯𑌜𑌲𑌧𑌿𑌂, 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌭𑌿𑌚𑌾𑌰𑍇𑌣-𑌐𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇𑌨 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌚 𑌯𑌃 𑌸𑍇𑌵𑌤𑍇, 𑌸 𑌏𑌤𑌾𑌨𑍍-𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌨𑍍 𑌦𑍁𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌮𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌭𑍂𑌯𑌾𑌯-𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾𑌯, 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌤𑍇-𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌭𑌾𑌵𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿-𑌯𑌥𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ॥௨௬॥

அவ—இந்தமாதிரி குணங்களை ஜயிப்பதற்கு முக்கியமான காரணத்தைச் சொல்லுகிறார் —

கீழ்ச் சொன்னபடி உடம்பு வேறு, ஆத்மா வேறு என்று நினைத்தமாத்திரத்தால் குணங்களுடைய ஜயம் ஏற்படாது. இவையிரண்டும் வேறு என்றுஎவ்வளவு நினைத்தாலும், இவனுக்கு நெடுநாளாய் வந்த கெட்ட பழக்கம் இந்த நினைவைஅமுக்கிவிடும். இந்த நினைவு இருந்தாலும், நினைவின் வேலை நடக்காது. ஆனால் எப்படி குணங்களுடைய ஜயம் வருமென்றால், என்னைப் பிரபத்திபண்ணி, என்னைத்தவிர வேறு தேவதையையும், என்னைத்தவிர வேறு பிரயோஜநத்தையும் நினைக்காமல், என்னிடத்தில் பக்தியையும்பண்ண வேண்டும். என்னைப் பிரீதியோடு நினைத்து ஸந்தோஷப்படுத்த வேணும். 1 நான் நினைத்தபடி நடத்துகிறவனும், அளவில்லாத

---

1. நெடுநாளாய்வந்த கெட்டபழக்கத்தைப் போக்குவதற்கு வேண்டியபகவானுடைய குணங்கள் சுலோகத்தில் "மாம்" (என்னை) என்கிற சொல்லாலே காட்டப்படுகின்றன என்று கருத்து. பகவான் ஒருவனைக்கர்மத்துக்கு உட்படுத்துவது போல, கர்மத்திலிருந்து விடுவிப்பதிலும் நினைத்தபடி நடத்துகிறவர். இந்தகுணம் ஒருவனைத்தண்டிப்பதற்கும், மன்னிப்பதற்கும் பொதுவானது. அநுக்கிரஹத்துக்கு மாத்திரம் வேண்டியவைகள் மற்றஇரண்டுகுணங்களும்.

தயையுள்ளவனும், என்னிடத்தில் வந்தவர்களிடத்தில், அவர்கள் எவ்வளவு குற்றம் பண்ணினாலும், அவைகளைக் கவனிக்காமல் பிரீதியுள்ளவனாகவும் இருக்கிறேன். இப்படி என்னுடைய கவனிக்காமைக்கும், பிரீதிக்கும் அளவில்லை. இப்படி என்னிடத்தில் பக்தியுடன் தன் ஸ்வரூபத்தைத் தியானம் செய்தால், என் அநுக்கிரஹமில்லாமல் ஜயிக்கமுடியாத ஸத்துவம் முதலான குணங்களை ஜயித்து, பிரும்மமாக ஆவதற்கு (அதாவது - ஆத்மாவை உள்ளபடி இன்பமாகப் பார்ப்பதற்குத்) தகுந்தவனாகிறான். [26]

ப்³ரஹ்மணோ ஹி ப்ரதிஷ்டா²ஹமம்ருதஸ்யாவ்யயஸ்ய ச ।
ஶாஶ்வதஸ்ய ச த⁴ர்மஸ்ய ஸுக²ஸ்யைகாந்திகஸ்ய ச ॥

ஓம் தத்ஸதி³தி ஶ்ரீமத்³ப⁴க³வத்³கீ³தாஸூபநிஷத்ஸு ப்³ரஹ்மவித்³யாயாம் யோக³ஶாஸ்த்ரே ஶ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுநஸம்வாதே³ கு³ணத்ரயவிபா⁴க³யோகோ³ நாம சதுர்த³ஶோ(அ)த்⁴யாய: ॥

ஹி ஶப்³தோ³ ஹேதௌ। யஸ்மாத³ஹமவ்யபி⁴சாரிப⁴க்தியோகே³ந ஸேவிதோ(அ)ம்ருதஸ்யாவ்யயஸ்ய ச ப்³ரஹ்மண: ப்ரதிஷ்டா²; ததா² ஶாஶ்வதஸ்ய ச த⁴ர்மஸ்ய - அதிஶயிதநித்யைஶ்வர்யஸ்ய ஐகாந்திகஸ்ய ச ஸுக²ஸ்ய - "வாஸுதே³வ: ஸர்வம்" இதி ஜ்ஞாநிந: ப்ராப்யஸ்ய ஸுக²ஸ்ய ... த்யர்த²:। யத்³வா ஶாஶ்வதத⁴ர்மஶப்³த³: ப்ராபகவசந: ... ப்ராப்யப்ராபகயோ: ... ப்ரதிஷ்டா²: ததா³ஹ ... "தை³வீ ஹ்யேஷா கு³ணமயீ மம மாயா து³ரத்யயா । மாமேவ யே ப்ரபத்³யந்தே" இத்யாரப்⁴ய கு³ணாத்யயஸ்ய ததுத்தராவஸ்தா²ப்ராப்தேஶ்ச ப⁴க³வத்ப்ரபத்த்யேகோபாயதா ப்ரதிபாதிதா ... ப⁴க³வத்ப்ரபத்த்யேகோபாயோ கு³ணாத்யயஸ்தது³த்தராவஸ்தா² ப்³ரஹ்மபா⁴வஶ்சேதி ॥ ॥உஎ॥

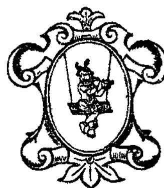
இதி ஶ்ரீமத்³ப⁴க³வத்³ராமாநுஜ விரசிதே ஶ்ரீமத்³கீ³தாபா⁴ஷ்யே சதுர்த³ஶோ(அ)த்⁴யாய:.

அவ— குணங்களின் ஜயத்தையும் பகவான் கொடுக்கிறாரென்று சொன்னதை உறுதிப்படுத்துவதற்காக, மூன்று விதமான பலன்களைப் பகவான் கொடுக்கிறார் என்று நடு ஆறு அத்தியாயங்களாலே சொல்லப்பட்டதை மறுபடியும் இங்கே சொல்லுகிறார்—

இன்னொருவரையும், இன்னொரு பிரயோஜனத்தையும் நினைக்காமல் செய்யப்பட்ட பக்தியினாலே ஸந்தோஷப்படுத்தப்பட்ட நான்—அழிவில்லாததும், ஒருவிதக் குற்றமில்லாததும், இன்பமானதுமான ஆத்மாவின் அநுபவத்தையும்,பிரும்மப்பட்டத்தைக் காட்டிலுமுயர்ந்ததான ஐசுவரியத்தையும், மோக்ஷ ஸுகத்தையும் கொடுக்கிறவன். ஆகையால் என்னைப் பிரபத்தி பண்ணி, பக்தி பண்ணினால் தான், இந்த எல்லா ஸுகங்களும் கிடைக்கும். இந்த ஸங்கதியை 17—வது அத்தியாயம் 14—வது சுலோகம் முதல் சொல்லியிருக்கிறது, குணங்களை ஜயிப்பதும், அதனால் வரும் ஆத்மாவின் பார்வையும் பகவானைப் பிரபத்தி பண்ணினால் தான்வரும். இந்த ஸங்கதிகளெல்லாம் நல்ல ஆசாரியர்களுடையவும், பகவானுடையவும் அநுக்கிரஹத்தால் மனதில் படவேணும்.

ஸ்ரீமதே பகவதே பஷ்யகாராய மஹாதேசிகாயநம:.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

वेत्प्रजाकामः'' इत्यादिश्रुतिप्रतिपादितैः काम्यकर्मभिर्वर्ध्यमानत्वं संसारवृक्ष इति महान्तं व्यवस्थाप्य वर्णयन्ति। पत्रैर्हि वृक्षो वर्धते। य एनमेवं भूतमश्वत्थं वेद, स वेदवित्। वेदो हि संसारवृक्षच्छेदोपायं वदति; छेद्यवृक्षस्वरूपज्ञानं छेदनोपायज्ञानोपयोगीति वेदविदित्युच்यते ॥ ॥१॥

அவ—க்ஷேத்திராத்தியாயம் என்று சொல்லப்படுகிற 13-வது அத்தியாயத்தில் க்ஷேத்திரம் (இடம்) என்று சொல்லப்பட்ட பிரகிருதியினுடைய ஸ்வரூபத்தையும், க்ஷேத்திரக்ஞன் (இடத்தை அறிகிறவன்) என்று சொல்லப்பட்ட ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் தெளிவாகச் சொல்லி; ஜீவன் இயற்கையில் ஒருவித குற்றமில்லாதவனாகவும், அளவில்லாத அறிவுள்ளவனாகவும் இருந்த போதிலும், நெடுநாளாய்வந்த—பிரகிருதியின் ஸத்துவம் முதலான குணங்களாலுண்டான—ஆசையின் வெள்ளத்தினால், அவனுக்கு தேவன் முதலான உடம்பின்சேர்க்கை நெடுநாளாய் வந்ததென்று சொல்லப்பட்டது. 14-வது அத்தியாயத்தில் (காரணாவஸ்தை) ஸிருஷ்டி காலத்தில் உண்டாகிற உடம்பின் சேர்க்கையும், (காரியாவஸ்தை) அது முதல் நாளது வரையில் ஓயாமல் நடந்துவருகிற உடம்பின் சேர்க்கையும் பகவானாலேயே செய்யப்பட்டதென்று சொல்லி; ஜீவனுக்கு ஸத்துவம் முதலான குணங்களால் கட்டு உண்டாகும் வழியை விரிவாகச்சொல்லி; அந்தக்கட்டுப்போய், ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்ப்பது பகவானிடத்தில் பக்தியினால் தான் வரவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. 15-வது அத்தியாயத்தில் பக்திபண்ணவேண்டிய பகவானுக்கு க்ஷரம் (பத்தன்), அக்ஷரம் (முக்தன்) என்கிற—ஸம்ஸாரிகளும், ஸம்ஸாரம் போனவர்களும் சொத்துக்கள் என்பதையும்; பகவான்குற்றங்களுக்குச் சத்துரு (ஒருக்காலும் குற்றமில்லாதவர்)—எப்பொழுதும் எல்லா நல்ல குணங்களுக்கும் இருப்பிடம்—ஆகையால் மிகவும் உயர்ந்தவர்; ஆதலால் சொத்தான இந்த இரண்டு வகுப்புக்களைக் காட்டிலும் பகவான் வேறு ஜாதி என்பதையும்; அவர் ஜீவஜாதியேயல்ல என்பதையும்; புருஷோத்தமன், எல்லா புருஷர்களைக்

காட்டிலும் (அதாவது—பகவானும் மஹாலெக்ஷ்மியும் தவிர,மற்ற அறிவுள்ளவர்களெல்லாரும் ஜீவன்கள்; அவர்களெல்லாரையும் காட்டிலும் வேறு ஜாதியாகையால்) உயர்ந்தவர் என்பதையும் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்.

முதலில் ஒழிவு என்கிற கோடாலியினாலே பந்தம் (ஸம்ஸாரம்) என்கிற மரத்தை வெட்டின அக்ஷரம் (முக்தன்) என்கிற ஸொத்தைச் சொல்லுவதற்காக, வெட்டத்தகுந்த—பந்தம் (கட்டு) என்று சொல்லக்கூடிய—ஸம்ஸாரத்தை (உடம்புமுதலானவைகளை) 1 அரசமரமாகச் சொல்லிக்கொண்டு, பகவான் சொல்லுகிறார்—

ஸம்ஸாரம் என்கிற அரசமரத்துக்கு வேர் 2 மேலே இருக்கிறதென்றும், கிளைகள் கீழே இருக்கின்றன என்றும், அதற்கு அழிவில்லையென்றும், அதற்கு வேதங்கள் இலைகள் என்றும் வேதம் சொல்லுகிறது. இந்த மரத்தை இப்படி எவன் அறிகிறானோ, அவன்தான் வேதத்தின் கருத்தை அறிந்தவன். [1]

---

1. ஸம்ஸாரத்தை அரசமரமாகச் சொல்லுவானேன் என்றால்—அரசமரத்தை உயர்ந்த புண்ணிய விருக்ஷமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. அது யாகங்களுக்கு உதவுகிறது. அதுபோல் உடம்பு ஆத்மயாகம் என்கிற பிரபத்திக்கு உபயோகப்படுகிறது. ஜீவன் ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டுவதற்கு அது மிகவும் உதவியாக இருக்கிறது. பாபிகளுக்குத் தொந்தரவைக் கொடுக்கிறதே யொழிய, நல்லவர்களுக்கு மிகவும் நல்லது. பாபிகளும் கடைசியில் இந்த உடம்பினால்தான ஸௌக்கியத்தை அடையவேணும். அதற்காக அரசமரமாகச் சொன்னது.

2. ஸம்ஸாரம்என்கிற மரத்தை வெட்டுவதற்கு வழியை வேதம் சொல்லுகிறது. வெட்டவேண்டிய மரம் தெரியாதபோனால், வெட்டுவது எப்படி? பூமி முதல் ஏழுலோகங்களுக்கு மேலேயிருக்கும் நாலு முகமுள்ள பிரும்மாவினால் உண்டாகிறபடியால், இந்த மரத்துக்கு வேர் மேலே யிருக்கிறதென்றும், பூமியிலும்,அதற்குக்கீழ்லோகங்களிலும்வஸிக்கும் மனிதன், மாடு, புழு, பக்ஷிகள் மரம் என்று சொல்லப்பட்டவைகள் இருப்பதால், கிளைகள்கீழே இருக்கின்றன என்றும், ஒழிவை யுண்டுபண்ணக்கூடிய நல்ல அறிவு ஏற்படும்வரையில், இது உறுதியாய் வளர்ந்து வெட்டுவதற்கு (போக்குவதற்கு) முடியாமலிருப்பதால், அழிவில்லை என்றும் சொல்லப்பட்டது. வேதவாக்கியங்களில் பிள்ளைகள், மாடுகள், பணம்காசுகள்—இவைமுதலானவைகள்உண்டாவதற்குச் சில யாகங்களைச்

அதஶ்சோர்த்வம் ப்ரஸ்ருதாஸ்தஸ்ய ஶாகா குணப்ரவ்ருத்தா
விஷயப்ரவாலா: || ||௧½||

தஸ்ய மனுஷ்யாதிரூபஸ்ய வ்ருக்ஷஸ்ய ததத்கர்மக்ருதா
அவராஶ்ச பஶ்வாதிரூபா: அதஸ்தாத் மனுஷ்யஸ்யாதிர ரூபேண
ப்ரஸ்ருதா ஶாகா: | ஊர்த்வம் ச கந்தர்வயக்ஷதேவாதிரூபேண
ப்ரஸ்ருதா ஶாகா: | தாஶ்ச குணப்ரவ்ருத்தா: — குணைஸ்ஸத்த்வ
ாதிபி: ப்ரவ்ருத்தா: | விஷயப்ரவாலா: — ஶப்தாதிவிஷயபல்லவா: ||

1 மனிதர்கள் முதலானகிளைகளுள்ள அந்த மரத்தில் அந்தந்த ஜீவன்களின் கர்மங்களாலே ஏற்படுகிற-மனிதன், மாடு, முதலான-வேறு கிளைகள் மறுபடியும் கீழே பரவுகின்றன. கந்தர்வன், யக்ஷன் தேவன் முதலான 2 கிளைகள் மேலே பரவுகின்றன. அந்தக்கிளைகள் ஸத்துவம் முதலான 3 குணங்களால் வளர்கின்றன. சப்தம் முதலான விஷயங்கள் அந்த 4 கிளைகளுக்கு த்துளிர்கள். [1½]

அப:—அத இதி ஶ்லோக:—

அதஶ்ச மூலாந்யநுஸந்ததாநி கர்மாநுபந்தீநி மநு
ஷ்யலோகே || ||௨||

செய்யவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. அவைகளால் இந்த ஸம்ஸாரம் வளர்கிறது. ஆகையால் அந்த வேதவாக்கியங்களை இந்த மரத்துக்கு இலைகளாகச் சொல்லுகிறது. இலைகளாலேதான் மரம்வளர்கிறது. இலையில்லாமல் போனால், மரம் பட்டுப்போகும்.

1. நைமித்திக ஸிருஷ்டியை நினைத்து முதல்சுலோகம். நித்திய ஸிருஷ்டியை நினைத்து இந்த சுலோகம்.

2. கர்மங்களைச் செய்கிற பூலோகத்தைப்பற்றி, இந்த சுலோகத்தில் "கீழே மேலே" என்கிற சொற்களைஉபயோகப்படுத்தி யிருக்கிறது. கீழ்மேல் பரவுகிற கிளைகளெல்லாம் பிரும்மாவின் உலகத்துக்குக் கீழே இருப்பதால், முதல் சுலோகத்தோடு விரோதமில்லை.

3. 14—வது அத்தியாயத்தில் சொன்னபடி ஸத்துவம் முதலான குணங்களே மேல்மேல் பிறப்புகளுக்குக்காரணமாயிருப்பதாலே, தேவன், மனிதன் முதலான கிளைகள் குணங்களால் வளர்கின்றன.

4. கிளைகள் துளிர்க்கிறபடியால், அவைகள் இன்பமாக இருக்கின்றன. அதுபோல சப்தம் முதலான விஷயங்களால் மனிதன் முதலான பிறப்புக்கள் இன்பமாக இருக்கின்றன.

ப்ரஹ்மலோகஸ்தஸ்யாஸ்ய வ்ருக்ஷஸ்ய மநுஷ்யாக்ரஸ்ய அத: மநுஷ்யலோகே ச மூலாந்யநுஸந்ததாநி। தாநி ச கர்மாநுபந்தீநி - கர்மாண்யேவாநுபந்தீநி மூலாநி; மநுஷ்யலோகே வ்யவஹார்த்யர்த:। மநுஷ்யத்வாவஸ்தாயாம் க்ருதைர்ஹி கர்மபிரதோ மநுஷ்யபஶ்வாதய: ஊர்த்வம் ச தேவாதயோ பவந்தி || ||௨||

அவை—எப்படி யென்றால், சொல்லுகிறார்—

பிரும்மலோகத்தை வேராகவும், மனிதர்களை நுனியாகவும் உடைய இந்த மரத்துக்கு மனித லோகத்தில் கர்மங்கள் ஆகிய 1 வேர்கள் பரவுகின்றன. அதாவது—மனிதனாக இருக்கும் போது செய்யப்பட்டபுண்ணிய பாபங்களாலே, மறுபடியும் கீழே மனிதனாகவும் ஆடு மாடாகவும் பிறக்கிறார்கள். மேல் லோகத்தில் தேவன்களாகவும் ஆகிறார்கள், [2]

ந ரூபமஸ்யேஹ ததோபலப்யதே நாந்தோ ந சாதிர்
ந ச ஸம்ப்ரதிஷ்டா । ||௨½||

அஸ்ய வ்ருக்ஷஸ்ய சதுர்முகாதித்வேந ஆதிமத்த்வம், தத்ஸந்தாநபரம்பரயா மநுஷ்யாக்ரத்வேந பர்யவஸாநத்வம், மநுஷ்யத்வே க்ருதை: கர்மபிர்மூலபூதைரத: பார்ஶ்வயோர்த்வம் ச ப்ரஸ்ருதஶாகத்வமிதி யதிதம் ரூபம் நிர்திஷ்டம்; ந ததா ஸம்ஸாரிபிருபலப்யதே। மநுஷ்யோ(அ)ஹம் தேவதத்தஸ்ய புத்ரோ யஜ்ஞதத்தஸ்ய பிதா ததநுரூபபரிக்ரஹஶ்சேத்யேதாவதேவோபலப்யதே। ததா(அ)ஸ்ய வ்ருக்ஷஸ்யாந்த: விநாஶோ குணமயபோகேஷ்வஸங்கக்ருத இதி நோபலப்யதே। ததா(அ)ஸ்ய குணஸங்க ஏவாதிரிதி நோபலப்யதே। அஸ்ய ப்ரதிஷ்டா அநாத்யஜ்ஞாநமிதி நோபலப்யதே। ப்ரதிதிஷ்டத்யஸ்மிந்நிதி ஹ்யஜ்ஞாநமேவாஸ்ய ப்ரதிஷ்டா || ||௨½||

1. இவைகள் சின்னவேர்கள், ஒருவீட்டின் மாடியில் முளைத்த கொடியிலிருந்து ஒரு கொடி கீழே தொங்கிக்கொண்டு வந்து, பூமியில்

ஸம்ஸாரமாகிய இந்த மரம் பிரும்மாவினிடமிருந்து உண்டாவதால், அவன் வேர். அவன் பிள்ளைகள், பேரன்கள் வழியாய் மனிதன் வரையில் வளர்கிறபடியால், மனிதன் நுனி. மனிதன் பூமியில் இருப்பதால் கிளைகள் கீழே இருக்கின்றன. மனிதப்பிறப்பில் செய்யப்பட்ட புண்ணியபாபங்கள் என்கிற வேர்களால் கீழேயும், மேலேயும் கிளைகள் பரவுகின்றன. இந்த ஸங்கதிகளை ஸம்ஸாரிகள் அறியவில்லை. நான் மனிதன்; ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்காருக்குப் பிள்ளை; நாராயண அய்யங்காருக்குத்தகப்பன்; மனிதனுக்கு வேண்டிய ஸொத்து முதலானவைகள் உள்ளவன்—என்று இவ்வளவைத்தான் அவர்கள் அறிகிறார்கள். இந்த மரம் ஸத்துவம் முதலான குணங்களாலே உண்டாகிற ஸாதனங்களில் ஒழிகிறால் துலைகிறது. அவைகளில் ஆசையினால்தான் அது உண்டாகிறது. உடம்பை ஆத்மாவாக நினைப்பதாகிற அக்ஞானம் தான் இந்த மரத்துக்கு ஆதாரம் (மரத்துக்குபூமிபோல்). என்றும் அறியவில்லை. [2½]

அஶ்வத்த²மேநம் ஸுவிரூட⁴மூலமஸங்க³ஶஸ்த்ரேண த்³ருʼடே⁴
ந சி²த்வா । தத: பத³ம் தத்பரிமார்கி³தவ்யம் யஸ்மிந் க³
தா ந நிவர்தந்தி பூ⁴ய: ॥ ॥௩½॥

ஏநம்-உக்தப்ரகாரம் ஸுவிரூட⁴மூலம்-ஸுஷ்டு² விவிரூட⁴மூலம் அஶ்வத்த²ம் ஸம்யக்³ஜ்ஞாநமூலேந த்³ருʼடே⁴ந
வைராக்³யேணாஸங்க³ஶஸ்த்ரேண சி²த்வா, தத:-விஷயா
ஸங்கா³த்³தே⁴தோ: தத்பத³ம் பரிமார்கி³தவ்யம் - அந்வேஷணீயம் |
யஸ்மிந் க³தா பூ⁴யோ ந நிவர்தந்தே ॥ ॥௩½॥

1கீழ்ச்சொல்லிய—கெட்டியாயும், 2பலிதமாயும், வேர்நன்றாய்

பட்டவுடன் வேருண்டாகி, அதிலிருந்து, மேலும் கீழும் கிளைகள் பரவுகின்றன. அதுபோல.

1. வாஸனையாலேமிகவும்கெட்டியாயிருக்கிறது. அ[illegible] ல்லப்போகிற ஒழிவைத் தவிர வேறொன்றாலும் போகாதென்றுகருத்து.

2. பிராயச்சித்தத்தாலே சில கர்மங்களாகிய வேர்களை அறுத்தாலும், மனதாலும், வாக்காலும், உடம்பாலும் நினைவோடும், நினைவில்லாமலும் கெடுகோளாய்ச் செய்யப்பட்ட கர்மங்களாகிற வே[illegible]ம், அவைகளின் விதங்களுக்கும் கணக்கில்லையென்று கருத்து.

ஊன்றின-இந்த அரசமரத்தை நல்ல [1] அறிவுகளால் ஏற்பட்ட-மிகவும் கெட்டியான (வாய்மழுங்காத)—ஸத்துவம் முதலான குணங்களால் ஏற்படுகிற ஸங்கங்களில் ஒழிவாகிற-கோடாலியாலே வெட்டி, அந்த ஒழிவைக் கொண்டே ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பார்க்கப்பாடுபட வேணும் எதைப் பார்த்தால், மறுபடியும் 2 ஸம்ஸாரத்தை அடைய மாட்டார்களோ. [3½]

அத²—கத²மயமநாதி³காலப்ரவ்ருத்தோ கு³ணமயபோ⁴க³ஸங்க³ஸ் [illegible] ச விபரீதஜ்ஞாநம் நிவர்த்யத இத்யத்ராஹ—

தமேவ சாத்³யம் புருஷம் ப்ரபத்³யே யத: ப்ரவ்ருத்தி: ப்ரஸ்ருதா புராணீ ॥ ௪ ॥

அஜ்ஞாநாதி³நிவ்ருத்தயே தமேவ சாத்³யம் — க்ருத்ஸ்நஸ்யாதி³பூ⁴தம் [illegible] ப்ரபத்³யேத, [illegible] யதோ³க்தாத்³யம் புருஷமேவ ஶரணம் ப்ரபத்³யேத — தமேவ ஶரணம் ப்ரபத்³யேத। யத: ப்ரஸ்ருதா க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஸம்ஸாரிணம் கு³ணமயபோ⁴க³ஸங்க³ப்ரவ்ருத்தி: புராணீ ப்ராசீநா ப்ரஸ்ருதா। உக்தம் ஹி [illegible] 'தை³வீ ஹ்யேஷா கு³ணமயீ மம மாயா து³ரத்யயா। மாமேவ யே ப்ரபத்³யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி

1. வியாதி முதலான கஷ்டங்களாலே உண்டாகும் ஒழிவு கொஞ்சகாலமிருந்து போய்விடும். அது கெட்டியாயிருக்காது. அந்த ஒழிவு போதாது—என்று கருத்து.

2. ஸம்ஸாரம் என்பது பிறப்புமுதலான பலவித துக்கங்கள். இது ஜீவன்களுக்குக் கர்மங்களாலே ஏற்படுகிறது. ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் நல்ல அறிவினால் ஒழிவுவந்தால், கர்மங்கள் போய், இந்த ஸம்ஸாரம் என்கிற மரம் போய்விடும். மரத்திலிருந்து பழுத்து உதிர்ந்த இலை மறுபடியும் மரத்தில் ஒட்டாததுபோல, இந்த ஜீவன் பிரும்மாவாகிற வேரிலிருந்து உண்டான ஸம்ஸாரத்தில் மறுபடியும் ஒட்டுகிறதில்லை. பிரும்மா என்கிற ஒரு வேரிலிருந்து கணக்கில்லாத ஜீவன்களுக்கு ஒவ்வொருவனுக்கும் ஸம்ஸாரம் என்கிற மரம் உண்டாயிருக்கிறது. இதையெல்லாவற்றையும் சேர்த்து மரம் என்று பொதுவாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

தேஜதி| ப்ரவர்த்தயத: ப்ரவ்ருத்திரிதி வா பாட:| தமேவா
த்யம் புருஷம் ப்ரபத்ய-ஶரணமுபகம்ய-அஜ்ஞாநநி
வ்ருத்த்யாதே: ஸ்ருஷ்டேஸ்ய தஸ்ய ஸாயநஸிதா ப்ரவ்ருத்தி: பு
ராணீ-புராதநீ ப்ரஸ்ருதா| புராதநாநாம் முமுக்ஷூ
ணாம் ப்ரவ்ருத்தி: புராணீ| புராதநா ஹி முமுக்ஷவோ
தமேவ ஶரணமுபகம்ய நிர்முக்தபந்தா: ஸஞ்ஜாதா இத்யர்த்த:||

அவ—நெடுநாளாய் வந்த—ஸத்துவம் முதலான குணங்களாலே ஏற்படும்—ஸுகங்களின் ஆசையும், அதை உண்டுபண்ணுவதான கெட்ட அறிவும்[1] எனனமாய்ப் போகும் என்றால்,சொல்லுகிறார்—

இந்தத்தப்பான அறிவும், கெட்ட ஆசையும் போகிறதற்காக எல்லா உலகங்களையும் உண்டு பண்ணின[2] பகவானையே கெஞ்ச வேணும். அவராலேதானே இவைகளெல்லாம் நெடுநாளாகப் பெருகிவருகிறது[3].

மற்றொருபாடம்—அந்தபகவானை கெஞ்சிக்கேட்டுக்கொண்டு தான் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குகிறது என்பது[4] வெகுகாலமாய் நாளதுவரையில் நடந்துவருகிறது. [4]

நிர்மாநமோஹா ஜிதஸங்கதோஷா அத்யாத்மநித்யா விநி
வ்ருத்தகாமா:| த்வந்த்வைர்விமுக்தா: ஸுகது:கஸஞ்ஜ்ஞை
ர்கச்சந்த்யமூடா: பதமவ்யயம் தத் || ||5||

---

1. ஒழிவாகிய கெட்டியான கோடாலி அகப்பட்டாலன்றோ, ஸம்ஸாரமாகிய மரத்தை வெட்டலாம். அது ஸம்ஸாரிகளுக்கு எப்படி அகப்படும்? என்கிற ஸந்தேஹத்தை அடுத்த சுலோகத்தாலே தீர்க்கிறார்.

2. எந்த பகவானுடைய கட்டளைகளை மீறினதாலே பந்தமுண்டாயிருக்கிறதோ, அவரை ஸந்தோஷப் படுத்தினால், அவரே அந்தக்கட்டைத்தரித்து விடுவர் என்று கருத்து.

3. இது 7—வது அத்தியாயம் 14—வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது.

4. முன்காலத்திலிருந்த முமுக்ஷுக்கள் (ஸம்ஸாரத்தைப் போக்க ஆசைப்பட்டவர்கள்) பகவானையே கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டு, பந்தத்தை (கட்டை)ப்போக்கினார்கள் என்று "புராணீ" என்கிற சொல்லாலே காட்டப்பட்டது. புராணீ என்பதற்கு நெடுநாளாய் வந்த என்று பொருள்.

[illegible] ‖ ௫ ‖

1 இப்படி என்னைச் சரணாகதி பண்ணி (கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டு), ஆத்மா என்பது உடம்புதான் என்கிற தப்பு எண்ணங்களும், ஆசையாகிற தோஷமும் போய், 2 எப்பொழுதும் ஆத்மாவையே நினைத்துக்கொண்டு, மற்ற ஸங்கதிகளில் 3 ஆசையொழிந்து, ஸம்ஸாரத்தில் ஏற்படும் ஸுகதுக்கங்களை 4 நினையாமல், ஆத்மாவையும் உடம்பையும் 5 உள்ளபடி (வெவ்வேறாக) அறிந்து, அழிவில்லாத அந்த வஸ்துவை அடைகிறார்கள். அதாவது-6 அழிவில்லாத அறிவையே ஸ்வபாவமாக உடைய ஆத்மா

1. கீழ்ச்லோகத்தில் சொன்ன ஸங்கதியை இந்த ச்லோகத்தில் விரிவாய்ச் சொல்லுகிறது.

2. யோகம் செய்கிறவேளையில் அதை இடைவிடாமல் நினைப்பது; மற்றவேளைகளிலும் பெரும்பாலும் நினைப்பது.

3. ச்லோகத்தில் "விநிவ்ருத்த" என்ற சொல்லில் 'வி' என்கிற சொல்லுக்கு விசேஷமாக என்று அர்த்தம். விசேஷமாய் ஒழிவதாவது விஷயங்கள் கிட்ட இருக்கும்போதும் அவைகளைக் கவனிக்காமை.

4. ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு முன்னாலே துக்கங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளுவது. பிறகு துக்கமே வருவதில்லை.

5. முதலில் ஆத்மாவும், உடம்பும் ஒன்று என்கிற எண்ணம் இல்லாமை சொல்லப்பட்டது. இங்கே அந்த எண்ணம் போனதற்குக் காரணம் சொல்லப்படுகிறது. ஆத்மாவுக்கும், உடம்புக்கும் வேற்றுமையைக்காட்டும் அடையாளங்களை அறிந்தால்தான், அந்த எண்ணம் போகும்.

6. இது ச்லோகத்திலிருக்கிற "பதம்" என்ற சொல்லின் பொருள் கர்மம் அடியோடு போன ஆத்மஸ்வரூபம் அடையவேண்டியதாகை

வை உள்ளபடி பார்த்து ஸந்தோஷப்படுகிறார்கள். என்னைக் கேசு சிக்கேட்டுக்கொள்ளுவதினால், நான் ஸந்தோஷத்தை அடைந்து, அவர்களுக்கு முடியாத இந்த வேலைகளை வெகு ஸுலபமாக முடித்து வைக்கிறேன். 1. [5]

ந தத் பாஸயதே ஸூர்யோ ந ஶஶாங்கோ ந பாவக: ।
யத் கத்வா ந நிவர்தந்தே தத்தாம பரமம் மம ॥ ॥௬॥

தத்-ஜ்ஞானஜ்யோதி:, ந ஸூர்யோ பாஸயதே, ந ஶஶாங்க:, ந பாவக: । ஜ்ஞானமேவ ஹி ஸர்வஸ்ய ப்ரகாஶகம்; பாஹ்யானி து ஜ்யோதீம்ஷி விஷயேந்த்ரியஸம்பந்தவிரோதி தமோநிரஸனத்வாரேணோபகாரகாணி । அஸ்ய ச ப்ரகாஶகோ யோக: । தத்விரோதி சாநாதிகர்ம । தந்நிவர்தனம் ச வா மதேகஶரணாகதிப்ரபத்தி ஸம்ஸித்தம் । யத் கத்வா புனர் ந நிவர்தந்தே, தத் பரமம் தாம-பரமம் ஜ்யோதி:, தத்-தீயம் தஸ்மிந் ஹிதம் ஸர்வம் ஜ்யோதிர்மயம் । ஜ்யோதீம்ஷி ந தம் ப்ரகாஶயந்தே ந

யால், அதையும் பதம் என்று சொல்லுவதுண்டு. பதம் என்கிற சொல் பகவானையும், வைகுண்டமென்கிற லோகத்தையும் சொல்லும். ஆனால் இங்கே அவைகள் அந்த 'பதம்' என்ற சொல்லுக்குப் பொருளல்ல. ஏனென்றால், அடுத்த சுலோகத்தில் "பதம்" என்று சொல்லப்பட்டதை "மமதாம" (என்னுடைய ஜ்யோதிஸ்ஸு) என்று சொல்லுவதாலே, பகவானைக்காட்டிலும் வேறென்று ஏற்படுகிறது. பதம் என்கிற சொல் வைகுண்டத்தையும் சொல்லவில்லை. அது இருக்கிறதென்றுமாத்திரம் தெரிந்துகொண்டால் போதும்; தேடவேண்டியதல்ல, தியானம்பண்ணித் தேடவேண்டியது ஜீவாத்மஸ்வரூபம் தான்.

1. இந்த சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஆறுஸங்கதிளில் ஒன்றால் ஒன்று வருகிறது. உடம்பே ஆத்மா என்கிற தப்புஎண்ணம் போனால், விஷயங்களில் ஆசைபோகும். ஆசைபோனால், ஆத்மஸ்வரூபத்தை நினைக்கலாம். அது மிகவும் இன்பமாயிருப்பதாலே, அதினுடைய நினைவே விஷயங்களில் ஆசையை ஒழித்துவிடும். சுலோகத்தில் "ஸங்கம், காமம்" என்ற இரண்டு சொற்கள் இருக்கின்றன. இரண்டுக்கும் ஆசை யென்றுதான் பொருள். ஆனால் ஸங்கத்தினால் காமமுண்டாகிறது, 2-வது அத்தியாயம் 62-வது சுலோகத்தைப் பார்க்க.

தஸ்ய பாஸகஸ்ஸூர்ய சந்த்ராக்நி ஹி ஜ்யோதீம்ஷி ந ஜ்ஞாநஜ்யோதிஷ: ப்ரகாஸகாநி ஜ்ஞாநமேவ ஸர்வஸ்ய ப்ரகாஸகம்॥ ||௬||

ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிந்தால், இப்போது படுகிற ஸம்ஸார வருத்தம் தீரும். அந்த ஆத்மஸ்வரூபம் என்கிற தேஜஸ்ஸை ஸூர்யன், சந்திரன், அக்கினி—இவைகளைக்கொண்டு 1 காண முடியாது. யோகத்தினால் (தியானத்தினால்) தான் ஆத்மாவைப் பார்க்கவேணும். மற்ற விஷயங்களிலும் வெளிச்சம் வஸ்துக்களைக் காட்டவில்லை. அறிவுதான் காட்டுகிறது கண் அந்த வஸ்துக்களில் பரவுவதற்கு இடைஞ்சலான இருட்டை மாத்திரம் போக்கி உதவுகிறது. யோகத்தை நெடுநாளாய் வந்த கர்மம் தடுக்கிறது. அதைப்பகவானைச் சரணாகதி பண்ணுவதால் ஏற்படுகிற ஒழிவினால் துலைக்கவேணும். எந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடைந்தால் மறுபடியும் ஸம்ஸாரத்தை அடையமாட்டார்களோ, அந்தமிகவும்2 உயர்ந்த தேஜஸ்ஸு என்னுடைய—என்னை விட்டுப்பிரியாமல் எப்பொழுதும் என்னுடன் சேர்ந்திருக்கிற—பிரகாரரூபமான 3 ஸொத்து. 4 [6]

1. ஒருவன் இருட்டில் ஒரு வஸ்துவைப்பார்த்துப் பயப்படுகிறான். அந்தபயம் ஸூர்யன் புறப்பட்டாலும், விளக்கைக் கொண்டுபோனாலும், அங்கே இருக்கும் வஸ்துவை உள்ளபடி பார்ப்பதினாலே போய்விடுகிறது. ஆத்மாவைப்பார்ப்பதற்கு அந்தமாதிரி உதவியையும் வெளிச்சத்தால் செய்யமுடியாது.

2. அறிவுள்ள ஆத்மா இல்லாவிட்டால், ஸூர்யன் முதலான வெளிச்சங்களால் என்னப்பிரயோஜநம். ஆகையால் ஆத்மாதான் எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் உயர்ந்த தேஜஸ்ஸு.

3. என்னுடைய ஸொத்து என்று சொல்லுவதின் கருத்து—முக்தனாகும்போது ஜீவன் எல்லாவிதத்தாலும் பகவானைப்போல் ஆய்விடுகிறானென்று சொல்லுவதால், ஸ்வதந்திரனாக ஆய்விடுவானோ என்கிற ஸந்தேஹமும்வேண்டாம். அப்போதும் பகவானுக்குட்பட்ட அவனுடையஸொத்து—என்று. ஒருவனுக்குச் சொத்தான வீடுபோலன்று பகவானுக்கு ஜீவன். ஜீவன் எப்போதும் பகவானுடன் சேர்ந்தே அவனுக்குப் பிரகாரமாகவே இருக்கிறான்.

4. இந்த சுலோகம் ஜீவனைத்தான் சொல்லுகிறது. பகவானைச் சொல்லவில்லை. ஏனென்றால்—(1) இதில் "தத்" (அது) என்கிற

ममैवांशो जीवलोके जीवभूतः सनातनः ।
मनःषष्ठानीन्द्रियाणि प्रकृतिस्थानि कर्षति ॥ ॥७॥

अस्य स्वरूपेणैव सनातनो ममांशः कश्चिद् अनादिकर्मरूपाविद्यावेष्टितो जीवभूतो जीवलोके वर्तमानो देवमनुष्यादिप्रकृतिपरिणामविशेषशरीरस्थानि मनःषष्ठानीन्द्रियाणि कर्षति । कश्चिच्च परिमुक्तेन सम्पूर्णास्या अविद्यायाः मुक्तः स्वेन रूपेणावतिष्ठते । जीवभूतस्य त्वं कर्मानुगुणेन यः कर्मवश्यप्रकृतिपरिणामविशेषरूपशरीरस्थानीन्द्रियाणां मनःषष्ठानामीश्वरः, तानि कर्मानुगुणमितस्ततः कर्षति ॥ ॥७॥

அவ—இப்படி எல்லா ஜீவன்களும் பகவானுடைய ஸொத்தாய், அவருடைய அம்சமாயிருந்தால், நித்திய ஸூரிகளைப் போலே எல்லாஜீவன்களும் பரிசுத்தர்களாக ஏன் இருக்கவில்லை என்றால்—கர்மத்துக்கு உட்பட்ட ஜீவனும் பகவானுடைய ஸொத்துத்தான் என்று சொல்லி, இவன் பத்தன், இவன்முக்தன் என்கிற ஏற்பாட்டுக்குக் காரணத்தைச் சொல்லுகிறார்—

கீழ்ச்சொன்னபடி இயற்கையில் ஒருவிதக் குற்றமுமில்லாதவர்களும், எப்பொழுதும் இருப்பவர்களுமான எல்லா ஜீவன்களும் என்னுடைய ஸொத்துத்தான். ஆனால் அவர்களில் சிலர் நெடுநாளாய் வந்த கர்மத்தினால் கட்டுப்பட்டு, அழிவுள்ள லோகங்களில் தேவன், மனிதன் முதலான உடப்புகளை அடைந்து, அறிவும், சக்தியும் மிகவும்குறைந்து, அந்தஉடம்பிலிருக்கும் மனஸ்ஸுடன் சேர்ந்த ஐந்து இந்திரியங்களுக்குமாத்திரம் யஜமானர்களாய், அவைகளைக்கர்மத்துக்குத் தகுந்தபடி அங்குமிங்கும் இழுக்கிறார்

சொல் இருக்கிறது. முன்னால் சொன்னதைத்தான் அது காட்டும். முன்னால் "அழிவில்லாதஅந்தவஸ்துவை" என்றுஜீவனைத்தான் சொல்லிற்று. (2) அடுத்த சுலோகத்தில் ஜீவனையே சொல்லப்போகிறது. (3) இந்த 6—வது சுலோகத்திலும் ஸ்வயம்பிரகாசம் என்கிற குணத்தைக்காட்டும் "தாம" (தேஜஸ்ஸு) என்கிற சொல் இருக்கிறது.

கள். அதாவது—அவைகளைக்கொண்டு வேலைசெய்கிறார்கள். சிலர் கீழ்ச்சொன்னபடி என்னைச் சரணமடைந்து, கர்மத்தைப்போக்கி, ஒருவித தொந்தரவுமில்லாமலிருக்கிறார்கள். [7]

ஶரீரம் யதவாப்நோதி யச்சாப்யுத்க்ராமதீஶ்வர: ।
க்ருஹீத்வைதாநி ஸம்யாதி வாயுர்கந்தாநிவாஶயாத் ॥ அ ॥

யச்சரீரமவாப்நோதி, யஸ்மாச்சரீராதுத்க்ராமதி, தத்ராய மிந்த்ரியாணாமீஶ்வர: ஏதாநீந்த்ரியாணி பூதஸூக்ஷ்மை: ஸஹ க்ருஹீத்வா ஸம்யாதி । வாயுர்கந்தாநிவாஶயாத் - யதா வாயு: ஸ்ரக்சந்தநகஸ்தூரிகாத்யாஶயாத் தத்ஸ்தாநாத் ஸூக்ஷ்மாவயவைஸ்ஸஹ கந்தாந் க்ருஹீத்வாந்யத்ர ஸம்யாதி, தத்வதித்யர்த்த: ॥ ॥ அ ॥

ஜீவன் எந்த உடம்பை அடைகிறானே, எந்தஉடம்பிலிருந்து இறக்கும் காலத்தில் வெளிக்கிளம்புகிறானோ; அந்தஉடம்பிலிருக் கும் இந்திரியங்களுக்கு யஜமானனாய், அந்த இந்திரியங்களுடனும், சின்னதான (ஸூக்ஷ்மமான—கண்ணுக்குத்தெரியாத) பூமி முத லான ஐந்துபூதங்களுடனும் சேர்ந்தே யிருக்கிறான். அதாவது— பிறக்கும்போது அவைகளுடன் வருகிறான். இறக்கும்போதும் அவைகளுடனே போகிறான். காற்றானது பூமாலை, சந்தனம், கஸ் தூரிமுதலான வாஸனைத் திரவியங்களின் ஸூக்ஷ்மமான சில பா கங்களை எடுத்துக்கொண்டு போவதுபோல. [8]

கிஞ்ச— தாநி வர்த்தமாநாநீந்த்ரியாணி தத்ர—

ஶ்ரோத்ரம் சக்ஷு: ஸ்பர்ஶநம் ச ரஸநம் க்ராணமேவ ச ।
அதிஷ்டாய மநஶ்சாயம் விஷயாநுபஸேவதே ॥ ॥ கூ ॥

ஏதாநி மநஷ்ஷஷ்டாநீந்த்ரியாண்யதிஷ்டாய ஸ்வஸ்வவிஷய வ்ருத்த்யுந்முகாநி க்ருத்வா, தாந் ஶப்தாதீந் விஷயாநுப ஸேவதேऽநுபுங்க்தே ॥ ॥ கூ ॥

அவ—எப்போதும் ஜீவனுடன் சேர்ந்திருக்கிற இந்திரியங்க ள் எவைகள் என்றால், சொல்லுகிறார்—

காது, கண், த்வக்கு, நாக்கு, மூக்கு, மனது என்கிற ஆறு இந்திரியங்களை அதனதின் வேலைகளைச் செய்யும்படியாகச் செய்து, சப்தம்முதலான விஷயங்களை அநுபவிக்கிறான். [9]

உத்க்ராமந்தம் ஸ்தி²தம் வாபி பு⁴ஞ்ஜாநம் வா கு³ணாந்விதம் |
விமூடா⁴ நாநுபஶ்யந்தி பஶ்யந்தி ஜ்ஞாநசக்ஷுஷ: ||௧௦||

ஏவம் கு³ணாந்விதம் ஸத்த்வாதி³கு³ணமயமநுஷ்யத்வாத்³யாகாரவிபரிணாமவிஶேஷமநுஷ்யத்வாதி³ஸம்ஸ்தா²நபிண்ட³ஸம்ஸ்ருஷ்டம் பிண்ட³விஶேஷாது³த்க்ராமந்தம், பிண்ட³விஶேஷே ஸ்தி²தம் வா கு³ணமயாந், விஷயாந் பு⁴ஞ்ஜாநம் வா கதா³சித³பி மநுஷ்யத்வாதி³விபரிணாமவிஶேஷமநுஷ்யத்வாதி³ பிண்டா³த்³விலக்ஷணம் ஜ்ஞாநைகாகாரம் விமூடா⁴ நாநுபஶ்யந்தி | விமூடா⁴: மநுஷ்யத்வாதி³பிண்டா³காராத்மாபி⁴மாநிந: | ஜ்ஞாநசக்ஷுஷஸ்து பிண்டா³த்மவிவேகவிஷயஜ்ஞாநவந்த: | ஸர்வாவஸ்தா²ஸ்வபி தம் விவிக்தாகாரமேவ பஶ்யந்தி || ||௧௦||

அவ—ஜீவன்களுக்குக் கர்மங்களாகிற விலங்கும், உடம்பாகிற ஜயிலும், அதற்குள் நுழைவதிலும், அதைவிட்டு வெளிக்கிளம்புவதிலும் உள்ள வருத்தமும், அதிலிருக்கும்போது விஷம் கலந்த தேன்போன்ற—மிகவும் இளப்பமான—விஷயங்களை அநுபவிப்பதும் சொல்லப்பட்டன. மேலே ஜயிலுக்குக்காரணம் பகவானுடைய சொத்தாகிய ஆத்மஸ்வரூபத்தைத் திருடினது (அதாவது—தன்னுடைய சொத்தென்று எண்ணுவது) என்றுகாட்டி, ஆத்மஸ்வரூபம் காணப்படாததால், இல்லையென்கிற சங்கையைக்கண்டிக்கிறார்.

மனிதன் முதலான உடம்பையே ஆத்மாவாக எண்ணுகிறவர்கள் (அதாவது—உடம்பு தவிர, ஆத்மாவென்று ஒன்றிருக்கிறது என்று அறியாதவர்கள்) ஸத்துவம் முதலான மூன்றுகுணங்களுள்ள உடம்புடன் சேர்ந்த ஜீவனை, அந்தஉடம்பிலிருக்கும்போதும், விஷயங்களை அநுபவிக்கும்போதும், அதைவிட்டுக்கிளம்பும்போதும் ஒருக்காலும் உடம்பைக்காட்டிலும் வேறாகவும், அறிவையே இயற்கையாக உடையவனாகவும் நினைக்கிறதில்லை. உடம்புவேறு. ஆத்மா வேறு என்று ஞானக்கண்ணால் அறிந்தவர்கள் எல்லா ஸமயங்களிலும் இவனை வேறாகவே நினைக்கிறார்கள். [10]

யதந்தோ யோகிநஶ்சைநம் பஶ்யந்த்யாத்மந்யவஸ்திதம்| யதந்தோऽப்யக்ருதாத்மாநோ நைநம் பஶ்யந்த்யசேதஸ: ||௧௧||

மத்ப்ரபத்திபூர்வகம் கர்மயோகாதிஷு யதமாநாஸ்தத ஏவ நிர்மலாந்த:கரணா யோகிநோ யோகாக்யேந சக்ஷுஷா ஆத்மநி ஶரீரே அவஸ்திதமபி ஶரீராத்விவிக்தம் ஸ்வேந ரூபேணாவஸ்திதமேநம் பஶ்யந்தி| யதமாநா அப்யக்ருதாத்மாநோ மத்ப்ரபத்திவிரஹிணஸ்தத ஏவாஸம்ஸ்க்ருதமநஸ:| தத ஏவாசேதஸ: - ஆத்மாவலோகநஸாமர்த்யரஹிதா: | நைநம் பஶ்யந்தி || ||௧௧||

என்னைச் சரணாகதிபண்ணி, கர்மயோகம் முதலானவைகளைச் செய்கிறவர்கள் அவைகளாலே மனது தெளிந்து, யோகம் (தியானம்) என்கிற கண்ணாலே, உடம்பிலிருந்தாலும், உடம்பைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மஸ்வரூபத்தை அவனுக்கு ஏற்பட்ட நிலைமையோடு இருப்பவனாகப் பார்க்கிறார்கள். என்னைச் சரணாகதிபண்ணாமல், கர்மயோகம் முதலியவைகளை ஆரம்பித்தவர்கள் மனது 1 ஸம்ஸ்காரத்தை (தெளிவையுண்டுபண்ணக்கூடிய வேலையை) அடையாமல், மனது தெளியாமலும், ஆத்மாவைப் பார்க்க சக்தியில்லாமலும் இருப்பதால், ஆத்மாவைப் பார்க்கிறார்களில்லை. [11]

அசேதநம் ரவிசந்த்ராக்நிப்ரப்ருதி யஸ்மிந்க்ஷேத்ரே விரோதிஸ தேஜஸ்ஸ்வரூபம் ஶ்ரியாநந்தரஸகல்யா ப்ரகாஶகாநாம் ஜ்யோதிஷாமபி ப்ரகாஶகஜ்ஞாநஜ்யோதிராத்மா ச ஸர்வாவஸ்தோ மதீயஸ்ய ஸம்பந்தி ஸம்ப்ரதிபத்த்யர்த்தம் — ‘‘தஸ்ய பரம் ஜ்ஞ, ஜ்ஞௌ த்வாவஜாவீஶாநீஶௌ ஜீவஸ்ய நாதந:’’ இதி| இதராணீஶ்வரிணா விஶேஷஸம்பத்தாதித்யாதீநாம் ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதிரபி ஸமவஸ்திதம் ப்ரதிபாத்யதே —

யதாதித்யகதம் தேஜோ ஜகத்பாஸயதேऽகிலம் |
யச்சந்த்ரமஸி யச்சாக்நௌ தத்தேஜோ வித்தி மாமகம் || ||௧௨||

1. ஸம்ஸ்காரமில்லாத மனது வேலைக்கு உதவாமையால், இல்லாததுபோல.

சுவிஃஸ்ய ஜமதோ ஸாஸகசெஃதெஷாஃரஷிதா்ரீணாம் ய தேஜஃ,தந்தீயம் தெஜஃ। ஒதெஷோயாயாயிதேந ஃயா தெ ஹோ்ா ஒதாதி விஜி ॥ ॥கஉ॥

அ,வ—ஸூரியன், சந்திரன், அக்கினிமுதலான வெளிச்சங்கள் வஸ்துக்களின் பார்வைக்கு இடைஞ்சலான இருட்டைப்போக்கி, இந்திரியங்களுக்கு உதவிசெய்கிறபடியால், ஜ்யோதிஸ்ஸு என்று சொல்லப்படுகின்றன. அவைகள் வஸ்துக்களைக்காட்டுகிறதில்லை. காட்டுகிறது அறிவுள்ளஆத்மாதான். அந்த தேஜஸ்ஸுக்களுக்கும் பிரகாசமான(அவைகளால்பிரயோஜனத்தைஅடைகிறதான)-பத்தன், முக்தன் என்ற இருவகையான—அறிவை வெளிச்சமாக வுடைய—ஆத்மா பகவானுடைய ஸொத்து என்று சொல்லப்பட்டது.(சு—6, 7). இப்போது பிரகிருதியிலிருந்து உண்டாகியிருக்கிற ஸூரியன் முதலானவைகளுடைய தேஜஸ்ஸும் (வெளிச்சமும்) பகவானுடைய ஸொத்து (பகவானால் கொடுக்கப்பட்டது) என்று சொல்லுகிறார்—

எல்லாலோகங்களையும் காட்டுகிற ஸூரியன் முதலானவைகளுடைய தேஜஸ்ஸு என்னுடையது. என்னை அவர்கள் சிலசேவைகளால் ஸந்தோஷப்படுத்தினபடியால் 1 என்னுடைய தேஜஸ்ஸை அவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறேன்—என்றறி. [12]

சுவ—வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி ஸூதயாரிணா யாரகஸ்வமுக்திதீயெதா்ஸ—

ஶாஶாவிஶ்ய வ ஸூதாநி யாரயாஶ்ய ஹமொஜஸா। வுஷாதி வெளஷயீஸவ—ஸொஶோ ஸூத்வா ரஸாத்கஃ॥

1. எல்லாம் இயற்கையில் பகவானுடையஸொத்து. கர்மங்களால் பகவானை ஸந்தோஷப்படுத்தினவர்களுக்கு அவர் கொஞ்சகாலம் அவைகளைக் கொடுத்துவைக்கிறார். ஆகையால் ஸூரியன் முதலானவைகளிடமிருக்கும் வெளிச்சம்பகவானதுதான்என்று இங்கேசொல்லிற்று.சிலர் சொல்லுகிறார்கள்—ஸூரியன் தேஜஸ்ஸுஎன்னுடையது என்று சொல்லியிருக்கிறது.ஸூரியனுடையதுஎன்னுடையதாகஎன்னமாகஆகும். ஆகையால்ஸூரியனும், நானும் ஒன்று என்று சொல்லப்படுகிறது—என்று. அதுபிசகு. ஏனென்றால், ஸூரியனிடத்திலிருப்பது என்று சொல்லியிருக்கிறதேயொழிய, ஸூரியனுடையதுஎன்று சொல்லவில்லை,

அஹம் ப்ருதிவீமாவிஶ்ய, ஸர்வாணி பூதாந்யோஜஸா-ஸாப்ரதிஹதஸாமர்த்யேந தாரயாமி ॥ ததா அஹமம்ருதரஸமயோ ஸோமோ பூத்வா ஸர்வௌஷதீ: போஷயாமி ॥ ॥கங॥

அவ—எல்லாவஸ்துக்களையும் பூமி தாக்குகிறது. பூமியினுடைய அந்தசக்தி என்னுடையது என்று சொல்லுகிறார்—

நான் பூமிக்குள்ளே நுழைந்து, ஒருவராலும் தடுக்கமுடியாத என்னுடைய சக்தியினாலே எல்லாப் பிராணிகளையும் 1 தாக்குகிறேன். 2 அமிருதரஸமான சந்திரனாக ஆகி, எல்லாமரம் செடிகளையும் வளர்க்கிறேன் (காப்பாற்றுகிறேன்.) [13]

அஹம் வைஶ்வாநரோ பூத்வா ப்ராணிநாம் தேஹமாஶ்ரித: ।
ப்ராணாபாநஸமாயுக்த: பசாம்யந்நம் சதுர்விதம் ॥கச॥

அஹம் வைஶ்வாநர:-ஜாடராநலோ பூத்வா ஸர்வேஷாம் ப்ராணிநாம் தேஹமாஶ்ரித:, தைர்புக்தம் பக்ஷ்யபோஜ்யலேஹ்யசோஷ்யாத்மகம் சதுர்விதமந்நம் ப்ராணாபாநவ்ருத்திபேதஸமாயுக்த: பசாமி ॥ ॥கச॥

---

1. உலகத்தில் ஒரு விசுபலகையில் ஒரு வஸ்துவை வைத்தால், அந்தப்பலகையின் சேர்க்கை அந்தவஸ்து கீழே விழுவதைத்தடுக்கிறது. அதனால் அந்தப்பலகை அந்தவஸ்துவைத் தாக்குகிறதென்று சொல்லுகிறது. ஒருமனிதன் உள்ளே போவதை ஒருசுவர் தடுக்கிறது. ஏனென்றால், அந்த சுவருக்குள் அவனால் நுழையமுடியவில்லை. ஒருஉள்ளில் பெரியநெருப்பு எரியும்போது, கதவுதிறந்திருந்தாலும், அந்த நெருப்பின் கானல் நுழையமுடியாமல் தடுக்கிறது. அந்த கானல் சுவர்போலல்ல. ஆனாலும் தடுப்பதில் சுவரில்காட்டிலும் அதிகம். பகவான் பலகைபோலும், சுவர்போலுமல்ல, நினைவினால் தாக்குகிறார். நெருப்பு தனசக்தியினால் தடுப்பதுபோல. எவ்வளவு பெரிதாக இருந்தாலும், இதுகீழே விழவேண்டாமென்று அவர் நினைத்தால், அதுவிழுவதில்லை. ஸூரியன் கீழே விழாமலிருப்பது பகவானுடைய நினைவினால்தான்.

2. பகலில் கடும்வெய்யிலினால் தபித்தமரங்கள் சந்திரனுடைய நிலவினால் குளிர்ச்சியை அடைகின்றன. சந்திரன் என்பது அனலில்லாமல் குளிர்ந்த தண்ணீர்போன்றது. பிணத்தின்மேரில் அமிருதம் என்பதைத்தடவினால், அதின்சக்தியினால் மறுபடியும்உயிர்வருமாம். அந்த சக்தியுள்ளதை அமிருதம் என்றுசொல்லுகிறார்கள்.

நான் எல்லாப் பிராணிகளுடைய வயிற்றில் இருக்கும் நெருப்பாகவாகி, பிராணன், அபானன் என்கிற காற்றோடுகூடி அந்தப் பிராணிகள் சாப்பிடுகிற நாலுவிதமான ஆஹாரத்தையும் சமைக்கிறேன். அதாவது—ஜெரிக்கப்பண்ணுகிறேன். நான்குவித ஆஹாரமாவது:—கடித்தும், உறிஞ்சியும், நாக்கினால் நக்கியும், குடித்தும் சாப்பிடப்பட்டது. [14]

अथ—अत्र [illegible] सोम वैश्वानरेण, "अहं सोमो भूत्वा, वैश्वानरो भूत्वा" इति [illegible] निर्दिष्टेन । अतो [illegible] सर्वस्य प्राणिजातस्य [illegible]

सर्वस्य चाहं हृदि सन्निविष्टो मत्तः स्मृतिर्ज्ञानमपोहनं च ।
वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यो वेदान्तकृद्वेदविदेव चाहम् ॥ १५ ॥

[illegible] वैश्वानरयोः सर्वस्य प्राणिजातस्य सर्वप्रवृत्तिनिवृत्तिमूलज्ञानोदयप्रदेशे हृदि [illegible] आत्मतया सन्निविष्टः । तथा च श्रुतयः "अन्तः प्रविष्टः शास्ता जनानां सर्वात्मा", "यः पृथिव्यां तिष्ठन्.. य आत्मनि तिष्ठन्.. आत्मानमन्तरो यमयति", "पद्मकोशप्रतीकाशं हृदयं चाप्यधोमुखम्", "अथ यदिदमस्मिन् ब्रह्मपुरे दहरं पुण्डरीकं वेश्म" इत्याद्याः । स्मृतयश्च "शास्ता विष्णुरशेषस्य जगतो यो हृदि स्थितः", "प्रशासितारं सर्वेषामणीयांसमणीयसाम्", [illegible]" इत्याद्याः । अतो मत्त एव सर्वेषां स्मृतिर्जायते । स्मृतिः - पूर्वानुभूतविषयं संस्कारमात्रजं ज्ञानम् । ज्ञानम्-इन्द्रियलिङ्गागमयोगजो वस्तुनिश्चयः । [illegible] अपोहनं च-अपोहनं-ज्ञाननिवृत्तिः । अपोहनशब्देन ऊहनं वा, ऊहनशब्देन ऊहः, ऊहो नाम-

[illegible] ||கரு||

அவ—இந்த இடத்தில் பகவானுடைய சொத்தான சந்திரனும், அக்னியும் பகவானாகவே சொல்லப்பட்டன. இவைகளும், இன்னும் உலகத்திலிருக்கும் எல்லாவஸ்துக்களும் பகவானுக்கு சொத்தாகையால், அவரைக்காட்டிலும் வேறாக இருந்தாலும், அவைகள் பகவான் என்றே வேதம்சொல்லுகிறது. அதற்குக் காரணத்தைச் சொல்லுகிறார்—

அந்தச் சந்திரனும், அக்கினியும், இன்னும் எல்லாப்பிராணிகளும் ஒருகாரியத்தைச் செய்வதோ, செய்யாமலிருப்பதோ, அவைகளுக்குக் காரணமான அறிவு உண்டாவதற்கு இடமான அவர்களுடைய ஹிருதயத்தில், எல்லாவற்றையும் என்னுடைய நினைவினால் ஏவிக்கொண்டு, ஆத்மாவாக இருக்கிறேன். ஆகையால் எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் நினைவும், அறிவும், மறதியும் (அல்லது ஊஹிப்பதும்)—எல்லாம் என்னால்தான் உண்டாகின்றன. அக்னி, ஸூரியன், வாயு, ஸோமன், இந்திரன் முதலான வேதத்திலிருக்கும்

எல்லாச் சொற்களும் அக்கினி, ஸூரியன் முதலானவர்களைச் சொன்னபோதிலும், அவர்களுக்கு ஆத்மாவான என்னைத்தான் சொல்லுகின்றன. உடம்பைச்சொல்லும்—பெருத்தவன் என்கிற—சொல் அதிலிருக்கும் ஆத்மாவைச்சொல்லுவதுபோல. வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட யாகம் முதலான கர்மங்களுக்கு பலன்களைக் கொடுப்பவனும் நானே. எல்லா வேதங்களும் என்னைத்தான் சொல்லுகின்றன என்கிற ஸங்கதி எனக்குத்தான் தெரியும். இப்படியல்லாமல் வேறாக அறிந்தவன் வேதத்தை உள்ளபடி அறிந்தவனில்லை.

நினைவாவது—(ஸ்ம்ருதி:) கண் முதலான இந்திரியங்களால் ஒருவன் ஒரு வஸ்துவை அறிந்து, கொஞ்சகாலம் ஆனபிறகு, அதை மறந்துபோகிறான். பிறகு ஒரு ஸமயத்தில் சில வஸ்துக்களைப் பார்க்கும்போது, முன் மறந்துபோன வஸ்துவின் நினைவு வருகிறது. அதைத்தான் ஸ்மிருதி என்று சொல்லுகிறது. அந்த நினைவு எப்படி வருகிறது என்றால்—முன்னே உண்டான பார்வையால் ஆத்மாவில் ஸம்ஸ்காரம் என்று ஒன்று உண்டாகிறது. இப்போது உண்டாகிற ஒரு பார்வை முதலானதால், அந்த ஸம்ஸ்காரம் கிளம்பி, நினைவு உண்டாகிறது. உதாரணம்—ஒரு ஸமயத்தில் ஒருவன் ஒரு யானையையும் யானைக்காரனையும் பார்த்தான். பார்த்து ஒரு வருஷமாயிற்று. பிறகு யானைக்காரனை மட்டும் பார்த்தான், உடனே அந்த யானையின் நினைவு வருகிறது. யானையைப்பற்றின நினைவு ஸம்ஸ்காரத்தினால்தான் உண்டாகிறது. கண் முதலானதினால் இல்லை. அறிவு (ஞானம்) என்பது கண் முதலான இந்திரியங்களாலும், ஹேதுக்களாலும் (அதாவது—ஒரு இடத்தில் புகையைப் பார்த்து அதில் நெருப்பு இருக்கிறதென்று அறிவது), சொல்லுகளாலும், யோகத்தினாலும் வஸ்துக்களை அறிவது. ஊஹிப்பதாவது—யாகம் சுவர்க்கத்தைக் கொடுக்கிறதென்று ஒரு பிரமாணம் இருக்கிறது. பண்ணின உடனே போகிற யாகம் என்கிற வேலை வெகுநாள் கழித்துவரும் ஸ்வர்க்கத்தை எப்படிக் கொடுக்கும் என்றால்—யாகம் என்பது ஒரு தேவதைக்கு ஒரு பதார்த்தத்தைக் கொடுப்பது. அதனால் ஸந்தோஷமடைந்த நிலையான அந்த தேவதை சுவர்க்கத்தைக் கொடுக்கிறது. உலகத்தில் ஒருவனுக்கு ஒருவன் அன்போடு சிலபண்டங்களைக் கொடுத்தால்,

வாங்கி ஸந்தோஷத்தை அடைந்தவன் கொடுத்தவனுக்கு வேண்டியவைகளைக்கொடுப்பதுபோல. ஆகையால் யாகத்தால் ஸ்வர்க்கமுண்டாகும் என்கிற பிரமாணம் சரிதான், தப்பு அன்று என்றுகண்டு பிடிப்பது ஊஹம். பிரமாணங்களின் கருத்தைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு உதவியான சில யுக்திகளால் உண்டாகிற அறிவை ஊஹம் என்று சொல்லுகிறது. [15]

அவ — அதோ ஸர்வவேதா3நாம் ஸாரார்த2ம் ஶ்ருணு —

த்3வாவிமௌ புருஷௌ லோகே க்ஷரஶ்சாக்ஷர ஏவ ச।
க்ஷர: ஸர்வாணி பூ4தாநி கூடஸ்தோ2(அ)க்ஷர உச்யதே ॥

க்ஷரஶ்சாக்ஷரஶ்சேதி த்3வாவிமௌ புருஷௌ லோகே ப்ரதி2தௌ। தத்ர க்ஷரஶப்3த3நிர்தி3ஷ்ட: புருஷோ ஜீவஶப்3தா3பி4லபநீயப்3ரஹ்மாதி3ஸ்தம்ப3பர்யந்தக்ஷரண ஸ்வபா4வாசித்ஸம்ஸ்ருஷ்ட ஸர்வபூ4தாநி। அத்ராசித்ஸம்ஸர்க3ரூபைகோபாதி4நா புருஷ இத்யேகத்வநிர்தே3ஶ:। அக்ஷரஶப்3த3நிர்தி3ஷ்ட: கூடஸ்த2: அசித்ஸம்ஸர்க3வியுக்த: ஸ்வேந ரூபேணாவஸ்தி2தோ முக்தாத்மா। ஸ த்வசித்ஸம்ஸர்கா3பா4வாத் அசித்பரிணாமவிஶேஷப்3ரஹ்மாதி3தே3ஹாஸாதா4ரணோ ந ப4வதீதி கூடஸ்த2 இத்யுச்யதே। அத்ராப்யேகத்வநிர்தே3ஶோ(அ)சித்3வியோக3ரூபைகோபாதி4நா(அ)பி4ஹித:। ந ஹீத: பூர்வமநாதௌ3 காலே முக்த ஏக ஏவ। யதோ2க்தம் ‘‘ப3ஹவோ ஜ்ஞாநதபஸா பூதா மத்3பா4வமாக3தா:’’। ஸர்கே3(அ)பி நோபஜாயந்தே ப்ரலயே ந வ்யத2ந்தி ச’’ இதி ॥ ॥௧௬॥

அவ—நான் எல்லா வேதங்களுடைய உண்மையான அர்த்தங்களை அறிந்தபடியாலே, அவைகளுக்குள் முக்கியமான பொருளைச் சொல்லுகிறேன். கேள்.

க்ஷரன் (பத்தன்), அக்ஷரன் (முக்தன்) என்று இரண்டு புருஷர்கள் இருக்கிறார்கள்—என்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்று எல்லாருக்கும் தெரியும். அவர்களில் க்ஷரன் என்

பவர்கள்—பிறப்பும், இறப்பும் உள்ளவர்களாய்—நான்முகனுள்ள பிரும்மாமுதல் பச்சைப்புல், அல்லது புழுவரையிலுள்ள—எப்போதும் மாறிக்கொண்டிருக்கும் பிரகிருதியோடு சேர்ந்த—எல்லா ஜீவன்கள். அக்ஷரன் என்பவர்கள் பிரகிருதியின்சேர்க்கை நீங்கி, தன் நிலைமையோடிருக்கிற முக்தர்கள். அவர்களுக்குக் கர்மத்தினால் கொஞ்சகாலம் ஒரு உடம்பில் கட்டாயம் இருக்கவேண்டியதில்லாமையால், அவர்களைக்கூடஸ்தன் (பொது) என்று சொல்லுகிறது. [16]

உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய: பரமாத்மேத்யுதாஹ்ருத: |
யோ லோகத்ரயமாவிஶ்ய பிபர்த்யவ்யய ஈஶ்வர: ||௧௭||

உத்தம: புருஷஸ்து தாப்யாம் க்ஷராக்ஷரஶப்தநிர்தி-ஷ்டாப்யாம் பத்தமுக்தபுருஷாப்யாம் அந்ய:-அர்தாந்தரபூத:| பரமாத்மேத்யுதாஹ்ருத: ஸர்வாஸு ஶ்ருதிஷு| பரமாத்மேதி நிர்தேஶாதேவ ஹ்யுத்தம: புருஷோ பத்தமுக்தபுருஷாப்யாமர்தாந்தரமித்யவகம்யதே| கதம்? யோ லோகத்ரயமாவிஶ்ய பிபர்தி-லோக்யத இதி லோக:, தத்த்ரயம் லோகத்ரயம், அசேதநம் தத்ஸம்ஸ்ருஷ்டஶ்சேதநோ முக்தஶ்சேதி ப்ரமாணாவகம்யமேதத்த்ரயம் ய ஆத்மதயா ஆவிஶ்ய பிபர்தி| ஸ தஸ்மாத்வ்யாப்யாத்பர்தவ்யாச்சார்தாந்தரபூத:| இதஶ்சோக்தால்லோகத்ரயாதர்தாந்தரபூத:; யதோऽவ்யய ஈஶ்வரஶ்ச| அவ்யயஸ்வபாவோ ஹி வ்யயஸ்வபாவாதசேதநாத் தத்ஸம்பந்த-தநுஸாரிணஶ்சேதநாதசித்ஸம்பந்தயோக்யதயா வ்யயஸம்பந்திநோ முக்தாச்சார்தாந்தரபூத ஏவ| ததைதஸ்ய லோகத்ரயஸ்யேஶ்வர:-ஸ்வாமித்வாதர்தாந்தரபூத:||

உத்தம (உயர்ந்த) புருஷன் என்பவன் மேற்சொன்ன இரண்டு வகுப்பார்களைக் காட்டிலும் வேறு ஜாதிக்காரர். அவர் பரமாத்மா (மிகவும் உயர்ந்த ஆத்மா) என்று எல்லா வேதங்களிலும் சொல்லப்படுகிறார். ஏனென்றால்—அறிவில்லாத பிரகிருதி, அதோடு சேர்ந்த ஜீவன் (பத்தன்), முக்தன் என்று பிரமாணங்களாலே அறியக்கூடிய இந்த மூன்றிலும் ஆத்மாவாய் நுழைந்து,

தூக்குகிறபடியால், நுழையப்பட்டு தூக்கப்படுவதைக் காட்டிலும் அவர் வேறு. வேறுகாரணமும் உண்டு. உடம்பு முதலான அறிவில்லாத வஸ்து உண்டாகிறது; அழிகிறது; அதுடன் சேர்ந்த ஜீவன் (பத்தன்)பிறப்பு, இறப்பு முதலான பலதொந்தரவுகளை அநுபவிக்கிறான். முக்தன் இவைகளை முன்னே அநுபவித்தான். பகவான் இவைகள் ஒன்றுமில்லாதவரும், இவைகளைப் போக்குகிறவரும் ஆயிருக்கிறார். ஆகையால்அவைகளைக்காட்டிலும்வேறு. மேலும், பகவான் அவைகளை ஆளுகிறார். அவைகள் ஆளப்படுமவைகள். ஆகையாலும் அவைகளைக்காட்டிலும் வேறுஜாதி. [17]

யஸ்மாத் க்ஷரமதீதோ(அ)ஹமக்ஷராதபி சோத்தம: ।
அதோ(அ)ஸ்மி லோகே வேதே ச ப்ரதித: புருஷோத்தம: ॥

யஸ்மாதேவமௌபாதிகஸ்வாபாவிகை: க்ஷரம் புருஷமதீதோ(அ)ஹம், அக்ஷராச்ச முக்தாதபி ஸ்வாபாவிகேன குணேனோத்க்ருஷ்டத்வாதுத்தம:; அதோ(அ)ஹம் லோகே வேதே ச புருஷோத்தம இதி ப்ரதிதோ(அ)ஸ்மி — வேதார்த்தாவலோகநால்லோக இதி ஸ்ம்ருதிரிஹோச்யதே, ச்ருதௌ ஸ்ம்ருதௌ சேத்யர்த்த: । ச்ருதௌ தாவத் 'தம் பரம் புருஷம் ஸ்வேன ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே ஸ உத்தம: புருஷ:' இத்யாதௌ । ஸ்ம்ருதாவபி 'அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ மத்த: ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே' இத்யாதௌ ॥　　॥ கஅ ॥

அவ—இப்படி பகவான் மற்ற எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் வேறுஜாதி என்பது பரமாத்மா என்கிற பெயரினால் தீர்மானிக்கப்பட்டது. அதுவே அதேமாதிரியான இன்னொரு பெயரினால் உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது—

கீழ்ச்சொன்ன காரணங்களால் க்ஷரன், அக்ஷரன் என்கிற இருவகையாரைக்காட்டிலும்நான் 1 மேலாகஇருப்பதாலும் (அதா

---

1. முக்தன் பத்தனைக்காட்டிலுமுயர்ந்தவன். அவனைக்காட்டிலும் பகவான் உயர்ந்தவர். ஆகையால் மிகவும் உயர்ந்தவர்.

வது—அவர்களுடைய குற்றங்கள் ஒன்றும் ஒருகாலத்திலும் என்னிடத்தில் இல்லாமையாலும்), வேதத்திலும், ஸ்மிருதியிலும் என்னைப் புருஷோத்தமன் (மிகவும் உயர்ந்தபுருஷன்) என்று சொல்லியிருக்கிறது. [18]

𑌯𑍋 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌵𑌮𑌸𑌂𑌮𑍂𑌢𑍋 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 ।
𑌸 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌦𑍍𑌭𑌜𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌭𑌾𑌰𑌤 ॥ ॥௧௯॥

𑌯𑌃 𑌏𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌂 𑌮𑌾𑌮𑌸𑌂𑌮𑍂𑌢𑍋 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌤𑌯𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌨𑌭𑌰𑌣𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌚 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 । 𑌸 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌤𑍍-𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 । 𑌭𑌜𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨-𑌯𑍇 𑌚 𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌮𑌦𑍍𑌭𑌜𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌾 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌸𑍍𑌤𑍈𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑍍𑌭𑌜𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍈𑌰𑍍𑌮𑌾𑌂 𑌭𑌜𑌤𑍇 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑍍𑌮𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑍈𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌨𑍈𑌰𑍍𑌮𑌮 𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌃, 𑌯𑌾 𑌚 𑌮𑌮 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑍍𑌮𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑍈𑌰𑍍𑌭𑌜𑌨𑍈𑌃, 𑌉𑌭𑌯𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌸𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌰𑌨𑍇𑌨 𑌵𑍇𑌦𑌨𑍇𑌨 𑌮𑌮 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௧௯॥

இப்படி புருஷோத்தமன் என்கிறசொல்லுக்குப் பொருள் சொன்னது—பகவானை அப்படியே நினைக்க வேண்டுமென்பதற்காக என்று காட்டிக்கொண்டு, பகவான் புருஷோத்தமன் (மிகவும் உயர்ந்தபுருஷன்) என்கிற அறிவை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறார்—

கீழ்ச்சொன்ன காரணங்களாலே (அதாவது—ஸ்வபாவத்தில் மாறுதலில்லாமை, எல்லாவற்றிலும் நிறைந்து, அவைகளைத்தாங்கி ஏவுகை—இவைமுதலானவைகளாலே) புருஷோத்தமனான என்னை எவன் மயங்காமல், உள்ளபடி க்ஷரன், அக்ஷரன் என்றவர்களைக்காட்டிலும் வேறுஜாதியென்று அறிகிறானோ; அவன் என்னை அடைவதற்காக அறியவேண்டிய எல்லா ஸங்கதிகளையும் அறிந்தவன். என்னைஅடையவேண்டியதற்காகஎன்னைத்தியானம்செய்யவேண்டியஎல்லாவிதத்தாலும் என்னைத்தியானம் செய்கிறான். அதாவது—என்னைப்பற்றின எல்லாஅறிவுகளாலும், அதற்குத் தகுந்த எல்லா வேலைகளாலும் நான் என்னஸந்தோஷத்தை அடைவேனோ, அதை இந்தநினைவாலேயே அடைகிறேன். விதங்களாவன—என்னை நினைப்

பது, என்பெயர்களைச் சொல்லுவது, என்வேலைகளைச் செய்வது, என்னை வணங்குவது முதலானவைகள். [19]

அவ—இத்தம் புருஷோத்தமத்வவேத³நம் ப்ரஶம்ஸதி—

இதி கு³ஹ்யதமம் ஶாஸ்த்ரமித³முக்தம் மயாநக⁴ । ஏதத்³பு³த்³த்⁴வா
பு³த்³தி⁴மாந் ஸ்யாத் க்ருதக்ருத்யஶ்ச பா⁴ரத ॥ ॥௨௦॥

ஓம் தத்ஸதிதி ஶ்ரீமத்³ப⁴க³வத்³கீ³தாஸூபநிஷத்ஸு ப்³ரஹ்மவித்³யா
யாம் யோக³ஶாஸ்த்ரே ஶ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுநஸம்வாதே³ புருஷோ
த்தமயோகோ³ நாம பஞ்சத³ஶோऽத்⁴யாய: ॥

இயம் புருஷோத்தமத்வப்ரதிபாத³நம் ஸர்வேஷாம் கு³ஹ்யாநாம் கு³ஹ்யதமமித³ம் ஶாஸ்த்ரம் அநவத்³யாய த்வயி இதி க்ருபயா மயோக்தம் । ஏதத்³பு³த்³த்⁴வா பு³த்³தி⁴மாந் ஸ்யாத் க்ருதக்ருத்யஶ்ச ; வேதா³நா உபாதே³யா யா பு³த்³தி⁴: ஸா ஸர்வா உபாத்தா ஸ்யாத், யத் கர்தவ்யம் தத் ஸர்வம் க்ருதம் ஸ்யாத் இத்யர்த²: । அநேந ஶ்லோகேநாநந்தரோக்தம் புருஷோத்தமவிஷயம் ஜ்ஞாநம் ஶாஸ்த்ரஜந்யமேவ ஏதத்ஸர்வம் கரோதி—ந து ஸாக்ஷாத்காரரூபமிதி க³ம்யதே ॥ ॥௨௦॥

இதி ஶ்ரீப⁴க³வத்³ராமாநுஜவிரசிதே ஶ்ரீமத்³கீ³தாபா⁴ஷ்யே
பஞ்சத³ஶோऽத்⁴யாய: ॥

அவ—இப்படி பகவான் புருஷோத்தமன் என்று அறிவதைக் கொண்டாடுகிறார்—

கீழ்ச்சொன்ன காரணங்களாலே நான் மிகவும் உயர்ந்த புருஷன் என்பது சாஸ்திரத்தினால் சொல்லப்பட்ட ஸங்கதிகளுக்குள் மிகவும் உயர்ந்தரஹஸ்யம். அதாவது—ஒருவராலும் அறியமுடியாதது. ஒருவர் தெரிந்து சொன்னாலும் மனதில்படாது. அதை நீ குற்றமில்லாதவனானையாலே, மிகவும் தகுந்தவன் என்று நினைத்து, உனக்குச் சொன்னேன். இது உன் மனதில்பட்டால், என்னை

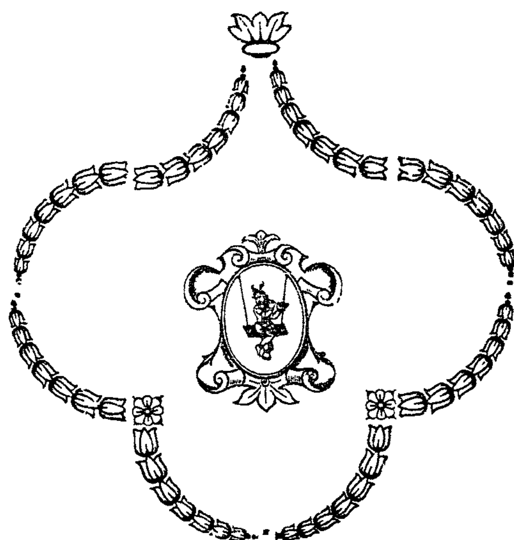
அடைவதற்கு உதவியான எல்லா அறிவும் வந்துவிட்டதுபோல். என்னை அடைவதற்காகச் செய்யவேண்டிய எல்லா வேலைகளையும் செய்ததுபோல. இங்கே சாஸ்திரத்தினுல் ஏற்படுகிற—பகவான் உயர்ந்த புருஷன் என்கிற—நினைவைச் சொல்லிற்று. தியானங்களால் ஏற்படும் அவருடைய பார்வையைச் சொல்லவில்லை. 1 [20]

---

1. ஒருவன் இந்த ஸங்கதியைஅறிந்தால்தான், மற்ற அறியவேண்டிய எல்லா ஸங்கதிகளையும் அறிவன்; செய்யவேண்டிய எல்லா வேலைகளையும் செய்வன், அவைகளுக்கு இதுதான் வேர். ஆகையால் இதின் அறிவதையே மற்ற எல்லாவற்றின் அறிவாகவும், எல்லா வேலைகளாகவும் கொண்டாடினுர். இதனுல் மற்ற அறிவுகளையும், மற்ற வேலைகளையும் வேண்டாமென்று சொல்லக்கூடாது. அவைகள் கட்டாயம்வேணும்.

ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷ்யகாராய மஹாதேசிகாய நம:

𑌅𑌤𑍀𑌤𑍇𑌨𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑌯𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌕𑍍𑌤𑌯𑍋𑌸𑍍𑌸𑌂𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌯𑍋𑌶𑍍𑌚 𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌂𑌸𑌰𑍍𑌗𑌵𑌿𑌯𑍋𑌗𑌯𑍋𑌶𑍍𑌚 𑌗𑍁𑌣𑌸𑌙𑍍𑌗𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌯𑌹𑍇𑌤𑍁𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌯𑍋𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌯𑍋𑌰𑍍𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌮𑌤𑍋 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌃, 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌭𑍂𑌤𑌾𑌦𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌬𑌦𑍍𑌧𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋𑌭𑌯𑌰𑍂𑌪𑌾𑌦𑌵𑍍𑌯𑌯𑌤𑍍𑌵𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌨𑌭𑌰𑌣𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑍍𑌯𑍈𑌰𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌞𑍍𑌚 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌥𑍇𑌮𑍍𑌨𑍇 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌶𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂, 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌶𑍍𑌯𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍁𑌰𑌸𑌰𑍍𑌗𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌨𑌕𑍍𑌤𑌿—

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚—

𑌅𑌭𑌯𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑌂𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌃 ।
𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌦𑌮𑌶𑍍𑌚 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌸𑍍𑌤𑌪 𑌆𑌰𑍍𑌜𑌵𑌮𑍍 ॥ ॥௧॥
𑌅𑌹𑌿𑌂𑌸𑌾 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌃 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌰𑌪𑍈𑌶𑍁𑌨𑌮𑍍 ।
𑌦𑌯𑌾 𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑌲𑍋𑌲𑍁𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌦𑌵𑌂 𑌹𑍍𑌰𑍀𑌰𑌚𑌾𑌪𑌲𑌮𑍍 ॥௨॥
𑌤𑍇𑌜𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾 𑌧𑍃𑌤𑌿𑌃 𑌶𑍌𑌚𑌮𑌦𑍍𑌰𑍋𑌹𑍋 𑌨𑌾𑌤𑌿𑌮𑌾𑌨𑌿𑌤𑌾 ।
𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌪𑌦𑌂 𑌦𑍈𑌵𑍀𑌮𑌭𑌿𑌜𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌾𑌰𑌤 ॥ ॥௩॥

𑌇𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑌿𑌷𑍍𑌟𑌵𑌿𑌯𑍋𑌗𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌜𑌂 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂 𑌭𑌯𑌂, 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑌭𑌯𑌮𑍍 । 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑌂𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃-𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌤𑌮𑍋𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 । 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌃-𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌵𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 । 𑌦𑌾𑌨𑌮𑍍-𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌧𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌨𑌮𑍍 । 𑌦𑌮𑌃-𑌮𑌨𑌸𑍋 𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌸𑌂𑌶𑍀𑌲𑌨𑌮𑍍 । 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌃-𑌫𑌲𑌾𑌭𑌿𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌰𑌹𑌿𑌤 𑌭𑌗𑌵𑌦𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌰𑍂𑌪𑌮𑌹𑌾𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌮𑍍 । 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃-𑌸𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑍇𑌰𑍍𑌭𑌗𑌵𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌕𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑍋 𑌵𑍇𑌦 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌯 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃 । 𑌤𑌪𑌃-𑌕𑍃𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌚𑌾𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑍍𑌯𑍁𑌪𑌵𑌾𑌸𑌾𑌦𑍇𑌰𑍍𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑍀𑌣𑌨𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌤𑌾𑌪𑌾𑌦𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑌣𑌮𑍍 । 𑌆𑌰𑍍𑌜𑌵𑌮𑍍-

[illegible]

அவ—நடந்த மூன்று அத்தியாயங்களிலே-பிரிந்தும், சேர்ந்துமிருக்கிற பிரகிருதி-ஜீவன்களுடைய உண்மையும், அந்த சேர்க்கை ஸத்துவம் முதலான குணங்களாலே உண்டாகிற ஸங்கங்களில் ஆசையினால் உண்டாகிறது என்பதும், ஆசை போனால் அது போய்விடுமென்பதும், சேர்ந்தாலும், பிரிந்தாலும் அவையிரண்டும் பகவானுடைய சொத்தென்பதும்; பகவான் தன்னுடைய சொத்தான அறிவில்லாத வஸ்துவைக்காட்டிலும், பத்தன், முக்

தன் என்று இருவகையான அறிவுள்ள வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் ஒருவிதமான மாறுபாடில்லாததினாலும், அவைகளில் நுழைந்திருப்பதாலும், அவைகளைத் தூக்குவதாலும், அவைகளுக்கு யஜமானனாக இருப்பதாலும் வேறு வஸ்துவாகையால், மிகவும் உயர்ந்த புருஷன் என்கிற பகவானுடைய உண்மையும் சொல்லப்பட்டன. இப்போது சாஸ்திரத்திற்கு உட்பட்டவன்தான் கீழ்ச் சொன்ன எல்லா ஸங்கதிகளையும் நம்புவன் என்று காண்பிப்பதற்காக, சாஸ்திரத்திற்கு உட்பட்டவன் தெய்வப்பிறவி யென்றும், அவன் இன்னமாதிரி இருப்பன் என்றும், சாஸ்திரத்திற்குஉட்படாதவன் அஸுரப்பிறவி யென்றும், அவன் இன்னமாதிரி இருப்பன் என்றும், பிரித்து பகவான் சொல்லுகிறார்—

தெய்வப்பிறவிக்கு அடையாளங்களைச் சொல்லுகிறார். (1) உலகத்தில் பிடித்த வஸ்துவின் பிரிவென்றும், பிடிக்காத வஸ்துவின் சேர்க்கையென்றும் துக்கம் இரண்டுவிதம். ஒருவன் இவை இரண்டும் வருவதற்கு அடையாளங்களைக் கண்டால், நடுங்குவன். அது இல்லாமை (அபயம்); (2) மனதில் 1 ரஜோகுணம், தமோகுணம் இல்லாமை; (3) உடம்பைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவின் உண்மையை அறிவதில் 2 நிலையாயிருக்கை; (4) நியாயமாய் ஸம்பாதித்த தன் ஸொத்தை நல்ல பாத்திரத்தில் (தகுந்தவர்களுக்கு) தானம் செய்வது; (5) மனதை விஷயங்களில் போகாமல் பழக்குவது; (6) பலன்களை விரும்பாமல், பகவானுடைய ஸந்தோஷத்திற்காக,

---

1 சுலோகத்தில் ஸம்சுத்தி என்கிற சொல்லுக்கு நல்ல சுத்தி என்று பொருள். அதாவது—ஆசை, பொறாமை, மோசம் செய்வது முதலான எல்லாவிதமான தோஷங்களில்லாமை. அவைகளை உண்டு பண்ணுகிற ரஜஸ்ஸும் தமஸ்ஸும் போனால், அவைகள் தானே போய் விடுமென்று எண்ணி, அத்தச்சொல்லுக்கு ரஜோகுணம் தமோகுணம்இல்லாமை என்று பொருள் எழுதினது.

2. சுலோகத்தில்—ஞானயோகம் என்கிற சொல்லாலே கர்மயோகம் முதலானவைகள் வேண்டாமென்று சொல்லப்படவில்லை. ஸத்துவகுணம் மேலிட்டவனுக்கு அவைகளும் வேண்டும். ஆகையால் இந்தச் சொல்லாலே கர்மயோகம், ஞானயோகம்,பக்தியோகம்—இவைமூன்றுக்கும் வேண்டிய சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி உடம்பைக் காட்டிலும் வேறான ஜீவஸ்வரூபத்தை நினைப்பது தான் சொல்லப்படுகிறது.

வைச்வதேவம் முதலான நித்தியகர்மங்களைச் செய்கை; (7) வேதம் முழுவதும் 1 பகவானையும், எல்லா உலகமும் அவர் சொத்து என்பதையும், அவரை ஸந்தோஷப்படுத்தும் வழியையும் சொல்லுகிறது என்று நினைத்து, எப்பொழுதும் வேதத்தைச் சொல்லுகை; (8) ஒருவன் பகவானை ஸந்தோஷப்படுத்துவதான வேலைகளைச் செய்வதற்காக. முதலில் 2 கிருச்சிரம், சாந்திராயணம், சாப்பிடக்கூடாது என்று சொல்லப்பட்ட ஏகாதசி முதலான நாள்களில் சாப்பிடாமலிருப்பது முதலானவைகளைச் செய்கை; (9) பிறர்விஷயத்தில் மனது,வாக்கு,உடம்பு—இந்த மூன்றின்வேலைகளும் ஒத்திருப்பது; (10) பிறருக்குத் தொந்தரவு செய்யாமலிருக்கை; (11) நிஜம்சொல்லுவது, அதாவது—கண்ணால் கண்டபடி சொல்லுகை; அதை ஜனங்களுக்கு தொந்தரவுக்காகச் சொல்லக்கூடாது; நன்மைக்காகச் சொல்லலாம்; (12) பிறருக்குத் தொந்தரவைக் கொடுக்கக்கூடிய மனக்கலக்கம் இல்லாமை; (13) தன் நன்மைக்கு இடைஞ்சலான தன் வஸ்துக்களை விடுகை; (14) கண்முதலான இந்திரியங்களைச் சப்தம் முதலான விஷயங்களில் அழுந்தாமல் தடுத்துப் பழக்குகை; (15) பிறருக்கு இடைஞ்சலுக்காகக் கோழுச்சொல்லாமை; (16) எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் (சத்துருக்களிடத்திலும், சிநேகிதர்களிடத்திலும்) தயை—அதாவது—அவர்கள் வருத்தப்பட்டால் அதைக்கண்டு தாங்காமலிருக்கை, (17) தனக்குத் தகாத சப்தம் முதலான விஷயங்களில் ஆசையில்லாமை; (18) கெட்டியாய் இல்லாமை, அதாவது—பயப்படாமல் ஸாதுக்கள் தன்கிட்ட நெருங்கிப் பழகத்தகுந்தவனாக இருக்கை; அதுர்—தன்

1. இரண்டாவது அத்தியாயம் 46-வது சுலோகத்தில் சொன்னபடி-மோக்ஷத்தை அடைய ஆசைப்படுகிறவன்கொஞ்சபலன்களைக்கொடுக்கும் தாழ்ந்த தேவதைகளின் பூஜையைச் சொல்லும் பாகத்தைப் படிக்கக்கூடாது—என்று ஸந்தேஹமுண்டாகலாம். அதைத் தீர்ப்பதற்காக முழுவதும் என்ற சொல். ஆனால் அவன் எண்ண வேண்டிய விதம் வேறு. அது வியாக்கியானத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

2. சுலோகத்தில் தபஸ் என்கிற சொல்லுக்கு சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி ஸுகத்தைக் குறைப்பது என்று பொருள். அதைக் குறைக்கும்விதம் இங்கே சொல்லப்படுகிறது.

ணீர் போலில்லாமல் கெட்டியாயிருப்பதால், ஒன்றினாலும் அதில் நுழைய முடியவில்லை. (19) தப்புக்காரியங்களைப் பண்ணினாலும், பண்ணுவதிலும் வெட்கப்படுகை; (20) தான் ஆசைப்படக்கூடிய விஷயங்கள் கிட்ட இருக்கும்போது, அவைகளினால் கலங்காமலிருக்கை, (21) கெட்டமனிதர்கள் தன்னை அவமானம் பண்ணமுடியாமல் இருக்கையும், கெட்டமனிதர்களைக் கண்டிக்கத்தகுந்தவனாக இருக்கையும். சபலம் முதலியவைகளால் கெட்டமனிதனிடம் போனால், அவன் அவமானம் பண்ணுவதற்கு இடம் உண்டாகும். அப்படிப்போகாமலிருக்கை; கெட்டமனிதர்கள் அவமானப்படுத்துவதற்குக் காரணமான சபலம் முதலியவைகள் இல்லாமலிருக்கை; (22) பிறரால் தொந்தரவுகளை அனுபவிக்கும்போதும், அவர்கள் விஷயத்தில் மனது கலங்காமலிருக்கை; (23) எவ்வளவு பெரிய ஆபத்திலும், செய்யவேண்டிய காரியத்தை, விடாமல் தைரியத்துடன் செய்கை; (24) செய்யவேண்டிய காரியங்களைச் செய்வதற்கு, கண்முதலான இந்திரியங்களும் மனதும் சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி தகுந்தவைகளாக இருக்கை; (25) எவர்களையும் அவர்களிஷ்டப்படி நடக்கவொட்டாமல் தடுப்பது த்ரோஹம். அது இல்லாமலிருக்கை; அதாவது-பலமுள்ளவன் இளைத்தவனை நியாயமில்லாமல் தன்வலிமையால் வசப்படுத்திக்கொள்ளுகை. அதில்லாமலிருக்கை; (26) சிலர் தங்கள் யோக்கியதையை மீறிக் கர்வப்படுகிறார்கள். அது இல்லாமலிருக்கை; உலகத்தில் யாருக்கும் கர்வம் என்பதே கூடாது. பணமோ, படிப்போ, குலமோ, அதற்குத்தகுந்ததாக இருந்தால், போனால் போகட்டும் என்று பொறுக்கக்கொள்ளலாம். அதைமீறி இருந்தால், அதுமிகவும் பிசகு. ஆயிரம் ரூபாய் உள்ளவனுக்கு பதினாயிரம் ரூபாய் உள்ளவன் கர்வமிருந்தால், அதை ஒரு ஜனமும் ஸஹியாது. இந்த இருபத்தாறு குணங்களும் தேவப்பிறப்புள்ளவர்களுக்கு இருக்கும். அவர்களாவன—பகவானுடைய உத்திரவை நடத்துவதற்காக பிறந்தவர்கள். அவர்களுக்கு இந்தகுணங்கள் கட்டாயம் இருக்கும்.

தம்போ தர்போऽபிமானஶ்ச க்ரோத: பாருஷ்யமேவ ச ।
அஜ்ஞானம் சாபிஜாதஸ்ய பார்த ஸம்பதமாஸுரீம் ॥௪॥

தம்போ தார்மிகத்வக்யாபனாய தர்மானுஷ்டானம் தர்ப:
க்ருத்யாக்ருத்யாவிவேககரோ விஷயானுபவநிமித்தோ ஹ

ஷ்ட:; அதிமாநஸ்து- ஸ்வவித்யாபிஜநாநநுரூபோத்கர்ஷாபிமாந: | க்ரோத:-பரபீடாபலசித்தவிகார: | பாருஷ்யம்-ஸாதூத்வேககர: ஸ்வபாவ:| அஜ்ஞாநம்-பராவரதத்த்வகர்தவ்யாகர்தவ்யாவிவேக:| ஏதத்ஸ்வபாவா ஆஸுரீம் ஸம்பதமபிஜாதா பவந்தி| அஸுரா:-பகவதாஜ்ஞாதிவ்ருத்திசீலா: || ||௪||

(1) பகவானுடைய உத்திரவை நடத்தவேணுமென்றெண்ணமில்லாமல், நாலுபேர்கள் தன்னை நல்லதர்மிஷ்டன் என்று கொண்டாடுவதற்காகத் தர்மங்களைச்செய்கை; (2) இன்னதைச் செய்யலாம், இன்னதைச் செய்யக்கூடாது என்று தோன்றவொட்டாமல் பண்ணுகிற—பணம், பிள்ளை, பெண்டாட்டி முதலானவைகளை அனுபவிப்பதினால் உண்டாகும்—தலை தெரியாமல் வருகிற—சந்தோஷம். (3) தன்னுடைய படிப்பு, பணம், குலம், முதலானவைகளுக்குத் தகாத கர்வம். முதல் மூன்று சுலோகங்களில் 26-வது குணமாகச் சொன்னதற்கு எதிர்தட்டானது; (4) பிறருக்குத் தொந்தரவு பண்ணக்கூடிய மனக்கலக்கம்; (5) நல்லவர்களுக்கு 1 நடுக்கத்தை உண்டுபண்ணக்கூடிய ஸ்வபாவம்; (6) இன்னது உயர்ந்தது; இன்னது இளப்பம் என்றும்; இன்னகாரியத்தைச் செய்யலாம்; இன்ன காரியத்தைச் செய்யக்கூடாதென்றும் பிரித்தறியாமை. இந்த ஆறு 2 குணங்களும் அஸுரப்பிறப்புள்ளவர்களுக்கு இருக்கும். அஸுரப்பிறப்பாவது பகவானுடைய உத்திரவை மீற வேணுமென்றே பிறந்தவர்கள். [4]

தைவீ ஸம்பத்விமோக்ஷாய நிபந்தாயாஸுரீ மதா ||௫||

தைவீ-பகவதாஜ்ஞாநுவ்ருத்திரூபா ஸம்பத் விமோக்ஷாய-பந்தாந்முக்தயே பவதி - க்ரமேண பகவத்ப்ராப்தயே பவதீத்யர்த: | ஆஸுரீ-பகவதாஜ்ஞாதிவ்ருத்திரூபா ஸம்பத் நிபந்தாய பவதி-அதமகதிப்ராப்தயே பவதீத்யர்த: || ||௫||

1. கெட்டவர்கள் விஷயத்தில் கடுமையாக இருப்பது அதிகக் கெடுதலன்று.

2. இங்கே ஆறு குணங்களைமாத்திரம் சொன்னபோதிலும், முதல் மூன்று சுலோகங்களில் சொன்ன குணங்களில்லாமையையும் சொன்னதாக வைத்துக்கொள்ளவேணும்.

அவ—இருபத்தாறு குணங்களில் ஆசையும், ஆறுகுணங்களில் வெறுப்பும் உண்டாவதற்காக இருபத்தாறு குணங்கள் மோக்ஷத்தைக்கொடுக்குமென்றும், ஆறு குணங்கள் ஸம்ஸாரத்தைக்கொடுக்கும் என்றும் சொல்லுகிறார். இது ஏற்கனவே 14-வது அத்தியாயம் 18-வது ச்லோகம் முதல் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இருபத்தாறு குணங்கள் ஸத்த்வத்தின் வேலை. ஆறு குணங்கள் ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸுக்களின் வேலை—

தேவப்பிறப்பாகிற (அதாவது—என் உத்திரவுப்படி நடக்கிற) பெரிய ஸம்பத்து இப்போது இருக்கும் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கி, என்னிடம் வருவதற்கு படிப்படியாய் உதவுகிறது. அஸுரப்பிறப்பு (என்னுடைய உத்திரவை மீறிநடப்பது) அதோகதியை (அதாவது—இப்போது இருக்கும் நிலைமையைக்காட்டிலும் இன்னும் கீழே கீழேபோவதை) அடையும்படி செய்கிறது. [4½]

ஸ்ய—ஏவதத்³ உப⁴ய ஸ்ருஷ்டி ப்ரஞ்சாநாதிஸ்தா
யாஜுநாயவரேவம்—

மாஶுச ஸம்பத³ம் தை³வீமபி⁴ஜாதோ(அ)ஸி பாண்ட³வ ॥௫॥

மோக்ஷம் ஶாக்யஸி? த்வம் து தை³வீம் ஸம்பத³மபி⁴ஜாதோ(அ)ஸி। பாண்ட³வ-யாதிஜுக்தோ ஸ்ருஷ்டி ஷி பாண்டோ³ஸ்த்ய ஷ்ய ஸதிஸ்த்ருஷீஷ்ராய: ॥ ॥௫॥

அவ—இந்த இரண்டு பிரிவையும் கேட்ட அர்ஜுனன்—நான் இவைகளில் எந்தப்பிரிவோ, தெரியவில்லையே என்று நடுங்கினான். அப்போது பகவான் சொல்லுகிறார்—

அப்பா! நீ துக்கப்படாதே.[1] நீயோ தேவப்பிறப்பு பெரிய தர்மிஷ்டனான பாண்டுமஹாராஜனிற்குப் பிறந்தபிள்ளையல்லவா, நல்லவர்களுடைய வயிற்றில் கெட்டபிள்ளைகள் பிறக்குமா. [5]

1. அர்ஜுனனுக்குச் சண்டையின் ஆரம்பத்தில் பந்துக்கள் சாகிறார்கள் என்று ஒருவருத்தம் உண்டாயிற்று. அது கீழே பகவான் பண்ணின உபதேசத்தினால் போய்விட்டது. இது அந்த துக்கமல்ல. அது ஆத்மாமுதலானவைகளை அறியாததினால் வந்தது. இது நான் நல்லபிறப்போ இல்லையோ என்ற ஸந்தேஹத்தால் வந்தது.

த்வௌ பூதஸர்கௌ லோகேஸ்மிந் தைவ ஆஸுர
ஏவ ச | தைவோ விஸ்தரஶ: ப்ரோக்த ஆஸுரம் பா
ர்த்த மே ஶ்ருணு || || 6 ||

அஸ்மிந் - கர்மலோகே, கர்மகராணாம் ஸ்ருஷ்டாநாம் ஸர்கௌ த்விவிதௌ - தைவஶ்சாஸுரஶ்சேதி | ஸர்க: - உத்பத்தி:, ப்ராசீநபுண்யாபுண்யரூபகர்மவஶாத் பகவதாஜ்ஞாநுவ்ருத்தி தத்விபரீதகரணயோக்யதாயாம் ஸஹ விஶேஷேண ஸ்ருஷ்டாநாமுத்பத்திரித்யர்த: | தத்ர தைவஸ்ஸர்கோ விஸ்தரஶ: ப்ரோக்த: | தைவாநாம் [illegible] ஜ்ஞாநாவாப்திகரணாய, ஸ கர்மயோக: [illegible] விஸ்தரஶ: ப்ரோக்த: | ஆஸுராணாம் ஸ்வபாவாய, ததாஸுரம் மே ஶ்ருணு - உச்யமாநம் ஶ்ருணு ||

அவ — இப்படியில் எல்லா ஆத்மாக்களும் ஸமமாகிரியாயிருக்க, சிலர் தேவப்பிறப்பென்றும், சிலர் அஸுரப் பிறப்பென்றும், பிரிவதற்கு காரணமென்ன என்றும் ஸந்தேஹத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டு, அஸுரப்பிறப்பின் குணங்களை அடியோடு தொலைக்கவேண்டுமென்று காட்டுவதற்காக, அஸுரப்பிறப்புள்ளவர்கள் நடவடிக்கையை விஸ்தாரமாய் சொல்லுகிறார் —

கர்மத்தினால் ஏற்படுகிற இந்தலோகத்தில் கர்மங்களைச்செய்யும் ஜனங்கள் தேவப்பிறப்பென்றும், அஸுரப்பிறப்பென்றும் இருவகை. முற்கொளாய்வந்த புண்ணியங்களாலும், பாபங்களாலும பிறக்கிற காலத்திலேயே பகவானுடைய உத்திரவை நடத்துவதற்காக வென்றும், அதை மீறுவதற்காகவே என்றும் இருவகையாகவே ஜநங்கள்பிறந்திருக்கிறார்கள் அதாவது-பகவான் அவர்களை அப்படியே பிறப்பித்திருக்கிறார். தேவப்பிறப்புக்களின் வேலைகளைப்பற்றி கீழே விரிவாய் சொல்லியாய்விட்டது. அதாவது— யோகம் முதலானவைகள். அஸுரப்பிறப்புக்களின் வேலைகளைச் சொல்லுகிறேன், கேள். [6]

ப்ரவ்ருத்திஞ்ச நிவ்ருத்திஞ்ச ஜநா ந விதுராஸுரா: | ந ஶௌ
சம் நாபி சாசாரோ ந ஸத்யம் தேஷு வித்யதே || 7 ||

ப்ரவ்ருத்திஞ்ச நிவ்ருத்திஞ்ச—அப்⁴யுத³யஸாத⁴நம் மோக்ஷஸாத⁴நஞ்ச வைதி³கம் த⁴ர்மம் ஆஸுரா ந விது³:—ந ஜாநந்தி । ந ஶௌசம் — வைதி³ககர்மயோக்³யத்வம் ஶாஸ்த்ரஸித்³த⁴ம், தத்³பா³ஹ்யமாப்⁴யந்தரஞ்ச தேஷு ந வித்³யதே। நாபி சாசார:— தத்³பா³ஹ்யாப்⁴யந்தரஶௌசம் யேந ஸந்த்⁴யாவந்த³நாதி³நா ஆசாரேண ஜாயதே, ஸோऽப்யாசாரஸ்தேஷு ந வித்³யதே। யதோ²க்தம் "ஸந்த்⁴யாஹீநோऽஶுசிர்நித்யமநர்ஹ: ஸர்வகர்மஸு" இதி। நாபி ஸத்யம் தேஷு ந வித்³யதே—யதா²த்³ருஷ்டார்த²விஷயம் பூ⁴தஹிதம் ஸத்யபா⁴ஷணம் தேஷு ந வித்³யதே ॥ ॥ எ ॥

பிருமலோகம்வரையிலுள்ள உலகங்களில் கிடைக்கும் ஸுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய தர்மங்களும், மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய தர்மங்களும், வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகள் அவர்களுக்குத் தெரியாது. லக்ஷம்தடவை சொன்னலும், தமோகுணம் மேலிட்டிருப்பதால், புரியாது உடம்பும் ஆத்மாவும் வேதத்தில் சொல்லிய கர்மங்களை எப்படியிருந்து செய்ய வேணுமென்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறதோ, அப்படி அவர்கள் இருக்கமாட்டார்கள். ஸ்நாநம் செய்து கோவிலுக்குப் போகவேணுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. அந்த ஸ்நானத்தைச் செய்யமாட்டார்கள். ஆத்மாவிற்கு தயை, பொறுமை, வணக்கம் இவை முதலானவைகள் வேணுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. அவைகள் அவர்களுக்கு இருக்காது. ஸந்தியாவந்தனம் முதலான எந்த வேலைகளாலே உடம்பும் ஆத்மாவும் சுத்தமாகுமோ, அந்த வேலைகளுமிருக்காது. ஸந்தியாவந்தனம் பண்ணுதவன் அசுத்தன்; ஒரு வேலைக்கும் தகாதவன் என்று சொல்லியிருக்கிறது. அவர்களிடத்தில் ஸத்தியம் இருக்காது. பொய்தான் சொல்லுவார்கள். ஏய்க்கிறத்திலேயே ருசியாகையால், நடந்தபடிசொல்ல மாட்டார்கள். தொந்தரவு செய்வதே ஸ்வபாவமானதால், அநுபவத்தைச் சொல்லமாட்டார்கள். [7]

ஸ்லோ. — 8 —

அஸத்யமப்ரதிஷ்ட²ம் தே ஜக³தா³ஹுரநீஶ்வரம் ।
அபரஸ்பரஸம்பூ⁴தம் கிமந்யத் காமஹைதுகம் ॥ ॥ அ ॥

𑌅𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌜𑌗𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌶𑌬𑍍𑌦𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌹𑍁𑌃 । 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌚 𑌤𑌥𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌨 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌧𑍃𑌤𑌾 𑌹𑌿 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍 𑌬𑌿𑌭𑌰𑍍𑌤𑌿 । 𑌯𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 '𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌨𑌾𑌗𑌵𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌾 𑌵𑌿𑌧𑍃𑌤𑌾 𑌮𑌹𑍀 । 𑌬𑌿𑌭𑌰𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌲𑌾𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍁𑌰𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌾𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 । 𑌅𑌨𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇𑌨 𑌪𑌰𑍇𑌣 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑍇𑌣 𑌮𑌯𑍈𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌯𑌮𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚 𑌨 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 । '𑌅𑌹𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑍋 𑌮𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 । 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌚𑌾𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌸𑌮𑍍𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌕𑌿𑌮𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑍋𑌷𑌿𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌯𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑍇𑌨 𑌜𑌾𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌪𑌶𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌕𑌮𑍁𑌪𑌲𑌭𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌅𑌨𑍇𑌵𑌂𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌕𑌿𑌮𑌨𑍍𑌯𑌦𑍁𑌪𑌲𑌭𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌨𑍋𑌪𑌲𑌭𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ 𑌅𑌤𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍 𑌕𑌾𑌮𑌹𑍈𑌤𑍁𑌕𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥ ॥௮॥

அவ—இன்னும்,

இந்த உலகத்தை, பிரும்மத்தால் உண்டானதாகையால், பிரும்மமென்றும், பிரும்மத்தால் தூக்கப்படுகிறதென்றும் சொல்லுகிறதில்லை. பகவான் இந்த பூமியை ஆதிசேஷனைக்கொண்டு தூக்குகிறபடியால்தான், இது எல்லாஉலகங்களையும் தூக்குகிறது என்று சொல்லியிருக்கிறது. நினைத்தபடி நடத்துகிறவனும், எல்லாவிதத்தாலும் அளவில்லாமல் உயர்ந்தவனும், எல்லா உலகத்தையும் அடக்கி ஆளுகிறவனுமான என்னாலே எல்லா உலகமும் 1 ஏவப்படுகிறதென்றும் (எல்லா வேலைகளும் என் ஆக்ஞையாய்த்தான் நடக்கிறதென்றும்) சொல்லுகிறதில்லை. இப்படிச் சொல்லாததுமன்னியில், வேறு விதமாகவும் சொல்லுகிறார்கள்—இவ்வுலகத்தில் மனிதனோ, ஆடுமாடு முதலானவைகளோ, எல்லாம் ஆணும்பெண்ணும்சேர்ந்துதான் உண்டாகிறது. கண்ணால் காணப்படுவதில் அப்படியில்லாதது ஒன்றுமில்லை. ஆகையால் எல்லா உலகமும் காமத்தால் உண்டாகிறது என்று. 2 [8]

1. என்னைத்தவிர வேறு ஒருவரோ—[illegible]—உலகத்திற்கு ராஜாவாகச் சொல்லுகிறவர்களும் அல்லராகவோ.

2. இதுபோலவே மண்ணில்லாததைப்போட்டால் மரம் உண்டாகி

ஏதாம் த்ருஷ்டிமவஷ்டப்ய நஷ்டாத்மாநோऽல்பபுத்தய꞉ ।
ப்ரபவந்த்யுக்ரகர்மாண꞉ க்ஷயாய ஜகதோऽஹிதா꞉ ॥ ௯ ॥

ஏதாம் த்ருஷ்டிமவஷ்டப்ய-அவலம்ப்ய, நஷ்டாத்மாந꞉-அத்ருஷ்டதேஹாதிரிக்தாத்மாந꞉, அல்பபுத்தய꞉-கடவஜ்ஜ்ஞேயபூதே தேஹே ஜ்ஞாத்ருத்வேந தேஹாதிரிக்தம் ஜ்ஞாதாரமாத்மாநம் விவேகாகாரமாத்மா, உக்ரகர்மாண꞉-ஸர்வேஷாம் ஹிம்ஸகா꞉ ஜகத꞉ க்ஷயாய ப்ரபவந்தி ॥ ॥ ௯ ॥

கீழ்ச்சொன்ன தப்புஎண்ணத்தினால், உடம்பைக் காட்டிலும் வேறாக ஜீவனை அறியாமல், கொஞ்ச புத்தியுள்ளவர்களாய் (அதாவது—குடத்தைப்போல் உடம்பு அறியப்படுகிறது; அறிவுள்ளதன்று; ஆத்மா அதை அறிகிறது. ஆகையால் அது உடம்பைக் காட்டிலும் வேறு—என்று பிரித்து அறியமுடியாமல்), கடுமையான வேலைகளைச் செய்துகொண்டு, (அதாவது-எல்லாரையும் ஹிம்ஸித்துக்கொண்டு), உலகத்தை அழிக்கிறார்கள். 1 [9]

காமமாஶ்ரித்ய துஷ்பூரம் தம்பமாநமதாந்விதா꞉ । மோஹாத்
க்ருஹீத்வாऽஸத்க்ராஹாந் ப்ரவர்தந்தேऽஶுசிவ்ரதா꞉ ॥ ॥ ௧0 ॥

துஷ்பூரம்-துஷ்ப்ராபவிஷயம் காமமாஶ்ரித்ய தத்விஷயப்ராப்தயே மோஹாத்-அஜ்ஞாநாத், அஸத்க்ராஹாந்-அந்யாயக்ருஹீதவாந் ... ப்ரவர்தந்தே-அஶாஸ்த்ரவிஹிதவ்ரதா꞉ தம்பமாநமதாந்விதா꞉ ப்ரவர்தந்தே ॥ ॥ ௧0 ॥

றது, இதற்கு தெய்வம் என்னத்துக்கு? இதேமாதிரி உலகத்தில் ஒவ்வொரு வஸ்துவும் ஒவ்வொரு காரணத்தால் உண்டாகிறது. அந்தக் காரணமே போதுமே; பிரும்மம் என்னத்துக்கு; அதில் பிரும்மத்திற்கு என்னவேலை—என்று.

1. அவர்கள் தாங்கள்கெடுவதுமன்னியில், மற்றவர்களையும்கெடுக்கிறார்கள். அதாவது—அவர்கள் பகவானால் ஏற்படுத்தப்பட்ட தர்மமார்க்கத்தைக் கவனிக்கிறதில்லை. மூடர்களான மற்றவர்கள் அவர்கள் செய்வதைப் பார்த்து, அவர்கள் செயல்களைக்கண்டு, அவைகளைஸரியானவைகள் என்று நம்பி, தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் (அறம், பொருள், இன்பம், வீடு) என்ற புருஷார்த்தங்களை அடையாமல், மூன்று விதமான (தன்னால் வருவது, மற்ற பிராணிகளால்வருவது, தெய்வத்தால்வருவது) தொந்தரவுகளுள்ள ஸம்ஸாரத்தில் அழுந்துகிறார்கள்.

அடையமுடியாத ஒரு வஸ்துவை ஒரு பிரயோஜனமாக ஆசைப்பட்டு, அதை அடைவதற்காக, இன்னது நல்லது, இன்னது பொல்லாதது என்று அறியமுடியாததினாலே, அநியாயமாக (திருட்டு முதலான தப்புவழிகளாலே) பணம் முதலானவைகளை ஸம்பாதித்து, சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்படாத (பார்ப்பதற்கும், தொடுவதற்கும் தகாத) படி பண்ணுகிற, விருதங்களுடனும் தம்பம், கர்வம், மதம்[1] (இவை)—இவைகளுடனும் கர்மங்களைச் செய்கிறார்கள். [10]

சிந்தாமபரிமேயாம் ச ப்ரளயாந்தாமுபாஶ்ரிதா: |
காமோபபோகபரமா ஏதாவதிதி நிஶ்சிதா: ॥ ॥கக॥

அத்யர்த்தம் ச ஆமரணாத் சிந்தாமபரிமேயாம் - அபரி
மேயாம் ப்ரளயாந்தாம் - ப்ராக்ருத ப்ரளயாவதிகாலஸாத்யவிஷயா
முபாஶ்ரிதா:। ததா காமோபபோகபரமா:-காமோபபோ
கம் ஏவ பரமபுருஷார்த்தம் இதி மந்யமானா:, ஏதாவதிதி நி
ஶ்சிதா:-இதோऽதிக: புருஷார்த்தோ ந வித்யத இதி ஸம்
ஜாதநிஶ்சயா: ॥ ॥ கக ॥

அவ—இப்படி வேலைகளைச் செய்கிறவர்களுக்கு மேல் மேல் வரும் கெடுதிகளைச் சொல்லுகிறார்—

இன்றைக்கோ, நாளைக்கோ அவர்கள் சாகப்போகிறார்கள். அப்படி இருக்கச்செய்தேயும், அவர்கள் நினைவுகளுக்குக் கணக்கில்லை. ஸம்பாதிக்கவேண்டிய பணம் முதலானவைகளுக்கு நிச்சயமொன்றும் கணக்கில்லை. 2 அவைகளுக்கு வேலைசெய்ய வேணுமானால், பிரளய காலம்வரையில் வேலை செய்தாலும் முடியாது. 3 பின்னை, பெண்டாட்டி முதலானவர்களை அநுபவிப்பதுதான் மிகவும் உயர்ந்த

---

1. மதம்என்பது, பணம், படிப்பு, உயர்ந்த பிறப்பு, இவைகளால் வரும்—இஷ்டப்படி வேலைகளைச் செய்யும்படி பண்ணுகிற—செருக்கு.

2. இதினால் நினைவுகளை நிறைவேற்ற முடியாமையும், எதிர்த்துக் கொள்ளும் பிரயாஸமும் வீணென்றும் காட்டப்படுகிறது.

3. எல்லையில்லாத காலத்தினால் முடிக்கவேண்டிய வேலைகளையும் கொஞ்சகாலத்தில் முடிக்க ஆசைப்படுகிறார்களென்று மூட்டாள்தனம் காட்டப்படுகிறது.

புருஷார்த்தமென்று எண்ணுகிறார்கள். இதற்கு மேற்பட்ட புருஷார்த்தம் இல்லை என்று நிர்மாணித்திருக்கிறார்கள். [11]

ஆஶாபாஶஶதைர்பத்தா꞉ காமக்ரோதபராயணா꞉ ।
ஈஹந்தே காமபோகார்தமந்யாயேநார்தஸஞ்சயாந் ॥

ஆஶாபாஶஶதை꞉ - ஆஶாரூபபாஶஶதைர்பத்தா꞉, காமக்ரோதபராயணா꞉- காமக்ரோதைகநிஷ்டா꞉, காமபோகார்தமந்யாயேநார்தஸஞ்சயாந் இதி ஈஹந்தே ॥ ॥௧௨॥

ஆசைகள் என்கிற நல்ல கயிறுகளால் கட்டுப்பட்டிருக்கிறார்கள். அந்தக்கயிறுகளுக்குக் கணக்கில்லை. கயிற்றைக் கத்தியால் அறுக்கலாம்; ஆசையை அறுக்கமுடியாது. எப்பொழுதும் பிள்ளை, பெண்டாட்டி முதலானவைகளை அனுபவிப்பதும், கோபித்துக்கொள்வதும்தான் அவர்களுக்கு வேலை. தங்கள் இஷ்டப்படி எல்லாம் அனுபவிப்பதற்காக தப்புவழியால் பணம் முதலியவைகளை ஸம்பாதிக்கவே வேலைசெய்கிறார்கள். 1 [12]

இதமத்ய மயா லப்தமிமம் ப்ராப்ஸ்யே மநோரதம் ।
இதமஸ்தீதமபி மே பவிஷ்யதி புநர்தநம் ॥ ௧௩ ॥

இதம் க்ஷேத்ரபுத்ராதிகம் ஸர்வம் மயா மத்ஸாமர்த்யேந லப்தம், நாத்ருஷ்டாதிநா । இமம் ச மநோரதமஹமேவ ப்ராப்ஸ்யே நாத்ருஷ்டாதிஸஹித꞉ ॥ இதம் தநம் மத்ஸாமர்த்யேந லப்தம் மே அஸ்தி । இதமபி புநர்மே மத்ஸாமர்த்யேநைவ பவிஷ்யதி ॥ ॥௧௩॥

அவ—ஞானயோகம் செய்கிறவன் இன்னவிஷயத்தில் மனது அடங்கிற்று; இன்னவிஷயத்தில மனது அடங்கவில்லை—என்று பார்ப்பதுபோல், பிள்ளை, பெண்டாட்டி முதலான அநுபவங்களைத் தேடுகிறவன் இன்னது கிடைத்தது, இன்னது கிடைக்கவில்லை—என்று கவனிப்பதைச் சொல்லுகிறார்—

1. முன்சுலோகத்தில் நினைவையே (சிந்தா) சொல்லிற்று. இந்த சுலோகத்தில் ஆசையைச்சொல்லுகிறது. பலன்வேண்டுமென்று ஆசை; பலனுக்காகச்செய்யவேண்டியதில் நினைவு. ஆசைப்படுமவைகளுக்கு கணக்கில்லாமையால், ஆசை முதலியவைகளுக்கும் கணக்கில்லை.

நிலம், பிள்ளை முதலானவைகளெல்லாவற்றையும், என்னுடைய ஸாமர்த்தியத்தினாலேயேதான் ஸம்பாதித்தேன். அதிருஷ்டம் முதலானவைகளால் அன்று. இன்னும் அநேக ஸங்கதிகளையும் என் ஸாமர்த்தியத்தினாலேதான் ஸம்பாதிக்கப் போகிறேன். அதிருஷ்டம் என்று ஒன்றுஇருப்பதாகவே நான் நினைக்கவில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். இந்தலக்ஷம்ரூபாய் பணமும் என் ஸாமர்த்தியத்தாலேதான் ஸம்பாதிக்கப்பட்டது. அதினாலேயேதான் இப்பவும் குறைவில்லாமலிருக்கிறது. இன்னமும் என் ஸாமர்த்தியத்தாலேயே அநேகபணங்களை ஸம்பாதிக்கப் போகிறேன். [13]

𑌅𑌸𑍌 𑌮𑌯𑌾 𑌹𑌤𑌃 𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌰𑍍𑌹𑌨𑌿𑌷𑍍𑌯𑍇 𑌚𑌾𑌪𑌰𑌾𑌨𑌪𑌿 ॥

𑌅𑌸𑍌 𑌮𑌯𑌾 𑌬𑌲𑌵𑌤𑌾 𑌹𑌤𑌃 𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌃। 𑌅𑌪𑌰𑌾𑌨𑌪𑌿 𑌶𑌤𑍍𑌰𑍂𑌨𑌹𑌂 𑌶𑍂𑌰𑍋 𑌧𑍀𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌹𑌨𑌿𑌷𑍍𑌯𑍇। 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌦𑍈𑌵𑍇𑌨 𑌮𑌨𑍍𑌦𑍈𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑍇𑌨𑌾𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌪𑌰𑌿𑌕𑌰𑍇𑌣 ॥ ॥௧௩½॥

என்னுடைய பலத்தினால் இந்த சத்துருவைக் கொன்றேன். இன்னும் அநேக சத்துருக்களையும் 1. சூரனும்வீரனுமான நான் கொல்லப்போகிறேன். அறிவும், பலமும் இல்லாதவர்கள் சொல்லுகிற அதிருஷ்டத்தின் ஒத்தாசை எனக்கு என்னத்துக்கு? [13½]

𑌅𑌵—𑌤𑌥𑌾 𑌚—

𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍋𑌽𑌹𑌮𑌹𑌂 𑌭𑍋𑌗𑍀 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌬𑌲𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍁𑌖𑍀॥

𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍋𑌽𑌹𑌂—𑌸𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑍋𑌽𑌹𑌂, 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌚𑌾𑌹𑌮𑍇𑌵 𑌨𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾। 𑌅𑌹𑌂 𑌭𑍋𑌗𑍀—𑌸𑍍𑌵𑌤𑌶𑍍𑌚𑌾𑌹𑌂 𑌭𑍋𑌗𑍀, 𑌨𑌾𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃। 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍋𑌽𑌹𑌂—𑌸𑍍𑌵𑌤𑌃𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍋𑌽𑌹𑌂, 𑌨 𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌚𑌿𑌦𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑍇𑌃। 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌏𑌵 𑌬𑌲𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌏𑌵𑌸𑍁𑌖𑍀 ॥௧௪॥

அவ—அப்படியே.—

நான் ஒருவருக்கு உட்பட்டவனில்லை. எல்லாரையும் நான் தான் அடக்கி ஆளுகிறேன். என்னுடைய ஸாமர்த்தியத்தினாலேதான் எல்லா ஸுகங்களையும் அனுபவிக்கிறேன். அதிருஷ்

1 சூரன்—புலிபோல சத்துருவின் சேனையைச் செத்ததைபோல எண்ணி, பயமில்லாமல் அதில் நுழைகிறவன். வீரன்—சண்டைபோடும் போது களைப்பு முதலானவை இல்லாதவன்.

டம் முதலானவைகளின் ஒத்தாசை எனக்கு வேண்டியதில்லை. இந்தமாதிரி நான் ஆகியிருக்கிறதும் என்னாலேயேதான். அதிருஷ்டத்தினாலில்லை. எனக்கு இருக்கும் பலமும் ஸாதகமும் என்னாலேயேதான். [14]

ஆட்⁴யோ(அ)பி⁴ஜநவாநஸ்மி கோ(அ)ந்யோ(அ)ஸ்தி ஸத்³ருஶோ மயா ॥

அஹம் ஸ்வத ஏவாட்⁴யோ(அ)ஸ்மி, அபி⁴ஜநவாநஸ்மி, ஸ்வத ஏவோத்தமகுலே ப்ரஸூதோ(அ)ஸ்மி। அஸ்மிந் லோகே மயா ஸத்³ருஶ: கோ(அ)ந்ய: ஸ்வஸாமர்த்²யலப்³த⁴விப⁴வோ வித்³யதே ॥௧௪½॥

என்னாலேதான் நான் பெரிய பணக்காரனாக இருக்கிறேன். உயர்ந்த குலத்தில் நானாகவேதான் பிறந்தேன். என்மாதிரி தன் ஸாமர்த்தியத்தினாலேயே எல்லா ஸம்பத்தையும் ஸம்பாதித்தவன் இன்னொருவன் யார் இருக்கிறான். [14½]

யக்ஷ்யே தா³ஸ்யாமி மோதி³ஷ்ய இத்யஜ்ஞாநவிமோஹிதா: ॥

அஹம் ஸ்வயமேவ யக்ஷ்யே தா³ஸ்யாமி மோதி³ஷ்ய இத்யஜ்ஞாநவிமோஹிதா:-யாக³தா³நஹர்ஷநிமித்தேஷு ஸ்வேநைவ யாக³தா³நாதி³கம் அத்³ருஷ்டம் ஸஹக்ருதி இத்யஜ்ஞாநவிமோஹிதா இத்யர்த²: ॥

நானே யாகம்பண்ணப் போகிறேன். நானே கொடுக்கப்போகிறேன். நானே ஸந்தோஷப்படப்போகிறேன். (எனக்கு தெய்வத்தின் ஒத்தாசை என்னத்துக்கு). எல்லா வேலைகளையும் என்னாலேயே செய்யமுடியுமென்று நினைக்கிறார்கள். அது தப்பு எண்ணத்தினாலேயே. [15]

அநேகசித்தவிப்⁴ராந்தா மோஹஜாலஸமாவ்ருதா: ।
ப்ரஸக்தா: காமபோ⁴கே³ஷு பதந்தி நரகே(அ)ஶுசௌ ॥

அத்⁴யவஸாயாகாரபூ⁴தே ஸ்வேந ஸவம் க்ருத்யம் ஸக்ருதி க்ருத்வா, ஸர்வம் கார்யஜாதமேதத் கார்யஜாதம் அத்³ய கார்யமித்யநேகசித்தவிப்⁴ராந்தா:, ஸர்வம் ராஜ்யேந மோஹஜாலேந ஸமாவ்ருதா: காமபோ⁴கே³ஷு ப்ரஸக்தா: மத்⁴யே ம்ருதா: அஶுசௌ நரகே பதந்தி ॥ ॥௧௬॥

அதிருஷ்டம், ஈசுவரன்—இவை முதலான ஒத்தாசையில்லாமல் எல்லாம் என்னாலேயே செய்யமுடியுமென்று நினைத்து, இப்படிச் செய்வேன்; இதையும் செய்வேன்; இன்னும் மற்ற எந்த வேலையையும் செய்வேன் என்கிற தப்பு எண்ணங்களுள்ளவர்களாயும், உள்ளபடி அறியாதவர்களாயும், தங்களிஷ்டப்படி ஸுகங்களை அனுபவிப்பதை ஆசைப்பட்டு, வேலைகளைச் செய்கிறார்கள். நடுவில் செத்துப்போய், ரத்தம், சீசல முதலானவைகள் ரொம்பிய நரகத்தில் விழுகிறார்கள். [16]

ஆத்மஸம்பாவிதா: ஸ்தப்தா தநமாநமதாந்விதா:। ॥௧௬½॥

ஆத்மநைவ ஸம்பாவிதா:- ஆத்மநைவாத்மாநம் ஸம்பாவயந்தீத்யர்த்த:। ஸ்தப்தா:-பரிபூர்ணம் மந்யமாநா ந கிஞ்சித் குர்வாணா:। கதம்? தநமாநமதாந்விதா:-தநேந வித்யாபிஜநாபிமாநேந ச ஜநித மதாந்விதா: ॥ ௧௬½॥

தாங்களே தங்களைஸ்தோத்திரப் பண்ணிக்கொள்ளுகிறார்கள். மாத்திரமா தங்களை இன்னொருவர் ஸ்தோத்திரம் பண்ணும்போதுகூட வெட்கப்படுகிறார்களா தங்களுக்கு ஒருவிதமான குறைவுமில்லை என்று நினைத்து, ஒரு வேலையையும் செய்கிறதில்லை. பகவானையும் ஆசாரியர்களையும் கூட ஸேவிக்கிறதில்லை பணம், படிப்பு, குலம் உள்ளவன் என்கிற எண்ணத்தினால் உண்டான கொழுப்பை அடைந்திருக்கிறார்கள் [16½]

யஜந்தே நாமயஜ்ஞைஸ்தே தம்பேநாவிதிபூர்வகம்॥

நாமயஜ்ஞை:—நாமப்ரயோஜநை: யஜந்தே-யஷ்டா இதி நாமப்ரயோஜநைர்யஜ்ஞைர்யஜந்தே। தச்ச தம்பேந ஹேதுநா அவிதிபூர்வகம் அயதாசோதநம் யஜந்தே॥

அவர்கள் யாகங்களைப்பண்ணுவது தீக்ஷிதன் என்கிற பெயருக்காகவும், இவன் யாகம் பண்ணினான் என்று நாலுபேர்கள் சொல்லுவதற்காகவும்தான். ஸ்வர்க்கத்துக்காக இல்லை. அதைச் செய்வதும் சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடியல்ல. [17]

ஏவ—தேவ ஸம்ஹ்ருஷ்டா யஜ்ஞஜாத்ரா—

𑌅𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌬𑌲𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌪𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌂 𑌚 𑌸𑌂𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃 ।
𑌮𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌪𑌰𑌦𑍇𑌹𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌭𑍍𑌯𑌸𑍂𑌯𑌕𑌾𑌃 ॥

𑌅𑌨𑍍𑌯𑌨𑌿𑌰𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑍋𑌽𑌹𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌮𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂𑌰𑍂𑌪𑌮𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃, 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑌣𑍇 𑌮𑌦𑍍𑌬𑌲𑌮𑍇𑌵 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚 𑌬𑌲𑌂, 𑌅𑌤𑍋 𑌮𑌤𑍍𑌸𑌦𑍃𑌶𑍋 𑌨 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚 𑌦𑌰𑍍𑌪𑌂, 𑌏𑌵𑌂𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌮 𑌕𑌾𑌮𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌾𑌮𑌂, 𑌯𑍇 𑌚 𑌅𑌨𑌿𑌷𑍍𑌟𑌕𑌾𑌰𑌿𑌣𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌹𑌨𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌚 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌂, 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌂𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃, 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌦𑍇𑌹𑍇𑌷𑍁 𑌪𑌰𑌦𑍇𑌹𑍇𑌷𑍁 𑌚𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌰𑌯𑌿𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌂 𑌮𑌾𑌮𑌭𑍍𑌯𑌸𑍂𑌯𑌕𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌨𑍍𑌤𑌃- 𑌕𑍁𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌦𑍋𑌷𑌮𑌾𑌵𑌿𑌷𑍍𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌮𑌾𑌮𑌸𑌹𑌮𑌾𑌨𑌾𑌃 𑌅𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌂𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾 𑌯𑌾𑌗𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ॥ ௧௮ ॥

அவ—அவர்கள் மேலே சொல்லப்போகிறபடி யாகம் பண்ணுகிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்—

ஒருவருடைய உதவியுமில்லாமல் நானே எல்லாவற்றையும் செய்வேன். எனக்கு தெய்வத்தின் உதவியும் வேண்டாம் என்கிற எண்ணத்தையும் (அகங்காரத்தையும்), என் பலமே எல்லா காரியங்களையும் செய்யப் போதுமானது என்கிற எண்ணத்தையும் (பலத்தையும்), இந்த இரண்டினால் உண்டாகிற—என்னைப்போல் ஒருவருமில்லை என்கிற—எண்ணத்தையும் (தர்ப்பத்தையும்), இப்படிப்பட்ட எனக்கு நினைத்தமாத்திரத்தில் எல்லாம் கிடைக்கும் என்கிற எண்ணத்தையும் (காமத்தையும்), எனக்கு எவர்களாவது இடைஞ்சல் செய்தால், அவர்களெல்லாரையும் கொன்றுவிடுவேன் என்கிற எண்ணத்தையும் (குரோதத்தையும்)—இவைகளை அடைந்து, தன்னுடம்பிலும், பிறருடைய உடம்புகளிலுமிருந்து, எல்லா வேலைகளையும் செய்விக்கிற—மிகவும்உயர்ந்த புருஷனான நான் ஒருவன் இருக்கிறேன் என்று யாராவது சொன்னால், அந்தசசொல்லைப் பொறுக்காமல், நான் இல்லை என்பதற்குக் கோணலான பல யுக்திகள் சொல்லுகிறார்கள். இந்த அழுகிலே யாகம் முதலான எல்லா

வேலைகளையும் செய்கிறார்கள். யாகமென்பது என்ன? எதற்காகச் செய்கிறோம் என்பது முதலானவைகளைக் கவனிக்கிறதில்லை. [18]

தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் |
க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஶுபாநாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு ||

யஏவம் மாம் த்விஷந்தி, தாந் க்ரூராந் நராதமாந் அஶுபாந் அஜஸ்ரம் ஸம்ஸாரேஷு ஜந்மஜராமரணாதிரூபேண பரிவர்த்தமாநேஷு ஸந்தாநேஷு, தத்ராப்யாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு க்ஷிபாமி—மதாநுகூல்யப்ரத்யநீகேஷ்வேவ ஜந்மஸு க்ஷிபாமி, தஜ்ஜந்மப்ராப்த்யநுகூலப்ரவ்ருத்திஹேதுபூதேஷு க்ரூராஸு புத்திஷு ஸம்யோஜயாமீத்யர்த்த: ||கக||

[1] கீழ்ச்சொன்னபடி யாரென்னிடத்தில் த்வேஷம் பண்ணுகிறார்களோ, அவர்களையும் (1), நான் இல்லை என்பதற்குக் கோணலான யுக்திகளைச் சொல்லுகிறவர்களையும் (2), என்னைத் தெரிந்தும் என்கிட்ட வராதவர்களையும் (3), நான் இருக்கிறேன் என்று அறியாதவர்களையும் (4) நான் எப்பொழுதும் ஸம்ஸாரத்திலேயே போடுகிறேன். (அதாவது—பிறப்பு, கிழத்தனம், சாவு, மறுபடியும் பிறப்பு—இதேமாதிரி ஓயாமல்சுற்றும்படி செய்கிறேன்). அதிலும், அஸுரப் பிறப்பிலேயே போடுகிறேன். (அதாவது—எனக்கு சத்ருவாகவே பிறப்பிக்கிறேன்). அந்தப்பிறப்பைக் கொடுக்கும்படியான வேலைகளைச் செய்யும்படி கொடுமையான நினைவுகளை நானே உண்டுபண்ணுகிறேன். [19]

ஆஸுரீம் யோநிமாபந்நா மூடா ஜந்மநி ஜந்மநி |
மாமப்ராப்யைவ கௌந்தேய ததோ யாந்த்யதமாம் கதிம் || ||உ0||

மதாநுகூல்யப்ரத்யநீகஜந்மாபந்நா:- பூர்வஜந்மநி ஜந்மநி மூடா:- விபரீதஜ்ஞாநா: மாமப்ராப்யைவ- அஸ்தி

1. இந்தச்லோகத்திலிருக்கும், த்விஷத:--க்ரூராந்--நராதமாந்--அஶுபாந்--என்கிற நாலு சொற்களாலே 7-வது அத்தியாயம் 15-வது ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட நாலுவிதமான பாபிகள் சொல்லப்படுகிறார்கள்.

ஸர்வாந்து ஸர்வேஶ்வரோ வாஸுதேவ இதி ஜ்ஞாநஸம்பூர்வ்யாத்த-ஸ்ததோ ஜந்மநேந்யஸமேவ அதமாம் கதிம் யாந்தி || ||௨௰||

அந்த பிறப்பை அடைந்து, அவர்கள் மறுபடியும் பிறப்புகள் தோறும் இதேமாதிரி கெட்ட நினைவுகளையே அடைந்து, எல்லாருக்கும் ராஜாவாய் பகவானான வாஸுதேவன் ஒருவனிருக்கிறானென்று அறியாமலே இன்னும் கீழே கீழே போகிறார்கள். அதாவது—இருக்க இருக்க இளப்பமான பிறப்புக்களையே அடைகிறார்கள்.

அவ- ஆஸுரஸ்வபாவஸ்ய ஆத்மநாஶஸ்ய மூலமாஹ-

த்ரிவிதம் நரகஸ்யேதம் த்வாரம் நாஶநமாத்மந: |
காம: க்ரோதஸ்ததா லோபஸ்தஸ்மாதேதத் த்ரயம் த்யஜேத் ||

ஆஸுரஸ்வபாவரூபஸ்ய நரகஸ்யேதம் த்ரிவிதம் த்வாரம், ஆத்மநோ நாஶநம்-காம: க்ரோதோ லோப இதி | த்ரயாணாம் ஸ்வரூபம் பூர்வமேவ வ்யாக்யாதம் | த்வாரம்-மார்க்கோ ஹேதுரித்யர்த்த: | தஸ்மாதேதத் த்ரயம் த்யஜேத்-தஸ்மாததிகோரநரகஹேதுபூதான் காமக்ரோதலோபாநேதத் த்ரிதயம் தூரத: பரித்யஜேத் || ||௨௧||

அவ—ஆத்மாவை உள்ளபடி அறியவொட்டாமல் செய்கிற தாமஸ கீழ்ச்சொன்ன இந்த அஸுரஸ்வபாவத்துக்கு வேர் எது? அதாவது, இது எதனால் உண்டாகிறதென்றால், அதைச்சொல்லுகிறார்—

கீழ்ச்சொன்ன அஸுரர்களுடைய ஸ்வபாவமாகிற நரகத்திற்கு மூன்று வாசற்படிகள் இருக்கின்றன. அதாவது—அவைகள் வழியாகத்தான் நரகத்தை அடையவேணும். அவைகளால் தான் அந்த ஸ்வபாவங்கள் உண்டாகின்றன. அவைகள் தான் ஆத்மாவை உள்ளபடி அறியவொட்டாமல் பண்ணி, ஜீவன்களுக்கு எல்லையில்லாத கெடுதிகளை உண்டு பண்ணுகின்றன. அவைகளாவன—(1) காமம், (2) க்ரோதம் (3) லோபம். காமமாவது-விஷயங்களை அனுபவிப்பதில், அநுபவித்தாலல்லது தாங்கமுடியாத ஆசை. க்ரோதமாவது—அப்படி அநுபவிக்க முடியாமல் போனால், மனது கலங்கி கிட்ட இருப்பவர்களை அடிக்கவும், வைய்யவும் பண்ணுகிற மனக்

கலக்கம். லோபமாவது-தனக்கு ஏராளமான சொத்து இருந்தபோதிலும், காலணாக்கூட பிறருக்குக் கொடுக்க மனதாகாமலிருப்பது. ஆகையால் இந்த மூன்றையும் விடு. மிகவும் 1 கொடுமையான நரகத்திற்குக் காரணமாக இருப்பதால், இந்த மூன்றையும் அடியோடு தொலைக்கவேண்டும். [21]

ஏதைர்விமுக்த: கௌந்தேய தமோத்வாரைஸ்த்ரிபிர்
நர: ஆசரத்யாத்மந: ஶ்ரேயஸ்ததோ யாதி பராம் கதிம் ||

ஏதை: காமக்ரோதலோபைஸ்தமோத்வாரைர்மத்விபரீதஜ்ஞாநஹேதுபிர்விமுக்தோ நர ஆத்மந: ஶ்ரேய: ஆசரதி-லப்தமத்விஷயஜ்ஞாநோ மதாநுகூல்யே ப்ரயததே - ததோ மாமேவ பராம் கதிம் யாதி || ||௨௨||

நரகத்துக்கு வழியாயும், என்னைப்பற்றித் தப்பான நினைவுகளைக் கொடுக்கக்கூடியதாயும் இருக்கிற இந்த மூன்றுகளுமில்லாதவன் ஆத்மாவுக்கு க்ஷேமங்களைக் கொடுக்கக்கூடிய வேலைகளைச் செய்வன். அதாவது—என்னை உள்ளபடி அறிந்து, எனக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய வேலைகளைச் செய்வன். அதனால் அடையவேண்டியவைகளில் மிகவும் உயர்ந்த என்னை அடைவன்.

அத—ஶாஸ்த்ராநாதரஸ்ய நரகஸ்ய ப்ரதாநஹேதுத்வமாஹ—

யஶ்ஶாஸ்த்ரவிதிமுத்ஸ்ருஜ்ய வர்ததே காமகாரத: |
ந ஸ ஸித்திமவாப்நோதி ந ஸுகம் ந பராம் கதிம் ||

ஶாஸ்த்ரம்-வேதா:, விதாநம் ஶாஸநம், வேதாக்யம் மதநுஶாஸநமுத்ஸ்ருஜ்ய: காமகாரதோ வர்ததே-ஸ்வச்சாநுகுணமார்கேண வர்ததே, ந ஸ ஸித்திமவாப்நோதி-ந காமப்யாமுஷ்மிகீம் ஸித்திமவாப்நோதி-ந ஸுகம் கிஞ்சிதவாப்நோதி, ந பராம் கதிம், குத: பராம் கதிம் ப்ராப்நோதீத்யர்த்த: ||௨௩||

அவ—ஜீவனுக்கு நரகத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய ஸங்கதிகளுக்குள் சாஸ்திரத்தை அலக்ஷியம்1 பண்ணுவதுதான் மிகவும் முக்கியமானது என்று சொல்லுகிறார்—

1. இப்போது உலகத்தில் [illegible] ஒன்றுதான், யாரும் சாஸ்திரத்தை அலக்ஷியம் பண்ணுகிறார்கள்.

வேதம் என்கிற என்னுடைய உத்தரவை மீறி, தன்னிஷ்டப்படி எவன் நடக்கிறானோ, அவனுக்கு இந்த லோகத்தில் ஸுகம் துளிக்கூடக்கிடையாது ஸ்வர்க்கம் முதலான வேறு உலகங்களுமில்லை. இவைகளே இல்லாதபோது, மோக்ஷம் எப்படிவரும். [23]

தஸ்மாச்சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே கார்யாகார்யவ்யவஸ்திதௌ |
ஜ்ஞாத்வா ஶாஸ்த்ரவிதாநோக்தம் கர்ம கர்துமிஹார்ஹஸி ||

ஓம் தத்ஸதிதி ஸ்ரீமத்பகவத்கீதாஸூபநிஷத்ஸு ப்ரஹ்மவித்யாயாம் யோகஶாஸ்த்ரே ஸ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுநஸம்வாதே தைவாஸுரஸம்பத்விபாகயோகோ நாம ஷோடஶோऽத்யாய:.

தஸ்மாத் கார்யாகார்யவ்யவஸ்திதௌ - உபாதேயாநுபாதேயவ்யவஸ்தாயாம் ஶாஸ்த்ரமேவ தவ ப்ரமாணம் - யச்சாஸ்த்ரமிதிஹாஸபுராணாத்யுபப்ரும்ஹிதா வேதா: யதேவ புருஷோத்தமாக்யம் பரம் தத்த்வம், தத்ப்ரீணநரூபம் தத்ப்ராப்த்யுபாயபூதஞ்ச கர்ம சாபோதயந்தி | தச்சாஸ்த்ரவிதாநோக்தம் தத்த்வம் கர்ம ச ஜ்ஞாத்வா - யதாவதநூநாதிரிக்தம் விஜ்ஞாய, கர்தும் த்வமர்ஹஸி - ததேவோபாதாதுமர்ஹஸி || ௨௪ ||

இதி ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜவிரசிதே ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யே ஷோடஶோऽத்யாய:.

ஆகையால் இன்னதைச்செய்யலாம், இன்னதைச் செய்யக்கூடாதென்பதை சாஸ்திரத்தைக்கொண்டுதான் அறியவேணும். ஸ்மிருதிகள், இதிஹாஸங்கள், புராணங்கள்—இவைகளோடுசேர்ந்தவேதங்கள் பகவான் மிகவும் உயர்ந்த புருஷனென்றும், அவரை அடைவதற்காக, அவருக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய வேலைகளைச் செய்யவேணுமென்றும் சொல்லுகின்றன. அந்த பகவானையும், அந்தக்கர்மங்களையும் ஏற்றக் குறைவில்லாமல் உள்ளபடி அறிந்து, நீ அந்த வேலைகளை உள்ளபடி செய். [24]

ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷ்யகாராய மஹாதேசிகாய நம:

(21—வது சுலோகத்தின் குறிப்பு) 1 ரௌரவம் முதலான நரகங்கள் பாபங்களைப் போக்குகின்றன. அஸாரத்தனம் பாபங்களை உண்டு பண்ணுகிறது; ஆகையால் அது மிகவும் கொடுமையான நரகம்.

ஸப்தத³ஶோऽத்⁴யாய:॥

அவ:— தே³வாஸுரவிபா⁴கோ³க்திமுகே²ந ப்ராப்யதத்த்வஜ்ஞாநம், தத்ப்ராப்த்யுபாயஜ்ஞாநம் ச வேதை³கமூலமித்யுக்தம்। இதா³நீமஶாஸ்த்ரவிஹிதஸ்யாஸுரஸ்வபா⁴வத்வேந நிஷ்ப²லத்வம், ஶாஸ்த்ரவிஹிதஸ்ய ச கு³ணதஸ்த்ரைவித்⁴யம், ஶாஸ்த்ரஸித்³த⁴ஸ்ய லக்ஷணம் சோச்யதே। தத்ராஶாஸ்த்ரவிஹிதஸ்ய நிஷ்ப²லத்வமஜாநந், ஶாஸ்த்ரவிஹிதே ஶ்ரத்³தா⁴ஸம்யுக்தே யாகா³தௌ³ ஸத்த்வாதி³நிஷ்டா²பே⁴த³ம் ஸர்வஸாக்ஷ்யர்ஜுந: ப்ருச்ச²தி—

அர்ஜுந உவாச—

யே ஶாஸ்த்ரவிதி⁴முத்ஸ்ருஜ்ய யஜந்தே ஶ்ரத்³த⁴யாந்விதா:।
தேஷாம் நிஷ்டா² து கா க்ருஷ்ண ஸத்த்வமாஹோ ரஜஸ்தம:॥ ௧॥

ஶாஸ்த்ரவிதி⁴முத்ஸ்ருஜ்ய ஶ்ரத்³த⁴யாந்விதா யே யஜந்தே, தேஷாம் நிஷ்டா² கா? கிம் ஸத்த்வம்? ஆஹோஸ்வித்³ரஜ:? ஆஹோஸ்வித்தம:? நிஷ்டா² ஸ்தி²தி:; ஸ்தீ²யதேऽஸ்மிந்நிதி ஸத்த்வாதி³ரேவ நிஷ்டே²த்யுச்யதே। தேஷாம் கிம் ஸத்த்வே ஸ்தி²தி:, கிம் வா ரஜஸி, கிம் வா தமஸீத்யர்த²:॥

அவ—தேவப்பிறப்பு, அஸுரப்பிறப்பு என்கிற பிரிவைச் சொல்லி, அதுவழியாய் அடையவேண்டிய வஸ்துவையும், அடைவதற்கு உபாயத்தையும், வேதத்தைக்கொண்டே அறியவேணுமென்று சொல்லப்பட்டது. இப்போது சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்படாத வேலைகள் அஸுரப்பிறப்புள்ளவர்களாலேயே செய்யப்படுமாகையாலே, அவைகள் வீண்; அவைகளுக்குப் பலன் கிடையாதென்பதையும்; சாஸ்திரத்தினுல் சொல்லப்பட்ட வேலைகள் ஸத்த்வம் முதலான குணங்களால் மூன்று விதங்கள் என்பதையும்; சாஸ்திரத்தினுல் ஏற்பட்ட வேலைகளுக்கு அடையாளங்களையும், சொல்லுகிறுர். அர்ஜுநன் சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்படாத வேலைகளுக்குப்பலனில்லை என்பதை அறியாமல், சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்படாதயாகம் முதலான வேலைகளை மிகவும்சிரத்தையுடன் ஒருவன் செய்தால், அவைகளினுல் வரும் பலன்கள் ஸத்த்வகுணத்தால்

ஏற்பட்டவைகளா? அல்லது மற்ற இரண்டு குணங்களால் ஏற்பட்டவைகளா என்று கேட்கிறான்.—

சாஸ்திரமில்லாமல் சிரத்தையுடன் யாகம் முதலான சில காரியங்களைச் சிலர் செய்கிறார்களே. அவர்கள் எந்த குணத்திலிருக்கிறார்கள்? அதாவது—அந்த வேலைகள் ஸத்துவத்தினால் ஏற்பட்டவைகளா? ரஜஸ்ஸினாலா? தமஸ்ஸினாலா? [1]

பா.—ஏவம் ப்ருஷ்டோ பகவாநஶாஸ்த்ரவிஹிதஶ்ரத்தாயாஸ்தத்யுக்தஸ்ய ச யாகாதேர் நிஷ்பலத்வம் ஹ்ருதி நிதாய ஶாஸ்த்ரீயஸ்யைவ யாகாதேர் குணதஸ்த்ரைவித்யம் ப்ரதிபாதயிதும், ஶாஸ்த்ரீயஶ்ரத்தாயாஸ்த்ரைவித்யம் தாவதாஹ—

ஶ்ரீபகவாநுவாச—

த்ரிவிதா பவதி ஶ்ரத்தா தேஹிநாம் ஸா ஸ்வபாவஜா |
ஸாத்த்விகீ ராஜஸீ சைவ தாமஸீ சேதி தாம் ஶ்ருணு ||

ஸர்வேஷாம் தேஹிநாம் ஶ்ரத்தா த்ரிவிதா பவதி | ஸா ச ஸ்வபாவஜா, ஸ்வபாவ:-ஸ்வாஸாதாரணோ பாவ:-ப்ராசீநவாஸநாநிமித்தஸ்தத்தத்ருசிவிஶேஷ:| யத்ர ருசிஸ்தத்ர ஶ்ரத்தா ஜாயதே | ஶ்ரத்தா ஹி ஸ்வாபிமதம் ஸாதயத்யேததிதி விஶ்வாஸபூர்விகா ஸாதநே த்வரா| வாஸநா ருசிஶ்ச ஶ்ரத்தா சாத்மகுணஸம்ஸர்கஜா:| தேஷாமாத்மகுணாநாம் வாஸநாதீநாம் ஜநகா: தேஹேந்த்ரியாந்த:கரணவிஷயகதா: கார்யைகநிரூபணீயா: ஸத்த்வாதயோ குணா: - ஸத்த்வாதிகுணயுக்ததேஹாத்யநுபவஜா இத்யர்த்த:| ததித்த்தம் ஶ்ரத்தா ஸாத்த்விகீ ராஜஸீ தாமஸீ சேதி த்ரிவிதா| தாமிமாம் ஶ்ரத்தாம் ஶ்ருணு-ஸா ஶ்ரத்தா யத்ஸ்வபாவா, தம் ஸ்வபாவம் ஶ்ருண்வித்யர்த்த:||

அவ.—இப்படிக் கேட்கப்பட்ட பகவான், சாஸ்திரத்தினால் ஏற்படாதவைகளில் சிரத்தைக்கும், அதனால் செய்யப்படுகிற வேலைகளுக்கும் ஒரு பிரயோஜனமும் கிடையாதென்பதை 1 மனதில்

1. அர்ஜுனன் கேட்ட கேள்விக்கு பதில் கடைசியில் சொல்லுகிறார். அது அசட்டுக்கேள்வி என்று காட்டுவதற்காக உடனே பதில்சொல்லவில்லை.

வைத்துக்கொண்டு, சாஸ்திரத்தினால் ஏற்பட்ட யாகம் முதலான வேலைகள் ஸத்துவம் முதலான குணங்களால் மூன்று விதமென்று சொல்லுவதற்காக, 1 சாஸ்திரத்தினால் ஏற்பட்ட வேலைகளைப் பற்றின சிரத்தை மூன்றுவிதம் என்று சொல்லுகிறார்—

2 உடம்போடுகூடின எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் இருக்கும் சிரத்தையானது மூன்றுவிதம். அது 3 ஸ்வபாவத்தினாலுண்டாகிறது. ஸ்வபாவமாவது—நெடுநாளாய்வந்த வாஸனையால் (பழக்கத்தால்) ஏற்பட்ட அந்தந்த ஸங்கதிகளில் பிரீதி (ருசி). எதில் பிரீதி இருக்கிறதோ அதில் சிரத்தை உண்டாகிறது. சிரத்தையாவது—இந்த வேலையால் என்னுடைய இஷ்டம் கிடைக்கும் என்று நம்பி, அந்த வேலையைச் செய்வதில் பறபறப்பு. வாஸனையும், ருசியும், சிரத்தையும் ஒருவன் உடம்புடன் சேர்ந்து இருக்கும்போது, அதினுடைய ஸத்துவம் முதலான குணங்களாலே, அந்தந்த ஸங்கதிகளில் ஆத்மாக்களுக்கு உண்டாகின்றன. ஆகையால், சிரத்தை—ஸாத்துவிகம், ராஜஸம், தாமஸம்—என்று மூன்றுவிதம். அதின் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுகிறேன். கேள். [2]

---

1. சிரத்தையோடுஒருகாரியத்தைச் செய்தால்தான்,பலன்உண்டாகும் அந்தகாரியமும்சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டதாக இருந்தால்தான்.

சிரத்தைஎன்பது ஸத்துவகுணம் உள்ளவர்களுக்குத்தான் என்பதில்லை. மற்றகுணங்களுள்ளவர்களுக்கும் உண்டு. சாஸ்திரத்தில்சொல்லாத வேலைகளில்வரும் சிரத்தையைப்பற்றிக்கேட்டஅர்ஜுனனுக்குசாஸ்திரத்தில் சொல்லியவேலைகளில் வரும்சிரத்தை மூன்று விதமென்று சொல்ல ஆரம்பித்தபடியால், கீழ்ச்சொன்ன சிரத்தைக்கு மூன்று விதம் கிடையாது என்று ஜாடையாய் காட்டப்படுகிறது.

2. 'உடம்போடு கூடின' என்கிற சொற்களாலே ஸத்துவம் முதலான குணங்களில் ஒவ்வொன்று மேலிடுகிறதென்றும், அதற்குத் தகுந்தபடி சிரத்தை முதலான காரியங்கள் உண்டாகின்றனவென்றும் காட்டப்படுகிறது. ஸத்துவம் முதலான குணங்கள் உடம்பிலிருக்கின்றன. சிரத்தை உடம்புடன் சேர்ந்த ஆத்மாவில் இருக்கிறது. காரணமான குணங்கள் மூன்று விதமாய் இருப்பதால், காரியமான சிரத்தையும் மூன்று விதம்.

3 ஒருவேலையைச் செய்யச் சொல்லுகிற சாஸ்திரமும், அந்தவேலையைப்பற்றி ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிற அர்த்தவாதம் என்கிற வேதவாக்கியமும்எல்லாருக்கும் பொதுவாய் இருக்க,என்ஒருவனுக்கு ஒன்றில்சிர

ஸத்த்வாநுரூபா ஸர்வஸ்ய ச்ரத்தா பவதி பாரத |
ச்ரத்தாமயோऽயம் புருஷோ யோ யச்ச்ரத்த: ஸ ஏவ ஸ: ||

ஸத்த்வம்—அந்த:கரணம்| ஸர்வஸ்ய புருஷஸ்யாந்த:கரணாநுரூபா ச்ரத்தா பவதி—அந்த:கரணம் யாத்ருசகுணயுக்தம் தத்விஷயா ச்ரத்தா ஜாயத இத்யர்த:| ஸத்த்வசப்த: பூர்வோக்தாநாம் தேஹேந்த்ரியாதீநாம் ப்ரதர்சநார்த:| ச்ரத்தாமயோऽயம் புருஷ:-ச்ரத்தாமய:-ச்ரத்தாபரிணாம:, யோ யச்ச்ரத்த:-ய: புருஷோ யாத்ருச்யா ச்ரத்தயா யுக்த:, ஸ ஏவ ஸ: ஸ தாத்ருசச்ரத்தாபரிணாம:-புண்யகர்மவிஷயே ச்ரத்தாயுக்தச்சேத் புண்யகர்மபலஸம்யுக்தோ பவதீதி ச்ரத்தாப்ரதாந: பலஸம்யோக உக்தோ பவதீதி || ||௩||

எல்லா ஜீவன்களுக்கும் சிரத்தை அவரவர்கள் மனதுக்குத் தகுந்தபடி இருக்கிறது. மனது என்ன குணத்தோடு சேர்ந்திருக்கிறதோ, அந்த குணத்தினால் ஏற்படும் வேலைகளில் சிரத்தை உண்டாகிறது. அதாவது—மனது ஸத்துவகுணமுள்ளதாயிருந்தால், அவனுக்கு ஸத்துவகுணத்தினால் ஏற்படும்வேலைகளில் சிரத்தை உண்டாகிறது. 1 எவனுக்கு எந்தமாதிரி சிரத்தை இருக்கிறதோ, அந்த சிரத்தையே அந்த மனிதனாக ஆகிறது. மண்ணால் பண்ணின குடம் மண்ணாயிருக்கிறது. வெள்ளியினால் பண்ணின குடம் வெள்ளியாயிருக்கிறது. அதுபோல. அதாவது நல்ல கர்மங்களில் சிரத்தையுள்ளவனாயிருந்தால், நல்ல கர்மங்களின் பலன்களை அடைகிறான். ஆகையால் பலன் கிடைப்பதற்கு சிரத்தைதான் முக்கியமான காரணம் என்று சொன்னதாக ஆகிறது. [3]

த்தை? இன்னொருவனுக்கு இன்னொன்றில் சிரத்தை என்றால்—இந்த வாக்கியத்தால் பதில் சொல்லுகிறார். உலகத்தில் ருசி வெவ்வேறாக இருக்கிறது. அதினால் சிரத்தையும் வெவ்வேறு.

1 சுவேதாசுத்தில் 3-வது பாதத்தில் பொதுவாய் சொன்னதை 4-வது பாதத்தில் அந்தந்த சிரத்தையுள்ளவனுக்கு அந்தந்த பலன்வருமென்று பிரித்துச் சொல்லுகிறார். நெய்ஸாப்பிட்டால், ஆயுஸ்ஸு வளருமாம். ஆயுஸ் நெய் என்று வளர்க்கிற நெய்யையும், வளர்கிற ஆயுஸ்ஸையும் ஒன்றாகச்.

𑌅𑌵 — 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌵𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 —

𑌯𑌜𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌰𑌾𑌜𑌸𑌾𑌃 ।
𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌭𑍂𑌤𑌗𑌣𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌯𑌜𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌾𑌮𑌸𑌾 𑌜𑌨𑌾𑌃 ॥

𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌗𑌣𑌪𑍍𑌰𑌚𑍁𑌰𑌾𑌃 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑍍𑌯𑌾 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌯𑌜𑌨𑍍𑌤𑍇, 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌸𑌂𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑍋𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌸𑍁𑌖𑌹𑍇𑌤𑍁𑌭𑍂𑌤𑌦𑍇𑌵𑌯𑌾𑌗𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑍀𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿। 𑌰𑌾𑌜𑌸𑌾 𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌯𑌜𑌨𑍍𑌤𑍇। 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌤𑌾𑌮𑌸𑌾 𑌜𑌨𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌭𑍂𑌤𑌗𑌣𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌯𑌜𑌨𑍍𑌤𑍇 — 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌸𑌂𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌲𑍍𑌪𑌸𑍁𑌖𑌜𑌨𑌨𑍀 𑌰𑌾𑌜𑌸𑍀 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾। 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍𑌯𑌲𑍍𑌪𑌸𑍁𑌖𑌜𑌨𑌨𑍀 𑌤𑌾𑌮𑌸𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ௪ ॥

அவ — அதையே விரிவாகச் சொல்லுகிறார் —

ஸத்துவகுணம் மேலிட்டவர்கள் ஸாத்துவிகமான சிரத்தையை அடைந்து, தேவர்களுடைய பிரீதிக்காக யாகங்களைச் செய்கிறார்கள். துக்கக் கலப்பில்லாத — உயர்ந்த — ஸுகத்தை உண்டுபண்ணக்கூடிய — தேவதைகளைக் குறித்துச்செய்யப்படும் யாகங்களில் சிரத்தையை ஸாத்துவிகம் என்று சொல்லுகிறது. ரஜோகுணம் மேலிட்டவர்கள் யக்ஷர்களையும், ராக்ஷஸர்களையும் குறித்து யாகம் செய்கிறார்கள். தமோகுணம் மேலிட்டவர்கள் 1 ப்ரேதங்களையும், பிசாசுகளையும் குறித்து யாகம் செய்கிறார்கள். துக்கம் கலந்த கொஞ்ச ஸுகத்தைக் கொடுக்கிறது ராஜஸ சிரத்தை. துக்கம் என்றே சொல்லும்படியான — மிகவும் கொஞ்சமான — ஸுகத்தைக் கொடுக்கிறது தாமஸசிரத்தை. [4]

𑌅𑌵 — 𑌏𑌵𑌂 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌯𑍇𑌷𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌯𑌾𑌗𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌗𑍁𑌣𑌤𑌃 𑌸𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌃 𑌅𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌤𑌪𑍋

சொல்லுவது உண்டு. அப்படியே 'அந்த சிரத்தையே அவன்' என்கிற சொல்லுக்கு அந்த சிரத்தையினால் உண்டாகும் பலனை அவன் அநுபவிக்கிறான் என்று பொருள்.

1. தாய் தகப்பன் செத்துப்போன பத்து நாளில் செய்கிற காரியங்களை ப்ரேத திருப்திக்காக என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் இது ஸாத்துவிகம்.

[illegible]
[illegible] ப்ரத்யாஹ—

அஶாஸ்த்ரவிஹிதம் கோரம் தப்யந்தே யே தபோ ஜநா: ।
தம்பாஹங்காரஸம்யுக்தா: காமராகபலாந்விதா: ॥ ௫ ॥
கர்ஶயந்த: ஶரீரஸ்தம் பூதக்ராமமசேதஸ: ।
மாம் சைவாந்த:ஶரீரஸ்தம் தாந்வித்த்யாஸுரநிஶ்சயாந் ॥ ௬ ॥

அஶாஸ்த்ரவிஹிதமதிகோரமபி தபோ யே ஜநாஸ்தப்யந்தே । ப்ரதர்ஶநார்த்தமிதம்-அஶாஸ்த்ரவிஹிதம் பஹ்வாயாஸம் யாகாதிகம் யே குர்வதே । தம்பாஹங்காரஸம்யுக்தா: காமராகபலாந்விதா: ஶரீரஸ்தம் ப்ருதிவ்யாதிபூதஸங்கம் கர்ஶயந்தோ மதம்ஶபூதம் ஜீவம் சாந்த:ஶரீரஸ்தம் கர்ஶயந்தோ யே தப்யந்தே, யாகாதிகம் ச குர்வதே, தாநாஸுரநிஶ்சயாந் வித்தி । அஸுராணாம் நிஶ்சய ஆஸுரோ நிஶ்சய:-அஸுரா ஹி மதாஜ்ஞாவிபரீதகாரிண:-மதாஜ்ஞாவிபரீதகாரித்வாதேஷாம் ந ஸுகலவஸம்பந்த:, அபித்வநர்த்த ஏவ பவதீதி பூர்வமேவோக்தம் "க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஶுபாந்" இதி ॥

அவ—கீழ்ச்சொன்னபடி சாஸ்திரத்தால் ஏற்படும் சிரத்தையுடன் செய்யப்பட்ட யாகம் முதலானவைகளுக்கு குணங்களுக்குத் தகுந்தபடி பலன் வரும். சாஸ்திரத்தால் சொல்லப்படாதவைகள் என்னுடைய உத்திரவுக்கு எதிர்த்தட்டானவையாலே, அவைகளால் துளியேனும் ஸுகம் கிடைக்காது; தவிர கெடுதியுமுண்டாகும் என்று மனதில் இருந்த சங்கதியை வெளியிட்டுச் சொல்லுகிறார்—

தம்பம், அகங்காரம், காமம், ராகம், பலம் இவைகளோடு, உடம்பை இளைக்கப் பண்ணிக் கொண்டும், உடம்பிலிருக்கும் 1 என்னு

1. சுலோகத்தில் (மாம்) என்னையும் தொந்தரவு பண்ணுகிறார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இவன் என்னபட்டினியிருந்தாலும், பகவானுக்கு ஒரு தொந்தரவுமில்லை. ஆகையால், 'என்னை' என்பதற்கு என்னுடைய சொத்தான ஜீவனை என்றுதான் பொருள். ஜீவனைத் தொந்தரவு பண்ணுகிறதில், தனக்கு மிகுந்த வருத்தம் என்று காட்டுவதற்காகத் தன்னைத் தொந்தரவு பண்ணினதாகச் சொன்னது.

டைய அம்சமான ஜீவனுக்குத் தொந்தரவை உண்டுபண்ணிக் கொண்டும், 1சாஸ்திரத்திலுல் சொல்லப்படாத கடுமையான தபஸ்ஸையும், எல்லையில்லாத வருத்தத்துடன்கூடினயாகம் முதலானவைகளையும், எவர்கள் பண்ணுகிறார்களோ, அவர்களை அஸுரர்கள் என்றே நினை. அஸுரர்களாவன—என்னுடைய உத்திரவுக்கு விரோதமாக நடப்பவர்கள். அப்படி நடப்பதால், துளியேனும் ஸுகம் கிடையாது. அவர்கள் எல்லையில்லாத தொந்தரவோடுகூடிய நரகத்தில்தான் விழுவர்கள். [5—6]

---

1 சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்படாதவைகள் எவையென்றால்-வேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளாதவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட கர்மங்களும், வேதத்தில் சொல்லியவைகளாயிருந்தாலும், செய்கிறவன் எப்படி இருக்கவேணுமென்று சொல்லியிருக்கிறதோ, அப்படி இல்லாதவர்களால் செய்யப்படுமவைகளும், இன்ன இடத்தில், இன்ன காலத்தில், இன்ன திரவியத்தைக்கொண்டு இன்னமாதிரி செய்யவேணுமென்று சாஸ்திரத்தில்சொல்லப்பட்ட கட்டுப்பாட்டை மீறியும் செய்யப்படுமவைகளும்.

நாம் சாஸ்திரத்திற்கு ஒத்தது என்று நினைத்துச் செய்கிற எல்லா கர்மங்களும், உண்மையில் சாஸ்திரத்திற்கு ஒத்திருந்தால்தான் பலன் கிடைக்கும். அப்படி யில்லாவிட்டால், எவ்வளவு சிரத்தையோடு செய்தாலும், பலன்கிடைக்காது; கெடுதியுமுண்டு. அதாவது-பிராமணர்களுக்குள்ளும், வைஷ்ணவர்களுக்குள்ளும்-இதுதான் சாஸ்திரத்திற்கு ஒத்தது இதுதான் சாஸ்திரத்திற்கு ஒத்தது—என்று சண்டைப்படுகிறோம். எது சாஸ்திரத்திற்கு உண்மையில் ஒத்திருக்கிறதோ, அதற்குத்தான் பலன் உண்டு. அது எது என்று எப்படி அறிவதென்றால்—தயை, பொறுமை, வணக்கம்—இவை முதலான 16-வது அத்தியாயத்தில் சொல்லிய இருபத்தாறு குணங்களுள்ளவன் செய்வதுதான் சாஸ்திரத்திற்கு ஒத்ததென்று அறியலாம்.

இந்த இடத்தில் ஒரு ஸங்கதி ஏற்படுகிறது. இதை எல்லாரும் கவனிக்கவேணும். 1 ஆசாரியனால் சரணாகதி செய்யப்பட்ட சிஷ்யனுக்குப் பகவான் மோக்ஷம் கொடுப்பது, ஆசாரியனுக்காகவே யொழிய, சிஷ்யனுக்காக இல்லை. 2 சிஷ்யனிடம் இருக்கும் கொஞ்சம் குணங்களைப் பார்த்தும் அவனுக்காக ஆசாரியன் தயையினால் சரணாகதி செய்யலாம். இந்த இரண்டையும் திரிஜடை ராக்ஷஸிகளுக்குப் பண்ணின சரணாகதியில் பார்க்கலாம் ஆகையால் ஆசாரியர்கள், நல்ல குணமுள்ளவர்களாயிருந்து, பகவானுக்கு மிகவும் வேண்டியவர்களாயிருந்தால், அவர்க

அவ — அத ப்ரக்ருதமேவ ஶாஸ்த்ரீயேஷு யஜ்ஞாதிஷு குணதோ விஶேஷம் ப்ரபஞ்சயதி। தத்ராஹாரமுகேன ஸத்த்வாதிவ்ருத்திஹேதுத்வாத் ஆஹாரத்ரைவித்யம் ப்ரதமமுச்யதே। "அன்னமயம் ஹி ஸோம்ய மன:, ஆஹாரஶுத்தௌ ஸத்த்வஶுத்தி:" இதி ஹி ஶ்ரூயதே —

ஆஹாரஸ்த்வபி ஸர்வஸ்ய த்ரிவிதோ பவதி ப்ரிய: । யஜ்ஞஸ்தபஸ்ததா தானம் தேஷாம் பேதமிமம் ஶ்ருணு ॥ ॥௭॥

ஆஹாரோऽபி ஸர்வஸ்ய ப்ராணிஜாதஸ்ய ஸத்த்வாதிகுணத்ரயான்வயேன த்ரிவித: ப்ரியோ பவதி। ததைவ யஜ்ஞோऽபி த்ரிவித:। ததா தபோ தானம் ச। தேஷாம் - ஆஹாரயஜ்ஞதபோதானானாம் ஸத்த்வாதிபேதேன இதம் - உச்யமானம் பேதம் ஶ்ருணு ॥ ॥௭॥

அவ — சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட யாகம் முதலானவைகளில் ஸத்துவம் முதலான குணங்களால் ஏற்படும் தாரதம்யத்தைச் சொல்லஆரம்பித்ததை விரிவாகச் சொல்லுகிறார். ஸத்துவம் முத

ளிடத்தில் சிஷ்யர்களுக்கு பிரீதி கொஞ்சங் குறைவாயிருந்தாலும், அவர்களால் சிஷ்யர்களுக்கு மோக்ஷம் வந்தேவிடும். சிஷ்யனும் மிகுந்த குணமுள்ளவனாயிருந்தால், பகவான் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பர். சிஷ்யனுக்கு நல்ல குணங்களை உண்டுபண்ணியும் கொடுக்கலாம். அப்படிச்செய்வதும், ஆசாரியர்களுடைய சிபார்சுக்காகத்தான். ஒருவருக்கு-ஆசாரியனுக்கு வேண்டியகுணங்களில்லாவிட்டால், அவரிடத்தில் பகவானுக்கு உண்மையான பிரீதி இருக்காது. அப்போது சிஷ்யனுக்கு அந்த ஆசாரியனிடத்தில் எல்லையில்லாத பக்தி யிருந்தாலும், அவரால் அந்த சிஷ்யனுக்கு கொஞ்சங்கூட ஸௌக்கியம் கிடைக்காது. சிஷ்யனுக்குத் தன்னுடைய பலத்தால் மோக்ஷமா? ஆசாரியனுடைய பலத்தால் மோக்ஷமா? ஸீதாப்பிராட்டி ராக்ஷஸிகளை அவர்களின் குணத்திற்காகக் காப்பாற்றினளா? திரிஜடைக்காகக் காப்பாற்றினளா? ஒருவரிடத்தில் பகவானுக்கு உண்மையான பிரீதி இருக்கிறதென்று எப்படி அறியலாம் என்றால், தேவப்பிறப்புக்குள்ள இருபத்தாறு குணங்களைப் பகவானே ஸ்ரீகீதையில் 16-வது அத்தியாயத்தில் சொல்லியிருக்கிறார். அவைகளைக்கொண்டு அறியலாம்.

லான குணங்களின் வித்தியாஸம் ஆஹாரங்களாலே ஏற்படுகிற படியால், முதலில் ஆஹாரம் மூன்றுவிதமென்று சொல்லப்படுகிறது. மனது ஆஹாரத்தினால்தான் வேலைசெய்கிறதென்றும், ஆஹாரம் நல்லதாகஇருந்தால் மனது குற்றமில்லாததாக இருக்கிறதென்றும் வேதத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஸத்துவம் முதலான குணங்களுக்குத் தகுந்தபடி பிடிக்கும் ஆஹாரம் மூன்றுவிதம். அதாவது— ஸாத்துவிகம், ராஜஸம், தாமஸம். அப்படியே யாகம், தபஸ்ஸு, தானம்—இவையெல்லாம் மூன்றுவிதம். அவைகளின் வித்தியாஸத்தைச் சொல்லுகிறேன். கேள். [7]

ஆயுஸ்ஸத்த்வப³லாரோக்³யஸுக²ப்ரீதிவிவர்த⁴நா: ।
ரஸ்யா: ஸ்நிக்³தா⁴: ஸ்தி²ரா ஹ்ருத்³யா ஆஹாரா: ஸாத்த்விகப்ரியா:॥

ஸத்த்வகு³ணோபேதஸ்ய ஸத்த்வமயா ஆஹாரா: ப்ரியா ப⁴வந்தி। ஸத்த்வமயாஶ்சாஹாரா ஆயுர்விவர்த⁴நா:। புநரபி ஸத்த்வஸ்ய விவர்த⁴நா:। ஸத்த்வம் ஜ்ஞாநகாரணம், காரணகார்யயோ: ஜ்ஞாநஸ்யாபி ஸத்த்வஶப்³தே³நாபி⁴தா⁴நம் ... ; "ஸத்த்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம்" இதி ஸத்த்வஸ்ய ஜ்ஞாநவிவ்ருத்³தி⁴ஹேதுத்வாச்ச। ஆஹாரோऽபி ஸத்த்வமயோ ஜ்ஞாநவிவ்ருத்³தி⁴ஹேது:। ததா² ப³லாரோக்³யயோரபி விவர்த⁴நா:। ஸுக²ப்ரீத்யோரபி விவர்த⁴நா:- பரிணாமகாலே ஸ்வயமேவ ஸுக²ஸ்ய விவர்த⁴நா:, ததா² ப்ரீதிஹேதுகர்மாரம்ப⁴த்³வாரேண ப்ரீதிவிவர்த⁴நா:। ரஸ்யா:- மது⁴ரரஸோபேதா:। ஸ்நிக்³தா⁴:- ஸ்நேஹயுக்தா:। ஸ்தி²ரா:- ஸ்தி²ரபரிணாமா:। ஹ்ருத்³யா:- ரமணீயவேஷா:। ஏவம்விதா⁴ ஸத்த்வமயா ஆஹாரா: ஸாத்த்விகஸ்ய புருஷஸ்ய ப்ரியா:॥ ८॥

ஸத்துவகுணமுள்ளவனுக்கு ஸாத்துவிகமான ஆஹாரங்கள் பிடிக்கும். அவைகள் ஆயுஸ்ஸையும், நல்ல அறிவுகளையும் வளர்க்கின்றன. அப்படியே பலத்தையும், வியாதி இல்லாமையையும் வளர்க்கின்றன. ஜெரிக்கும்காலத்தில் உயர்ந்த ஸுகத்தையும் கொடுக்கின்றன. எல்லாருக்கும் பிரீதியைக் கொடுக்கக்கூடிய கா

ரியங்களைச் செய்யும்படி பண்ணி, தனக்கு எல்லாரிடத்திலும்,எல்லாருக்கும் தன்னிடத்திலும் பிரீதியை வளர்க்கின்றன. அந்த ஆஹாரங்கள் எவைகளென்றால், அவைகளில் தித்திப்பும், நெய்முதலானவைகளும் அதிகமாயிருக்கும். அவைகளுடையஸாரம் வெகு காலமிருக்கும். பால் ஸாப்பிட்டால், உடம்பில் புஷ்டி உண்டாகி வெகுகாலம் பசி தாங்குகிறது கண்ணால் பார்க்கும்போதே, மிகவும் இன்பமாக இருக்கும். இவ்விதமான ஆஹாரங்கள் ஸாத்துவிகனுக்குப் பிடிக்கும். [8]

கட்வம்லலவணாத்யுஷ்ணதீக்ஷ்ணரூக்ஷவிதாஹிந: । ஆஹாரா
ராஜஸஸ்யேஷ்டா து:கஶோகாமயப்ரதா: ॥ ।௯॥

கடுரஸா: அம்லரஸா: லவணா: அத்யுஷ்ணா: அதிதீக்ஷ்ணா: ரூக்ஷா: விதாஹிநஶ்சேதி கட்வம்லலவணாத்யுஷ்ணதீக்ஷ்ணரூக்ஷவிதாஹிந: । அதிஶைத்யாதிதீக்ஷ்ணா துர்வஹா தீக்ஷ்ணா: । ஶோஷகரா ரூக்ஷா: । தாபகரா விதாஹிந: । ததாவிதா ஆஹாரா ராஜஸஸ்யேஷ்டா: தே ச து:கஶோகாமயவர்தநா: ரஜோவர்தநாஶ்ச ॥ ॥௯॥

அயல், புளி, உப்பு இவைகள் மிகவும் அதிகமானதும், மிகுந்த சூடுகையுள்ளதும், தேகத்திற்கு அதிகமான குளுமையையும, சூட்டையும்கொடுக்கக்கூடியவைகளும, நெய்முதலானவைகளின் பிசுக்கு இல்லாமையாலே வரக்ஷயை உண்டுபண்ணுகிறதும், உடம்புக்கு 1எரிச்சலைஉண்டுபண்ணுகிறதும் இந்தமாதிரி ஆஹாரங்கள் ரஜோகுணம் மேலிட்டவனுக்குபபிடிக்கும். அவைகளரஜோகுணம்மேலிட்டிருப்பதால், வாதபித்தங்களை அதிகப்படுத்தி, துக்கத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன. அதைநினைத்து மனவருத்தத்தையும பிறகு வியாதியையும் உண்டுபண்ணுகின்றன. ரஜோகுணத்தையும் வளர்க்கின்றன. [9]

யாதயாமம் கதரஸம் பூதி பர்யுஷிதம் ச யத் ।
உச்சிஷ்டமபி சாமேத்யம் போஜநம் தாமஸப்ரியம் ॥ ॥௧௦॥

1. மிளகைஅரைத்துசாப்பிட்டால், உடம்பைஅனத்துமஅதுபோல.

யாதயாமம்-சிரகாலாவஸ்தி²தம்| க³தரஸம்-த்யக்தஸ்வாபா⁴விக ரஸம்| பூதி-து³ர்க³ந்தோ⁴பேதம்| பர்யுஷிதம்-காலாதிபத்த்யா ரஸாந்தராபந்நம்| உச்சி²ஷ்டம்-கு³ர்வாதி³ப்⁴யோ(அ)ந்யேஷாம் பு⁴க்தஶிஷ்டம்| அமேத்⁴யம்-அயஜ்ஞார்ஹம் அயஜ்ஞஶிஷ்டம் இத்யர்த²:| ஏவம்விதம் தாமஸப்ரியம் போ⁴ஜநம் ப⁴வதி| ஸாஜ்யத³ஹத்யாஹார ஏவ போ⁴ஜநம்| போ⁴ஜ்யஸ்ய தமேவ ஜநயந்தி| அதோ ஹிதைஷிபி⁴ஸ் ஸத்த்வவிவ்ருத்³த⁴யே ஸாத்த்விகாஹார ஏவ ஸேவ்ய:|| ||௧௦||

வெகுகாலமானது, சமையல் பண்ணுகிற விதத்திஞல் ஸ்வபாவமான ரஸம் போனது, நாற்றமுள்ளது, அதிககாலமானதால் தன் ரஸத்தை விட்டு, வேறு ரஸத்தை அடைந்தது (புளித்துப் போனதும், ஊசிப்போனதும்,) ஆசாரியன், தகப்பன், மூத்ததமையன், ஸ்த்ரீகளுக்குப் புருஷன்-இவர்களுடையது தவிர மற்றபேருடைய எச்சில், வைசுவதேவம்பண்ணித் தகுதியையடையாத ஆஹாரம்—இந்தமாதிரி ஆஹாரங்கள் தமோகுணமுள்ளவனுக்குப் பிடிக்கும். 1 அது தமோகுணத்தையே வளர்க்கும். ஆகையால் ஆத்மாவின் க்ஷேமத்தை வேண்டுகிறவர்கள் ஸத்துவம் வளர்வதற்காக, 2ஸாத்துவிகமான ஆஹாரத்தையே ஸாப்பிடவேண்டும். [10]

அப²லாகாங்க்ஷிபி⁴ர்யஜ்ஞோ விதி⁴த்³ருஷ்டோ ய இஜ்யதே |
யஷ்டவ்யமேவேதி மந: ஸமாதா⁴ய ஸ ஸாத்த்விக: || ||௧௧||

ப²லாகாங்க்ஷாரஹிதை: புருஷைர் விதி⁴த்³ருஷ்ட:-ஶாஸ்த்ரத்³ருஷ்ட:, மந்த்ரத்³ரவ்யக்ரியாதி³பி⁴ர்யுக்தோ யஷ்டவ்யமேவேதி

1. இந்தசுலோகத்தில இந்த ஆஹாரத்தின் வேலையைச சொல்லாத்திஞலே, முந்தின ராஜஸ ஆஹாரத்தின் வேலையை இங்கும் வைத்துக் கொள்ளள வேண்டியது.

2. இது உடம்புக்கு நல்லது, இது உடம்புக்கு ஆகாதது என்று சொன்ஞல்,நல்லனதயேஒருவன் எடுத்துக்கொள்ளுவதுபோல்,ஸாத்துவிக ஆஹாரம்தான் நல்லது, மற்றவைகெடுதல்என்று சொன்ஞல், ஸாத்துவிகமானதையே ஒருவன் எடுத்துக்கொள்ளுவன். அதற்காகத்தான மூன்று விதமென்று காட்டினது. அப்படியே மேலே சொல்லப்போகிறவைகளிலும் செய்ய வேண்டியது.

வதாராதநத்வேந ஸ்வயம்ப்ரயோஜநதயா யஷ்டவ்யமிதி மந: ஸமாதாய, யோ யஜ்ஞ இஜ்யதே, ஸ ஸாத்த்விக: ॥ ॥௧௧॥

பகவானுடைய பிரீதிதவிர வேறுபலன்களை விரும்பாதவர்களாலே செய்யப்படுவதும், சாஸ்திரத்தில்சொல்லியபடி மந்திரம், திரவியம் முதலானவைகளோடு கூடியதும், பகவானுக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாகையால், இந்தவேலையே நமக்கு பிரயோஜனம் என்று நினைத்து, மனதை அதிலேயே வைத்து, செய்யப்படுவதுமான யக்ஞத்தைஸாத்துவிகம்என்றுசொல்லுகிறது.[11]

அபிஸந்தாய து ஃபலம் தம்பார்த்தமபி சைவ யத் ।
இஜ்யதே பரதஶ்ரேஷ்ட தம் யஜ்ஞம் வித்தி ராஜஸம் ॥ ॥௧௨॥

ஸ்வர்காதிஃபலமபிஸந்தாய தம்பார்த்தம் யஶோர்த்தம் ச யோ யஜ்ஞ இஜ்யதே, தம் யஜ்ஞம் ராஜஸம் வித்தி ॥ ॥௧௨॥

1ஸ்வர்க்கம் முதலானபலன்களுக்காகவும்,கீர்த்திக்காகவும் செய்யப்படும் யக்ஞத்தை ராஜஸம்என்று சொல்லுகிறது. [12]

விதிஹீநமஸ்ருஷ்டாந்நம் மந்த்ரஹீநமதக்ஷிணம் ।
ஶ்ரத்தாவிரஹிதம் யஜ்ஞம் தாமஸம் பரிசக்ஷதே ॥ ॥௧௩॥

விதிஹீநம்-ப்ராஹ்மணோக்திஹீநம்-ஸதாசாரயுக்தை: ப்ராஹ்மணைர்யஜஸ்வேத்யுக்திஹீநமித்யர்த்த:। அஸ்ருஷ்டாந்நம்-அசோதிதத்ரவ்யம் । மந்த்ரஹீநமதக்ஷிணம் ஶ்ரத்தாவிரஹிதம் ச யஜ்ஞம் தாமஸம் பரிசக்ஷதே ॥ ॥௧௩॥

2 பிராமணர்கள் உத்திரவு இல்லாமலும், சாஸ்திரத்திற்கு ஒத்துக்கொள்ளாத திரவியத்தினாலும், மந்திரமில்லாமலும் கொடுக்கவேண்டிய தக்ஷிணையில்லாமலும், சிரத்தையில்லாமலும் பண்ணுகிற யக்ஞத்தைத் தாமஸம் என்று சொல்லுகிறது. [13]

---

1. இதினாலே இந்த உலகத்திலும், வேறு உலகத்திலும் கிடைக்கும் பலன் சொல்லப்பட்டது. இந்த இரண்டையும் விரும்பிச் செய்யப்படுவது ராஜஸம்.

2. நல்ல அறிவும் நல்ல செய்கையுமுள்ள பிராமணர்கள்" நீஇந்த யாகத்தைப் பண்ணு" என்றுசொல்லவேணும் இதற்காகத்தான்ஒவ்வொரு வைதிக காரியத்தை ஆரம்பிக்கும்போது அனுக்ஞை பண்ணிக்கொள்ளுவது வழக்கம்.

அத ஸத்த்வாதிகுணபேதேந தபஸஸ்த்ரைவித்யம் வக்தும் தபஸ: ஶரீரவாங்மநோபிர்நிஷ்பாத்யதயா த்ரைவித்யம் தாவதாஹ —

தேவத்விஜகுருப்ராஜ்ஞபூஜநம் ஶௌசமார்ஜவம் ।
ப்ரஹ்மசர்யமஹிம்ஸா ச ஶாரீரம் தப உச்யதே ॥ ௧௪ ॥

தேவத்விஜகுருப்ராஜ்ஞாநாம் பூஜநம்; ஶௌசம் - தீர்த்தஸ்நாநாதிகம்; ஆர்ஜவம் - யதாமநஶ்ஶரீரவ்ருத்தம்; ப்ரஹ்மசர்யம் - யோஷித்ஸு போக்யதாபுத்தியுக்தேக்ஷணாதிரஹிதத்வம்; அஹிம்ஸா - அப்ராணிபீடா; ஏதச்சாரீரம் தப உச்யதே ॥ ௧௪ ॥

அவ—ஸத்துவம் முதலான குணங்களால் தபஸ்ஸு மூன்று விதமென்று சொல்லுவதற்காக, தபஸ்ஸு என்பது-மனஸினாலும், வாக்கினாலும், உடம்பினாலும் உண்டாகி, மூன்று விதமாக இருக்கிறதென்று முதலில் அதன் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறார்—

தேவர்கள், பிராமணர்கள், ஆசாரியர்கள், மிகவும் தெரிந்தவர்கள்—இவர்களைப் பூஜிப்பது (அவர்கள் கிட்டத்திலிருக்கும்போது உடம்பினால் செய்யவேண்டிய வேலைகள், உட்காராமலிருப்பது, கை கூப்புவது முதலானவைகள்); ஸ்நானம் முதலானவைகள்; மனதிற்குத் தகுந்த உடம்பின் வேலை; ஸ்த்ரீகளை இன்பமாகப் பார்ப்பது முதலானவைகள் இல்லாமை; பிராணிகளை அடிக்காமலிருப்பது—இவைகள் உடம்பினால் செய்யப்படுகிற தபஸ்ஸு. [14]

அநுத்வேககரம் வாக்யம் ஸத்யம் ப்ரியஹிதம் ச யத் ।
ஸ்வாத்யாயாப்யஸநம் சைவ வாங்மயம் தப உச்யதே ॥

பரேஷாமநுத்வேககரம் ஸத்யம் ப்ரியஹிதம் ச யத்வாக்யம் ஸ்வாத்யாயாப்யஸநம் சைதத்வாங்மயம் தப உச்யதே ॥

பிறருக்கு பயம் முதலான ஒருவித தொந்தரவும் உண்டுபண்ணாமல் பேசுவது; நடந்ததை நடந்தபடியும், ஜனங்களுக்கு இன்பமாயும் 1 அனுகூலமாகவும் பேசுவது—வேதங்களைச் சொல்லுவது;

---

1. தகாத விஷயத்தில் ஸ்தோத்திரம் பண்ணுவது கூடாதென்று காட்டுவதற்காக, சுலோகத்தில் ஹித (அநுகூலமான) என்ற சொல். அது ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறவனுக்கும், பண்ணப்பட்டவனுக்கும் அனுகூலமல்ல.

இவைகள் வாக்கினால் செய்யும் தபஸ்ஸென்று சொல்லப்படுகின்றன.

𑌮𑌨𑌃𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌃 𑌸𑍌𑌮𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌮𑍌𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌨𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 ।
𑌭𑌾𑌵𑌸𑌂𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌤𑍍𑌤𑌪𑍋 𑌮𑌾𑌨𑌸𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥௧௬॥

𑌮𑌨𑌃𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌃-𑌮𑌨𑌸𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌾𑌦𑌿𑌰𑌹𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 । 𑌸𑍌𑌮𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍-𑌮𑌨𑌸𑌃 𑌪𑌰𑍇𑌷𑌾𑌮𑌭𑍍𑌯𑍁𑌦𑌯𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌣𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌮𑍌𑌨𑌮𑍍-𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌨𑌿𑌯𑌮𑌨𑌮𑍍 । 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌨𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃-𑌮𑌨𑍋𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌰𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌯𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 𑌅𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌨𑌮𑍍 । 𑌭𑌾𑌵𑌸𑌂𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃-𑌆𑌤𑍍𑌮𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌵𑌿𑌷𑌯𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌰𑌹𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 । 𑌏𑌤𑌨𑍍𑌮𑌾𑌨𑌸𑌂 𑌤𑌪𑌃 ॥ ॥௧௬॥

கோபம் முதலானவை இல்லாமலிருப்பது; எல்லாருக்கும் க்ஷேமத்தையே எண்ணுவது; அதிகமாகக் கண்டபடி பேசக்கூடாதென்று நினைப்பது; நினைக்கவேண்டிய ஆத்மாவை எப்பொழுதும் நினைப்பது; ஆத்மாவைத் தவிர மற்ற ஸங்கதிகளை நினையாமை: இவைகளை மனதினால் செய்யப்படும் தபஸ்ஸென்று சொல்லுகிறது.

𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾 𑌪𑌰𑌯𑌾 𑌤𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌪𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌨𑌰𑍈𑌃 ।
𑌅𑌫𑌲𑌾𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍈𑌸𑍍𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 ॥௧௭॥

𑌅𑌫𑌲𑌾𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌿𑌭𑌿𑌃-𑌫𑌲𑌾𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌾𑌰𑌹𑌿𑌤𑍈𑌃, 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍈𑌃-𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌰𑍂𑌪𑌮𑌿𑌦𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍈𑌃, 𑌨𑌰𑍈𑌃, 𑌪𑌰𑌯𑌾 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌤𑌪𑌃 𑌕𑌾𑌯𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌨𑍋𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 ॥ ॥௧௭॥

பகவானுடைய பிரீதி தவிர வேறு பலனை விரும்பாமல், இதனால் பகவானுக்கு ஸந்தோஷம் உண்டாகவேணுமென்று நினைத்து, மிகுந்த சிரத்தையுடன் செய்யப்படும் கீழ்ச்சொன்ன மூன்று விதமான தபஸ்ஸை ஸாத்துவிகம் என்று சொல்லுகிறது. [17]

𑌸𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌮𑌾𑌨𑌪𑍂𑌜𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌤𑌪𑍋 𑌦𑌮𑍍𑌭𑍇𑌨 𑌚𑍈𑌵 𑌯𑌤𑍍 ।
𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌦𑌿𑌹 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌸𑌂 𑌚𑌲𑌮𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌮𑍍 ॥௧௮॥

𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌆𑌦𑌰𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌃 । 𑌵𑌾𑌚𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌂𑌸𑌾 𑌮𑌾𑌨𑌮𑍍 । 𑌶𑌾𑌰𑍀𑌰𑍋 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌾𑌮𑌾𑌦𑌿𑌃 𑌪𑍂𑌜𑌾 । 𑌫𑌲𑌾𑌭𑌿𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌾𑌦𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌚 𑌦𑌮𑍍𑌭𑍇𑌨 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌨𑌾 𑌯𑌤𑍍𑌤𑌪𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑌦𑌿𑌹

ராஜஸம் ப்ரோக்தம்। ஸ்வர்காதிபலஸாதநத்வேநாஸ்திரத்வாச்சலமத்ருவம் | சலத்வம் பாதபயேந சலநஹேதுத்வம்; அத்ருவத்வம் க்ஷயிஷ்ணுத்வம் ॥ ॥ 18 ॥

நம்மை உயர்ந்தவனாக நினைக்கவேணுமென்றும், வாக்கினால் ஸ்தோத்திரம் பண்ணவேணுமென்றும், கீழே விழுந்து ஸேவிக்க வேணுமென்றும் நினைத்தும், பலன்களை ஆசைப்பட்டும், கீர்த்திக்காகவும் செய்யப்படும் தபஸ்ஸை ராஜஸம் என்று சொல்லுகிறது. அது ஸ்வர்க்கம் முதலான நிலையில்லாத பலனைக் கொடுப்பதால், நிலையில்லாதது. இந்த பலன் போய்விடுமே என்ற பயத்தையும் கொடுக்கிறது. [18]

மூடக்ராஹேணாத்மநோ யத்பீடயா க்ரியதே தப: |
பரஸ்யோத்ஸாதநார்த்தம் வா தத்தாமஸமுதாஹ்ருதம் ॥

மூடா:-அவிவேகிந:, மூடக்ராஹேண-மூடை: க்ருதேந அபிநிவேசேந ஆத்மந: சக்த்யாதிகமபரீக்ஷ்ய ஆத்மபீடயா யத்தப: க்ரியதே, பரஸ்யோத்ஸாதநார்த்தம் ச யத்க்ரியதே, தத்தாமஸமுதாஹ்ருதம் ॥ ॥ 19 ॥

நல்லது பொல்லாததை யோசிக்காமல், பிடிவாதத்தினாலே, தன்னுடைய சக்தி முதலானவைகளைக் கவனிக்காமல், தான் பலதொந்தரவை அடைந்து செய்யப்படுவதும், பிறருக்கு இடைஞ்சலுக்காகச் செய்யப்படுவதுமான தபஸ்ஸை தாமஸம் என்று சொல்லுகிறது. [19]

தாதவ்யமிதி யத்தாநம் தீயதேऽநுபகாரிணே |
தேசே காலே ச பாத்ரே ச தத்தாநம் ஸாத்த்விகம் ஸ்ம்ருதம் ॥

பலாபிஸந்திரஹிதம் தாதவ்யமிதி தேசே காலே ச பாத்ரே சாநுபகாரிணே யத்தாநம் தீயதே; தத்தாநம் ஸாத்த்விகம் ஸ்ம்ருதம்.

பலனை ஆசைப்படாமலும், அவசியம் கொடுக்க வேண்டியது என்கிற நினைவுடனும், நல்ல இடத்தில், நல்ல காலத்தில், நல்லபாத்திரத்தில் கொடுப்பதை ஸாத்விகமென்று சொல்லுகிறது. நமக்கு ஏற்கனவே ஒருவித உபகாரத்தைச் செய்யாதவனுக்குக் கொடுக்க வேணும். செய்தவனுக்கு கொடுத்தால், பதில் செய்ததாக ஆகும்.

யத்து ப்ரத்யுபகாரார்த்தம் பலமுத்திஶ்ய வா புந: ।
தீயதே ச பரிக்லிஷ்டம் தத்தாநம் ராஜஸம் ஸ்ம்ருதம் ॥ ॥ உக ॥

ப்ரத்யுபகாரகடாக்ஷகர்ப்பம் பலமுத்திஶ்ய ச பரிக்லிஷ்டம் அகல்யாணத்ரவ்யகம் யத்தாநம் தீயதே, தத் ராஜஸமுதாஹ்ருதம் ॥

ஒருவனால்வரும் உபகாரத்தை எதிர்பார்த்தும், செய்ததிற்கு பதிலாகவும், பலனை உத்தேசித்தும்,1 இளப்பமான பண்டத்தைக் கொண்டும் செய்யும் தானத்தை ராஜஸமென்று சொல்லுகிறது.

அதேஶகாலே யத்தாநமபாத்ரேப்யஶ்ச தீயதே ।
அஸத்க்ருதமவஜ்ஞாதம் தத்தாமஸமுதாஹ்ருதம் ॥ ॥ உஉ ॥

அதேஶகாலே அபாத்ரேப்யஶ்ச யத்தாநம் தீயதே அஸத்க்ருதம் - பாதப்ரக்ஷாலநாதிகௌரவரஹிதம், அவஜ்ஞாதம் - ஸாவஜ்ஞம் அநுபசாரயுக்தம் யத்தீயதே, தத்தாமஸமுதாஹ்ருதம் ॥

சாஸ்திரத்திற்கு விரோதமான இடத்திலும், காலத்திலும், அபாத்திரதிலேயும், (அதாவது—தகாதவனுக்கும்), திருவடிக்குத தீர்த்தம் சேர்க்கிறது முதலான மரியாதையில்லாமலும், அலக்ஷியத்துடனும் கொடுப்பதைத் தாமஸமென்று சொல்லுகிறது. [22]

ஏவம் வைதிகாநாம் யஜ்ஞதபோதாநாநாம் ஸத்வாதிகுணபேதேந த்ரைவித்யமுக்த்வா வைதிகஸ்ய யஜ்ஞாதே: ப்ரணவஸம்யோகேந தத்ஸச்சப்தவ்யபதேஶ்யதயா ச லக்ஷணமுச்யதே—

ஓம் தத்ஸதிதி நிர்தேஶோ ப்ரஹ்மணஸ்த்ரிவித: ஸ்ம்ருத: ।
ப்ராஹ்மணாஸ்தேந வேதாஶ்ச யஜ்ஞாஶ்ச விஹிதா: புரா ॥

ஓம் தத்ஸதிதி த்ரிவிதோऽயம் நிர்தேஶ: ஶப்த:, ப்ரஹ்மண: ஸ்ம்ருத:—ப்ரஹ்மணோऽந்வயீ பவதி। ப்ரஹ்ம ச வேத:, வேத

1. ஶ்லோகத்தில பரிக்லிஷ்டம் (கஷ்டப்பட்டுகொடுப்பது) என்கிற சொல் இருக்கிறது. அதனால் அவனுக்குத் தன் சொத்தைக் கொடுகக மனதாகவில்லை. ஐயோ! கொடுக்கவேணுமே என்று கொடுக்கிறான். ஆனதால் நலலதை நத தான் வைததுக்கொணடு, இளப்பமான தையே கொடுக்கிறான் என்று ஏறபடுகிறது.

ஸம்பந்த வைதிகம் கர்மோச்யதே | வைதிகம் யஜ்ஞாதிகம் ய ஜ்ஞாதிகம் கர்ம ஓம் தத்ஸதிதி ஸம்பந்திதம் பவதி | ஓமிதி ஸம்பந்தஸ்ய ப்ரயோக வைதிககர்மாரம்பே ப்ரயோகாதௌ ப்ரயுஜ்யமாநதயா; தத்ஸதிதி ஸம்பந்தயோ: பூஜ்யத்வாய வாசகதயா | தேந த்ரிவிதேந ஸம்பந்தேநாந்விதா ப்ராஹ்மணா வேதாந்வயிநஸ்த்ரைவர்ணிகா: | வேதாஶ்ச யஜ்ஞாஶ்ச புரா விஹிதா: - புரா மயைவ நிர்மிதா இத்யர்த்த: || ||௨௩||

அவ—இப்படி வேதத்தில் சொல்லிய யக்ஞம், தபஸ், தானம்—இவைகளுக்கு ஸத்துவம் முதலான குணங்களால் வரும் வித்தியாஸம் சொல்லப்பட்டது இப்பொழுது வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட யக்ஞம் முதலானவைகளுக்கே அடையாளம் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது—பிரணவத்தோடு சேர்க்கையும், தத்-ஸத் என்கிற சொற்களால் சொல்லப்படுகையும்—

வேதத்தில் சொல்லிய யக்ஞம் முதலானகர்மங்கள், பிரணவம், தத், ஸத் என்கிற சொற்களோடே சேர்ந்திருக்கின்றன. அந்தக்கர்மங்களுக்கு அங்கமாக, அவைகளை ஆரம்பிக்கும்போது, முதலில் பிரணவத்தைச் சொல்லவேணும். இதுதான் அவைகளுக்கு பிரணவத்தோடு சேர்க்கை. தத், ஸத் என்கிற இரண்டுசொற்களும் அந்தந்தக் கர்மங்களின் பெருமையைச் சொல்லுகின்றன. வேதத்தைச் சொல்லக்கூடிய மூன்றுவர்ணத்தார்கள் இந்தமூன்று சொற்களையும் கர்மங்களை ஆரம்பிக்கும்போது சொல்லவேண்டும். அப்படியே வேதங்களும் இந்தமூன்று சொற்களோடே சேர்ந்திருக்கின்றன. இப்படி இவைகளுக்கு இந்த சேர்க்கையை நான் தான் ஏற்படுத்தியிருக்கிறேன். இவைகளுக்கு இந்த சேர்க்கை அடையாளம். [23]

அத — த்ரயாணாமோங்கார தத்ஸதிதி ஸம்பந்தாநாம் ப்ரயோகப்ரகாரோ வர்ண்யதே | ப்ரதமமோமிதி ஸம்பந்தஸ்ய ப்ரயோகப்ரகாரமாஹ—

தஸ்மாதோமித்யுதாஹ்ருத்ய யஜ்ஞதாநதப:க்ரியா: |
ப்ரவர்த்தந்தே விதாநோக்தா: ஸததம் ப்ரஹ்மவாதிநாம் ||௨௪||

தஸ்மாத் ப்ரஹ்மவாதிநாம் - வேதவாதிநாம் த்ரைவர்ணிகாநாம் யஜ்ஞதாநதப꞉க்ரியா꞉ விதாநோக்தா꞉ - வேதவிதாநோக்தா꞉, ஆதௌ ஓம் இத்யுதாஹ்ருத்ய ஸததம் - ஸர்வதா ப்ரவர்தந்தே - வேதாஶ்ச ஓம் இத்யுதாஹ்ருத்யாரப்யந்தே। ஏவம் வேதாநாம் வைதிகாநாம் ச யஜ்ஞாதீநாம் கர்மணாம் ஓம் இதி ஶப்தாந்வயோ வர்ணித꞉। ஓம் இதி ஶப்தாந்விதவேததாரணாத் தத³ந்விதயஜ்ஞாதிகர்மகரணாச்ச ப்ராஹ்மணஶப்தநிர்திஷ்டாநாம் த்ரைவர்ணிகாநாம் அபி ஓம் இதி ஶப்தாந்வயோ வர்ணித꞉ ॥ ॥௨௪॥

அவ—மூன்று வர்ணத்தார்கள், வேதங்கள், வேதங்களில் சொல்லிய கர்மங்கள்—இவைகள் இந்த மூன்று சொற்களோடு சேரும் விதம் சொல்லப்படுகிறது. முதலில் பிரணவத்தோடு சேரும் விதத்தைச் சொல்லுகிறார்—

ஆகையால் வேதத்தைச் சொல்லுகிற மூன்று வர்ணத்தார்கள் வேதத்தில் சொல்லிய யாகமும், தானமும், தபஸ்ஸு முதலிய கர்மங்களை முதலில் பிரணவத்தைச் சொல்லியே எப்போதும் 1 ஆரம்பிக்கவேணும். அதைச் சொல்லித்தான் வேதங்களையும் சொல்ல ஆரம்பிக்கவேணும். இப்படி வேதங்களும், அவைகளில் சொல்லிய கர்மங்களும் பிரணவத்தோடு சேர்ந்திருக்கின்றன. பிரணவத்தோடு சேர்ந்த வேதத்தை அறிந்து வைத்துக்கொண்டிருக்கையும், பிரணவத்துடன் சேர்ந்த யக்ஞம் முதலானவைகளைச் செய்கையும்தான் மூன்று வர்ணத்தார்களுக்கும் பிரணவத்துடன் சேர்க்கை. 2 [24]

---

1. சில கர்மத்தை வஸந்தருதுவில் பண்ணவேணும்; சில கர்மத்தை சரத்காலத்தில் பண்ணவேணும் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இந்தப் பிரணவத்தைச் சொல்லுவதற்கு அப்படிப்பட்ட கட்டுப்பாடில்லை. எந்தக் காலத்திலும் சொல்லலாம்.

2. உபநிஷத்துக்களால் பிரும்மத்தை அறிந்தவர்கள் பிரணவத்தைச் சொல்லும்போது, அதின்பொருளான பிருமமத்தை அறிந்து, இந்தக் கர்மங்கள் பகவானுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன என்று நினைக்கிறார்கள். பிரும்மத்தை அறியாதவர்களுக்கு பிரணவத்தின் பொருள் தெரியாதபோதிலும், அதைச் சொல்லுவது மாத்திரத்தாலேயே க்ஷேமமுண்டாகும்.

அவ—அமீஷாம் ததிதிஶப்தாந்வயப்ரகாரமாஹ—

ததித்யநபிஸந்தாய ஃபலம் யஜ்ஞதப:க்ரியா: |
தாநக்ரியாஶ்ச விவிதா: க்ரியந்தே மோக்ஷகாங்க்ஷிபி: ||25||

ஃபலமநபிஸந்தாய வேதாத்யயநயஜ்ஞதபோதாநக்ரியா: மோக்ஷகாங்க்ஷிபிஸ்த்ரைவர்ணிகைர்யா: க்ரியந்தே, தா: ப்ரஹ்மவாசிநா ததிதிஶப்தேந நிர்தேஶ்யா:| "ஸ: வ: க: கிம் யத் தத் பதமநுத்தமம்" இதி தச்சப்தோ ஹி ப்ரஹ்மவாசீ ப்ரஸித்த:| ஏவம் வேதாத்யயநயஜ்ஞாதீநாம் மோக்ஷஸாதநபூதாநாம் ப்ரஹ்மநிர்தேஶ்யதயா ததிதிஶப்தாந்வய உக்த:| த்ரைவர்ணிகாநாமபி ததாவித வேதாத்யயநாத்யந்வயாதேவ ப்ரஹ்மாந்வய உக்த: || ||25||

அவ—இவர்கள் தத் என்கிற சொல்லுடன் சேரும் விதத்தைச் சொல்லுகிறார்—

மோக்ஷத்தை மாத்திரம் ஆசைப்படுகிற மூன்று வர்ணத்தார்கள் மற்றபலனை விரும்பாமல் செய்கிற—வேதத்தைச் சொல்லுவதும், யாகமும், தபஸ்ஸும், தானமும்—இவை முதலானவைகளைச் செய்வதும்—பகவானை அடைவதற்கு உதவியாயிருப்பதால், பகவானைச் சொல்லுகிற "தத" என்கிறசொல்லினால்சொல்லப்படுகின்றன. தத் என்கிற சொல் பகவானுக்குப் பெயர் என்று ஸஹஸ்ரநாமத்தில் சொல்லியிருக்கிறது கர்மங்களுக்கு தத் என்கிற சொல்லுக்குப்பொருளாயிருக்கைதான் அவைகளுக்கு அந்தசொல்லுடன் சேர்க்கை. அந்த மூன்றுவர்ணத்தார்களுக்கும் அந்தசொல்லுடன் சேர்ந்த கர்மங்களைச் செய்வதுதான் அந்தசொல்லுடன் சேர்க்கை [25]

அவ—அமீஷாம் ஸச்சப்தாந்வயப்ரகாரம் வக்தும் லோகே ஸச்சப்தஸ்ய வ்யுத்பத்திப்ரகாரமாஹ—

ஸத்பாவே ஸாதுபாவே ச ஸதித்யேதத்ப்ரயுஜ்யதே |
ப்ரஶஸ்தே கர்மணி ததா ஸச்சப்த: பார்த்த யுஜ்யதே ||26||

ஸத்பாவே-வித்யமாநதாயாம், ஸாதுபாவே—கல்யாணபாவே ச ஸர்வவஸ்துஷு ஸதித்யேதத்பதம் ப்ரயுஜ்யதே லோ

𑌕𑌵𑍇𑌦𑌯𑍋𑌃। 𑌤𑌥𑌾 𑌕𑍇𑌨𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇𑌣𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑍇 𑌲𑍌𑌕𑌿𑌕𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌕𑍃𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌚𑍍𑌛𑌬𑍍𑌦𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇-𑌪𑍍𑌰𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ॥ ௨௬ ॥

அவ—இவர்களுடன் 'ஸத்' என்கிற சொல் சேரும் விதத்தைச் சொல்லுவதற்காக, 'ஸத்' என்கிற சொல்லுக்கு உலகத்தில் வழங்கும் பொருளைச் சொல்லுகிறார்—

''ஸத்'' என்பதற்கு இருக்கிறது என்றும், நல்லவர்களால் கொண்டாடத்தகுந்தது என்றும் பொருள். இந்த இரண்டுபொருளுள்ள எல்லாவஸ்துக்களையும், அவைகளுக்குள் என்னவித்தியாசம் இருந்தபோதிலும், ஒரேமாதிரியாகவே இந்தசொல்லினால் உலகத்திலும் வேதத்திலும் வழங்குகிறார்கள் உலகத்தில் கெட்டிக்காரனை ஒருவன் ஒருநல்ல வேலையைச் செய்தால், அந்தவேலையை இது ஸத் (நல்லது) என்று சொல்லுகிறார்கள். 1 [26]

𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇 𑌤𑌪𑌸𑌿 𑌦𑌾𑌨𑍇 𑌚 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌚𑍈𑌵 𑌤𑌦𑌰𑍍𑌥𑍀𑌯𑌂 𑌸𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௨௭॥

𑌅𑌤𑍋 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵𑌰𑍍𑌣𑌿𑌕𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇 𑌤𑌪𑌸𑌿 𑌦𑌾𑌨𑍇 𑌚 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌃 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌚 𑌤𑌦𑌰𑍍𑌥𑍀𑌯𑌂-𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵𑌰𑍍𑌣𑌿𑌕𑌾𑌰𑍍𑌥𑍀𑌯𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌸𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇। 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌶𑌬𑍍𑌦𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵𑌰𑍍𑌣𑌿𑌕𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌓𑌂𑌤𑌤𑍍𑌸𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑍍𑌵𑌯𑌰𑍂𑌪𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇𑌨 𑌅𑌵𑍇𑌦𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋𑌽𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑍇𑌭𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌃 ॥ ॥ ௨௮ ॥

மூன்று வர்ணத்தார்களுக்கு யக்ஞம், தபஸ்ஸு, தானம் முதலானவைகளைச் செய்யவேணுமென்கிற நினைவை நல்லது என்று சொல்லுகிறார்கள். அவர்களுக்குப் பிரயோஜனத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதும், அவர்களால் செய்யப்படுகிறதுமான கர்மங்களையும்

1. மோக்ஷத்தை ஆசைப்படுகிறவர்கள் கர்மங்களை ஆரம்பிக்கும்போது (ஸத்) என்று சொல்லுகிறதில்லை ஏனென்றால், தத் என்று சொல்லுகிறவர்களை மோக்ஷத்தை ஆசைப்படுகிறவர்களாக 25-வது சுலோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறது, இங்கே அப்படிச் சொல்லவில்லை.

நல்லது என்று சொல்லுகிறார்கள். 1 வேதங்களுக்கும், மற்ற சப்தங்களுக்கும் இந்த மூன்று சொற்களின் சேர்க்கைதான் பேதம். அதாவது—இந்த மூன்றும் வேதங்களுக்குத்தான் உண்டு. மற்ற சொற்களுக்கு இல்லை அப்படியே வேதத்தில் சொல்லிய கர்மங்களுக்குந்தான் மூன்றும் உண்டு. மற்ற கர்மங்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும இது கிடையாது ஆகையால் இந்த மூன்று சொற்களும் வேதத்திற்கும, வேதத்தில் சொல்லியகர்மங்களுக்கும், வேதத்தைச்சொல்லுகிறமூன்றுவர்ணத்தார்களுக்கும்அடையாளங்கள்.

அஶ்ரத்தயா ஹுதம் தத்தம் தபஸ்தப்தம் க்ருதம் ச யத் ।
அஸதித்யுச்யதே பார்த்த ந ச தத்ப்ரேத்ய நோ இஹ ॥

ஓம் தத்ஸதிதி ஶ்ரீமத்பகவத்கீதாஸூபநிஷத்ஸு ப்ரஹ்மவித்யாயாம் யோகஶாஸ்த்ரே ஶ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுநஸம்வாதே ஶ்ரத்தாத்ரயவிபாகயோகோ நாம ஸப்ததஶோऽத்யாய:॥

அஶ்ரத்தயா க்ருதம் ஶாஸ்த்ரீயமபி ஹோமாதிகமஸதித்யுச்யதே । குத:—ந ச தத்ப்ரேத்ய நோ இஹ—ந மோக்ஷாய, ந ஸாம்ஸாரிகாய ச பலாய இதி ॥ ॥௨௮॥

இதி ஶ்ரீமத்பகவத்ராமாநுஜவிரசிதே ஶ்ரீமத்கீதாபாஷ்யே ஸப்ததஶோऽத்யாய:.

சாஸ்திரத்தில்சொல்லிய கர்மங்களையும், அவைகளில் ஆதரவு இல்லாமல் பண்ணினால், அவைகள் "அஸத்" (நல்லதன்று) என்று சொல்லப்படுகின்றன. சாஸ்திரத்தில் சொல்லாததை சிரத்தையோடு பண்ணினாலும், அதுவும் அப்படியே "அஸத்." அந்த வேலைகள் மோக்ஷத்தையும் கொடுக்காது; மற்ற (ஸம்ஸார) ஸுகங்களையும் கொடுக்காது சிரத்தையோடு முறைப்படி பண்ணப்பட்ட—சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய—கர்மங்கள் தான் எல்லாப் பலன்களையும் கொடுக்கும்.

ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷ்யகாராய மஹாதேசிகாய நம:

1 நல்ல கர்மங்களைச்சொல்லுவதால், வேதம் நல்லது அவைகளைச் செய்வதால், மூன்று வர்ணத்தார்களும் ஸாதுக்கள். நல்ல பலன்களைக் கொடுப்பதால், செய்யப்பட்ட கர்மங்களும் நல்லவை (ஸத்துக்)கள்.

𑌅𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌶𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃

𑌅𑌥—𑌅𑌤𑍀𑌤𑍇𑌨𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌦𑍍𑌵𑌯𑍇𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌦𑌯𑌨𑌿𑌃𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌸𑌸𑌾𑌧𑌨𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌮𑍇𑌵 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌤𑌪𑍋𑌦𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮, 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍, 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌯𑌃, 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌦𑌯𑌸𑌾𑌧𑌨𑌯𑍋𑌰𑍍𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌚𑍍𑌛𑌬𑍍𑌦𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨, 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌨𑌂 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌫𑌲𑌾𑌭𑌿𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌰𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂, 𑌤𑌦𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍋𑌦𑍍𑌰𑍇𑌕𑌾𑌦𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿, 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾𑌹𑌾𑌰𑌸𑍇𑌵𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍। 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌯𑍋𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌯𑍋𑌰𑍈𑌕𑍍𑌯𑌂, 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂, 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑍇 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌂, 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌰𑌜𑌸𑍍𑌤𑌮𑌸𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌣𑌨𑍇𑌨 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌗𑍁𑌣𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌶𑍍𑌯𑍋𑌪𑌾𑌦𑍇𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌸𑍍𑌵𑌵𑌰𑍍𑌣𑍋𑌚𑌿𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌃, 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍀𑌤𑌾𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑍋 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇। 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌯𑍋𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍈𑌕𑌤𑍍𑌵𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯𑌾𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯𑌾𑌯 𑌚𑌾𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿—

𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚—

𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍋 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌿 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑍁𑌮𑍍 ।
𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌹𑍃𑌷𑍀𑌕𑍇𑌶 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌕𑍇𑌶𑌿𑌨𑌿𑌷𑍂𑌦𑌨 ॥௧॥

𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍌 𑌹𑌿 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑍌, "𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌯𑌾 𑌧𑌨𑍇𑌨 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍇𑌨𑍈𑌕𑍇 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌨𑌶𑍁𑌃। ...𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍁𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌯𑍋𑌗𑌾𑌦𑍍𑌯𑌤𑌯𑌶𑍍𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌃। 𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌤𑍁 𑌪𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌪𑌰𑌾𑌮𑍃𑌤𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌿𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁। 𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂-𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑍁𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌿। 𑌅𑌯𑌮𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌃-𑌕𑌿𑌮𑍇𑌤𑍌 𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌶𑌬𑍍𑌦𑍌

വ്യാമിശ്രയോ, ഉപദേശകാര്യമേവ പദാര്ഥവ്യാമിശ്രയോ, ത
ത്യാഗസംന്യാസയോഃ വ്യാമിശ്രേണ സ്വരൂപം പൃച്ഛതി | ഏക
ത്വേഽപി തസ്യ സ്വരൂപം വക്തവ്യമിതി ॥ [௧]

அவ—பதினறு, பதினேழாவது அத்தியாயங்களால் வேதத்திலெ சொல்லிய யக்ஞம் முதலான கர்மங்களாலேதான் மோக்ஷமோ, மற்ற பலன்களோ உண்டாகும். வேறொன்றினுலும் உண்டாகாது. வேதத்தில் சொல்லிய எல்லாகர்மங்களும், பிரணவத்தோடு சேர்ந்திருக்கின்றன அவைகளில் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதை "தத்" என்று சொலலுகிறது.மற்றபலனகளைக்கொடுக்கக்கூடியதை "ஸத்" என்று சொலலுகிறது. பலன்களை விரும்பாமல் பண்ணுகிற யக்ஞம்முதலானவைகள் மோக்ஷததைக்கொடுக்கும். ஸத்துவ குணம் மேலிட்டவன்தான் மோக்ஷத்திற்காக வேலைகளைச் செய்வன். ஸாத்துவிகமான ஆஹாரததாலேதான் ஸத்துவம் வளரும் என்று சொல்லப்பட்டது

இப்போது—மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாகச் சொல்லப்பட்ட "தியாகம்" "ஸன்னியாஸம்" என்கிற இந்த இரண்டும் ஒனறுதான்; "தியாகம்" என்பது இன்னது; ஜீவன்கள் செய்கிற எல்லா வேலைகளையும் எல்லாருக்கும் ராஜாவான பகவானேதான் செய்விக்கிறுன் எனறு நினைப்பது; ஸத்துவம் முதலான குணங்களின் காரியங்கள்; ஸத்துவத்தைத்தான் அவசியம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்பது; பகவானுக்கு ஸநதோஷத்தைக்கொடுக்கக்கூடிய தன் வர்ணத்திறகு (ஜாதிக்கு)த்தகுந்த கர்மங்களால் பகவானை அடையும் விதம் இன்னது; கீதை முழுவதுக்கும் ஸாரமான பொருள் பக்தியோகம் செய்வது என்பது—இவைகள் சொல்லப்படுகின்றன

அவைகளில்முதலில் தியாகமும், ஸந்நியாஸமும் வேறு ? அல்லது ஒன்று என்பதையும், தியாகம் என்பது இன்னது என்பதையும் தெரிநதுகொள்ளுவதற்காக அர்ஜுநன் கேட்கிறுன்—

தியாகமும ஸநநியாஸமும் மோக்ஷத்துக்கு உதவியென்று சொல்லியிருக்கிறது அவை இரண்டும் ஒன்று? அல்லது வேறு? அதையும், வேறுக இருநதாலும், ஒன்றுக இருநதாலும், அது இன்னது என்பதையும் சொல்லவேணும். [1]

அத — த்யாகஸந்ந்யாஸயோரேகத்வம் ஸ்வரூபம், தத்விப்ரதிபத்திநிரஸநேந நிர்ணேதும் வாதிவிப்ரதிபத்திம் உபந்யஸ்யந் ஸ்ரீபகவாநுவாச

காம்யாநாம் கர்மணாம் ந்யாஸம் ஸந்ந்யாஸம் கவயோ விது: ।
ஸர்வகர்மபலத்யாகம் ப்ராஹுஸ்த்யாகம் விசக்ஷணா: ॥௨॥

கேசந வித்வாம்ஸ: காம்யாநாம் கர்மணாம் ந்யாஸம்-ஸ்வரூபத்யாகம் ஸந்ந்யாஸம் விது:। கேசித்து விசக்ஷணா: நித்யாநாம் நைமித்திகாநாம் காம்யாநாம் ச ஸர்வேஷாம் கர்மணாம் பலத்யாகம் மோக்ஷஶாஸ்த்ரேஷு த்யாகஶப்தார்த்தம் ப்ராஹு:। தத்ர ஶாஸ்த்ரீயஸ்த்யாக: காம்யகர்மஸ்வரூபவிஷய:, ஸர்வகர்மபலவிஷய இதி விவாதம் ப்ரதர்ஶ்ய ஏகத்ர ஸந்ந்யாஸஶப்தம், இதரத்ர த்யாகஶப்தம் ப்ரயுஞ்ஜாந: த்யாகஸந்ந்யாஸஶப்தயோரேகார்த்தத்வமபிப்ரேதமிதி ஜ்ஞாயதே। ததா "நிஶ்சயம் ஶ்ருணு மே தத்ர த்யாகே பரதஸத்தம" இதி த்யாகமேவ நிர்ணயவசநாத், "நியதஸ்ய து ஸந்ந்யாஸ: கர்மணோ நோபபத்யதே। மோஹாத்தஸ்ய பரித்யாகஸ்தாமஸ: பரிகீர்த்தித:" "அநிஷ்டமிஷ்டம் மிஶ்ரம் ச த்ரிவிதம் கர்மண: பலம்। பவத்யத்யாகிநாம் ப்ரேத்ய ந து ஸந்ந்யாஸிநாம் க்வசித்" இதி பரஸ்பரபர்யாயதயா ப்ரயுஞ்ஜாநஸ்தயோரேகார்த்தத்வம் வ்யஞ்ஜயதீதி நிஶ்சீயதே॥ ॥௨॥

அவ—இவையிரண்டும் ஒன்றுதான்; அது இன்னது என்று சொல்லுவதற்காக, இதைப் பலபேர்கள் பலவிதமாகச் சொல்லுகிறார்கள் என்று பகவான் சொல்லுகிறார்—

சிலர் பலன்களுக்காக ஏற்பட்ட கர்மங்களை (காம்மியங்களை) அடியோடு விடுவதை ஸந்நியாஸம் என்று சொல்லுகிறார்கள். வேறு சிலர் "நித்தியம்" "நைமத்திகம்" "காம்மியம்" என்று மூன்று விதமான எல்லாக் கர்மங்களுடைய பலன்களை விடுவதைத்தான் தியாகம் என்று மோக்ஷத்தைப்பற்றின சாஸ்திரத்தில் சொல்லுகிறதென்று சொல்லுகிறார்கள்.

இந்த சுலோகத்தில் விடுகையை தியாகம் என்ற சொல்லினாலும், ஸந்நியாஸம் என்கிற சொல்லினாலும் சொல்லியிருப்பதாலும், மேல் 1, 7, 12-வது சுலோகங்களிலும் இந்த இரண்டு சொற்களையும் ஒரே பொருளில் உபயோகப்படுத்தப் போகிறதினாலேயும், இவை இரண்டும் ஒன்றுதானென்றே பகவானுடைய அபிப்பிராயம் என்று ஏற்படுகிறது. [2]

𑌤𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌦𑍋𑌷𑌵𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌮𑌨𑍀𑌷𑌿𑌣𑌃।

𑌏𑌕𑍇 𑌮𑌨𑍀𑌷𑌿𑌣𑌃 𑌕𑌾𑌪𑌿𑌲𑌾 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌤𑌾𑌨𑍁𑌸𑌾𑌰𑌿𑌣𑍋 𑌰𑌾𑌗𑌾𑌦𑌿𑌦𑍋𑌷𑌵𑌤𑍍 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌦𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍁𑌣𑌾 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹𑍁𑌃 ॥ ॥ ௨½ ॥

இன்னும் சிலபேர்கள் (வேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளாத ஸாங்கியர்களும், வேதத்தை ஒப்புக்கொண்டும் அவர்களைப்போல் சொல்லுகிறவர்களும்) மோக்ஷத்தை ஆசைப்படுகிறவனுக்கு ஆசைமுதலானவைகள் போல், யக்ஞமுதலான எல்லாக்கர்மங்களும் கெடுதிகள்; ஆகையால் அவைகளை விட்டுவிட வேண்டியதென்று சொல்லுகிறார்கள். [2½]

𑌯𑌜𑍍𑌞𑌦𑌾𑌨𑌤𑌪𑌃𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌨 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑌾𑌪𑌰𑍇 ॥ ॥௩॥

𑌅𑌪𑌰𑍇 𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌾 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌨 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹𑍁𑌃॥

இன்னும் சில [1] பண்டிதர்கள் யக்ஞம் முதலானவைகளை விடவே கூடாது என்றுசொல்லுகிறார்கள். [3]

𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍁 𑌮𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍇 𑌭𑌰𑌤𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮 ॥௩½॥

𑌤𑌤𑍍𑌰-𑌏𑌵𑌂𑌵𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌨𑍍𑌨𑍇 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍇 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌂 𑌮𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌶𑍃𑌣𑍁 ॥ ॥௩½॥

1. இதற்கு முன்சுலோகங்களில் கெட்டிக்காரர்கள் என்று பொருளுள்ள சொற்கள் இருக்கின்றன. இந்த சுலோகத்தில்அப்படிப் பட்ட சொல் இல்லை. அபரே (வேறு சிலர்) என்கிறசொல்தானிருக்கிறது. இருந்தாலும், அவர்களைப் பண்டிதர்கள் என்று வியாக்கியானத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. ஏனென்றால், இவர்கள் சொல்லுவதுதான் பகவானுடைய மதம் என்று காட்டுவதற்காக. பண்டிதர்கள் என்றால் இதை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியது; இதைத் தள்ளவேண்டியது என்கிற உண்மையை அறிந்தவர்கள்.

இப்படிப் பலவிதமாக சொல்லப்படுகிற தியாகவிஷயத்தில் தீர்மானத்தை எல்லாவற்றையும் உள்ளபடி அறிந்த என்னிடம் கேள்.

த்யாகோ ஹி புருஷவ்யாக்ர த்ரிவித: ஸம்ப்ரகீர்த்தித: ॥

த்யாக: க்ரியமாணேஷ்வேவ வைதிகேஷு கர்மஸு பலவிஷயதயா கர்மவிஷயதயா கர்த்ருத்வவிஷயதயா ச த்ரிதைவ ஹி மயா த்ரிவித: ஸம்ப்ரகீர்த்தித: — 'மயி ஸர்வாணி கர்மாணி ஸம்ந்யஸ்யாத்யாத்மசேதஸா। நிராஶீர்நிர்மமோ பூத்வா யுத்யஸ்வ விகதஜ்வர:' இதி। கர்மஜந்யம் ஸ்வர்காதிகம் பலம் மம ந ஸ்யாதிதி பலத்யாக:। மதீயபலஸாதநதயா மதீயமிதம் கர்மேதி கர்மணி மமதாயா: பரித்யாக: கர்மவிஷயஸ்த்யாக:। ஸர்வேஶ்வரே கர்த்ருத்வாநுஸந்தாநேந ஆத்மந: கர்த்ருதாத்யாக: கர்த்ருத்வவிஷயஸ்த்யாக: ॥ ௪॥

வேதத்தில் சொல்லிய எல்லாக்கர்மங்களையும் செய்துகொண்டே—அவைகளின் பலன்கள், அந்தக்கர்மங்கள், கர்த்ருத்வம் (அதாவது— நான் இதைச்செய்கிறேன் என்னும் எண்ணம்)-ஆகிய இந்த மூன்றையும் விடவேணுமென்று முந்தியே (3—வது அத-30-வது சுலோகத்தில்) சொல்லியிருக்கிறேன். இந்தக்கர்மத்தினால் வருகிற ஸ்வர்க்கம் முதலான பிரயோஜனம் எனக்கு வேண்டாம் என்று எண்ணுகை பலனைவிடுவது. எனக்குப் பிரயோஜனத்தைக் கொடுப்பதால், இந்தவேலை என்னுடையது என்கிற நினைவை விடுவது கர்மத்தைவிடுவது. இந்தவேலையை நான்செய்யவில்லை; பகவான்தான் என்னைக்கொண்டு செய்கிறார் (ஒரு மனிதன் பேனாவைக்கொண்டு எழுதுவதுபோல) என்று நினைப்பது கர்த்ருத்வத்தைவிடுவது. [4]

யஜ்ஞதானதப:கர்ம ந த்யாஜ்யம் கார்யமேவ தத் ॥௪½॥

யஜ்ஞதானதப:ப்ரப்ருதி வைதிகம் கர்ம முமுக்ஷுணா ந கதாசிதபி த்யாஜ்யம்; அபி து ஆப்ரயாணாதஹரஹ: கார்யமேவ॥

யக்ஞம், தானம், தபஸ்ஸு முதலான—வேதத்தில் சொல்லிய—கர்மங்களை மோக்ஷத்தை ஆசைப்படுகிறவன் 1 ஒருக்காலும் விடக்

1. மோக்ஷம் வேணுமென்று ஆசை உண்டாகும் வரையில் இவை

கூடாது. மோக்ஷத்துக்குப் போகுமளவையில் தினந்தோறும் கட்டாயம் செய்யவேணும். [4½]

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

யஜ்ஞோ தாநம் தபஶ்சைவ பாவநாநி மநீஷிணாம் ॥

யஜ்ஞதாநதப:ப்ரப்ருதீநி வர்ணாஶ்ரமஸம்பந்தீநி கர்மாணி மநீஷிணாம் மநநஶீலாநாம் பாவநாநி । மநநம் உபாஸநம், முமுக்ஷூணாம் யாவஜ்ஜீவமுபாஸநம் குர்வதாமுபாஸநநிஷ்பத்திவிரோதிப்ராசீநகர்மவிநாஶநாநீத்யர்த²: ॥ ௫ ॥

அது—ஏனென்றால்,——

பிராமணன் முதலான ஜாதிகளுக்கும், பிரும்மசரியம் முதலான ஆசிரமங்களுக்கும் ஏற்பட்ட யக்ஞம், தானம், தபஸ் முதலான கர்மங்கள்[1] மோக்ஷத்திற்காகப் பகவானை தியானம் செய்கிறவர்களுக்கு சுத்தியை உண்டுபண்ணுகின்றன. அதாவது—அந்த தியானத்திற்கு இடைஞ்சலான—நெடுநாளாய் வந்த—புண்ணியம், பாபம் என்று இருவகையான—கர்மங்களைப் போக்குகின்றன. 2 [5]

ஏதாந்யபி து கர்மாணி ஸங்க³ம் த்யக்த்வா ப²லாநி ச ।
கர்தவ்யாநீதி மே பார்த² நிஶ்சிதம் மதமுத்தமம் ॥ ௬ ॥

யஸ்மாந்மநீஷிணாம் யஜ்ஞதாநதப:ப்ரப்ருதீநி பாவநாநி, தஸ்மாந்முமுக்ஷுணைதாந்யபி யஜ்ஞாதிகர்மாணி மதா³ரா

களைச் செய்யவேண்டும்; பிறகு அவைகளை விடவேண்டுமென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். இந்த மதம் பிசகு என்று இதில் காட்டப்படுகிறது.

1 தியானத்தை உயிரோடு இருக்கிறவரையில் செய்யவேண்டியது. அதற்கு உதவியாய்ச் செய்யவேணும் நித்தியம், நைமித்திகம் என்கிற கர்மங்களை அடியோடு விடவேண்டும் என்னும் மதம் பிசகு என்று இதில் காட்டப்படுகிறது.

2 தியானத்தினால் மோக்ஷத்தை அடைகிறவர்கள் தியானத்திற்கு உதவியாக இந்த வேலைகளைச் செய்கிறார்கள். சரணாகதியால் மோக்ஷத்தைப் பெறுமவர்கள் பகவானுடைய ஸந்தோஷத்திற்காகமாத்திரம் செய்கிறார்கள். இரண்டுவகுப்பார்களும் இந்த வேலைகளைச் செய்யவேண்டியது என்று பகவானுடைய உத்திரவு மீறினால் தண்டனை உண்டு.

[illegible] कर्तव्यानीति मम निश्चितमुत्तमं मतम् ॥ ॥ ६ ॥

யக்ஞம் முதலான கர்மங்கள் பகவானைத் தியானம்செய்கிறவர்களுடைய பாபங்களைப் போக்குகிறபடியால், தியானத்தைப் போலே இவைகளையும் மோக்ஷத்துக்குப் போகும்வரையில் தினந்தோறும் தியானம் வளர்வதற்காக மோக்ஷத்தை ஆசைப்படுகிறவன் கட்டாயம் பண்ணவேண்டுமென்று என்னுடைய உயர்ந்த தீர்மானம் இதில் கொஞ்சம்கூட ஸந்தேஹப்படாதே. ஆனால் அந்தக்கர்மங்களைக் கீழ்ச்சொன்ன மூன்றுஸங்கதிகளை விட்டுச்செய்யவேணும். [6]

नियतस्य तु संन्यासः कर्मणो नोपपद्यते ।
मोहात्तस्य परित्यागस्तामसः परिकीर्तितः ॥ ॥ ७ ॥

[illegible]

ஸ்ய மூலத்வம் "ப்ரமாதமோஹௌ தமஸோ பவதோऽஜ்ஞாநமேவ ச" இத்யுக்தத்வாத்। அஜ்ஞாநம் ச ஜ்ஞாநவிரோதி விபரீதஜ்ஞாநம்। ததா ச வக்ஷ்யதே "அதர்மம் தர்மமிதி யா மந்யதே தமஸாவ்ருதா। ஸர்வார்த்தாந் விபரீதாம்ஶ்ச புத்திஸ்ஸா பார்த்த தாமஸீ"தி। அதோ நித்யநைமித்திகாதே: கர்மணஸ்த்யாகோ விபரீதஜ்ஞாநமூல ஏவேத்யர்த்த: ॥ ॥ ௭ ॥

பிராமணன் முதலான ஜாதிகளுக்கும், பிருப்மசரியம் முதலான ஆசிரமங்களுக்கும் ஏற்பட்டு இருப்பதனுலே, வைச்வதேவம் முதலான நித்தியநைமத்திகங்களைக் கட்டாயம் செய்யவேண்டியது. விடுவது என்பது எல்லையில்லாத தப்பு. சாப்பாடுஇல்லாமல் போனுல, பிழைப்பது முடியாது ஆவைகளை விட்டால், சாப்பிட முடியாது ஏனென்றல், வைசுவதேவம் பண்ணியிருந்த ஸாதத்தைத்தானே சாப்பிடவேணுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. அது தான நல்லஅறிவைக் கொடுக்கும். இல்லாவிட்டால், தப்பு எண்ணங்கள உண்டாகும் (3-வது அத். 8 சு) ஆஹாரம் இருநதால் தான் மனது வேலைசெய்கிறது. ஆஹாரம் குறறமில்லாததாக இருந்தால் மனது தெளிகிறது. அது தெளிநதால் எல்லாபாபங்களையும் போக்கக்கூடிய நல்லநினைவு (அதாவது பகவானுடைய பார்வை) உண்டாகிறது என்று சொல்லியிருக்கிறது ஆகையால் வைசுவதேவம் முதலான கர்மங்களை மோக்ஷத்திற்குப் போகும் வரையில கட்டாயம் பண்ணவேண்டியது விடக்கூடாது. இவ்விதமாக தியானத்தை வளர்க்கிற கர்மங்களைக் கெடுதியென்று தப்பாக நினைத்துவிடுவது தமோகுணத்தால் ஏற்பட்டது என்று சொல்லப்படுகிறது தமோகுணம் தப்பு எண்ணத்தைக் கொடுக்கும் என்று 14-வது அத்–17-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது இந்த அத்தியாயத்திலும் 32-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்போகிறது [7]

து:கமித்யேவ யத்கர்ம காயக்லேஶபயாத்த்யஜேத் ।
ஸ க்ருத்வா ராஜஸம் த்யாகம் நைவ த்யாகபலம் லபேத் ॥

யத்யபி பரம்பரயா மோக்ஷஸாதநபூதம் கர்ம, ததாபி து:காத்மகத்ரவ்யார்ஜநஸாத்யத்வாத் பஹ்வாயாஸரூ

ஷ்டதயா காயக்லேஶகராணி மநோவ்யாகுலகராணீதி தத்த்யா
யோகநிஷ்பத்தயே ஜ்ஞாநாப்யாஸ ஏவ யதநீய இதி யோ மோ
க்ஷஸாதநதயா விஹிதம் கர்ம பரித்யஜேத் | ஸ ராஜஸம் - ரஜோ
மூலம் த்யாகம் க்ருத்வா, ததயதாவஸ்திதஶாஸ்த்ரார்த்தத்வாதேவ
த்தி ஜ்ஞாநோத்பத்திரூபம் த்யாகபலம் ந லபேத | "அயதாவ
த்ப்ரஜாநாதி புத்திஸ்ஸா பார்த்த ராஜஸீ" இதி ஹி வக்ஷ்யதே | ந ஹி
கர்மாத்ருஷ்டத்வாரேண மந:ப்ரஸாதஹேது: அபி து பகவ
த்ப்ரஸாதத்வாரேண || || ௮ ||

கர்மங்கள் படிப்படியாய் மோக்ஷத்துக்கு உதவுகின்றன. ஆனாலும் அவைகளைச் செய்வதில் பல தொந்தரவுகள் இருக்கின்றன. அவைகளுக்காகப் பணம் ஸம்பாதிக்கவேணும். உடம்புக்கு சிரமம் உண்டாகிறது. வேலைகளைச் செய்வதும் வருத்தம், இவைகளால் மனதுக்கு வருத்தம் உண்டாகிறது ஆகையால் தியானம் கெட்டுப்போகும் என்று பயந்து, ஒருவன் கர்மங்களை விடுகிறான். ஆத்மாவின் நினைவை பழக்குவதினாலேயே பகவானுடைய தியானத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ளுவோமென்று நினைக்கிறான். கர்மங்களை இப்படி எவன் விடுகிறானே, அப்படி விடுவது ரஜோகுணத்தினால்ஏற்பட்டிருக்கிறதென்று சொல்லியிருக்கிறது. அது ரஜோகுணத்தால் ஏற்பட்ட தப்புஎண்ணத்தால் உண்டாகிறது. அவனுக்கு அப்படி விடுவதால், பகவானுடைய தியானம் நிறைவேறுவதாகிற பிரயோஜனம் கிடைக்காது கர்மங்களால் உண்டாகும் மனவருத்தம் தியானத்தைக் கெடுக்காது. ஏனென்றால், பகவானுடைய ஸந்தோஷத்தின் வழியாய்த்தான் கர்மங்கள் தியானத்தை வளர்க்கின்றன. கர்மங்கள் பகவானுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன. அவர் மனதைத தெளிவிக்கிறார். கர்மங்களைச் செய்யாவிட்டால், மனது தெளியாது. மனது தெளியாவிட்டால் தியானம் பண்ணமுடியாது. [8]

கார்யமித்யேவ யத்கர்ம நியதம் க்ரியதே'ர்ஜுந |
ஸங்கம் த்யக்த்வா பலம் சைவ ஸ த்யாகஸ்ஸாத்த்விகோ மத: ||

நித்யநைமித்திகமஹாயஜ்ஞாதிவர்ணாஶ்ரமவிஹிதம் கர்ம
மதாராதநரூபதயா கார்யம் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமிதி மத்வா

ஸங்க³ம் கர்மணி மமதாம் ப²லம் ச த்யக்த்வா யத் க்ரியதே, ஸ த்யாக³: ஸாத்த்விகோ மத:| ஸ ஸத்த்வகு³ணமூல:-யதா²வஸ்தி²தகார்யாகார்யஜ்ஞாநமூல இத்யர்த²:। ஸத்த்வம் ஹி யதா²வஸ்தி²தவஸ்துஜ்ஞாநமுத்பாத³யதீத்யுக்தம் ''ஸத்த்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம்'' இதி। வக்ஷ்யதே ச ''ப்ரவ்ருத்திம் ச நிவ்ருத்திம் ச கார்யாகார்யே ப⁴யாப⁴யே। ப³ந்த⁴ம் மோக்ஷம் ச யா வேத்தி பு³த்³தி⁴: ஸா பார்த² ஸாத்த்விகீ'' இதி ||

பிராமணன்முதலான ஜாதிகளுக்கும், பிரும்மசரியம் முதலான ஆசிரமங்களுக்கும் கட்டாயம் செய்யவேணுமென்று சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்ட வேலைகள் பகவானுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுகிறபடியால், அந்த வேலைகளை பிரயோஜநம் என்று நினைத்து, அவைகளைச் செய்து, கீழ்ச்சொன்ன (4-வது சுலோகம்) மூன்றையும் (பலன், வேலை, கர்த்ருத்துவம்) விடுவதை ஸாத்துவிகமென்று சொல்லுகிறது, அதாவது-ஸத்துவகுணத்தால்வருகிற உண்மையான அறிவினுல் ஏற்படுகிறது. ஸத்துவகுணம் உண்மையான அறிவை உண்டுபண்ணுகிறதென்று 14-வது அத் 17-வது சுலோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. இந்த அத்தியாயத்திலும் 30-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்போகிறது. [9]

ந த்³வேஷ்ட்யகுஶலம் கர்ம குஶலே நாநுஷஜ்ஜதே|
த்யாகீ³ ஸத்த்வஸமாவிஷ்டோ மேதா⁴வீ சி²ந்நஸம்ஶய: ||௧௦||

ஏவம் ஸத்த்வஸமாவிஷ்டோ மேதா⁴வீ-யதா²வஸ்தி²ததத்த்வஜ்ஞாந:, தத ஏவ சி²ந்நஸம்ஶய:, கர்மணி ஸங்க³ப²லகர்த்ருத்வத்யாகீ³ ந த்³வேஷ்ட்யகுஶலம் கர்ம, குஶலே ச கர்மணி நாநுஷஜ்ஜதே| அகுஶலம் கர்மாநிஷ்டப²லம், குஶலம் ச கர்மேஷ்டப²லம் ஸ்வர்க³பஶுபுத்ராந்நாத்³யாதி³ப²லம்। ஸர்வஸ்மிந் கர்மணி மமதாரஹிதத்வாத் த்யக்தஸங்க³த்வாத் ப²லஸங்க³த்யாகா³த் த்யக்தகர்த்ருத்வாச்ச தயோ: க்ரியமாணயோ: ப்ரீதித்³வேஷௌ ந கரோதி। அநிஷ்டப²லம் பாபம் கர்மாத்ர ப்ராமாதி³கமபி⁴ப்ரேதம்| ''நாவிரதோ து³ஶ்சரிதாந்நாஶாந்தோ நாஸமாஹித:। நாஶாந்தமாநஸோ வாபி ப்ரஜ்ஞாநேநைநமாப்நுயாத்'' இதி து³ஶ்

ஸிதாவிரதெஜஜ்ஞாநெநாத்தி விரொயிகபூரவணாஸ । ஸதஃ
கர்மணி கத்ருகவஸஜ்ஞமாநாம் த்யாமஷ்டாஹீயத்யாஷ:, நக
ர்மஷ்லாநெவத்யாஜ: ॥ ॥௧௦॥

அவ— ஒருவன் கர்மங்களைத் தமோகுணத்தால் விட்டான்; ஒருவன் ரஜோகுணத்தால்; ஒருவன் ஸத்துவகுணத்தால். 9-வது சுலோகத்தில் சொன்னவன் ஸத்துவத்தால் விட்டவன். இவன் மனது நல்லதிலும், கெட்டதிலும் கலங்காது; இதுவே இவனுக்கு அடையாளமென்று சொல்லுகிறார்—

ஸத்துவகுணம் மேலிட்டு, எல்லாவஸ்துக்களையும் ஸந்தேஹமில்லாமல் உள்ளபடி அறிந்து, கர்மங்களைச் செய்து கீழ்ச்சொன்ன மூன்றையும் விட்டவன சுவர்க்கம் முதலான பலன்களைக் கொடுக்கும் கர்மங்களைப் பண்ணி ஸந்தோஷப் படுகிறதில்லை. ஏனென்றால், அவைகளின பலன்களை வேண்டாமென்று விட்டுவிட்டான். அவனுக்குப் பகவானதான வேண்டியது. அவன அந்த வேலைகளையும், கர்த்ருத்துவத்தையும் தன்னுடையவைகள் அனறுஎன்று விட்டுவிட்டான். இதுபோல் தப்புக்காரியம் நேர்ந்து விட்டாலும், வருத்தமில்லை. அதாவது தெரியாமல் பண்ணினல், வருத்தமில்லை. தெரிந்து பண்ணக்கூடாது. தெரிந்து பண்ணினல், அந்தவேலை தியானத்தைக் கெடுக்கும் என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால் சாஸ்திரங்களில் சொன்ன தியாகம் (விடுவது) என்பது கர்மங்களுக்கல்ல; கீழ்ச்சொன்ன பலன்முதலான மூன்றுக்குத்தான். [10]

அவ—தஹாஹ—

நஹி தெஹப்ருதா ஶக்யம் த்யக்தும் கர்மாண்யஶெஷதஃ।
யஸ்து கர்மபலத்யாகீ ஸ த்யாகீத்யபிதீயதெ ॥ ॥௧௧॥

நஹி தெஹப்ருதா-த்ரியமாணஶரீரெண கர்மாண்யஶெஷதஸ்த்யக்தும் ஶக்யம்। தெஹயாரணார்தாநாமஶநபாநாதீநாம் தத்நுபந்தி நாம் ச கர்மணாமவர்ஜநீயத்வாத்। தத யர்தம் ச மஹாயஜ்ஞாத்யநுஷ்டாநமவர்ஜநீயம்। யஸ்து தேஷு மஹாயஜ்ஞாதிகர்மஸு ஃபலத்யாகீ ஸ ஏவ "த்யாகெமைகெநெ

[illegible] ||௧௧||

அவ — அதையே சொல்லிமுடிக்கிறார் —

உடம்பு இருக்கிறவரைக்கும் சாப்பாடு முதலானவைகளையும், அவைகளைச் சேர்ந்த வேலைகளையும் எப்படி விடமுடியும்? வைசுவதேவம் முதலான கர்மங்களைச் செய்யாமல், எப்படி சாப்பிடுகிறது. ஆகையால் கர்மங்களைச் செய்து, மூன்றையும் விடுவதைத்தான் விடுவது என்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. [11]

[illegible]

𑌅𑌨𑌿𑌷𑍍𑌟𑌮𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌮𑌿𑌶𑍍𑌰𑌂 𑌚 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌫𑌲𑌮𑍍 |
𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌨 𑌤𑍁 𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍 ||௧௨||

[illegible]

வ்யமேக்ஷ வரிஹீயதே। மோக்ஷவிரோதஸ்து "தமேதம் வேதாநுவசநேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி யஜ்ஞேந தாநேந தபஸாநாஶகேந" இத்யாதிஶ்ருதி। ததேவம் க்ரியமாணேஷ்வ கர்மஸு கர்த்ருத்வாதிஷு த்யாகஸ்த்யாகஶ்ச பலஸந்த்யாகஸ், ஸர்வஸ்த்யாகஶ்ச॥ ॥கஉ॥

அவ— அக்கினிஹோத்திரம், யஹாயக்ஞம், (வைசுவதேவம்) முதலான கர்மஙகள் சுவர்க்கம்முதலான பலன்களைக் கொடுக்கின்றனவென்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது அது போலவே ஸந்தியாவந்தனம் முதலானவைகளுக்கும் பலன் உண்டென்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால் அவைகளைப் பண்ணினவன பலன் வேண்டாமென்று நினைததாலும், அது எப்படி வராமலிருக்கும் ? பூமியில் விதையைப் போட்டுவிட்டு, முளைக்கவேண்டாமெனறு நினைத்தால், அது முளைக்காமலிருக்குமோ? அதுபோலவே தெரியாமல் தப்புக்காரியஙகள்நேர்நதாலும். அவைகளின் பலன்களுடைவநதேதீரும் தெரியாமல் பூமியில் விழுந்த விதை முளைக்காமலிருக்குமோ? ஆகையால் சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய கர்மங்கள் மோக்ஷத்திற்கு இடைஞ்சலான பலன்களைக் கொடுப்பதால், மோக்ஷத்தை ஆசைப்பட்டவன் அவைகளைச் செய்யக்கூடாது சாவு இல்லாமல் பண்ணுகிற அமிர்தத்தை ஆசைப்படுகிறவன் விஷமரத்தை வைத்துப் பயிரிடுவதுபோலிருக்கிறது—என்கிற கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுகிறார்—

முழு துக்கமான நரகம் முதலானதும், முழு ஸுகமான சுவர்க்கம் முதலானதும், துக்கம் கலந்த ஸுகமான பிள்ளை முதலானதும், கீழ்ச்சொன்ன மூன்றையும் விடாதவர்களுக்கு அந்தக்கர்மங்களைச்செய்த பிறகு வருகின்றன. இந்த மூன்றையும் விட்டவர்களுக்குமோக்ஷத்திற்கு இடைஞ்சலான பலன்கள் ஒரு கர்மத்தினாலும் வராது. அதாவது—இநதக்கர்மங்களை சாஸ்திரம் மூன்று பேர்கள்பண்ணவேணுமென்று சொல்லுகிறது (1) உயிரோடுஇருக்கிறவன், (2) ஸுவர்க்கம் முதலானவைகளைவிரும்புகிறவன், (3) எல்லா பலன்களையும்விட்டு மோக்ஷத்தையாத்திரம் விரும்புகிறவன் என்று இநதக கர்மஙகள் அவைகளின பலன்களை

ஆசைப்பட்டுச் செய்தவனுக்குத்தான் பலன்களைக் கொடுக்கும். மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவனுக்கு பலன்களில் ஆசையில்லாததினால், அந்த பலன்கள் அவனுக்கு வருகிறதில்லை. பூமியில் விழுந்த விதை, நினைக்காமல் போனாலும், முளைக்காமலிருக்குமோ என்று கேட்டது ஸரியன்று. சுருந்தபூமியில் விழுந்த நல்ல விதை கட்டாயம் முளைக்கவேணுமென்று பகவானுடைய ஏற்பாடு. அது போலன்று இந்த விஷயம். ஏனென்றால் ஜீவனை நிலையான தனனிடத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போவதில்தான் பகவானுக்கு இஷ்டம். ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்களை இவர்கள் கேட்பதும், தான் கொடுப்பதும் பகவானுக்கு இஷ்டமில்லை. ஐயோ இவர்கள் சின்ன பலன்களை கேட்கிறார்களே என்று வருத்தமும் உண்டு. தன்னை ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்காக இவர்களைக் கர்மங்களைச் செய்யும்படி அவர் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். ஆகையால் இவர்கள் சின்ன பலன்களைக் கேட்காவிட்டால், அவர் கொடுக்கமாட்டார். மேலும் இவர்கள் பலன்களை விடுவார்களா. சின்ன பலன்களை விட்டு அளவில்லாமல் உயர்ந்த பலனையன்றோ கேட்கிறார்கள். கர்மங்களுக்குப் பகவான் பலன் கொடுக்கிறவராக இருக்கையாலும், கேட்காவிட்டால் பலனைக்கொடுக்கவேண்டாமென்று எண்ணியிருக்கையாலும் விதையைப்போலன்று கர்மம். [12]

இதாநீம் பகவதி புருஷோத்தமே அந்தர்யாமிணி கர்த்ருத்வாநுஸந்தாநேந ஆத்மந்யகர்த்ருத்வாநுஸந்தாநம் ப்ரகாரேணாஹ | தத ஏவ ஃபலகர்மணோரபி மமதாபரித்யாகோ பவதீதி| பரமபுருஷோ ஹி ஸ்வகீயேந ஜீவாத்மநா ஸ்வகீயைஶ்ச கரணகளேபரப்ராணை: ஸ்வலீலாப்ரயோஜநாய கர்மாண்யாரபதே | அதோ ஜீவாத்மகதம் க்ஷுந்நிவ்ருத்த்யாதிகமபி ஃபலம், தத்ஸாதநபூதம் ச கர்ம பரமபுருஷஸ்யைவ—

பஞ்சைதாநி மஹாபாஹோ காரணாநி நிபோத மே,
ஸாங்க்யே க்ருதாந்தே ப்ரோக்தாநி ஸித்தயே ஸர்வகர்மணாம்||

ஸாங்க்யா புத்தி:, ஸாங்க்யே க்ருதாந்தே யதாவஸ்தித

ஸ்வவிஷயா ஶேஷித்வா ப்ராப்தா ஸந்தானஸம்ஹிதே நித்யே ஸர்வகர்மணாம் ஸித்தயே-உக்த ஶேஷ ப்ராக்ருதானி பஞ்சைதானி காரணானி நிபோத மே (18-13) ஸகலஶாஸ்த்ராநுஸந்தேஷு | ஶேஷிகீ ஹி ப்ராஜ்ஞ: ஶரீரேந்த்ரிய ப்ராணஜீவாத்மோபகரணம் பரமாத்மாநமேவ கர்த்ருதயா ப்ரதிபாதயதி 'ய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மநோ(அ)ந்தரோ யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா ஶரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத:, அந்த: ப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா' இத்யாதிஷு || ||கசு||

அவ—இப்படி கர்மங்களைச் செய்யும்போதே, கர்த்ருத்வம் முதலான மூன்றையும் விடுவதுதான் சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய ஸன்னியாஸம்; அது தான் தியாகம் என்பதும் என்று சொல்லப் பட்டது. இப்போது-உள்ளே ஆத்மாவாயிருந்து ஏவுகிற பகவான்தான் எல்லா வேலைகளையும் செய்கிறார் என்று நினைத்து, நான் ஒன்றையும் செய்யவில்லை என்று நினைக்கும் விதத்தைச் சொல்லு கிறார். அதினாலேயே பலனும், வேலையும் செய்கிற ஜீவனுடையவைகளன்று என்று ஏற்படுகிறது. மிகவும் உயர்ந்த புருஷனான பகவான் தன்னுடைய சொத்தான ஜீவனைக் கொண்டு, தன் சொத்தான ஜீவனுடைய உடம்பு, இந்திரியங்கள், பிராணன்—இவைகளாலே, தன்னுடைய பிரீதிக்காக வேலைகளைச் செய்ய ஆரம்பிக்கிறார். ஆகையால் ஜீவனுக்கு உண்டாகிற-பசி தீருகிறது முதலான-பிரயோஜனமும், அதற்காக ஏற்பட்ட சாப்பாடு முதலான வேலையும் பகவானுடையவைகள்தான். தாயார் குழந்தைக்கு சாதம் ஊட்டுவதும், தனக்கு வருத்தம் இல்லாமைக்குத்தான். குழந்தைக்குத்தான் மனவருத்தமில்லையே; விளையாட்டில் ஆசையுள்ள குழந்தைக்குப் பசியில்லை. பசி என்பது நினைவு, குழந்தைக்கு மாத்திரமல்ல ஆசையுடன் ஒன்றை பார்க்கிறவனுக்கு பசிக்குமா. பசியிருந்தால், சாப்பிடக்கூப்பிட்டால், கோபித்துக் கொள்ளுவனே—

உண்மையான ஸங்கதிகளைத் தீர்மானிப்பதற்காக ஏற்பட்ட வேதபாகத்தை(வேதத்தில் ஒரு இடத்தை)க்கொண்டு அறிந்ததில், உலகத்தில் நடக்கும் எல்லா வேலைகளும் ஐந்து பேர்கள் சேர்ந்து நடக்கின்றன என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த ஐந்தையும்

சொல்லுகிறேன், கேள் அந்தவேதத்தின் இடமானது—உடம்பு, கண் முதலான இந்திரியங்கள், பிராணன், ஜீவாத்மா, இந்த நாலையும் உதவியாக வைத்துக்கொண்டு, பகவான் தானே எல்லாவேலைகளையும் செய்கிறானென்று தீர்மானித்திருக்கிறது [13]

அத: — தத்ராஹ —

அதிஷ்டாநம் ததா கர்த்தா கரணம் ச ப்ருதக்விதம்।
விவிதாஶ்ச ப்ருதக்சேஷ்டா தைவம் சைவாத்ர பஞ்சமம்॥
ஶரீரவாங்மநோபிர்யத் கர்ம ப்ராரபதே நர:। ந்யாய்யம்
வா விபரீதம் வா பஞ்சைதே தஸ்ய ஹேதவ: ॥௧௫॥

ந்யாய்யே - ஶாஸ்த்ரஸித்தே விபரீதே - ப்ரதிஷித்தே ச ஸர்வஸ்மிந் கர்மணி ஶரீரேண வாசா மநஸா ச பஞ்சைதே ஹேதவ:। அதிஷ்டாநம் - ஶரீரம், அதிஷ்டீயதே ஜீவாத்மநேதி மஹாபூதஸங்காதரூபம் ஶரீரமதிஷ்டாநம்। ததா கர்த்தா - ஜீவாத்மா, அஸ்ய ஜீவாத்மநோ ஜ்ஞாத்ருத்வம் கர்த்ருத்வம் ச "ஜ்ஞோ(அ)த ஏவ, கர்த்தா ஶாஸ்த்ரார்த்தவத்த்வாத்" இத்யாதிஷூபபாதிதம்। கரணம் ச ப்ருதக்விதம் - வாக்பாணிபாதாதிபஞ்சகம் ஸமநஸ்கம் கர்மேந்த்ரியம் ப்ருதக்விதம் கர்மநிஷ்பத்தௌ ப்ருதக்வ்யாபாரம்। விவிதாஶ்ச ப்ருதக்சேஷ்டா: - சேஷ்டாஶப்தேந பஞ்சாத்மா வாயுரபிதீயதே தத்வ்ருத்திவாசிநா। ஶரீரேந்த்ரியதாரணஸ்ய ப்ராணாபாநாதிபேதபிந்நஸ்ய வாயோ: பஞ்சாத்மநோ விவிதாஶ்சேஷ்டா விவிதா வ்ருத்தய:। தைவம் சைவாத்ர பஞ்சமம் - அத்ர கர்மஹேதுகலாபே தைவம் பஞ்சமம் பரமாத்மா அந்தர்யாமீ கர்மநிஷ்பத்தௌ ப்ரதாநஹேதுரித்யர்த்த:। உக்தம் ஹி "ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ மத்த: ஸ்ம்ருதிர்ஜ்ஞாநமபோஹநம் ச" இதி। வக்ஷ்யதி ச "ஈஶ்வர: ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேஶே(அ)ர்ஜுந திஷ்டதி। ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ராரூடாநி மாயயா" இதி। பராயத்தம் ச ஜீவாத்மந: கர்த்ருத்வம் "பராத்து தச்ச்ருதே:" இத்யுபபாதிதம்। நந்வேவம் பராயத்தே ஜீவாத்மந: கர்த்ருத்வே, ஜீவாத்மா கர்-

ण्यनियोज्यो भवतीति विधिनिषेधशास्त्राण्यनर्थका
नि स्युः। इदमपि चोद्यं सूत्रकारेण परि
हृतं "कृतप्रयत्नापेक्षस्तु विहितप्रतिषिद्धावैय
र्थ्यादिभ्यः" इति। एतदुक्तं भवति-परमात्मना दत्तै
स्तदाधारैश्च करणकलेबरादिभिस्तदाहितशक्तिभिः स्व
यं च जीवात्मा तदाधारस्तदाहितशक्तिस्सन् कर्मनिष्पत्तये
स्वेच्छया करणाद्यधिष्ठानरूपं प्रयत्नं चारभते। तद
न्तरवस्थितः परमात्मा स्वानुमतिदानेन तं प्रवर्तयतीति
जीवस्यापि स्वबुद्ध्यैव प्रवृत्तिहेतुत्वमस्ति। यथा
गुरुतरशिलामहीरुहादिचलनादिफलप्रवृत्तिषु ब
हुपुरुषसाध्यासु बहूनां हेतुत्वं विधि
निषेधभाक्त्वं चेति ॥ ॥१५॥

அவ—அதைச் சொல்லுகிறார்—

சாஸ்திரத்துக்கு ஒத்தவைகளோ, சாஸ்திரத்திற்குவிரோதமானவைகளோ, 1 உடம்பினாலும், வாக்கினாலும், மனதினாலும் செய்யப்படும்—ஜீவன்களுடைய எல்லா வேலைகளும், 2 ஐந்து காரணங்களால் உண்டாகின்றன. அவைகளாவன—ஜீவனால் ஆட்டிவைக்கப்படும் உடம்பு, 3 வேலைசெய்கிற ஜீவன், வெவ்வேறு விதங்களா

1. இந்த ஐந்து மில்லாமல் ஒரு வேலையும் கிடையாது. அப்படி இருக்க, சில வேலைகளைச் சாரீரம் (உடம்பினால் செய்யப்பட்டது), வாசிகம் (வாக்கினால்), மானஸம், (மனதினால்) என்றும சொல்லுவதற்குக் காரணம் - அவைகளில் உடமபு முதலானவைகளின் வேலை அதிகமாக இருப்பது.

2. ஜீவனைக்கொண்டு தைவம் செய்கிற வேலைகளுக்குத்தான் இந்த ஐந்து. தைவம் மாத்திரம செய்கிற ஸருஷ்டி முதலான வேலைகளுக்கல்ல.

3. சுலோகத்தில் ஜீவனை "காத்தா" என்று சொல்லியிருக்கிறது. காத்தா என்பவன் ஸ்வதந்திரன் (ஒருவனுக்கு உட்படாதவன்) என்று வியாகரணத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. அப்படியிருக்க, அவனை தைவத்துக்கு அதீனமென்று எப்படிச் சொல்லலாம் என்றால்? ஒருவன் ஒரு வேலையைச்செய்வதற்கு அறிவு, ஆசை, பிரயத்தினம்-இந்த மூன்றும் வேலை

ன வேலைகளை உடைய-மனதோடுகூடிய-ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள், உடம்பு முதலானவைகளை வேலைக்கு உதவப்பண்ணுகிற பிராணன், இவைகளுக்கு ஆதமாவாக இருந்து ஏவுகிற[1] பகவான்-ஆக ஐந்து. இவைகள் எல்லாவற்றிற்குள்ளும் பகவான்தான் 2 முக்கியமானவர் ஜீவன் பகவானதீனமாக வேலைகளைச் செய்கிறான் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது

இதில் ஒருகேள்வி—ஜீவன பகவானுடைய அதீனமாக எல்லா வேலைகளையும் செய்கிறதாக இருந்தால், ஜீவனைக்குறித்து இதைச் செய் என்றும் இதைசசெய்யாதே என்றும், உத்திரவுபண்ணுவது எப்படிக்கூடுமே? பலமுள்ளவனுலே இழுக்கப்படுகிற பலமில்லாதவனைப் போவென்று உத்திரவு பண்ணுகிறது வீண். பலமுள்ளவனுலே தடுக்கப்பட்ட பலமில்லாதவனைக் குறித்தும் அந்த உத்திரவு கூடாது வெனைறல்—அவனுல் போகமுடியாது. அப்படியே இழுக்கப்படுகிறவனை போகாதே என்று உததிரவு பண்ணுகிறதும் வீண். அவனுலே போகாமலிருக்கமுடியாதாகையால். தடுக்கப்பட்டவனைப் போகாதே என்று உத்திரவு பண்ணுவதும் வீண் அவன் ஏறகனவே போகமுடியாமலிருக்கையால்—என்று

ணும. ஜீவனுக்கு இவைகளைப்பகவான் உணடுபணணுகிறாரென்று உபநிஷத்துக்கள சொல்லுகினறன. பிறகு ஜீவன்செயகிறான். ஜீவனுக்கு அறிவு முதலானவைகளைக்கொடுத்து பகவான் ஒரு வேலையைச்செய்விக்கிறார்.வெள்ளம்முதலானவை ஒருவனைஇழுககிறதுபோல், பலாத்காரததினுல்அன்று. இதை யறியாமல் ஒரு கேள்வி கேட்கப்பட்டது.

1. தைவம எனகிற சொல்லுக்கு அதிருஷ்டம் எனறுதான பிரஸித்தமான பொருள். அது எல்லா வேலைகளுக்கும் உதவியாக இருக்கத் தகுந்தது. அப்படி இருக்க, அதற்கு பகவானைப் பொருளாக ஏன் சொல்லவேணும என்றால, பதில்—கர்மம் செய்த உடனேயே போய்விடுகிறபடியால, அதனுல உன்டாகிற அதிருஷ்டம் பலனைக்கொடுக்கிறது என்று சொல்லவேணும். அது பகவானுடைய ஸஙகல்பம் (எண்ணம்) தான். அதைக்காரணமாகச் சொலலுவதைக் காட்டிலும், பகவானையே காரணமென்று சொல்லுவது ஸரியானது. தைவம் எனகிற சொல்லுக்கு பகவானும் பொருளதான்.

2. எப்படி உடம்பு முதலானவைகளை ஏவுகிறதினுல் ஜீவன் முக்கியமான காரணமோ, அப்படியே அவனையும் ஏவுகிறதினுலே பகவான் இன்னும் முக்கியமான காரணம்.

இந்தக் கேள்விக்குப் பிரும்ம ஸூத்திரம் பண்ணின வியாஸரே பதில் சொல்லியிருக்கிறார். அதாவது—பகவான் ஜீவன்களுக்கு உடம்பையும், கண் முதலான இந்திரியங்களையும், அவைகளுக்குச் சில சக்திகளையும் கொடுத்திருக்கிறார் அந்த சக்தியாவது சுற்றிவிட்ட யந்திரங்கள் போல் சில வேலைகளைச் செய்வது. ஜீவன்களுக்கும் சில சக்தியைக் கொடுத்திருக்கிறார். அதாவது—உடம்பையும், இந்திரியங்களையும் ஏவுகிற சக்தி. ஜீவனையும், உடம்பு, கண் முதலானவைகளையும் பகவானே தூக்குகிறார். ஜீவன் ஒரு வேலையைச் செய்வதற்காக ஒரு வஸ்துவைக் காட்டுகிறார். இவன் எடுக்கப் போவதற்காக ரூபாயை கண்ணுக்குக் காட்டுகிறார். இவைகள் எல்லாம் ஜீவன் தன் இச்சைப்படி வேலை செய்வதற்கு உதவியேயல்லாது விரோதமன்று. அவன் வேலை செய்வதற்கும், செய்யாமல் இருப்பதற்கும் பொதுவானவைகள் இப்படிப்பட்ட ஜீவன் ஒரு வேலையைச் செய்ய ஆசைப்பட்டு, பிரயத்தினம் செய்கிறான். அதாவது—உடம்பு முதலானவைகளை ஏவுகிறான்.

ஜீவனுக்கு ஆத்மாவாக இருந்து ஏவுகிற பகவான் ஜீவனுக்கு உத்திரவு கொடுத்து, அந்த வேலையைச்செய்யும்படி செய்கிறார். ஆகையால் ஜீவனுக்கும் தன் நினைவினாலேயே ஒரு வேலையைச்செய்யும்படியான சக்தி இருக்கிறது. ஆகையால் அவனைப்பற்றி செய்யென்றும், செய்யாதே என்றும் உத்திரவுபண்ணலாம். உதாரணம்—ஆயிரம் பேர்கள் சேர்ந்து ஒரு தேரை இழுக்கிறார்கள். அவ்விடத்தில் "நிற்காதே இழு" என்று ஒவ்வொருவனையும் உத்திரவு பண்ணுகிறார்கள். 1

---

1. ஜீவனுக்கு இது முதல் என்று இல்லாமல், ஒன்றினால் ஒன்று வளர்ந்துகொண்டு வரும்—புண்ணியம், பாபம் என்று இருவகையான—கர்மம் என்று ஒன்றிருக்கிறது. அதற்குத் தகுந்தபடி வேலைகளை செய்ய ஆரம்பிக்கிறான். அதற்கு பகவான் செய்யென்று உத்திரவு கொடுக்கிறார். இதினால் ஜீவன் இஷ்டமிருந்தால் வேலை செய்வது என்பது போகவில்லை. ஒருவன் தன்னொருவனால் செய்யமுடியாததை மற்றவர்கள் உதவியினால் செய்கிறான். அதினால் ஸ்வாபகஷ்டம் அவனுக்கு இல்லாமல் போகவில்லை. அதுபோல் பகவானில்லாமல் போனால், ஒரு வேலையும் நடக்காது. அவ்வளவைப் பற்றித்தான் ஜீவனுடைய வேலை பகவானதீனம் என்று சொன்னது.

𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵𑌂 𑌸𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌂 𑌤𑍁 𑌯𑌃 ।
𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌸 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌮𑌤𑌿𑌃 ॥௧௬॥

𑌏𑌵𑌂 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌮𑌤𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑍇 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌸𑌤𑌿, 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌯𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿, 𑌸 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌮𑌤𑌿𑌃-𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌮𑌤𑌿𑌃. 𑌅𑌕𑍃𑌤𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍-𑌅𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌯𑌥𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌨 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿-𑌯𑌥𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌨 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥ ॥௧௬॥

இப்படி ஜீவன் பகவானுடைய உதவியைக்கொண்டே எல்லா வேலைகளையும் செய்கிறான். அவருடைய உதவி இல்லாமல்

ஜீவனுக்கு இஷ்டப்படி வேலை செய்யச் சக்தி இருக்கிறது என்றை செய்தால், அவனைத் தடுப்பாரில்லை. உதாரணம்—(1) ஒரு பூமியில் அவரை, புடல், பாகல்—இவை முதலான விதைகளைப் போடுகிறோம். இவை எல்லாவற்றிற்கும் ஜலத்தைக் கொட்டுகிறோம். ஜலமில்லாமல்போனால் ஒரு விதையும் முளைக்காது. அந்தந்த விதைக்குத் தகுந்தபடி வெவ்வேறு விதமான முளைகள் உண்டாகின்றன. அந்த முளைகளின் வேறுபாடு விதைகளின் சக்தியாலே யொழிய ஜலத்தினால் அன்று. பகவான் ஜலம் போல எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவான காரணம். (2) ஒரு தகப்பனுக்கு இரண்டு பிள்ளைகள். அவன் ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கும் ரூ 2000 வீதம் பணம் கொடுத்தான். அவர்களில் ஒருவன் தன் கர்மத்திற்குத் தகுந்தபடி லாபம் வரும்படியான வேலையையும், மற்றொருவன் தன் கர்மத்திற்குத் தகுந்தபடி நஷ்டம் வரும்படியான வேலையையும் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். இரண்டுபேரும் தகப்பனை வந்து கேட்டார்கள். தகப்பனுக்கு ஒன்றில் லாபம் வரும் என்றும், ஒன்றில் நஷ்டம் வரும் என்றும் தெரியும். ஆனாலும் தகப்பன் கர்மத்துக்குத் தகுந்தபடி பலன் கொடுக்கவேண்டியதாகையால், இரண்டு பேர்களுக்கும் அவரவர்கள் இஷ்டப்படி செய்ய உத்திரவுகொடுத்தான். தகப்பன் தானாக ஒருவனையும் இந்த வேலையைச் செய்யென்று ஏவவில்லை. தகப்பன் உத்திரவும், ஸஹாயமும் இல்லாவிட்டால், ஒருவன் வேலையும் நடக்காது. தகப்பன் அதீனம் என்பது இவ்வளவுதான். ஆகையால் கீழ்ச்சொன்ன உத்திரவுகள் கூடும். ஜீவன் ஒரு வேலையைச் செய்வதற்கு உடம்பு முதலானவைகளின் உதவி வேண்டியிருந்தாலும், செய், செய்யாதேயென்று உத்திரவு பண்ணக்கூடும். அப்படி செய்வதினாலும், செய்யாததினாலும் வரும் புண்ணிய பாபங்களை அடையவும் கூடும்.

போனால், இவனால் ஒரு வேலையும் செய்யமுடியாது. அப்படி இருக்கும்போது, ஜீவன் அநந்தநந்தவேலைகளை பகவான் உதவியன்னியில் தான் ஒருவனாகச்செய்வதாக நினைத்தால், அவன் தப்பாக நினைக்கிறவன். ஆத்மாவைப்பற்றின-சாஸ்திரத்தினால்உண்டான—அறிவு இல்லாத அவனுக்கு வஸ்துவினுடைய உண்மையைப்பற்றின அறிவு ஏற்படாதபடியால், வேலை செய்கிறவன் இன்னானென்று உள்ளபடி அறியவில்லை. [16]

யஸ்ய நாஹங்க்ருதோ பாவோ புத்திர்யஸ்ய ந லிப்யதே।
ஹத்வாபி ஸ இமாம்ல்லோகாந்ந ஹந்தி ந நிபத்யதே॥ ௧௭॥

பரமபுருஷகர்த்ருத்வாநுஸந்தாநேந யஸ்ய பாவ:- கர்த்ருத்வவிஷயோ பாவோ நாஹங்க்ருத:-நாஹமஹிம்ஸக:, கஹங்கரோமீதி ஜ்ஞாநம் யஸ்ய நிவ்ருத்தமித்யர்த்த:। புத்திர்யஸ்ய நலிப்யதே-அஸ்மிந் கர்மணி மம கர்த்ருத்வாபாவாதேதத்பலம் ந மயா ஸம்பத்யதே, ந ச மதீயம் கர்மேதி யஸ்ய புத்திர்ஜாயத இத்யர்த்த:। ஸ இமாந் லோகாந் யுத்தே ஹத்வாபி தாந் ந ஹந்தி-ந கேவலம் பீஷ்மாதீநித்யர்த்த:। தத ஏந யுத்தாக்யேந கர்மணா ந நிபத்யதே-தத்பலம் நாநுபவதீத்யர்த்த: ॥ ௧௭ ॥

அவ—வேலையை நான் செய்யவில்லையென்கிற நினைவின் பலனைச் சொல்லுகிறார்—

பகவானே எல்லாவேலைகளையும் செய்கிறார் என்று நினைத்து, நான் ஒருவனாகவே இந்த வேலையைச் செய்கிறேன் என்று எவன எண்ணவில்லையோ; அதினால் இந்த வேலையினுடைய பலனும் எனனதன்று; இந்த வேலையும் என்னுடையது அன்றுஎன்றும் நினைக்கிறானோ, அவன் சண்டையில் இந்த எல்லா உலகத்தையும் கொன்றாலும்; அவர்களை அவன் கொல்லவில்லை. பீஷ்மர் முதலானவர்களை மாத்திரம்கொல்லவில்லை என்பதில்லை. ஆகையால் சண்டையில் எல்லாரையும் கொல்லுவது அவனுக்குக்கெடுதியை உண்டுபண்ணாது.

அத—ஸர்வஸ்மிந் கர்மணி கர்த்ருத்வாத்யநுஸந்தாநம் ஸஹகுண வ்ருத்தேர்வர்த்ததீதி ஸத்வோத்ரேகாய ஸாத்விகத்யாகஜ்ஞாநாதீநாம்

ணி ஸகார்யாணி குணத꞉ த்ரைவித்யம் ப்ரபஞ்சயிஷ்யந், கர்மசோதநா ப்ரகாரம் தாவதாஹ—

ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞேயம் பரிஜ்ஞாதா த்ரிவிதா கர்மசோதநா |
கரணம் கர்ம கர்தேதி த்ரிவித꞉ கர்மஸங்க்ரஹ꞉ ||௧௮||

ஜ்ஞாநம்-கர்தவ்யகர்மவிஷயம் ஜ்ஞாநம், ஜ்ஞேயம்ச-கர்தவ்யம் கர்ம, பரிஜ்ஞாதா-தஸ்ய போத்தேதி த்ரிவிதா கர்மசோதநா. போத்தபோத்யபோதநாநி ஜ்யோதிஷ்டோமாதி கர்மவிதிஸ்ருத்யபேக்ஷிதாநி। தத்ர ஸாத்யரூபம் கர்ம த்ரிவிதம் ஸங்க்ருஹ்யதே-கரணம் கர்ம கர்தேதி। கரணம் ஸாதநபூதம் த்ரவ்யாதிகம்। கர்ம யாகாதிகம்। கர்தா அநுஷ்டாதேதி॥

அவ—நான செய்யவில்லை என்பது முதலான எண்ணங்கள் ஸத்துவ குணம் வளர்ந்தால் தான் வரும். அதற்காக ஸத்துவத்தைத்தான் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியது என்றுகாட்டுவதற்காக, ஸத்துவம் முதலான குணங்களால் கர்மங்களுக்கு ஏற்படும் வித்தியாஸத்தை விரிவாகச் சொல்லப்போகிறார். முதலில் கர்மங்களுடைய விதியை (அதாவது இதைச் செய் என்கிற கட்டளையை) ப்பற்றிச் சொல்லுகிறார்—

செய்யவேண்டிய கர்மங்களைப்பற்றின அறிவு, செய்யவேண்டிய கர்மங்கள் (வேலைகள்), வேலைகளை அறிகிறவன்- இந்த மூன்றும் சேர்ந்து தான் ஒரு கர்மத்தினுடைய விதி (இதைச்செய் என்கிற கட்டளை) ஏற்படுகிறது. அவைகளில், அறியவேண்டிய கர்மங்களில் மூன்று பாகங்கள் இருக்கின்றன. அவையாவன—கர்மத்துக்கு உதவியான திரவியம் முதலானவைகள், கர்மம், அதைச்செய்கிறவன் 1

ஜ்ஞாநம் கர்ம ச கர்தா ச த்ரிதைவ குணபேதத꞉ |
ப்ரோச்யதே குணஸங்க்யாநே யதாவச்ச்ருணு தாந்யபி ||

கர்தவ்யகர்மவிஷயம் ஜ்ஞாநமநுஷ்டாநம் ச கர்ம த

1. உதாரணம்—ஸோமயாகம் என்கிற கர்மத்தில் ஸோமம் என்பது கர்மத்துக்கு வேண்டிய திரவியம். அதன் ரஸத்தை தேவதைகளுக்குக் கொடுப்பது கர்மம். அதைச்செய்கிறவன் ஒருவன்-என்ற மூன்று.

கர்த்ருநிஷ்டாச்ச, ஸத்த்வாதிகுணபேதத ஏவ ப்ரோச்ய-
தே குணஸங்க்யாநே- குணகார்யகணநே, யதாவச்ச்ருணு-
தாந்யபி- தாநி குணதோ பிந்நாநி ஜ்ஞாநாதீநி யதாவச்ச்ருணு ||

செய்யவேண்டிய கர்மத்தைப்பற்றின அறிவு, செய்யப்படும் கர்மம், அதைச்செய்கிறவன்-இவை ஸத்த்வம் முதலான குணங்களால் மூன்றுவிதமாக இருக்கின்றன. அவைகளை உள்ளபடி சொல்லுகிறேன், கேள். 1 [19]

ஸர்வபூதேஷு யேநைகம் பாவமவ்யயமீக்ஷதே ।
அவிபக்தம் விபக்தேஷு தஜ்ஜ்ஞாநம் வித்தி ஸாத்த்விகம் ||௨0||

ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரிய வைஶ்ய ஶூத்ர ப்ரஹ்மசாரி க்ருஹஸ்தாதிரூபேண வி
பக்தேஷு ஸர்வேஷு பூதேஷு கர்மாதிகாரிஷு யே
ந ஜ்ஞாநேநைகாகாரமாத்மாக்யம் பாவம் அவ்யயம் விபக்தம் ப்ரா
ஹ்மணத்வாத்யாகாரேஷு ஸர்வேஷு பூதேஷு விஸதீவ்யது க்ஷி
விஶாலவத்ஸு ஜ்ஞாநாகார ஆத்மநி விகாரரஹிதத்வமவ்யய
ஸ்வபாவேஷு ப்ராஹ்மணாதிஶரீரேஷு அவ்யயம் அவிபக்தம் ஸமம்
திஸஞ்ஜ்ஞாநஹீநம் வ கர்மாதிகாரவேளாயாமீக்ஷதே, தஜ்ஜ்ஞாநம்
ஸாத்த்விகம் வித்தி || ||௨0||

கர்மம் செய்கிறவர்களுக்குள் பிராமணன் முதலான பிரிவுகளும், பிரும்மசாரி முதலான பிரிவுகளுமிருக்கின்றன. அவர்களில் உடம்பைக் காட்டிலும் வேறாய், அறிவுள்ளதாய், அழிவில்லாததாய், ஆத்மாவென்று ஒன்று இருப்பதாக அறியவேணும். அதிலும் பிராமணன்முதலானஜாதிப்பிரிவும், கருப்பு சிகப்பு, நீளம், குட்டை—இவை முதலான பிரிவுகளும் உடம்புகளுக்கே ஒழிய ஆத்மாக்களுக்கு இல்லை, ஆத்மாக்கள் எல்லாரும் ஞானஸ்வ

1. 18–வது சுலோகத்தில்முன்பாதியில் சொன்னமூன்றையே இந்த சுலோகத்தில் சொல்லுகிறார். பின் பாதியில் சொன்ன மூன்றில்— கர்தா (செய்கிறவன்) பரிக்ஞாதா (அறிகிறவன்) என்று சொல்லப்பட்டவனதான். கர்மம என்பது க்ஞேயம (அறிய வேண்டியது,) என்று சொல்லப்பட்டதுதான். காணம் என்பது காமத்துடன் சேர்ந்திருக்கிறதென்று அதைதனியாய்ச்சொல்லவில்லை.

ரூபம் (அறிவுள்ளவன்) என்பதால் ஒரே மாதிரி. அழியக்கூடிய உடம்புகளில் இருந்தாலும், அவர்களுக்கு அழிவில்லை. மாறுபாடு முதலானவைகள் இல்லை ஸ்வர்க்கம் முதலான அநந்த கர்மங்களின பலன்களை ஆசைப்படத்தகுந்தவர்களுமில்லை. இவ்விதமாக ஆத்மாவைக்கர்மம் செய்யவேணுமென்று நினைக்கிற வேளைகளில் அறியவேணும். இந்த அறிவை 1 ஸாத்துவிகம் என்று சொல்லுகிறது [20]

ப்ருத²க்த்வேந து யஜ்ஜ்ஞாநம் நாநாபா⁴வாந் ப்ருத²க்³விதா⁴ந் ।
வேத்தி ஸர்வேஷு பூ⁴தேஷு தஜ்ஜ்ஞாநம் வித்³தி⁴ ராஜஸம் ॥

ஸர்வேஷு பூ⁴தேஷு ப்³ராஹ்மணாதி³ஷு ப்³ராஹ்மணாத்³யாகாரப்ருத²க்த்வேநாத்மவஸ்து நாநாபா⁴வாந் ஸிததீ³ர்கா⁴தி³ப்ருத²க்த்வேந ச ப்ருத²க்³விதா⁴ந் ப²லாதி³ஸம்யோக³யோக்³யாந் கர்மாதி⁴காரவைஷம்யாத் யஜ்ஜ்ஞாநம் வேத்தி தஜ்ஜ்ஞாநம் ராஜஸம் வித்³தி⁴ ॥ ௨௧॥

ஆத்மாக்களுக்கு பிராமணன் முதலான பிரிவுகளும், கருப்பு சிகப்பு, நீளம், குட்டை—இவை முதலான பிரிவுகளும் இருக்கின்றனவென்றும், அவர்கள் அநந்தக்கர்மங்களின் சுவர்க்கம் முதலான பலன்களை அடையத்தகுந்தவர்கள் என்றும் கர்மம் செய்யும் போது உண்டாகும் நினைவை ராஜஸம் என்றுசொல்லுகிறது. [21]

யத்து க்ருத்ஸ்நவதே³கஸ்மிந் கார்யே ஸக்தமஹைதுகம் ।
அதத்த்வார்த²வத³ல்பம் ச தத்தாமஸமுதா³ஹ்ருதம் ॥ ௨௨ ॥

யத்து ஜ்ஞாநமேகஸ்மிந் கார்யே ஏகஸ்மிந் கர்தவ்யே கர்மணி ப்ரேதபூ⁴தக³ணாத்³யாராத⁴நரூபே அத்யல்பப²லே

1. ஜீவன்கள் பகவானுடைய ஸொத்து. இவர்கள் எந்தப்பலன்களை அனுபவித்தால், பகவானுக்கு இஷ்டமாயிருக்குமோ, அவைகளைத்தான் ஆசைப்படவேண்டியது. இவர்கள் சுவர்க்கம் முதலானவைகளை அனுபவிப்பது பகவானுக்கு இஷ்டமன்று. ஆகையால் அவைகளை ஆசைப்படத்தகுந்தவர்களல்ல. இது முதலான உண்மையை அவன் அறிந்திருக்கிறபடியால், அந்த அறிவை ஸாத்துவிகம் என்று சொல்லுகிறது. ஸத்துவம் என்பது உண்மையைக்காட்டும்.

कृत्स्नवत् सक्तम् । अहैतुकम् - वस्तुतस्तु कृत्स्नफलवत्तया तथाविधसङ्गहेतुरहितम् । अतत्त्वार्थवत् - पूर्ववदेवात्मनि व्यतिरिक्ताद्यर्थतयाथात्म्यासंस्पर्शादतत्त्वार्थविषयम् । अल्पं च - अल्पसारविषयत्वादल्पं च तज्ज्ञानं तामसमुदाहृतम् । ॥ २२ ॥

சிலர் பிரேதம், பூதம்-இவை முதலானவைகளுக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுப்பதும், மிகவும் கொஞ்சமான பலனைக்கொடுப்பதுமான ஒரு வேலையை மிகவும் பெரியபலனைக்கொடுக்கிறதாக நினைக்கிறார்கள், இப்படி அவர்கள் நினைப்பதற்கு துளிக்கூட நியாயமில்லை. ராஜஸமான அறிவுள்ளவர்களைப்போல் ஆத்மாக்களைப்பல பிரிவுள்ளவர்களாகவும் நினைக்கிறார்கள். எந்த நினைவினால் இப்படி நினைக்கிறார்களோ அந்த அறிவைத்தாமஸம் என்று சொல்லுகிறது.

अथ — एवं कर्तव्यकर्मविषयज्ञानस्य सात्त्विकराजसतामसभेदेन गुणतस्त्रैविध्यमुक्त्वा, अनुष्ठेयस्य कर्मणो गुणतस्त्रैविध्यमाह —

नियतं सङ्गरहितमरागद्वेषतः कृतम् ।
अफलप्रेप्सुना कर्म यत्तत्सात्त्विकमुच्यते ॥ २३ ॥

नियतम् - स्ववर्णाश्रमोचितम्, सङ्गरहितम् - कर्तृत्वादिसङ्गरहितम्, अरागद्वेषतः कृतम् - कीर्तिरागादकीर्तिद्वेषाच्च न कृतम्, अदम्भेन कृतमित्यर्थः । अफलप्रेप्सुना, अफलाभिसन्धिना कार्यबुद्ध्यैव कृतं यत् तत् सात्त्विकमुच्यते ॥ ॥ २३ ॥

அவ—கர்மத்தைச் செய்யவேணுமென்று நினைக்கும் வேளையில் அந்தக்கர்மத்தைச்செய்யத்தகுந்த ஜீவனைப்பற்றின அறிவை மூன்று விதமாகச்சொல்லி, செய்யப்படும்கர்மத்தினுடையமூன்று விதங்களைச் சொல்லுகிறார்—

தன்னுடைய வர்ணத்துக்கும், ஆசிரமத்துக்கும்தகுந்ததும், சீழ்4-வதுசுலோகத்தில் சொன்னபடி மூன்று ஸங்கதிகளைவிட்டதும், கீர்த்தி வருவதற்காகவும், அகீர்த்திபோவதற்காகவும் செய்

யப்படாததுமான எந்தவேலை சுவர்க்கம் முதலான அதின் பலனை விரும்பாமல், இதை அவசியம் செய்ய வேணுமென்று நினைத்து, செய்யப்படுகிறதோ, அந்தக் கர்மத்தை ஸாத்துவிகம் என்றுசொல்லுகிறது [23]

யத்து காமேப்ஸுநா கர்ம ஸாஹங்காரேண வா புந:|
க்ரியதே பஹுலாயாஸம் தத்ராஜஸமுதாஹ்ருதம் ||

யத்து புந: காமேப்ஸுநா-ப²லப்ரேப்ஸுநா ஸாஹங்காரேண வா। வாஶப்³த³ஶ்சார்தே²। கர்த்ருத்வாபி⁴மாநயுக்தேந ச பஹுலாயாஸம் யத்கர்ம க்ரியதே; தத்ராஜஸம்। பஹுலாயாஸமிதம் கர்ம மயைவ க்ரியத இத்யேவம் பராபி⁴மாநயுக்தேந யத்கர்ம க்ரியதே, தத்ராஜஸமித்யர்த²:॥ ||உ௪||

பகவானைக் கலக்காமல் நான் செய்கிறேன் என்கிறஎண்ணத்துடனும், பலனை ஆசைப்பட்டும், மிகவும்பிரயாஸமுள்ளஇந்தவேலையை நானுசுக்கொண்டு செய்கிறேன்; இன்னொருவரால்முடியாது 1 என்கிறஎண்ணத்துடனும்எந்தக்கர்மம்செய்யப்படுகிறதோ, அதை ராஜஸம் என்று சொல்லுகிறது [24]

அநுப³ந்த⁴ம் க்ஷயம் ஹிம்ஸாமநபேக்ஷ்ய ச பௌருஷம்।
மோஹாதா³ரப்⁴யதே கர்ம யத்தத்தாமஸமுச்யதே ||உரு||

க்ருதே கர்மண்யநுபத்யமாநம் து:க²மநுப³ந்த⁴:| க்ஷய: கர்மணி க்ரியமாணே அர்த²விநாஶ:। ஹிம்ஸா தத்ர ப்ராணிபீடா³। பௌருஷம் ஆத்மந: கர்மஸமாபநஸாமர்த்²யம்। ஏதாந்யநபேக்ஷ்ய-அவிம்ருஶ்ய, மோஹாத்-பரமபுருஷகர்த்ருத்வாஜ்ஞாநாத் யத்கர்மாரப்⁴யதே, தத்தாமஸமுச்யதே॥ ||உரு||

ஒரு வேலையைச் செய்யும்போது-அதைச்செய்தபிறகு வருகிற 2 தொந்தரவுகளையும், செய்யும்போது வருகிறபணச்செலவை

1 அந்த வேலைக்கு அவ்வளவுப் பிரயாஸம் வேண்டாம். அது ரஜோ குணத்தால் ஏற்படுகிறது.

2 தனக்கும் மற்றவர்களுக்கும் வரும்தொந்தரவுகள், இது "பிராணிகள்" என்று பொதுவாய்ச் சொன்னதினுல் ஏற்படுகிறது.

யும், பிராணிகளுடைய தொந்தரவுகளையும், தன்னால் அந்த வேலையைச்செய்துமுடிக்க முடியும்முடியாது என்பதையும், யுக்திகளையும் சாஸ்திரத்தையும்கொண்டு கவனிக்காமலும், தைவம் செய்கிறது என்று அறியாமலும், எந்த வேலை செய்யப்படுகிறதோ, அந்த வேலையைத்தாமஸம் என்று சொல்லுகிறது [25]

முக்தஸங்கோऽநஹம்வாதீ த்ருத்யுத்ஸாஹஸமந்வித: ।
ஸித்த்யஸித்த்யோர்நிர்விகார: கர்தா ஸாத்த்விக உச்யதே ॥

முக்தஸங்க:-ஸ்வர்க்காதிபலஸங்கரஹித:| அநஹம்வாதீ-கர்த்ருத்வாபிமாநரஹித:| த்ருத்யுத்ஸாஹஸமந்வித:-ஆரப்தே கர்மணி யாவத்கர்மஸமாப்த்யவர்ஜநீயதயோபநிபதிஷ்யத்து:கஸஹநம் த்ருதி:, உத்ஸாஹ:-உத்யுக்தசேதஸ்த்வம், தாப்யாம் ஸமந்வித:| ஸித்த்யஸித்த்யோர்நிர்விகார:-யுத்தாதௌ கர்மணி ததுபகரணத்ரவ்யார்ஜநாதௌ ச ஸித்த்யஸித்த்யோரவிக்ருதசித்த:| கர்தா ஸாத்த்விக உச்யதே ॥ ॥ ௨௬ ॥

கர்மத்தினால் வரும் ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்களில் ஆசையில்லாதவன்; நான் செய்கிறேன் என்று எண்ணமில்லாதவன்; ஆரம்பித்தகாரியம் முடிவதற்குள் வரும் தொந்தரவுகளுக்குப் பயப்படாதவன்; அந்தக் காரியத்தைச் செய்துமுடிப்பதில் ஆவலுள்ளவன்; சண்டை முதலானகாரியங்களிலும், அவைகளுக்கு உதவியாகப் பணம் கிடைப்பதற்காகச்செய்கிற வேலைகளிலும், பலன்கள் கிடைத்தாலும், கிடைக்காவிட்டாலும், கலக்கமில்லாத மனதுள்ளவன் — இவ்விதமாக இருந்து கர்மங்களைச்செய்கிறவனை ஸாத்துவிகனென்று சொல்லுகிறது. [26]

ராகீ கர்மபலப்ரேப்ஸுர்லுப்தோ ஹிம்ஸாத்மகோऽஶுசி:|
ஹர்ஷஶோகாந்வித: கர்தா ராஜஸ: பரிகீர்த்தித: ||௨௭||

ராகீ-யஶோऽர்தீ| கர்மபலப்ரேப்ஸு:- கர்மபலார்தீ| லுப்த:-கர்மாபேக்ஷிதத்ரவ்யவ்யயஸ்வபாவரஹித:| ஹிம்ஸாத்மக:-பராந் பீடயித்வா தை: கர்மாணி குர்வாண:| அஶுசி:-கர்மாபேக்ஷிதஶுத்திரஹித:| ஹர்ஷஶோகாந்வித:- யுத்தா

ததா கர்மணி ஜாதவிஸ்ரம்பவிக்ஷேப ஹர்ஷஶோகாந்வித: கர்தா ராஜஸ: பரிகீர்த்தித: ॥ ॥ ௨௭ ॥

கீர்த்தியையும், கர்மத்தினால் வரும் ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்களையும் விரும்புகிறவன்; செய்கிற கர்மங்களுக்கு எவ்வளவு த்ரவியம் செலவழிக்க வேணுமோ, அதைச் செலவழிக்க மனதாகாதவன்; பிறர்களைத் தொந்தரவுபண்ணி, அவர்களைக்கொண்டு, வேலை செய்கிறவன்; கர்மங்களைச் செய்வதற்கு வேண்டிய சுத்தியில்லாதவன்; சண்டை முதலானவைகளில் தனக்கு வேண்டிய பலன் கிடைத்தால் ஸந்தோஷப்படுகிறவன்; கிடைக்காவிட்டால் வருத்தப் படுகிறவன்—இவ்விதமாக இருந்து கர்மங்களைச் செய்கிறவனை ராஜஸன் என்று சொல்லுகிறது. [27]

அயுக்த: ப்ராக்ருத: ஸ்தப்த: ஶடோ நைக்ருதிகோऽலஸ:।
விஷாதீ தீர்கஸூத்ரீ ச கர்தா தாமஸ உச்யதே ॥ ௨௮ ॥

அயுக்த:—ஶாஸ்த்ரீயகர்மாயோக்ய: விகர்மஸ்த:। ப்ராக்ருத:—அநதிகதவித்ய:। ஸ்தப்த:—அநாரம்பஶீல:। ஶட:—அபிசாராதிகர்மருசி:। நைக்ருதிக:—வஞ்சநபர:। அலஸ:—ஆரப்தேஷ்வபி கர்மஸு மந்தப்ரவ்ருத்தி:। விஷாதீ—அதிமாத்ராவஸாதஶீல:। தீர்கஸூத்ரீ—அபிசாராதிகர்ம குர்வந் பரேஷு தீர்ககாலவர்த்யநர்த்தபர்யாலோசநஶீல:—ஏவம்பூதோ ய: கர்தா ஸ தாமஸ: ॥ ॥ ௨௮ ॥

சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய கர்மங்களுக்குத் தகாதவன்; நல்ல புஸ்தகங்களைப் பெரியவர்களிடம்கேட்டு நல்ல ஸங்கதிகளை அறியாதவன்; சோம்பலுள்ளவன், (அதாவது—ஒரு வேலையையும் செய்ய ஆரம்பிக்கப் பிடிக்காதவன்); பிறருக்குக் கொலை வரையிலுள்ள தொந்தரவைச்செய்ய ஆசையுள்ளவன், பொய் முதலானவைகளால் பிறரை ஏய்க்கிறவன்; செய்ய ஆரம்பித்த காரியத்திலும் சோம்பலுள்ளவன், (அதாவது—சுருசுருப்பாய் முடிக்காதவன்); எப்பொழுதும் எதைப்பற்றியாவது வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற ஸ்வபாவமுள்ளவன்; பிறர்களுக்குக் கொலை முதலானவைகளைச் செய்து, நெடுநாள் வரைக்கும் உள்ள தொந்தரவை உண்டுபண்ண வே

ண்டுமென்று நினைக்கிறவன்—இப்படியிருந்து வேலைகளைச் செய்கிறவனைத் தாமஸன் என்று சொல்லுகிறது. [28]

அவ—𑌏𑌵𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌵𑌿𑌷𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇, 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿, 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌰𑌿 𑌚 𑌗𑍁𑌣𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 | 𑌇𑌦𑌾𑌨𑍀𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌰𑍂𑌪𑌾𑌯𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌰𑍍𑌧𑍃𑌤𑍇𑌶𑍍𑌚 𑌗𑍁𑌣𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌹—

𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌰𑍍𑌭𑍇𑌦𑌂 𑌧𑍃𑌤𑍇𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌗𑍁𑌣𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍁 |
𑌪𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌮𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌧𑌨𑌞𑍍𑌜𑌯 || ௨௯

𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃—𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌂 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍍 | 𑌧𑍃𑌤𑌿𑌃—𑌆𑌰𑌬𑍍𑌧𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌘𑍍𑌨𑍋𑌪𑌨𑌿𑌪𑌾𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌧𑌾𑌰𑌣𑌮𑍍 | 𑌤𑌯𑍋𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌗𑍁𑌣𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌭𑍇𑌦𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌚𑍍𑌛𑍃𑌣𑍁 | ||௨௯||

அவ—இப்படிச் செய்யவேண்டிய கர்மங்களைப்பற்றின அறிவும், செய்பத்தகுந்த கர்மங்களும், அவைகளைச் செய்கிறவனும், ஸத்துவம் முதலான மூன்று குணங்களாலே மூன்று விதங்கள் என்று சொல்லப்பட்டன. இபபோது எல்லா வஸ்துக்களின் இருப்பைப்பற்றியும், தனக்கு வேண்டிய எல்லாப் பிரயோஜனங்களைப் பற்றியும் ஏற்படுகிறதீர்மானமான அறிவிக்கும், "த்ருதி" (ஒருகாரியத்தைக் கட்டாயம் முடிக்கவேணும் என்ற எண்ணம்), என்பதற்கும் ஸத்துவம் முதலானவைகளால் ஏற்படும் விததியாஸத்தைச் சொல்லுகிறார்—

ஒரு ஸங்கதியைப்பற்றி யோஜித்து உண்டாகிற — எதிர்க்கக்ஷிகளைத் தள்ளும்படியான-தீர்மானத்திற்கும், ஒரு காரியத்தைச் செய்ய ஆரம்பித்து, நடுவில் என்ன இடைஞ்சல் வந்தாலும், அதை விடாமல் முடிக்கவேணும் என்கிற எண்ணத்துக்கும் (த்ருதிக்கும்) ஸத்துவம் முதலானவைகளால் ஏற்படும் வித்தியாஸத்தை உள்ளபடி சொல்லுகிறேன், கேள். [29]

𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌚 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌚 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌭𑌯𑌾𑌭𑌯𑍇 |
𑌬𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌚 𑌯𑌾 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌸𑌾 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑍀 ||

ப்ரவ்ருத்திர்ஸ்வாப்யுதயஸாதநபூதோ தர்ம:| நிவ்ருத்திர்மோக்ஷஸாதநபூதோ தர்ம:| தாவுபௌ யதாவஸ்திதௌ யா புத்திர் வேத்தி| கார்யாகார்யே ஸர்வவர்ணாநாம் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி தர்மயோரநுதிஷ்டதாம் தேசகாலாவஸ்தாவிசேஷேஷு இதம் கார்யம் இதமகார்யம் இதி யா வேத்தி| பயாபயே சாஸ்த்ராதிவ்ருத்திர்பயஸ்தாநம், தத்அநுவ்ருத்திரபயஸ்தாநம்| பந்தம் மோக்ஷம் ச ஸம்ஸாரயாதாத்ம்யம் தத்விமோக்ஷயாதாத்ம்யம் ச யா வேத்தி, ஸா ஸாத்த்விகீ புத்தி:|| || ௩௦ ||

மோக்ஷம் தவிர மற்ற பலன்களை கொடுக்கும் தர்மங்களையும், மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் தர்மங்களையும் எந்த புத்தி உள்ளபடி அறிகிறதோ; அந்தந்த வர்ணத்தார்கள் கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு தர்மங்களில் ஒன்றைசெய்யும்போது, இடங்களுக்கும், காலங்களுக்கும், தங்கள் இருப்புக்கும் தகுந்தபடி இதைச் செய்ய வேணும், இதைச் செய்யக்கூடாது என்று எந்த புத்தி உள்ளபடி அறிகிறதோ; இந்த ஸங்கதி சாஸ்திரத்திற்கு விரோதமானது; இது நடுங்கவேண்டிய ஸங்கதி; இது சாஸ்திரத்திற்கு ஒத்தது; இது ஸுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது என்பதையும், பந்தம் (ஸம்ஸாரம்) என்பது இன்னது, மோக்ஷம் என்பது இன்னது என்பதையும் எந்த புத்தி உள்ளபடி அறிகிறதோ—அதை ஸாத்த்விகம் என்று சொல்லுகிறது. [30]

யயா தர்மமதர்மம் ச கார்யம் சாகார்யமேவ ச |
அயதாவத் ப்ரஜாநாதி புத்தி:ஸா பார்த்த ராஜஸீ || ௩௧||

யயா பூர்வோக்தம் த்விவிதம் தர்மம் தத்விபரீதம் ச தத்நிஷ்டாநாம் தேசகாலாவஸ்தாவிசேஷேஷு கார்யம் அகார்யம் ச யதாவந்ந ஜாநாதி, ஸா ராஜஸீ புத்தி:|| ||௩௧||

கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு தர்மங்களையும், அவைகளுக்கு எதிர்த்தட்டானவைகளையும் (அதர்மங்களையும), அந்த தர்மங்களைச்செய்யும்போது இடம், காலம், அவஸ்தை (இருப்பு)—இவைகளுக்குத் தகுந்தபடி எதைச் செய்யவேண்டியது, எதை செய்யக்கூடாது

என்பதையும், உள்ளபடி எந்த புத்தி அறிவில்லையோ, அதை ராஜஸம் என்று சொல்லுகிறது. [31]

अधर्मं धर्ममिति या मन्यते तमसावृता ।
सर्वार्थान्विपरीतांश्च बुद्धिः सा पार्थ तामसी ॥

तामसी तु बुद्धिस्तमसावृता सती सर्वार्थान् विपरीतान् मन्यते । अधर्मं धर्मं, धर्मं चाधर्मं, सन्तमसन्तं, असन्तं च सन्तं, परं तत्त्वमपरं, अपरं च परं तत्त्वं — सर्वं विपरीतं मन्यत इत्यर्थः ॥

தமோகுணம் மேலிட்டு, எந்த புத்தி கீழ்ச்சொன்ன எல்லா ஸங்கதிகளை மாறுதலாக நினைக்கிறதோ, அதாவது—அதர்மத்தைத் தர்மமென்றும், தர்மத்தை அதர்மமென்றும், இருப்பதை இல்லையென்றும், இல்லாததை இருப்பதென்றும், உயர்ந்த வஸ்துவை இளப்பமென்றும், இளப்பத்தை உயர்ந்ததென்றும் நினைக்கிறதோ, அதைத் தாமஸம் என்று சொல்லுகிறது. [1] [32]

धृत्या यया धारयते मनःप्राणेन्द्रियक्रियाः ।
योगेनाव्यभिचारिण्या धृतिः सा पार्थ सात्त्विकी ॥

यया धृत्या योगेनाव्यभिचारिण्या मनःप्राणेन्द्रियाणां क्रियाः धारयते । योगो मोक्षसाधनभूतं भगवदुपासनं, योगेन — योगोद्देशेन अव्यभिचारिण्या — योगोद्देशेन प्रवृत्ता मनःप्राणेन्द्रियक्रिया यया धृत्या धारयते सा सात्त्विकीत्यर्थः ॥ ॥ ௩௩ ॥

மோக்ஷத்திற்காக பகவானைத் தியானம்செய்ய 2 உதவியான

---

1. ஸாத்துவிக புத்தி உள்ளதை உள்ளபடி நினைக்கிறது. ராஜஸ புத்தி சங்கை மஞ்சள் நிறமுள்ளதாக நினைக்கிறது. இதில் சங்கு என்பது ஸரி. மஞ்சள் நிறம் என்பது பிசகு. தாமஸபுத்தி மாமரத்தைப் புளியமரமென்று நினைக்கிறது. இரண்டாவதிற்கு குணத்தில் மாறாட்டம். மூன்றாவதற்கு உருப்படியிலேயே மாறாட்டம்.

2. மனதின் வேலை தியானம்செய்து ஆத்மாவைப்பார்ப்பது. பிராணன் வேலை பிராணுபமம்செய்வது. இது தியானத்திற்கு இடைஞ்சலான

மனது, பிராணன், இந்திரியங்கள்-இவைகளின் வேலைகளை விடாமல் நடத்துவதை (த்ருதியை) ஸாத்விகம் என்று சொல்லுகிறது. இதை உறுதியென்றும் சொல்லுகிறது. [33]

யயா து தர்மகாமார்த்தான் த்ருத்யா தாரயதே(அ)ர்ஜுந ।
ப்ரஸங்கேந ஃபலாகாங்க்ஷீ த்ருதிஸ்ஸா பார்த்த ராஜஸீ ॥ ௩௪ ॥

ஃபலாகாங்க்ஷீ ச புருஷ: ப்ரஸங்கேந தர்மகாமார்த்தான் யயா த்ருத்யா தாரயதே ஸா ராஜஸீ । தர்மகாமார்த்தசப்தேந தத்ஸாதநபூதா மந:ப்ராணேந்த்ரியக்ரியா லக்ஷ்யந்தே । ஃபலாகாங்க்ஷீத்வாத் மஹாஸங்கேந ராஜஸஸ்ய தர்மகாமார்த்தா ஏவ லக்ஷிதா: । ஏதத் தர்மகாமார்த்தாபேக்ஷயா மந:ப்ராணேந்த்ரியாணாம் க்ரியா யயா த்ருத்யா தாரயதே, ஸா ராஜஸீ த்ருதிர்பவதி ॥ ௩௪ ॥

கர்மங்களால் வரும்—ஸ்வர்க்கம் முதலான—பலன்களில் அதிகமான ஆசையால், தர்மம், அர்த்தம், காமம், (அறம், பொருள் இன்பம்) என்கிற மூன்று பலன்களைக் கொடுக்கக்கூடிய மனது முதலானவைகளின் வேலைகளை விடாமல்நடத்த வேணுமென்கிற எண்ணத்தை (த்ருதியை) ராஜஸம் என்று சொல்லுகிறது [34]

யயா ஸ்வப்நம் பயம் சோகம் விஷாதம் மதமேவ ச ।
ந விமுஞ்சதி துர்மேதா த்ருதிஸ்ஸா பார்த்த தாமஸீ ॥ ௩௫ ॥

யயா த்ருத்யா ஸ்வப்நம் நித்ராம் மதம் விஷயாநுபவஜநிதம் மதம், ஸ்வப்நமதாவுத்திஸ்ய ப்ரவ்ருத்தா மந:ப்ராணேந்த்ரியாணாம் க்ரியா: துர்மேதா ந விமுஞ்சதி தாரயதி । பயசோகவிஷாதசப்தா அபி பயசோகாதிஹேதுவிஷயபரா: । ததர்த்தாஞ்ச மந:ப்ராணாதிக்ரியா யயா தாரயதே, ஸா த்ருதிஸ்தாமஸீ ॥ ௩௫ ॥

தூக்கத்தையும், பிள்ளை, பணம் முதலானவைகளை அனுபவிப்பதினால் வரும் திமிரையும், உண்டுபண்ணக்கூடிய வேலைகளையும், பயத்தையும், சோகத்தையும், விஷாதத்தையும் கொடுக்கக்

சிரமத்தையும் ப[illegible]ங்களையும் போக்குகிறது. இந்திரியங்கள் வேலை திட்ட னம் செய்யாத வேளைகளில் அதற்கு உதவியானவைகளைச் செய்வது.

கூடிய வேலைகளையும் விடாமல் நடத்தவேணுமென்கிற கெட்ட எண்ணத்தை (த்ருதியை)த் தாமஸமென்று சொல்லுகிறது.1 [35]

ஸுகம் த்விதாநீம் த்ரிவிதம் ஶ்ருணு மே பரதர்ஷப ॥

யச்சைதேஷாம் ஜ்ஞாநகர்மகர்த்ராதீநாம் ப்ரயோஜநம் ஸுகம் தஸ்யாபி ஸுகஸ்ய குணதஸ்த்ரைவித்யமிதாநீம் ஶ்ருணு ॥

மேற்சொன்ன அறிவு முதலானவைகளால் அடையவேண்டிய பிரயோஜனம் ஸுகம். அந்தஸுகம் மூன்று விதமென்பதைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். [35½]

அப்யாஸாத்ரமதே யத்ர து:காந்தம் ச நிகச்சதி ॥ ௩௬ ॥

யஸ்மிந் ஸுகே சிரகாலாப்யாஸாத் க்ரமேண நிரதிஶயாம் ரதிம் ப்ராப்நோதி। து:காந்தம் ச நிகச்சதி—நிகிலஸ்ய ஸாம்ஸாரிகஸ்ய து:கஸ்யாந்தம் நிகச்சதி ॥ ॥ ௩௬ ॥

எந்த ஸுகத்தை வெகுகாலம் அனுபவித்து, இருக்க இருக்க அளவில்லாத ஸந்தோஷத்தை ஒருவன் அடைவனோ, ஸம்ஸாரத்தினால் ஏற்படுகிற எல்லா துக்கங்களும அடியோடு போய்விடுமோ; அது ஸாத்துவிகம். [36]

தத்ரைவ விவிநக்தி—

யத்தத³க்ரே விஷமிவ பரிணாமே(அ)ம்ருதோபமம் ।
தத்ஸுகம் ஸாத்த்விகம் ப்ரோக்தமாத்மபுத்திப்ரஸாதஜம் ॥ ௩௭ ॥

யத் தத் ஸுகம் அக்ரே—யோகாரம்பவேலாயாம் பஹ்வாயாஸஸாத்யத்வாத் விவிக்தஸ்வரூபஸ்யாநநுபூதத்வாச்ச விஷமிவ து:கமிவ பவதி। பரிணாமே(அ)ம்ருதோபமம்—பரிணாமே வி

1. பயத்தைக்கொடுக்குமவேலைவலுத்தவனோடு சண்டை. அது இவனுடைய திமிரினால் உண்டாகிறது. சோகத்தைக் கொடுக்கும் வேலை பந்துக்களுக்கு மனவருத்தம். அது இவனுடைய கோபத்தினால் உண்டாகிறது. விஷாதத்தைக் கொடுக்கும் வேலை வீணாகப் பணத்தைச் செலவழிப்பது. நல்ல விஷயத்தில் இருக்கும் த்ருதியை உறுதியென்று சொல்லுகிறது. கெட்ட விஷயத்திலிருக்கும் த்ருதியைப் பிடிவாதமென்று சொல்லுகிறது.

பாகே அப்யாஸபலேந விவிக்தஸ்வரூபாவிர்பாவே அம்ருதோபமம் பவதி। தத் ஆத்மபுத்திப்ரஸாதஜம்- ஆத்மவிஷயா புத்திः ஆத்மபுத்திः; தஸ்யாः ப்ரஸாதः நிவ்ருத்தஸகலேதரவிஷயத்வம் ப்ரஸாதः। நிவ்ருத்தஸகலேதரவிஷயபுத்த்யா விவிக்தஸ்வபாவாத்மாநுபவஜநிதம் ஸுகம் அம்ருதோபமம் பவதி। தத் ஸுகம் ஸாத்த்விகம் ப்ரோக்தம்॥ ॥ ௩௭ ॥

அவ—அதைப்பற்றி நன்றாய்ச் சொல்லுகிறார்—

எந்த ஸுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய வேலை, அதாவது—ஆத்மாவின் தியானம்—1 ஆரம்பிக்கும் காலத்தில்விஷம்போலிருக்குமோ; அதாவது—மிகுந்த பிரயாஸத்தோடு அதைச் செய்யவேண்டியதாகையாலும், உடம்பைக்காட்டிலும் வேறாக ஆத்மாவென்று ஒரு வஸ்துவை இதுவரையில் அறியாததினாலும், மிகுந்ததொந்தரவைக் கொடுக்குமோ, நல்லகர்மங்களைச் செய்வதினால் பகவானுக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷமுண்டாய், அதினால் உடம்பைக்காட்டிலும் வேறான ஞானஸ்வரூபமான ஆத்மாவின் நினைவு பழக்கத்தினால் வளரும்போது, அமிருதம்போல் ஸுகமாயிருக்குமோ, அதாவது—வேறு வஸ்துக்களை நினையாமல் ஆத்மா ஒன்றையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பதினால் அளவில்லாத ஸுகத்தை அனுபவிப்பனோ—அந்தஸுகத்தைஸாத்துவிகமென்று சொல்லுகிறது. [37]

விஷயேந்த்ரியஸம்யோகாத்யத்ததக்ரே(அ)ம்ருதோபமம் ।
பரிணாமே விஷமிவ தத்ஸுகம் ராஜஸம் ஸ்ம்ருதம் ॥ ௩௮॥

அக்ரே-அநுபவவேலாயாம் விஷயேந்த்ரியஸம்யோகாத் யத் தத் அம்ருதமிவ பவதி | பரிணாமே-விபாகே விஷயாணாம் ஸுகஸ்ய சாநித்யத்வாத் தத்க்ஷயாதேவ நிவ்ருத்தே தஸ்ய ச ஸுகஸ்ய நிரயாதிநிமித்தத்வாச்ச விஷமிவ பீதம் பவதி | தத் ஸுகம் ராஜஸம் ஸ்ம்ருதம் ॥ ॥ ௩௮ ॥

---

1 ஒருவன் ஒருவித்தையைப் படிக்க ஆரம்பிக்கும் போது, மிகவும் அலுப்பாக இருக்கும். ஜன்மாந்திரஸுகிருதத்தினாலும், பெரியோர்களுடைய அநுக்கிரஹத்தினாலும், அந்தவித்தை மனதில் நன்றாய்ப்பட்டால், பிறகு அவனுக்கும் அவனால்பலபேர்களுக்கும் மிகுந்தஸுகம் உண்டாகிறது.

எந்த ஸுகம் கண் முதலான இந்திரியங்கள் பார்க்கத் தகுந்தது முதலான விஷயங்களுடன் சேர்ந்து உண்டாகி, அநுபவிக்கும் வேளையில் அமிருதம்போல் மிகவும் இன்பமாயிருந்து, பிறகு அது ஸுகமாகத் தோன்றுவதற்குக் காரணமான பசி முதலானவை போனபோது, மிகுந்த தொந்தரவைக் கொடுப்பதாலும், மேலும் நரகம் முதலான பெரிய தொந்தரவுகளைக் கொடுக்கக்கூடியதாகையாலும், விஷத்தைச் சாப்பிட்டதுபோல் இருக்குமோ—அதை ராஜஸம் என்று சொல்லுகிறது. 1 [38]

யத³க்³ரே சாநுப³ந்தே⁴ ச ஸுக²ம் மோஹநமாத்மந: |
நித்³ராலஸ்யப்ரமாதோ³த்த²ம் தத்தாமஸமுதா³ஹ்ருதம் ||௩௯||

யத் ஸுக²மக்³ரே சாநுப³ந்தே⁴ ச—அநுப⁴வவேலாயாம் விபாகே ச, ஆத்மநோ மோஹநம்—மோஹஹேதுர்ப⁴வதி| மோஹோ஽த்ர யதா²வஸ்தி²தவஸ்த்வப்ரகாஶோ஽பி⁴ப்ரேத:| நித்³ராலஸ்யப்ரமாதோ³த்த²ம்—நித்³ராலஸ்யப்ரமாத³ஜநிதம்| நித்³ராத³யோ ஹ்யநுப⁴வவேலாயாமபி மோஹஹேதவ:| நித்³ராயா மோஹஹேதுத்வம் ஸ்பஷ்டம்| ஆலஸ்யமிந்த்³ரியவ்யாபாரமாந்த்³யம், இந்த்³ரியவ்யாபாரமாந்த்³யே ச ஜ்ஞாநமாந்த்³யம் ப⁴வத்யேவ| ப்ரமாத³: க்ருத்யாநவதா⁴நரூபமிதி தத்ராபி ஜ்ஞாநமாந்த்³யம் ப⁴வதி| தத உப⁴யதா²பி மோஹஹேதுத்வம்| தத்ஸுக²ம் தாமஸமுதா³ஹ்ருதம்| அதோ முமுக்ஷுணா ரஜஸ்தமஸீ அபி⁴பூ⁴ய ஸத்த்வமேவோபாதே³யமித்யுக்தம் ப⁴வதி || ||௩௯||

---

1. உதாரணம—ஒருவன் நல்ல பசியாக இருந்த ஸமயத்தில் விஷம் கலந்த ஸாதத்தை ஸாப்பிட்டு விடுகிறான். அப்போது மிகவும்ஸுகமாக இருந்தது. பிறகு அளவில்லாத தொந்தரவு உண்டாகிறது. அதுபோல். இன்னொரு உதாரணம்—ஒருவன் ஒரு பெண் மிகவும் அழகாகவும் சமத்தாகவும் இருக்கிறதென்று அதைக் கல்லியாணம் செய்துகொண்டு, அதைப்பாாப்பதையும்,தொடுவதையும், அத்துடன்பேசுவதையும்மிகுந்த ஸுகமென்று அனுபவிக்கிறான். பிறகு பிள்ளை, பெண்கள் பிறந்து,அவைகளுக்காக மாடு, வீடு முதலானவைகள் நேர்ந்தபோது, ஐயோ,ஐயோ என்று மிகவும் தபிக்கிறான். அந்த ஸுகத்தை (முதலில்உண்டான ஸுகத்தை) ராஜஸம் என்று சொல்லுகிறது.

எந்த ஸுகம் அனுபவிக்கும்போதும், அனுபவித்த பிறகும் வஸ்துக்களை உள்ளபடி அறியவொட்டாமல் பண்ணுமோ, அதாவது—இரண்டு காலத்திலும் உண்மையான அறிவு இராதோ, அது தாமஸம். இதை அனுபவிக்கும்போது, இன்ன வஸ்து இன்னது என்று அதின் உண்மை தெரியாது பிறகு அது கெடுதலென்று அதின் உண்மை சில ஸுகத்தில் தெரியும். அப்படியில்லாமல் வஸ்துவின் உண்மை பிறகும் தெரிகிறதில்லை. அந்த ஸுகம் தூக்கத்தினாலும், சோம்பலாலும், கவனக்குறைவாலும் உண்டாகிறது. தூக்கம் அறிவைக் கெடுக்கிறது. சோம்பலுள்ளவனுக்கு அறிவு எப்படி வரும்? கவனிக்காதவனுக்கும் அறிவு இல்லை. ஆகையால் மோக்ஷத்தை ஆசைப்படுகிறவன் ரஜோகுண—தமோகுணங்களை அடியோடு தள்ளி, ஸத்துவகுணத்தைமாத்திரம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியதென்று சொன்னதாக ஆகிறது [39]

ந தத³ஸ்தி ப்ருதி²வ்யாம் வா தி³வி தே³வேஷு வா புந꞉ ।
ஸத்த்வம் ப்ரக்ருதிஜைர்முக்தம் யதே³பி⁴꞉ ஸ்யாத்த்ரிபி⁴ர்கு³ணை꞉ ॥

ப்ருதி²வ்யாம் மநுஷ்யாதி³ஷு தி³வி தே³வேஷு வா ப்³ரஹ்மாதி³ஸ்தா²வராந்தேஷு ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்டேஷு ப்ராணிஷு ப்ரக்ருதிஜைர்முக்தம் யத்ஸத்த்வம் ப்ராணிஜாதம் ந தத³ஸ்தி ॥

அவ—மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு முன்பு, இந்த ஸத்துவம் முதலான மூன்று குணங்களுடையவேலைகளைப் பிரும்மாமுதலானவர்களாலேயும் விடமுடியாதென்று சொல்லிக்கொண்டு, மூன்று குணங்களைப்பற்றின பேச்சை முடிக்கிறார்—

பூமியில் மனிதன் முதலானவர்களோ, தேவலோகத்தில் தேவர் முதலானவர்களோ, பிரகிருதியோடு சேர்ந்த-பிரும்மா முதல் மரம்வரையிலுள்ள—எல்லாப்பிராணிகளும் பிரகிருதியில் உண்டான ஸத்துவம்முதலானகுணங்களுக்குட்பட்டவைகள். அவைகளில் இந்த மூன்று குணங்கள் இல்லாதபிராணிகளே கிடையாது. [40]

அவ—“த்யாகே³நைகே அம்ருதத்வமாநஶு꞉” இத்யாதி³ஷு மோக்ஷஸாத⁴நதயா நிர்தி³ஷ்டஸ்ஸந்ந்யாஸஸ்த்யாக³ஶப்³தா³ர்தா²த³நந்ய꞉, ஸ ச க்ரியாஸ்வேவ கர்த்ருத்வத்யாக³மூ-

ஶ்ச꞉, ஏவம் கர்மணஸ்த்யாக꞉ கர்த்ருத்வத்யாகஶ்ச பரமேஶ்வர கர்த்ருத்வாநுஸந்தாநேநோக்த꞉ । தச்ச ஸர்வம் ஸத்த்வகுணவ்ருத்திகார்யமிதி ஸத்த்வோபாதேயதாஜ்ஞாபநாய ஸத்த்வரஜஸ்தமஸாம் கார்யபேதா꞉ ப்ரபஞ்சிதா꞉ ॥ இதாநீமேவம்பூதஸ்ய மோக்ஷஸாதநதயா க்ரியமாணஸ்ய கர்மண꞉ பரமேஶ்வராராதநவேஷதாம் தயாநுஷ்டிதஸ்ய ச கர்மணஸ்தத்ப்ராப்திலக்ஷணம் பலம் ப்ரதிபாதயிதும், ப்ராஹ்மணாத்யதிகாரிணாம் ஸ்வபாவாநுபந்தி ஸத்த்வாதிகுணபேதபிந்நம் வ்ருத்த்யா ஸஹ கர்தவ்யகர்மஸ்வரூபமாஹ—

ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரியவிஶாம் ஶூத்ராணாம் ச பரந்தப ।
கர்மாணி ப்ரவிபக்தாநி ஸ்வபாவப்ரபவைர்குணை꞉ ॥

ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரியவிஶாம் ஸ்வகீயோ பாவ꞉ ஸ்வபாவ꞉ ப்ராஹ்மணாதிஜந்மஹேதுபூதம் ப்ராசீநகர்மேத்யர்த꞉ । தத்ப்ரபவா꞉ ஸத்த்வாதயோ குணா꞉ । ப்ராஹ்மணஸ்ய ஸ்வபாவப்ரபவோ ரஜஸ்தமோ'பிபவேநோத்ரிக்த꞉ ஸத்த்வகுண꞉ । க்ஷத்ரியஸ்ய ஸ்வபாவப்ரபவ꞉ ஸத்த்வதமோ'பிபவேநோத்ரிக்தோ ரஜோகுண꞉ । வைஶ்யஸ்ய ஸ்வபாவப்ரபவ꞉ ஸத்த்வரஜோ'பிபவேநால்போத்ரிக்தஸ்தமோகுண꞉ । ஶூத்ரஸ்ய ஸ்வபாவப்ரபவஸ்து ரஜஸ்ஸத்த்வாபிபவேநாத்யுத்ரிக்தஸ்தமோகுண꞉ । ஏபி꞉ ஸ்வபாவப்ரபவைர்குணை꞉ ஸஹ ப்ரவிபக்தாநி கர்மாணி ஶாஸ்த்ரை꞉ ப்ரதிபாதிதாநி । ப்ராஹ்மணாதய ஏவம்குணகா꞉, தேஷாம் சைதாநி கர்மாணி, வ்ருத்தயஶ்சைதா இதி ஹி விபஜ்ய ப்ரதிபாதயந்தி ஶாஸ்த்ராணி ॥

அவ—மோக்ஷத்துக்கு உதவியாகச் சொல்லப்பட்ட "த்யாகம்" என்பதும், "ஸன்னியாஸம்" என்பதும் ஒன்றுதான்; அது எல்லா கர்மங்களைச்செய்துகொண்டே கீழ்ச்சொன்ன மூன்று ஸங்கதிகளை விடுவது; பகவான்தான் எல்லா வேலைகளையும் செய்கிறார் என்கிற நினைவினால் அந்த மூன்றையும் ஒருவன் விடுகிறான்; இவை யெல்லாம் ஸத்துவகுணம் மேலிட்டால்தான் உண்டாகுமாகையால், ஸத்துவத்தைத் தான் கட்டாயம் எடுத்

துக் கொள்ளவேணும் என்றுசொல்லிக் காட்டுவதற்காக, ஸத்துவம் முதலான குணங்களுடைய வெவ்வேறு விதமான வேலைகள் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டன. இப்போது மோக்ஷத்திற்காக இப்படிச் செய்யப்படுகிற கர்மங்கள் பகவானுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன என்பதையும், அதினால் பகவானை அடையலாம் என்பதையும் சொல்லுவதற்காக பிராமணன் முதலான நான்கு வர்ணத்தார்க்கும் பிழைக்கும் வழியையும், அவர்கள் செய்யவேண்டிய வேலைகளையும் சொல்லுகிறார். நான்கு வர்ணத்தாருக்கும் ஒருவருக்கொருவர் ஸத்துவம் முதலான குணங்களில் அதிகமும் குறைவுமிருக்கின்றன. அதனால் இவையிரண்டும் (பிழைக்கும் வழியும், வேலைகளும்) வேறுபடுகின்றனஎன்றுசொல்லுகிறார்-

பிராமணன், க்ஷத்திரியன், வைசியன், சூத்திரன்—இவர்களுக்கு அந்தந்த பிறப்புக்கள் நெடுநாளாய்வந்த அவரவர்களின் கர்மங்களின் தாரதம்மியங்களால் ஏற்படுகின்றன. அந்த தாரதம்மியத்தினால் ஸத்துவம்முதலான குணங்களுக்கும் தாரதம்மியம்உண்டாகிறது. அதாவது—பிராமண ஜாதிக்கு ரஜோகுணமும், தமோகுணமும் மிகவும் குறைந்து, ஸத்துவகுணம் மேலிட்டிருக்கிறது. க்ஷத்திரியஜாதிக்கு தமோகுணமும்ஸத்துவகுணமும்குறைந்து, ரஜோகுணம் மேலிட்டிருக்கிறது. வைசியஜாதிக்கு ஸத்துவகுணமும் ரஜோகுணமும் குறைந்து, தமோகுணம் கொஞ்சம் மேலிட்டிருக்கிறது. சூத்திரஜாதிக்கு ஸத்துவகுணமும் ரஜோகுணமும் குறைந்து, தமோகுணம்அதிகமாகமேலிட்டிருக்கிறது. இந்ததாரதம்மியத்தினால் அவரவர்களுக்குசெய்யவேண்டியவேலைகளையும், பிழைப்புக்கு வழிகளையும்வெவ்வேறு விதமாக சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது.

ஶமோ தமஸ்தப: ஶௌசம் க்ஷாந்திரார்ஜவமேவ ச |
ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநமாஸ்திக்யம் ப்ரஹ்மகர்ம ஸ்வபாவஜம் ||௪௨||

ஶம:-பாஹ்யேந்த்ரியநியமநம் | தம:-அந்த:கரணநியமநம் | தப:-போகநியமநரூபஶாஸ்த்ரஸித்த: காயக்லேஶ: | ஶௌசம் ஶாஸ்த்ரீயகர்மயோக்யதா | க்ஷாந்தி:- பரை: பீட்யமாநஸ்யாப்யவிக்ருதசித்ததா| ஆர்ஜவம்-பரேஷு மநோநுரூப

வம் பாஹ்யசேஷ்டாப்ரகாஶநம் | ஜ்ஞாநம்-பராவரதத்த்வயா
தாத்ம்யஜ்ஞாநம் | விஜ்ஞாநம்-பரதத்த்வகதாஸாதாரணவிஶேஷ
விஷயம் ஜ்ஞாநம் | ஆஸ்திக்யம்-வைதிகஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஸத்ய
தாநிஶ்சய: ப்ரகர்ஷ: | கேநாபி ஹேதுநா சாலயிதுமஶ
க்யதேத்யர்த்த: | பகவாந் புருஷோத்தமோ வாஸுதேவ:
பரப்ரஹ்மஶப்தாபிதேயோ நிரஸ்தநிகிலதோஷகந்த:, ஸ்வா
பாவிகாநவதிகாதிஶயஜ்ஞாநஶக்த்யாத்யஸங்க்யேயகல்யாணகு
ணகண:, நிகிலவேதவேதாந்தவேத்ய: | ஸ ஏவ நிகிலஜகதே
ககாரணம், நிகிலஜகதாதாரபூத:, நிகிலஸ்ய ஸ ஏவ ப்ர
வர்த்தயிதா, ததாராதநபூதம் ச வைதிகம் க்ருத்ஸ்நம் கர்ம,
தைஸ்தைராராதிதோ தர்மார்த்தகாமமோக்ஷாக்யம் பலம்
ப்ரயச்சதீத்யஸ்யார்த்தஸ்ய ஸத்யதாநிஶ்சய: ஆஸ்திக்யம் | ‘வே
தைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:, அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ
மத்த: ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே | மயி ஸர்வமிதம் ப்ரோதம், போக்தா
ரம் யஜ்ஞதபஸாம்...ஜ்ஞாத்வா மாம் ஶாந்திம்ருச்சதி, மத்த: பரதரம்
நாந்யத்கிஞ்சிதஸ்தி தநஞ்ஜய, யத: ப்ரவ்ருத்திர்பூதாநாம் யே
ந ஸர்வமிதம் ததம் | ஸ்வகர்மணா தமப்யர்ச்ய ஸித்திம் விந்த
தி மாநவ:, யோ மாமஜமநாதிம் ச வேத்தி லோகமஹேஶ்வரமி’ தி
ஹ்யுச்யதே | ததேதத் ப்ராஹ்மணஸ்ய ஸ்வபாவஜம் கர்ம || ||௪௨||

அவ—பிராமணன் வேலையைச் சொல்லுகிறார்—

கண் முதலான இந்திரியங்களையும், மனதையும் ஏற்பட்டவைகள் தவிர மற்ற விஷயங்களில் போகாதபடி அடக்குவது; சாஸ்திரத்திற்கு ஒத்தபடி சாப்பாட்டை நிறுத்துவது முதலானவைகளாலே உடம்பை ஒடுக்குவது; சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய கர்மங்களைச் செய்வதற்காக ஸ்நாநம் முதலானவைகளைச செய்வது; பிறர்கள் எவ்வளவு தொந்தரவு பண்ணின போதிலும், மனது கலங்காமை; பிறர்கள் விஷயத்தில் மனதிலிருப்பதற்குத் தகுந்தபடி பேசுவதும், வேலை செய்வதும்; உயர்ந்த வஸ்துக்களையும், இளப்பமான வஸ்துக்களையும் உள்ளபடி அறிவது; உயர்ந்த வஸ்துவிற்கு மாத்திரமுள்ள குணங்களை மிகவும் நன்றாக அறிவது; வேதத்தில்

சொல்லிய எல்லா ஸங்கதிகளும் உண்மைதான், பொய்யல்ல என்கிற உயர்ந்த தீர்மானம்; அதாவது—இன்னொருவர் என்ன சொன்னாலும், இந்தத் தீர்மானத்தை மாற்றமுடியாமை; ஆனால் அது பிடிவாதமல்ல. அதாவது-பகவானென்றும், புருஷோத்தமனென்றும், பரப்பிரும்மமென்றும் சொல்லப்படுகிற வாஸுதேவன் ஒருவிதக் குற்றங்களுமில்லாதவர்; இயற்கையாகவே அளவில்லாமல் உயர்ந்த கணக்கில்லாத நல்லகுணங்களுள்ளவர்; இப்படிப்பட்டவர் என்று எல்லா உபநிஷத்துக்களும் அவரைத்தான் சொல்லுகின்றன; அவர் ஒருவர்தான் எல்லா உலகங்களையும் உண்டுபண்ணுகிறார்; தாக்குகிறார்; ஏவுகிறார்; வேதங்களில் சொல்லிய எல்லாக் கர்மங்களாலும் அவர்தான் ஸந்தோஷத்தை அடைகிறார்; ஸந்தோஷத்தை அடைந்து, அந்தக் கர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடி தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம், (அறம், பொருள், இன்பம், வீடு) என்கிற நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் கொடுக்கிறார்—என்று வேதத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. இந்த ஸங்கதிகளை இந்த கீதையிலும் (அ-5, சு-29; அ-7, சு-7; அ-10, சு-3-8; அ-15, சு-15: அ-18, சு-46) சொல்லியிருக்கிறது. இந்த அர்த்தங்களில் நம்புதலை ஆஸ்திக்கியம் என்று சொல்லுகிறது. கீழ்ச்சொன்ன வேலைகள் பிராமணனுக்கு ஏற்பட்டவைகள். 1 [42]

𑌶𑍌𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍇𑌜𑍋 𑌧𑍃𑌤𑌿𑌰𑍍𑌦𑌾𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌂 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌚𑌾𑌪𑍍𑌯𑌪
𑌲𑌾𑌯𑌨𑌮𑍍। 𑌦𑌾𑌨𑌮𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌭𑌾𑌵𑌶𑍍𑌚 𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌜𑌮𑍍॥

𑌶𑍌𑌰𑍍𑌯𑌂-𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌭𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌶𑌸𑌾𑌮𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌂। 𑌤𑍇𑌜𑌃-𑌪𑌰𑍈𑌰𑌨𑌭𑌿𑌭𑌵𑌨𑍀𑌯𑌤𑌾। 𑌧𑍃𑌤𑌿𑌃-𑌆𑌰𑌬𑍍𑌧𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌵𑌿𑌘𑍍𑌨𑍋𑌪

---

1. கீழ்ச்சொன்ன வேலைகளெல்லாம் ஸத்துவகுணம் மிகவும் மேலிட்டிருந்தால் தான் வரும். இவைகள் பிராமணஜாதிக்கு வரக்கூடியவைகள் என்பதற்காகச் சொல்லியிருக்கிறதேயொழிய, ஸத்துவகுணம் மேலிட்டிருக்கிறது என்பது பிராமணஜாதிக்குமாத்திரம் என்று இல்லை. எல்லா ஜாதியிலும் வரலாம். பிராமணஜாதியில் இல்லாமலுமிருக்கலாம். ஆனால் இந்த ஜாதியில் அதிகமாக இருக்கக்கூடியது. பிராமணத்தன்மை என்பது இருவகை, குணத்தினால் வருவது ஒன்று. பிறப்பினால் வருவது ஒன்று. ஆனால் குணத்தினால் வருவதுதான் உயர்ந்தது. இரண்டும் சேர்ந்தால், பாலும் சர்க்கரையும் சேர்ந்தது போல.

நிபாதேऽபி தத்ஸமாபநஸாமர்த்யம் | தாக்ஷ்யம்-ஸர்வக்ரியாநிர்வ்ருத்திஸாமர்த்யம் | யுத்தே சாப்யபலாயநம்-யுத்தே சாத்மமரணநிஶ்சயேऽப்யநிவர்தநம் | தாநம்-ஆத்மீயஸ்ய த்ரவ்யஸ்ய பரஸ்வத்வாபாதநபர்யந்தஸ்த்யாக: | ஈஶ்வரபாவ:- ஸ்வவ்யதிரிக்தஸகலஜநநியமநஸாமர்த்யம் | ஏதத் க்ஷத்ரியஸ்ய ஸ்வபாவஜம் கர்ம || || ௪௩ ||

அ.வ—க்ஷத்திரியன் வேலைகளைச் சொல்லுகிறார்—

சண்டையில் பயமில்லாமல் நுழையும் சக்தி; (புலி என்பது எந்த ஸங்கதிகளுக்கும் பயப்படாமல், சுட்டாலும் மேல் வந்து விழும், அதுபோல்); பிறர்களால்அ வமானம் பண்ணமுடியாமலிருப்பது; அதாவது— நுழைந்து, தோல்வி யடையாமலிருப்பது; எல்லாக் காரியங்களையும் முடிக்கிற சக்தி; ஆரம்பித்த காரியத்திற்கு என்ன தடங்கல் நேரிட்டாலும், அதை விடாமல் முடிக்கும் சக்தி; சண்டையில் தனக்குச சாவு கட்டாயம் நேரிடும் என்று தீர்மானமிருக்கச்செய்தேயும், பயந்து ஓடாமலிருக்கை; தன் ஸொத்தைப் பிறர்களுக்கு விற்கவும், வாங்கவும் தகுந்ததாக ஆகும்படி கொடுப்பது; எல்லா ஜனங்களையும் அடக்கி ஆளுகை—இவைகள் க்ஷத்திரியனுக்கு ஸ்வபாவத்தால வரக்கூடிய வேலைகள். [43]

க்ருஷிகோரக்ஷவாணிஜ்யம் வைஶ்யம் கர்ம ஸ்வபாவஜம் ||

க்ருஷி:-ஸஸ்யோத்பாதநம் கர்ஷணம்| கோரக்ஷம்-பஶுபாலநமித்யர்த: | வாணிஜ்யம்-தநஸஞ்சயஹேதுபூதம் க்ரயவிக்ரயாத்மகம் கர்ம | ஏதத்வைஶ்யஸ்ய ஸ்வபாவஜம் கர்ம ||

அவ— வைசியன் வேலைகளையும் தொழில்களையும் சொல்லுகிறார்—

உழுது பயிர்ச்சிலவு பண்ணுகிறது; மாடுகளைக் காப்பாற்றுகிறது; பணம் சம்பாதிப்பதற்காக வித்துவாங்கி வியாபாரம் பண்ணுகிறது—இவைகள் வைசியனுக்கு ஸ்வபாவத்தாலுண்டான வேலைகள். [43½]

பரிசர்யாத்மகம் கர்ம ஶூத்ரஸ்யாபி ஸ்வபாவஜம் |௪௪||

த்ரைவர்ணிகபரிசர்யாரூபம் ஶூத்ரஸ்ய ஸ்வபாவஜம் கர்ம| ததேததுக்தாநாம் வர்ணாநாம் வ்ருத்திபிஸ்ஸஹ கர்தவ்யாநாம் ஶாஸ்த்ரவிஹிதாநாம் யஜ்ஞாதிகர்மணாம் ப்ரதர்ஶநாயோக்தம்| யஜ்ஞாதயோ ஹி த்ரயாணாம் வர்ணாநாம் ஸாதாரணா꞉| ஶமாதயோऽபி த்ரயாணாம் வர்ணாநாம் முமுக்ஷூணாம் ஸாதாரணா꞉| ப்ராஹ்மணஸ்ய து ஸத்த்வோத்ரேகஸ்ய ஸ்வாபாவிகத்வேந ஶமதமாதய꞉ ஸுகோபாதாநா இதி க்ருத்வா தஸ்ய ஶமாதய꞉ ஸ்வபாவஜம் கர்மேத்யுக்தம்| க்ஷத்ரியவைஶ்யயோஸ்து ஸ்வதோ ரஜஸ்தம꞉ப்ரதாநத்வேந ஶமதமாதயோ து꞉கோபாதாநா இதி க்ருத்வா ந தத்கர்மேத்யுக்தம்| ப்ராஹ்மணஸ்ய து வ்ருத்திர்யாஜநாத்யாபநப்ரதிக்ரஹா꞉| க்ஷத்ரியஸ்ய ஜநபதபரிபாலநம்| வைஶ்யஸ்ய ச க்ருஷ்யாதயோ யதோக்தா꞉| ஶூத்ரஸ்ய து கர்தவ்யம் வ்ருத்திஶ்ச பூர்வவர்ணத்ரயபரிசர்யைவ ||

||௪௪||

அவ—சூத்திரன வேலையைச சொல்லுகிறார்—

பிராமணன முதலான மூன்று ஜாதியாருக்கும் வேலை செய்வது சூத்திரர்களுக்கு ஸ்வபாவத்தாலுண்டான வேலை

இப்படிக் கீழே நாலு வர்ணத்தார்க்கும் சில வேலைகளை மாத்திரம் சொல்லிற்று இன்னமும் சில வேலைகளுமுண்டு. மூன்று ஜாதியாரும் யக்ஞம் முதலானவைகளைச் செய்யவேண்டியது கண் முதலான இந்திரியங்களை அடக்குவது முதலானவைகளையும் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கவேணுமென்றிருக்கிற மூன்று ஜாதியாரும் செய்யவேண்டியது. பிராமணஜாதிக்கு இயற்கையில் ஸத்துவகுணம் மேலிட்டிருப்பதால், அவர்களால் அவைகளை ஸுகமாகச் செய்யமுடியும் என்பதற்காக, அவைகளை அவர்களுக்கு ஸ்வபாவத்தாலுண்டாகும் வேலைகளாகச் சொன்னது. க்ஷத்திரியர்களும், வைசியர்களும் ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் மேலிட்டிருப்பவர்களானபடியால், இவைகளை வருத்தப்பட்டுச் செய்ய வேண்டியதாகையாலே, அவைகளை அவர்கள் வேலைகளாகச் சொல்லவில்லை. பிராமணனுக்குப்பிழைப்பு—பிறர்களுக்கு

யாகத்தைச் செய்விப்பதும், வேதம் முதலானவைகளைச் சொல்லிவிப்பதும், பிறர்கள் கொடுப்பதை வாங்கிக்கொள்ளுவதும். க்ஷத்திரியர்களுக்கு தேசத்தைக் காப்பாற்றி வரிவாங்குவது. [1] வைசியர்களுக்கும், சூத்திரர்களுக்கும் முன் சொன்ன தொழில்தான் பிழைப்புக்கு வழி. [44]

𑌸𑍍𑌵𑍇 𑌸𑍍𑌵𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑌭𑌿𑌰𑌤𑌃 𑌸𑌂𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌲𑌭𑌤𑍇 𑌨𑌰𑌃 ।
𑌸𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌰𑌤𑌃 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑌿 𑌤𑌚𑍍𑌛𑍃𑌣𑍁 ॥ ॥௪௫॥

𑌸𑍍𑌵𑍇 𑌸𑍍𑌵𑍇-𑌯𑌥𑍋𑌦𑌿𑌤𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑌭𑌿𑌰𑌤𑍋 𑌨𑌰𑌃 𑌸𑌂𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂-𑌪𑌰𑌮𑌪𑌦𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌲𑌭𑌤𑍇 । 𑌸𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌰𑌤𑍋 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑌿-𑌪𑌰𑌮𑌪𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿, 𑌤𑌥𑌾 𑌶𑍃𑌣𑍁 ॥ ॥௪௫॥

அந்தந்த ஜாதிக்கு ஏற்பட்ட கர்மங்களை ஆசையுடன் செய்கிறவன் பரமபதத்தை (மிகவும் உயர்ந்த இடத்தை) அடைகிறான். எப்படி அடைகிறான் என்றால், சொல்லுகிறேன், கேள். [45]

𑌯𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌯𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌤𑌤𑌮𑍍 ।
𑌸𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌤𑌮𑌭𑍍𑌯𑌰𑍍𑌚𑍍𑌯 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌨𑌵𑌃॥ ॥௪௬॥

𑌯𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃, 𑌯𑍇𑌨 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌤𑌤𑌂। 𑌸𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌤𑌂 𑌮𑌾𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑌯𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑌭𑍍𑌯𑌰𑍍𑌚𑍍𑌯, 𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌾𑌨𑍍𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌾𑌂 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌨𑌵𑌃। 𑌮𑌤𑍍𑌤 𑌏𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌮𑌯𑌾 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌤𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 “𑌅𑌹𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌗𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌲𑌯𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾। 𑌮𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌤𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌧𑌨𑌞𑍍𑌜𑌯, 𑌮𑌯𑌾 𑌤𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌜𑌗𑌦𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌿𑌨𑌾, 𑌮𑌯𑌾𑌧𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌃 𑌸𑍂𑌯𑌤𑍇 𑌸𑌚𑌰𑌾𑌚𑌰𑌂, 𑌅𑌹𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑍋 𑌮𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 ॥ ॥௪௬॥

---

1. தயைமுதலான நல்லகுணங்களும், நல்ல ஸம்ஸ்காரங்களும், (அதாவது—சங்கு சக்கிரங்களை த்தரிப்பது, மந்திரஙகளைப்பெற்றுக்கொள்ளுவது) உள்ள சூத்திரர்களுக்கு சிலதர்மங்கள்சொல்லப்படுகின்றன. அவைகளை—அவர்களுக்கேற்பட்ட வேலைகளுக்கு விரோத மில்லாமல், முன்ஜாதியார்கள் உத்திரவின் பேரில்-செய்யவேண்டியது. எப்போதும் அவர்கள் வேலைகளாக எண்ணிக்கொண்டு செய்யவேண்டியது.

அறிவுள்ள ஜீவன்கள், அறிவில்லாத வஸ்துக்கள்—என்று இருவகையானஎல்லாம் எவனால் உண்டாகின்றனவோ, இருக்கின்றனவோ, வேலைகளைச்செய்கின்றனவோ; எவனு எல்லாருக்கும் உள்ளே நுழைந்து ஆத்மாவாக இருக்கிறானோ; இந்திரன் முதலான எல்லா தேவதைகளுக்கும் ஆத்மாவாகஇருக்கும் அந்த [1] எனனை அவரவர்களுக்கு ஏற்பட்ட வேலைகளைச்செய்து,[2] எவர்கள் பூஜை செய்கிறார்களோ (ஸந்தோஷப்படுத்துகிறார்களோ); நான் ஸந்தோஷப்பட்டு அவர்களை என்னிடம் அழைத்துக்கொள்ளுகிறேன். [46]

ஶ்ரேயாந் ஸ்வத⁴ர்மோ விகு³ண: பரத⁴ர்மாத் ஸ்வநுஷ்டி²தாத்।

ஏவம் க்ருதகர்த்ருத்வாதி³த்யாகே³நாநுஷ்டே²யஸ்ய ஸ்வத⁴ர்மஸ்ய ஸுகரத்வம் ப்ரதிபாத்³யதே। ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்டேந ஹி புருஷேண இந்த்³ரியவ்யாபாரரூப: கர்மயோக³: ஸ்வக்ருத்யோ ஸுகரோ ப⁴வதி। அத: கர்மயோகா³க்²ய: ஸ்வத⁴ர்ம: விகு³ணோ(அ)பி பரத⁴ர்மாத் இந்த்³ரியஜயநிஷ்பாத்³யதயா து³ஷ்கராத் ஜ்ஞாநயோகா³த் ஸக்ருதி³ந்த்³ரியப்ரமாத³க³ர்ப⁴தயா ஸம்பூர்ணாத் அபி ஸ்வநுஷ்டி²தாத் ஶ்ரேயாந் ॥47॥

அவ—இப்படி பிராமணன் முதலானவர்ணங்களுக்கும், பிரம்மசரியம் முதலான ஆசிரமங்களுக்கும் ஏற்பட்ட கர்மங்களை விட

---

1 சுலோகத்தில் 'தம' (அவனை) என்று சொல்லியிருக்க, வியாக்கியானத்தில் எனனைஎன்றுபொருள்சொல்லுவதற்குக்காரணம்—ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் எல்லா உலகங்களையும் தானே உண்டுபண்ணினதாயும், எல்லா உலகங்களிலும் ஆத்மாவாகத்தான் நுழைந்திருப்பதாயும் முன்னாலேயே சொல்லியிருக்கிறார். 7-வது அத்,சு-6,7;9-வது அ,சு-4-10; 10-வது அ, சு-8;இவைகளைப்பார்க்க. ஆகையால் இச்சுலோகத்தில்'அவனை' என்று சொல்லப்பட்டவர் கிருஷ்ணபகவான் தான்.

2. சூத்திரர்கள் இந்த சுலோகத்தில் சொன்னபடி பகவானை பூஜித்தால், வேறு பிறப்பில் கர்மயோகம் முதலானவைகளைசெய்யத் தகுதியை அடைந்து, அவைகளைச்செய்து, பரமபதத்தை அடையலாம். விதுரர் சூத்திரனைப்பிறந்தபோதிலும், பக்தியோகம் செய்தாரேஎன்றால்—பதில்—அவர் முன் பிறப்பில் பக்திபண்ணஆரம்பித்தவர். அதை இந்தப் பிறப்பிலும் செய்தார். சூத்திரப் பிறப்பில் ஆரம்பிக்கக்கூடாதேயொழிய ஆரம்பித்ததை நடத்தலாம்.

வே கூடாதென்றும், அவைகளாலே பகவானை அடையும் விதமும் சொல்லப்பட்டது. ஞானயோகம் செய்யத்தகுந்தவனும் கர்மயோகத்தையே செய்யவேண்டியதென்று மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் சொன்னதைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்—

கர்மயோகம் என்பது இந்திரியங்களின் வேலை. அதை உடம்புடன் சேர்ந்தவன் ஸுலபமாகச்செய்யலாம். 1 அது ஸொந்த தர்மம். ஞான யோகம் என்பதை இந்திரியங்களை ஜயித்தவன் செய்யவேண்டியது. அது பிறருடைய வேலை. அதாவது—உயர்ந்த கெட்டிக்காரனாலேயே தான் செய்யக்கூடியது. எல்லாராலும் செய்யக்கூடாதது. அது ஒருக்கால் முடியாதபோனாலும் போகும். அதைக்காட்டிலும் கொஞ்சம் குறைவாயிருந்தாலும், கர்மயோகத்தையே செய்யவேண்டியது. [46½]

ஸவ—தஜெவொவவாஷயதி—

ஸ்ரேயாந்ஸ்வதர்மோ விகுண: பரதர்மாத்ஸ்வநுஷ்டிதாத் । ஸ்வபாவநியதம் கர்ம குர்வந்நாப்நோதி கில்பிஷம் ॥ சஎ ॥

ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்டஸ்ய இந்த்ரியவ்யாபாரரூபதயா ஸுகரத்வேந ஸ்வபாவதஸ்ஸ்வநியதத்வாத் விகுணோऽபி கர்மயோகஸ்ஸ்வதர்ம: ... ஜ்ஞாநயோகஸ்ய ஸம்யமிதேந்த்ரியஸாத்யதயா ஸப்ரமாதத்வாத் ... ஷ்டாத் ப்ரகாரா ... கில்பிஷம் ப்ரதிவந்த்யா தாவத் ॥ ॥ சஎ ॥

அவ—அதற்கே யுக்தி சொல்லுகிறார்—

உடம்போடு இருக்கிற ஜீவனுக்குக் கண் முதலான இந்திரியங்களைக்கொண்டு வேலைசெய்தே வழக்கம். இந்திரியங்களை அடக்

1. சுலோகத்தில ஸ்வதர்மம்—(தன்னுடைய தர்மம்) என்பதற்கு தன் வர்ணத்திற்கும், ஆசிரமத்திற்கும் ஏற்பட்ட தர்மம் என்று பொருளல்ல. அது பொருளானால், பரதர்மம் (அயலாருடைய தர்மம்) என்பது வேறு வர்ணத்திற்கும், ஆசிரமத்திற்கும் ஏற்பட்டவைகள் என்று ஆகும். அதைச் செய்யக்கூடாது. செய்யக்கூடாததையும் செய்யத்தகுந்ததையும் சேர்த்து, அதைக்காட்டிலும் இது நல்லதென்று சொல்லுவது ஸரியன்று. பொய்சொல்லுவதைக் காட்டிலும் உண்மையைப் பேசுவது நல்லதென்று சொல்லுவது வழக்கமில்லை. ஆகையால ஸொந்ததர்மம் என்பது கர்மயோகம். பிறருடையதர்மம் என்பது ஞானயோகம் என்றுதான் பொருள்.

குவது என்றால் முடியாது கர்மயோகம் என்பது இந்திரியங்களுடைய வேலை. ஆகையால் அதைத் தவறுதலில்லாமல நடத்தமுடியும. அதனால் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குவன. இந்திரியங்களை அடக்குவதாகிற ஞானயோகத்தைச்செய்ய ஆரம்பித்தால், அதைச்சரியாய் நடத்திமுடிப்பது வருத்தம். அது நடுவில் நின்றுபோனால், ஸம்ஸாரம் போகாது. [47]

𑌅𑌵—𑌅𑌤𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑍈𑌵 𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌮𑌾𑌰𑌯𑌤𑌿—

𑌸𑌹𑌜𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯 𑌸𑌦𑍋𑌷𑌮𑌪𑌿 𑌨 𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌤𑍍 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌾 𑌹𑌿 𑌦𑍋𑌷𑍇𑌣 𑌧𑍂𑌮𑍇𑌨𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑌿𑌵𑌾𑌵𑍃𑌤𑌾𑌃 ॥

𑌅𑌤𑌸𑍍𑌸𑌹𑌜𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌸𑍁𑌕𑌰𑌤𑍍𑌵𑍇𑌽𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌸𑌦𑍋𑌷𑌂-𑌸𑌦𑍁𑌃𑌖𑌮𑌪𑌿 𑌨 𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌤𑍍। 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗 𑌏𑌵 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌾𑌃-𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌾𑌃 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌹𑌿 𑌦𑍋𑌷𑍇𑌣-𑌦𑍁𑌃𑌖𑍇𑌨 𑌧𑍂𑌮𑍇𑌨𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑌿𑌵𑌾𑌵𑍃𑌤𑌾𑌃। 𑌅𑌯𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌃-𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌸𑍁𑌕𑌰𑍋𑌽𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑌶𑍍𑌚। 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤 𑌇𑌤𑌿 ॥ ௪௮ ॥

அவ—ஆகையால கர்மயோகம் தான் மிகவும் நல்லது என்று மூன்றாவது அத்தியாயத்தில சொல்லியதை நினைப்பூட்டுகிறார்—

ஆகையால் கர்மயோகம் வருத்தமில்லாமல் செய்து முடிக்கக்கூடியதாகையாலும், ஞானயோகத்தைப் போல் நடுவில் நின்று போகக்கூடியதல்லாமையாலும், அதைச்செய்வதில் உடம்புக்கு வருத்தம் முதலானவைகள இருந்தாலும், ஞானயோகத்தைப் பண்ணத்தகுந்தவனும கர்மயோகத்தைத் தான் செய்யவேண்டியது. அதை விடக்கூடாது. நெருப்புக்குப் புகைபோல எல்லா வேலைகளிலும் தொந்தரவு இருக்கிறது. 1தொந்தரவு கர்மயோகத்

1. இந்த சுலோகம முன்பாதியில-ஞானயோகத்தில தொந்தரவுஇல்லை,அதைச் செய்யலாம்என்றுநினைத்து, ஒருவன அதைச்செய்யவேணு என்று பயந்து, தொந்தரவு இல்லை என்பதை ஒப்புக்கொண்டு, கர்மயோகத்தையே செய்யவேண்டியதென்று சொன்னார் பின்பாதியில்—ஞானயோகத்தில் தொந்தரவு இல்லை என்பது சரியலல. அதிலும தொந்தரவு

திலுமிருக்கிறது. ஞானயோகத்திலுமிருக்கிறது. ஆனால் கர்ம யோகத்தை முழுக்க நடத்தலாம். லகுவாய்ச் செய்யலாம். ஞான யோகத்தைமுழுக்கநடத்தமுடியாது அதைசசெய்வதுகஷ்டம்[48]

𑌅𑌸𑌕𑍍𑌤𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌜𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌗𑌤𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌃 ।
𑌨𑍈𑌷𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑍍𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌂 𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍇𑌨𑌾𑌧𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ॥

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰-𑌫𑌲𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌅𑌸𑌕𑍍𑌤𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃। 𑌜𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾-𑌜𑌿𑌤𑌮𑌨𑌾𑌃। 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌿𑌗𑌤𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌃। 𑌏𑌵𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌾𑌦𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯𑍇𑌨 𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍇𑌨 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍, 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌂 𑌨𑍈𑌷𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑍍𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌧𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿-𑌪𑌰𑌮𑌾𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌫𑌲𑌭𑍂𑌤𑌾𑌮𑌧𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌾𑌵𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌕𑌰𑍍𑌮𑍋𑌪𑌰𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌾𑌮𑌧𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿॥ ॥௪௯॥

கர்மங்களின் பலன்களை விரும்பாமல், மனதை ஆத்மாவைத் தவிர மற்ற விஷயங்களில் போகாமல் அடக்கி, பகவானே எல்லா வேலைகளையும செய்கிறார் என்கிற நினைவினால், நானே வேலைகளைச் செய்கிறேன் என்கிற 1 எண்ணமில்லாமல், கர்மங்களைச் செய்கிறவன் ஞானயோகததினால் வரக்கூடியதான ஆதமாவின் தியானத்தை அடைகிறான் அதாவது—கர்மஙகளால் பகவான் ஸந்தோஷத்தை அடைநது இவனை எல்லா இநதிரியங்களை அடக்கி, ஆத்மாவைத் தியானம்பண்ணத் தகுநதவனாகச செய்கிறார். [49]

𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍋 𑌯𑌥𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑌥𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌬𑍋𑌧 𑌮𑍇।
𑌸𑌮𑌾𑌸𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌾 𑌪𑌰𑌾 ॥

𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌃 - 𑌆𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌣𑌾𑌦𑌹𑌰𑌹𑌰𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍋 𑌯𑌥𑌾-𑌯𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾

இருககிறதென்று காட்டுகிறார். கர்மயோகம செய்வதில உடம்புக்கு மாத திரம் தொநதரவு ஞான யோகத்தில உடம்பில் மறைந்திருக்கிற ஜீவா தமஸ்வரூபததைதத தேடுவதறகாக மனதையும் இக்திரியஙகளையும அடக குவது மிகவும் கஷடம்.

1. ஸ்வபநததில்கூட இநத எணணம வராதபடி அது போகவே ணுமெனறு கருத்து

𑌰𑍇𑌣 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑌮𑌾𑌸𑍇𑌨 𑌮𑍇 𑌨𑌿𑌬𑍋𑌧 । 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌾 𑌪𑌰𑍇𑌤𑌿 । 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌾 𑌪𑌰𑌾 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾-𑌪𑌰𑌾 𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ॥ ௫௦ ॥

சரீரம் போகிற வரையில் ஒவ்வொரு நாளும் கர்மயோகத்தைச் செய்து, தியானம்பண்ண 1 ஆரம்பித்தவன் எப்படி இருந்து ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி பார்க்கிறான் என்பதைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன் கேள். ஆத்மாவைப் பார்ப்பதுதான் தியானத்தினால் அடையவேண்டிய உயர்ந்த பிரயோஜநம். [50]

𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌧𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌯𑌮𑍍𑌯 𑌚 ।
𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌰𑌾𑌗𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑍌 𑌵𑍍𑌯𑍁𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌚 ॥
𑌵𑌿𑌵𑌿𑌕𑍍𑌤𑌸𑍇𑌵𑍀 𑌲𑌘𑍍𑌵𑌾𑌶𑍀 𑌯𑌤𑌵𑌾𑌕𑍍𑌕𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑌃 । 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗
𑌪𑌰𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌵𑍈𑌰𑌾𑌗𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌮𑍁𑌪𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌃 ॥ ௫௨ ॥
𑌅𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌬𑌲𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌪𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌮𑍍 ।
𑌵𑌿𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌮𑌃 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌭𑍂𑌯𑌾𑌯 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌤𑍇 ॥ ௫௩ ॥

𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾-𑌯𑌥𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌷𑌯𑌯𑌾 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃। 𑌧𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌯𑌮𑍍𑌯 𑌚-𑌵𑌿𑌷𑌯𑌵𑌿𑌮𑍁𑌖𑍀𑌕𑌰𑌣𑌨𑌯𑍋𑌗𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌨𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 । 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾-𑌅𑌸𑌂𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾। 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑍌 𑌚 𑌰𑌾𑌗𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑍌 𑌵𑍍𑌯𑍁𑌦𑌸𑍍𑌯। 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌕𑍍𑌤𑌸𑍇𑌵𑍀 - 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌕𑍍𑌤𑍇 𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌃। 𑌲𑌘𑍍𑌵𑌾𑌶𑍀-𑌅𑌤𑍍𑌯𑌶𑌨𑌾𑌨𑌶𑌨𑌰𑌹𑌿𑌤𑌃। 𑌯𑌤𑌵𑌾𑌕𑍍𑌕𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑌃-𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌭𑌿𑌮𑍁𑌖𑍀𑌕𑍃𑌤𑌕𑌾𑌯𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌨𑍋𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃। 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌪𑌰𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂-𑌏𑌵𑌂𑌭𑍂𑌤𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌾𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌣𑌾𑌦𑌹𑌰𑌹𑌰𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌪𑌰𑌃। 𑌵𑍈𑌰𑌾𑌗𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌮𑍁𑌪𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌃-𑌧𑍍𑌯𑍇𑌯𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌵𑌿𑌷𑌯𑌦𑍋𑌷𑌾𑌵𑌮𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌰𑌾𑌗𑌤𑌾𑌮𑌭𑌿𑌵𑌰𑍍𑌧𑌯𑌨𑍍। 𑌅𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌮𑍍-𑌅𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌂 । 𑌬𑌲𑌂-𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌧𑌨𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌬𑌲𑌂। 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌪𑌂। 𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌂 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯 । 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌮𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌵𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑍀𑌯𑍇𑌷𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑍀𑌯

1. இது 6-வது அத. 7,8,9-வது ச்லோகங்களில் சொல்லப்பட்டது

[illegible] ||௫௧||

ஆத்மாவை உள்ளபடி 1 நன்ருய் அறிந்து, 2 உறுதியுடன் ஆத்மாவைத் தவிர மற்ற விஷயங்களில் மனதை போகவொட்டாமல் தடுத்து, ஆத்மாவைத் தியானம் செய்யத் தகுந்ததாகப்பண்ணி, சப்தம் முதலான விஷயங்களின் 3 கிட்டத்தில் இல்லாமல், அவைகளைப்பற்றி வரும் ஆசையையும், த்வேஷத்தையும் போக்கி, ஆத்மாவைத் தியானம் பண்ணுவதற்கு இடைஞ்சல்கள் ஒன்றும் இல்லாத இடத்தில் இருந்துகொண்டு, அதிகமாகச் சாப்பிட்டாமலும், அடியோடு ஆஹாரத்தை விடாமலும். 4 மனது, வாக்கு, உடம்பு–இவைகளைத் தியானத்திற்கு உதவியாகப் பண்ணிக்கொண்டு, உடம்பை விடுமளவும் தினந்தோறும் இதேமாதிரி தியானத்தைச் செய்துகொண்டு, தியானிக்கத்தகுந்த ஆத்மாவைத் தவிர 5 மற்ற விஷயங்களில் தோஷங்களை கவனித்து, அவைகளில் ஒழிவை வளர்த்துக்கொண்டு, உடம்புதான் ஆத்மா என்கிற எண்ணத்

1. அறியவேண்டிய ஸங்கதிகளில் குறைவு, சந்தேகம், தப்பு எண்ணம்-இவைகளில்லாமை அறிவுக்கு நன்மை.

2. 33-வது சுலோகத்தில் சொன்ன ஸாத்த்விகமான த்ருதி (உறுதி).

3. விஷயங்கள் கிட்ட இருந்தால், மனது கலங்கும். அதற்காக அவைகளைக் கிட்ட வைத்துக்கொள்ளாமல் இருக்கவேண்டும்.

4. அசங்காத ஆஸனத்தில்உட்கார்ந்து இருப்பதால், உடம்பு உதவுகிறது. பிரணவத்தைத் தவிர வேறு ஒரு சொல்லையும் சொல்லாமையால், வாக்கு. மனது பகவானுடைய திருமேனியை நினைப்பதால்.

5. கண் முதலான இந்திரியங்களால் அறியப்படும் விஷயங்களில் ஆசையை விடுகையை 51-வது சுலோகத்தில் சொன்னர். இங்கே மனதினல் ஏற்படும் ஆசையின் ஒழிவைச் சொல்லுகிறது. 6-வது அத், 24-வது சுலோகம் குறிப்பைப் பார்க்க. சுலோகத்தில் "வைராக்யம் ஸமுபாஶ்ரித:" (ஒழிவை நன்ருய் அடைந்து) என்கிற சொற்கள் இருக்கின்றன. ஒழிவு முன்னமேயே உண்டாயிருந்தாலும், அதைவிஷயங்களின் குற்றங்களை நினைத்து நினைத்துபலப்படுத்துவது நன்ருய் அடைவது.

தையும், அந்த எண்ணம் வளருவதற்குக் காரணமான வாஸனையின் 1 பலத்தையும், அதனால் ஏற்படும்-தான் எடுத்துக்கொள்ளத் தகுந்த ஸங்கதியை எடுத்துக்கொள்ளாமல் பண்ணும்—2 கொழுப்பையும், காமத்தையும், கோபத்தையும், உடம்பைச்சேர்ந்த வஸ்துக்களையும் விட்டுவிட்டு, ஆத்மாவைச் சேராத வஸ்துக்களை (பிள்ளை பெண்டாட்டி முதலானவைகளை) தன்னுடையவைகள் (ஆத்மாவினுடையவைகள்) என்று நினையாமல், ஆத்மாவை அனுபவிப்பதையே ஸுகமாக நினைத்து, ஆத்மாவைத் தியானம் செய்கிறவன் எல்லா ஸம்ஸாரமும்போய், ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்ப்பன். [51-52-53]

ப்ரஹ்மபூத: ப்ரஸந்நாத்மா ந ஸோசதி ந காங்க்ஷதி|
ஸம: ஸர்வேஷு பூதேஷு மத்பக்திம் லபதே பராம் ||

ப்ரஹ்மபூத:-ஆவிர்பூதாபரிச்சிந்நஜ்ஞாநைகாகாரஸேஷதைகஸ்வபாவாத்மஸ்வரூப:| “ஜீவபூதாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம்” இதி ஹி மச்சேஷதோக்தா| ப்ரஸந்நாத்மா-க்லேஸகர்மாதிபிரகலுஷஸ்வரூப:| மத்வ்யதிரிக்தம் ந கஞ்சந பூதவிஸேஷம் ப்ரதி ஸோசதி| நகிஞ்சந காங்க்ஷதி| அபி து மத்வ்யதிரிக்தேஷு ஸர்வேஷு பூதேஷு அநாதரணீயதாயாம் ஸமோ நிகிலம் வஸ்துஜாதம் த்ருணவந்மந்யமாந:| மத்பக்திம் லபதே பராம்-மயி ஸர்வேஸ்வரே நிகிலஜகதுத்பவஸ்திதிப்ரலயலீலே நிரஸ்தஸமஸ்தஹேயகந்தே அநவதிகாதிஸயாஸங்க்யேயகல்யாணகுணகணைகதாநே லாவண்யாம்ருதஸாகரே ஸ்ரீமதி புண்டரீகநயநே ஸ்வஸ்வாமிநி அத்யர்த்தப்ரியாநுபவரூபாம் பராம் பக்திம் லபதே || ||௫௪||

---

1. உடம்பு, மனது, பிராணன்-இவைகளுக்கு பலமிருப்பது தியானத்திற்கு இடைஞ்சலன்று. ஆகையால் பலம் என்கிற சொல்லுக்கு கெட்ட வாஸனையின பலமென்றுதான் பொருள்.

2. நான் தியானம் செய்கிறேன்; நான் ஒழிவுள்ளவன என்கிற எண்ணததால் வரும உவட்டுமம (கொழுப்புமம) தள்ளத்தகுநதது. எல்லாரையும் அலக்ஷியம் பணணும்படி செய்கிறது. மரியாதை பண்ண வேணடியவாகளை மரியாதை பணணவொட்டாமல் பண்ணுவது. இது தர்ப்பததின வேலை.

அவ—இப்படி கர்மயோகத்தாலே தியானம் வழியாய் ஆத்மாவின் பார்வை கிடைப்பது சொல்லப்பட்டது. அதினால் பகவானைத் தியானம் செய்யத் தகுதி வருமென்று சொல்லுகிறார்—

அளவில்லாத அறிவையே இயற்கையாக உடையவனும் எனக்கு இஷ்டப்படி நடப்பதையே ஸ்வபாவமாக உடையவனுமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி பார்க்கிறவன், அறிவில்லாமை முதலானவைகளால் கலங்காதவனாய், ஒருவிதக் குற்றமுமில்லாதவனாய், என்னைத்தவிர எந்த வஸ்து போனாலும், துக்கப்படுகிறதில்லை. 1 என்னைத்தவிர எந்த வஸ்துவையும் விரும்புகிறதுமில்லை. என்னைத்தவிர வேறாக இருப்பதால், அவைகள் பிடித்ததோ, பிடிக்காததோ—எல்லா வஸ்துக்களையும் விடுவதில் அவன் ஒரே மாதிரி. என்னைத்தவிர மற்ற எல்லா வஸ்துக்களையும் திருணமாக நினைக்கிறான். இவன் எல்லா விதத்தாலும் உயர்ந்தவனான, அதாவது—எல்லாஉலகத்துக்கும்ராஜாவாயும், எல்லாஉலகத்தையும்விளையாட்டாக உண்டுபண்ணி, காப்பாற்றி, அழிப்பவனாயும், ஒருவிதக்குற்றமில்லாதவனாயும், கணக்கில்லாத—எல்லையில்லாமல் உயர்ந்த—எல்லாநல்லகுணங்களுக்கும்ஒரேஇருப்பிடமாயும், அழகுக்குஸமுத்திரமாயும், தாமரைப்பூப்போன்ற கண்ணுள்ளவனாயும், மஹாலக்ஷ்மியோடு கூடினவனுமான, என்னை 2 தனக்கு யஜமானனாகநினைத்து, என்னைத்தியானம் செய்கிறான். அதாவது—இன்பமாக இடைவிடாமல் நினைக்கிறான். [54]

1. துக்கப்படாமையும், விரும்பாமையும் 6-வது அத்தியாயம், 22—வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டன. அதை இங்கே நினைப்பூட்டுகிறார். ஆத்மாவைப் பார்க்கும்போது, அதினுடைய ஸுகத்தினால் வெளியில் இருக்கும் வஸ்துக்களில் வெறுப்பு உண்டாகிறது. தன் ஸ்வரூபத்தை பார்ப்பதைக்காட்டிலும், பகவானைப்பார்ப்பது அதிகஸுகமென்று கேட்டிருப்பதால், அவரை அடைந்து அனுபவிக்கவேண்டும் என்றும் ஆசை உண்டாகுமென்றுகருத்து.

2. என்னை என்கிற சொல்லாலே-பகவானை மிகுந்தபிரீதியுடனே தியானம் பண்ணவேண்டியதற்காக அந்த வேளையில் நினைக்கவேண்டிய ஸங்கதிகள் சொல்லப்படுகின்றன என்றுகருத்து. எல்லா உலகத்திற்கும் ராஜாவென்பதால், மற்றவர்கள் தியானம் செய்கிற ஜீவனைப்போலவே பகவானால் ஆளப்படுகிறவர்களென்றும், கர்மத்தால் கட்டுப்பட்டவர்

அத² ததே³வாஹ—

ப⁴க்த்யா மாமபி⁴ஜாநாதி யாவாந்யஶ்சாஸ்மி தத்த்வத: |
ததோ மாம் தத்த்வதோ ஜ்ஞாத்வா விஶதே தத³நந்தரம் ||

ஸ்வரூபத: ஸ்வபா⁴வதஶ்ச யோऽஹம், கு³ணதோ விபூ⁴திதோ யாவாம்ஶ்சாஹம், தம் மாமேவம்ரூபயா ப⁴க்த்யா தத்த்வதோऽபி⁴ஜாநாதி; மாம் தத்த்வதோ ஜ்ஞாத்வா தத³நந்தரம் - தத்த்வஜ்ஞாநாநந்தரம் ததோ மாம் விஶதே - ப்ரவிஶதி | தத்த்வத: ஸ்வரூபஸ்வபா⁴வகு³ணவிபூ⁴தித³ர்ஶநோத்பந்நாநவதி⁴காதிஶயப⁴க்த்யா மாம் ப்ராப்நோதீத்யர்த²: | அத்ர தத இதி ப்ராப்திஹேதுதயா நிர்தி³ஷ்டா ப⁴க்திரேவாபி⁴தீ⁴யதே, 'ப⁴க்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய:' இதி தஸ்யா ஏவ தத்த்வத: ப்ரவேஶஹேதுத்வாபி⁴தா⁴நாத் || ௫௫ ||

கனென்றும், அவர்களாலே தனக்கு ஆகவேண்டிய தொன்றுமில்லையென்றும்; "எல்லா உலகத்தையும் .....அழிப்பவனும்" என்பதால் தனக்கு உடம்பையும், இந்திரியங்களையும் கொடுத்ததுமுதலான பெரிய உபகாரங்களைச்செய்த பகவான் இருக்கையில், அவரால் உண்டுபண்ணப்பட்டு அழிக்கப்பட்டவர்களில் எவனிடம் போகவேண்டியது என்றும்; 'ஒரு விதக்குற்றமில்லாதவனும்" என்பதினாலே பகவானை உள்ளபடி அறிந்தால்,மற்றவர்களிடத்தில்போல அலக்ஷியம் முதலானவைகளைச் செய்ய ககாரணமில்லையென்றும்; "கணக்கிலலாத......இருப்பிடமாயும்" என்பதாலே ஒவவொரு குணத்தின் பெருமையே மனதை இழுக்கிறது; எல்லா குணங்களும் இருப்பவனைப்பற்றிக் கேட்பானேன்; பகவான் மிகவும் உயர்ந்தவரா யிருந்தாலும், மிகவும் ஸுலபர்; அவரைததான் அடையவேண்டும் என்றும்; "அழகுக்குஸமுத்திரமாயும" எனபதாலே பகவானுடைய அப்பிராகிருதமான திருமேனியைத் தியானம் பண்ணவேணும் என்றும்; "தாமரைப்பூ......ளவனும" என்பதாலே, எல்லாபாபங்களும் போகவேணுமென்று ஆசைப்படுகிறவன்—பகவான் தாமரைஇதழ் போன்ற கண்களை உடையவர் என்று நினைக்கவேண்டும் என்றும்; அவவிதமான திருக்கண்கள் எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கத் தகுந்தவைகள் என்றும்; "மஹாலக்ஷிமி .....வனும" எனபதால் அவள் பகவானுடன எப்போதும் கூடஇருக்கிருள்; அடைவதும், தியானம் செய்வதும், அவளுடன் சேர்ந்த பகவான்தான் என்றும் கட்டப்படுகிறது.

அவ—அந்தத் தியானத்துக்குப் பிரயோஜனத்தைச் சொல்லுகிறார்—

கீழ்ச்சொன்னபடி பக்தி செய்தால், என்னுடைய ஸ்வரூபத்தையும், 1 ஸ்வபாவங்களையும், 2 குணங்களையும், ஸொத்துக்களையும் உள்ளபடி ஒன்றுகூட விடாமல் பார்ப்பன். பார்த்தவுடனே அளவில்லாத பக்தி வரும். பிறகு அதனால் என்னையே அடைவன்.

அவ—ஏவம் வர்ணாஶ்ரமோசிதநித்யநைமித்திககர்மணாம் பரித்யக்தபலாதீநாம் பரமபுருஷாராதநரூபாணாம் அநுஷ்டிதாநாம் விபாக உக்த:। இதாநீம் காம்யாநாமபி கர்மணாம் உக்தேந ப்ரகாரேணாநுஷ்டிதாநாம் ஸ ஏவ விபாக இத்யாஹ—

ஸர்வகர்மாண்யபி ஸதா குர்வாணோ மத்வ்யபாஶ்ரய:।
மத்ப்ரஸாதாதவாப்நோதி ஶாஶ்வதம் பதமவ்யயம் ॥ ௫௬ ॥

ந கேவலம் நித்யநைமித்திகாநி கர்மாணி, அபி து ஸர்வாணி காம்யாந்யபி கர்மாணி மத்வ்யபாஶ்ரய:-மயி ஸந்ந்யஸ்தகர்த்ருத்வாதிக: குர்வாணோ மத்ப்ரஸாதாச்சாஶ்வதம் பதமவ்யயம்-அவிகலம் ப்ராப்நோதி। பத்யத இதி பதம் ஸ்தாநம் ப்ராப்நோதீத்யர்த்த: ॥ ௫௬ ॥

அவ—இப்படி ஜாதிக்கும், ஆசிரமத்திற்கும் தகுந்த நித்தியம், நைமித்திகம் என்கிற இருவித கர்மங்களை அவைகளின் பலன் முதலானவைகளைவிட்டு, பகவானுடைய பூஜையென்று நினைத்துச் செய்தால், அவைகளால் பகவான் ஸந்தோஷத்தை அடைந்து, கொடுக்கும் பலன் சொல்லப்பட்டது. இவைகளைப்போல காம்மியம் என்று சொல்லப்பட்ட கர்மங்களையும் செய்தால், அவைகளுக்கும் இதேமாதிரி பலன் வருகிறதென்று சொல்லுகிறார்—

இப்பொழுது சொன்னது நித்திய—நைமித்திகங்களுக்குமாத்திரமல்ல. காம்மியம் என்று சொல்லப்பட்ட எல்லாகர்மங்களையும்,

1. எல்லாத் தியானங்களிலும் நினைக்கவேண்டிய ஸ்வரூப நிரூபக குணங்கள்.

2. ஞானம், சக்தி முதலான மற்ற குணங்கள்.

அவைகளின் பலனை விரும்பாமல், கீழ்சசொல்லியபடி மூன்றையும் விட்டுச் செய்கிறவன், அதினால்எனக்குஉண்டாகும் ஸந்தோஷத்தி ஞல் அழிவில்லாதவனும், ஒருவிதக் குறைவிலலாதவனுமான என் னை அடைகிறான். [56]

ஸவ—யஸ்மாதேவம் தஸ்மாத்—

சேதஸா ஸர்வகர்மாணி மயி ஸம்ந்யஸ்ய மத்பர: |
புத்தியோகமுபாஶ்ரித்ய மச்சித்த: ஸததம் பவ || ||௫௭||

சேதஸா—ஆத்மநோ மதீயத்வமந்நியாம்யத்வபுத்த்யா, உக்தம் ஹி "மயி ஸர்வாணி கர்மாணி ஸந்ந்யஸ்யாத்யாத்மசேதஸா" இதி| ஸர்வகர்மாணி ஸகர்த்ருகாணி ஸாராத்யாநி மயி ஸந்ந்யஸ்ய மத்பர:-அஹமேவ ப்ராப்ய இத்யநுஸந்தநுயாந: கர்மாணி குர்வந் புத்தியோகமுபாஶ்ரித்ய ஸததம் மச்சித்தோ பவ.

அவ—இப்படி இருக்கிறபடியினாலே—

நீ உன்னை என்னுடைய சொத்தாகவும், என்னால் ஏவப்படு கிறவனாகவும் நினைத்து, எல்லாக் கர்மங்களையும் பகவான்தான் செய்கிறார்; அவர்தான் அவைகளால் ஸந்தோஷத்தையும் அடை கிறார் என்றும், பகவானைத் தான் அடையவேணுமென்றும் நினை த்து, கர்மங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு, கீழ்ச்சொன்ன நினைவை ஒருபொழுதும் விடாமல், என்னைத் தியானம் செய்துகொண்டிரு.

மச்சித்த: ஸர்வதுர்காணி மத்ப்ரஸாதாத்தரிஷ்யஸி|| ||௫௭½||

ஏவம் மச்சித்த: ஸர்வகர்மாணி குர்வந் ஸர்வாணி ஸாம்ஸாரிகாணி துர்காணி மத்ப்ரஸாதாதேவ தரிஷ்யஸி|| ||௫௭½||

இப்படி என்னை நினைத்துக்கொண்டு, எல்லாக் கர்மங்களையும் நீ செய்தால், என்னுடைய ஸந்தோஷத்தாலேயே ஸம்ஸாரததால் ஏற்படும் எல்லாக் கஷ்டங்களும் உனக்குப் போய்விடும். [57½]

அத சேத்த்வமஹங்காராந்ந ஶ்ரோஷ்யஸி விநங்க்ஷ்யஸி ||

அத த்வமஹங்காராத்—அஹமேவ க்ருத்யாக்ருத்யவிஷயம் ஸர்வம் ஜாநாமீதிமாநாத் மதுக்தம் ந ஶ்ரோஷ்யஸி சேத், விநங்க்ஷ்யஸி—விநஷ்டோ பவிஷ்யஸி | நஹி கஶ்சிந்மத்வ்யதிரிக்த: க்ருத்ஸ்ந

ப்ராணிஜாதஸ்ய க்ருத்யாக்ருத்யயோர்ஜ்ஞாதா ப்ரஶாஸிதா வா கஶ்சித் ॥ ॥௫௮॥

அவ—இப்படி சில நினைவுடனும் சில நியமங்களுடனும் செய்யப்படும், நித்தியம்—நைமித்திகம், காம்மியம்—என்று மூன்றுவகையான கர்மங்களினால்படிப்படியாய்பகவானைப்பூர்ணமாய் அடையலாம் என்று காட்டி, யாரும் கர்மயோகத்தையே செய்யவேண்டியதென்று முடித்தார். இப்போது அதைச் செய்யாதபோனால் வரும் குற்றத்தைச் சொல்லுகிறார்—

இன்னது செய்யவேண்டியது, இன்னது செய்யக்கூடாதது. என்பதெல்லாம் எனக்கே தெரியும்; எனக்கு ஒருவர் சொல்லவேண்டாம் என்று நினைத்து, நான்சொன்னதை நீ 1கேட்காவிட்டால், நீ அழிந்து போய்விடுவாய், அதாவது— ஸம்ஸாரத்திலேயே இருப்பாய். 2என்னைத்தவிர இன்னொருவனால இந்தப்பிராணிகளெல்லாம் இன்னதைச் செய்யலாம். இன்னதைச் செய்யக்கூடாது என்பதை அறியவும், அவைகளை அடக்கி ஆளவும் முடியாது. [58]

யத்யஹங்காரமாஶ்ரித்ய ந யோத்ஸ்ய இதி மந்யஸே ।
மித்யைஷ வ்யவஸாயஸ்தே ப்ரக்ருதிஸ்த்வாம் நியோக்ஷ்யதி॥

---

1. அர்ஜுனன் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கையில், 'கேட்காவிட்டால்' என்பதற்கு, கேட்டதை நான சொன்னபடி செய்யாவிட்டால் என்றுபொருள்.

2. எல்லாவற்றையும் நன்றாய் அறிந்தவனும், பகவானைக் காட்டிலும் வேறாய், வேண்டியவனுமான ஒருவன் இருந்தால், பகவான் சொல்லுவதைக் கேட்காமல் இருக்கலாம். அப்படி ஒருவனுமில்லை. 'நீ அழிந்து விடுவாய்' என்றுசொன்னது சாபமன்று. அப்படிச்சொல்லியாவது தான்சொன்ன வேலைகளை அவனைக்கொண்டு நடத்துவதற்காக. உபதேசம் பண்ணுகிற மற்றவாகளையும் பகவான தான் உபதேசம் பண்ணும்படி செய்திருக்கிறா. ஆனால் அவாகளுக்கெல்லாம் தெரியாது. சில சங்கதிகளைத்தான் சொல்லுவர்கள். பகவானே எல்லாருக்கும் இது நல்லது, இன்னது பொல்லாதது என்று எல்லாம அறிந்தவர். மற்றவாகள் சொல்லும் சாஸ்திரங்களும், அவர்களால் அறியப்படாத வேதங்களும் பகவானுடைய உத்திரவாக இருப்பதால்தான செல்வாக்கை அடைகின்றன.

𑌯𑌦𑍍𑌯𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌹𑌿𑌤𑌾𑌹𑌿𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌮𑌨𑍍𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗𑌮𑌨𑌾𑌦𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌨 𑌯𑍋𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇। 𑌏𑌷 𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑍋 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 । 𑌯𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌨𑌿𑌯𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿-𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨𑌿𑌯𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿॥ ॥ ௫௯ ॥

அவ—பகவான் சொன்னதைக் கேட்பதின்பலன் சண்டைசெய்வது; அதைச் செய்யாவிட்டால்வரும் கெடுதிசொல்லப்பட்டது. இப்போது சண்டை செய்யாதிருப்பதே முடியாதென்று சொல்லுகிறார்—

எனக்கு நல்லது, பொல்லாதது எல்லாம் எனக்கேதெரியும் என்று, உன்னை இன்னொருவருக்கு உட்படாதவன் என்று நினைத்து, என் உத்திரவை லக்ஷியம் பண்ணாமல், நான்சண்டைப்படுவதில்லை என்று நினைத்தால், உன்னுடைய இந்தஎண்ணம் நிறைவேறாது ஒருவருக்கும் உட்படாதவன் நான்தான்; மற்ற யாரும் என் அதீனமாக இருப்பவர்கள்; என்னுடைய இந்த சக்தியில் அகப்பட்டுக் கொண்டு இருப்பதுதோன்றாமலிருக்கிற உன்னை பிரகிருதி 1 கட்டாயம் சண்டை போடும்படி செய்யும். [59]

அவ—𑌤𑌦𑍁𑌪𑌪𑌾𑌦𑌯𑌤𑌿—

𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌜𑍇𑌨 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯 𑌨𑌿𑌬𑌦𑍍𑌧𑌃 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 ।
𑌕𑌰𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌨𑍇𑌚𑍍𑌛𑌸𑌿 𑌯𑌨𑍍𑌮𑍋𑌹𑌾𑌤𑍍𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌵𑌶𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍॥

𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌜𑌂 𑌹𑌿 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌶𑍌𑌰𑍍𑌯𑌂 । 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌜𑍇𑌨 𑌶𑍌𑌰𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌨𑌿𑌬𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌵𑌶𑌃-𑌪𑌰𑍈𑌰𑍍𑌧𑌰𑍍𑌷𑌣𑌮𑌸𑌹𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿; 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌾𑌨𑍀𑌂 𑌮𑍋𑌹𑌾𑌦𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌨𑍇𑌚𑍍𑌛𑌸𑌿 ॥௬௰॥

1. பிரகிருதிஅறிவில்லாதது. அதுசெய்யுமோஎன்றால், முட்டாளான உனக்கு அறிவில்லாத வஸ்துதான் சொல்லிக்கொடுக்கவேணுமென்று பகவான் பரிஹாஸம் பண்ணுகிறார். அதாவது—நான் சொன்னபடி கேட்டால், உன்வேலை முழுவதையும் நான்பார்த்துக்கொள்ளுவேன். அப்படிச் செய்யாவிட்டால், நான் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு இருப்பேன். நீ அறிவில்லாதபிரகிருதிக்குஉட்பட்டுத்தொந்தரவைக்கொடுக்கக் கூடிய வேலைகளையே செய்வாய் என்று கருத்து.

அ. —அதற்கு யுக்தி சொல்லுகிறார்.—

க்ஷத்திரியனாய்ப் பிறந்தவனுக்கு சௌரியம் என்பது ஏற்பட்டகுணம். அதை உன்னால் தள்ளமுடியாது. ஆனதால் நீ உன்னிடஷ்டப்படி நடக்கமுடியாது அதற்கு ஸ்வாதீனப்பட்டிருப்பதால், பிறர் உன்னை ஒரு வார்த்தை இளப்பமாகச் சொல்லும்போது, அதைத்தாங்கமுடியாமல், உனக்கு ஏற்பட்ட அந்த சண்டையை நீயே கட்டாயம் பண்ணப்போகிறாய்; எதை இப்பொழுது உன் மனதில் படாமல் செய்யவேண்டாம என்று நினைக்கிறாயோ. 1

[illegible]

ஈச்வர: ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேசே(அ)ர்ஜுந திஷ்டதி ।
ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ராரூடாநி மாயயா ॥௬௧॥

ஈச்வர: [illegible] ॥ ௬௧ ॥

1. சண்டை செய்யவேண்டிய காலததில் அதை விட்டுவிட்டு, அந்தக்காலம் போனபிறகு, பிறர் பண்ணும் அவமானத்தினால் வெட்கப்பட்டு, நீ சண்டை செய்வாய்—இது வெள்ளம் போனபிறகு அணைபோடுவது போலாகும்—என்று கருத்து. இது நினைக்கிறாயோ என்கிற நிகழ்காலத்தைக காட்டும் சொல்லாலும், 'பண்ணப்போகிறாய்' என்கிற வருங்காலத்தைக்காட்டும் சொல்லாலும் ஏற்படுகிறது.

அவ—எல்லா ஜீவன்களும், எல்லாலோகத்தையும் அடக்கி ஆளுகிற என்னாலே, நெடு நாளாய் வந்தகர்மத்துக்குத் தகுந்தபடி பிரகிருதியினுடைய ஸத்துவம் முதலான குணங்களுக்குத் தகுந்தபடியே வேலையைச் செய்யும்படி ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கிறார்கள். அதைச் சொல்லுகிறேன், கேள்—

எல்லா லோகங்களையும் அடக்கி ஆளுவதையே இயற்கையாக உடைய1 வாஸுதேவன் எல்லாப் பிராணிகளுடைய ஹிருதயத்தில்இருக்கிறார். அந்தஹிருதயம் தான் ஒரு காரியத்தைச் செய்வதற்கும், செய்யாமலிருப்பதற்கும்காரணமான நினைவு உண்டாகிற இடம். எதைக்கொண்டு, என்ன செய்துகொண்டு இருக்கிறார்? தன்னாலே உண்டு பண்ணப் பட்டு உடம்பாகவும், இந்திரியங்களாகவும் ஆகியிருக்கிற பிரகிருதியாகிற யந்திரத்தில் ஏறியிருக்கிற எல்லாப்பிராணிகளையும், தன்னுடையதான—ஸத்துவம் முதலான குணங்களோடுகூடிய- மாயை என்று சொல்லப் படுகிற பிரகிருதியைக் கொண்டு,2 அந்த ஸத்துவம் முதலான குணங்களுக்குத் தகுந்தபடி வேலைகளைச் செய்யும்படி பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார். இந்த ஸங்கதி முன்பே 15-வது அ,15—வது சுலோகத்திலும், 10-வது அ,8-வது சுலோகத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.3 [61]

---

1 வாஸுதேவன் என்கிற சொல்லுக்கு எங்கும் நிறைந்தவன என்று பொருள். அவர் ஹிருதயத்தில் இருப்பதற்குக் காரணம் இதினால் சொல்லப் படுகிறது.

2 ஜீவனுடைய உடம்பில் நுழைந்து கொண்டு, ஒருபிசாசு அவனை ஏவுவதுபோல, பகவான் அவனை ஏவவில்லை. ஸத்துவம் முதலான குணங்கள்மேலிட்டவஸ்துக்களைக் காட்டி, முன்னால் உண்டாயிருக்கிற வாஸனையைக்கொண்டு, ஆசையை உண்டுபண்ணி ஏவுகிறார் என்று கருத்து.

3. பகவான் ஒன்றும் செய்யாமல் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தால், அர்ஜுனன் எப்படி ஒன்றைச் செய்வன். அப்படிச் செய்தால், பகவான் எல்லாவேலைகளுக்கும் காரணம் என்பது எப்படி—என்று ஒரு கேள்வி. அதற்குப்பதில்—யாரையும் பிரகிருதிக்கு உட்படும்படி பகவான் தான் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். ஆனால் ஜீவன் செய்யும் வேலைகளுக்கு பகவான் பொதுவான காரணம். ஆகையால் ஒருவித விரோதமில்லை—என்று.

அவ—𑌅𑌥 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌾𑌯𑌾𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌹𑍇𑌤𑍁𑌮𑌾𑌹—

𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌭𑌾𑌰𑌤 । 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾-
𑌦𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌾𑌂 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌮𑍍 ॥ ௬௨ ॥

𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌸𑌿𑌤𑌾𑌰𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑌲𑍍𑌯𑍇𑌨 [illegible] 𑌶𑌾𑌸𑌿𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌸𑍍𑌵 । [illegible] 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌰𑌾𑌂 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌬𑌨𑍍𑌧𑍋𑌪𑌶𑌮𑌂 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌂 𑌚 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 । 𑌯𑌦𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌶𑌤𑍈𑌃—‘𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌂 𑌸𑌦𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍂𑌰𑌯𑌃, 𑌤𑍇 𑌹 𑌨𑌾𑌕𑌂 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌸𑌚𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃, 𑌯𑌤𑍍𑌰𑌰𑍍𑌷𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌜𑌾 𑌯𑍇 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃, 𑌪𑌰𑍇𑌣 𑌨𑌾𑌕𑌂 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍, 𑌯𑍋 𑌅𑌸𑍍𑌯𑌾𑌧𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌃 𑌪𑌰𑌮𑍇 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌨𑍍, 𑌅𑌥 𑌯𑌦𑌤𑌃 𑌪𑌰𑍋 𑌦𑌿𑌵𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌦𑍀𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌸𑍋𑌽𑌧𑍍𑌵𑌨𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌮𑍍” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 ॥ ॥ ௬௨ ॥

அவ—எல்லாப் பிராணிகளாலும், இந்தப் பிரகிருதியை மீற முடியவில்லையே; அதை மீறுவதற்கு வழி என்ன என்றால்—சொல்லுகிறார்—

ஜீவன்கள் தாங்களாகவே பிரகிருதியில் அகப்பட்டுக்கொண்டார்களோ; ஈசுவரனாலேயன்றோ பிரகிருதியினால் கட்டுப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆகையாலே எல்லாலோகத்தையும் அடக்கி ஆளுகிறவனும், தன்னைச் சேர்ந்தவர்கள் எவ்வளவு குற்றம் பண்ணினாலும், அதைக்கவனிக்க வொட்டாதபடிபண்ணுகிற அவர்களிடத்திலிருக்கும் ஒரு பிரீதியினாலே உனக்குக் குதிரை ஓட்டிக்கொண்டும், இந்தக்காரியத்தை இப்படிச்செய்யென்று உனக்கு உத்திரவுபண்ணிக்கொண்டும் இருக்கிற அவரை 7-வது அ,19-வது சு;9-வது அ,30-வது

சுலோகங்களில் சொல்லியபடி எல்லாவித உறவாகவும் நினைத்து, அவர் சொன்னபடி செய் அப்படி நீ கேட்காதபோனாலும், மாயை என்கிறஅவருக்கதீனமான பிரகிருதியினாலேஏவப்பட்டு, வேண்டாமென்று சொன்னோமே என்பதை அறியாமல், நீ அந்த சண்டை முதலானவைகளைச்செய்தே தீருவாய். உன்னால் அவைகளை நிறுத்தமுடியாது. அந்த வேலைகளைப் பின்பு பண்ணினாலும், அவரை யஜமானனாக நினைக்காததினாலே கெட்டுப்போய் விடுவாய். ஸம்ஸாரத்தை யடைவாய். ஆகையால் அவர் சொன்னபடி சண்டை முதலானவைகளைச் செய். அப்படி நீ பண்ணினாயேயானால், அவருடைய ஸந்தோஷத்தினாலே எல்லாக் கர்மங்களும் நீங்கி, அழிவில்லாத உயர்ந்த இடத்தை அடைவாய்; எந்த இடத்தை வேதங்கள் மிகவும் உயர்ந்ததாகச் சொல்லுகின்றனவோ. [62]

இதி தே ஜ்ஞாநமாக்யாதம் குஹ்யாத் குஹ்யதரம் மயா ।
விம்ருஶ்யைததஶேஷேண யதேச்சஸி ததா குரு ॥ ௬௩ ॥

இத்யேவம் தே முமுக்ஷுபிரதிகந்தவ்யம் ஜ்ஞாநம் ஸர்வஸ்மாத் குஹ்யாத் குஹ்யதரம் கர்மயோகவிஷயம் ஜ்ஞாநயோகவிஷயம் பக்தியோகவிஷயம் ச ஸர்வமாக்யாதம் । ஏததஶேஷேண விம்ருஶ்ய ஸ்வாதிகாராநுரூபம் யதேச்சஸி ததா குரு । கர்மயோகம் ஜ்ஞாநயோகம் பக்தியோகம் வா யதேஷ்டமாதிஷ்டேத்யர்த: ॥ ॥ ௬௩ ॥

கீழ்ச்சொல்லியபடி மோக்ஷத்தை ஆசைப்பட்டவர்கள் அறியவேண்டிய 1 ரஹஸ்யமான (ஒருவராலும் அறியமுடியாதவைகளைக் காட்டிலும் ரஹஸ்யமான) கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம்—இவைகளைப்பற்றின எல்லா ஸங்கதிகளையும் மிகவும்

1. மற்ற சாஸ்திரங்களைக் காட்டிலும், வேதம ரஹஸ்யமானது. அதிலும் உபநிஷத்துக்களில் சொல்லப்பட்டது அதிக ரஹஸ்யம்- (குஹ்யதரம்). அது கர்மயோகம் முதலானவைகள். அவைகளிலும் மிகவும ரஹஸ்யமானது பக்தியோகம் (குஹ்யதமம்). இதை மேலே சொல்லப் போகிறார்.

தெளிவாகச் சொன்னேன். இவைகள் எல்லாவற்றையும் நீ 1 நன்றாய் யோஜித்து, நீ உனக்குத் தகுந்ததான எதைச் செய்ய வேணுமென்று நினைக்கிறாயோ, அதைச்செய். 2 [63]

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌤𑌮𑌂 𑌭𑍂𑌯𑌃 𑌶𑍃𑌣𑍁 𑌮𑍇 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌵𑌚𑌃 ।
𑌇𑌷𑍍𑌟𑍋𑌽𑌸𑌿 𑌮𑍇 𑌦𑍃𑌢𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍋 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌤𑍇 𑌹𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥

𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌵𑍇𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍈𑌷𑍍𑌠𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌤𑌮𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍। "𑌇𑌦𑌂 𑌤𑍁 𑌤𑍇 𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌤𑌮𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌨𑌸𑍂𑌯𑌵𑍇" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 । 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌮𑍇 𑌵𑌚𑌃 𑌶𑍃𑌣𑍁 । 𑌇𑌷𑍍𑌟𑍋𑌽𑌸𑌿 𑌮𑍇 𑌦𑍃𑌢𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 ॥ ॥ ௬௪ ॥

அவ—கர்மயோகம் முதலான மூன்றையும், பொதுவாய் அதிக ரஹஸ்யமென்று சொல்லிமுடித்தார். அவைகளில் மோக்ஷத்திற்குக்கிட்டின சாதனமாய் இருப்பதாலே, பக்தியோகம் மிகவும்ரஹஸ்யம் என்றும், அதிலேயே கீதாசாஸ்திரத்திற்கு முக்கியக் கருத்தென்றும் சொல்லுகிறார்—

ரஹஸ்யமான இந்த எல்லா ஸங்கதிகளுக்குள்ளும் பக்தியோகம்மிகவும் உயர்ந்தது என்றுமுன்னமேயே சொல்லியிருக்கிறேன். (9-வது அ,சு-1). இதைப்பற்றி மறுபடியும் தெளிவாகச சொல்லுகிறேன், கேள்—நீ எனக்கு மிகவும் வேண்டியவனாக இருப்பதினாலே, உன்னுடைய க்ஷேமத்திற்காக இதைச் சொல்லுகிறேன். [64]

---

1. அவஸரப்பட்டு முதலிலேயே பக்தி யோகத்தை ஆரமபித்து விடாதே என்று கருத்து.

2. சுலோகத்தில் 'யதேச்சஸி' (எப்படி நினைக்கிறாயோ.) என்பதற்கு சண்டை செய்ய இஷ்டமிருந்தால், செய்; இஷ்டம் இல்லாவிட்டால், வேண்டாமெனறு பொருளல்ல. கர்மயோகமோ, ஞானயோகமோ, பக்தியோகமோ, எதைச் செய்தாலும், வர்ணத்துக்கும், ஆசிரமத்திற்கும் ஏற்பட்ட நித்திய—நைமித்திகஙகளான கர்மஙகளை கட்டாயம் செய்ய வேண்டியது என்று கீழே அவரே நிர்மானித்திருக்கிறபடியாலும், இங்கே 59,60-வதுசுலோகங்களிலும்,அர்ஜுனன் சண்டையை விடக்கூடாதென்று பகவான் சொன்ன படியாலும், உபதேசம் பண்ணப்பட்ட கர்மயோகம் முதலானவைகளில், இது தனக்குத்தகுந்தது என்று நிர்மானித்து, அதைச் செய் என்று தான் பொருள்.

மய்யேவ மந ஆதத்ஸ்வ மயி புத்திம் நிவேஶய। நிவஸிஷ்யஸி மய்யேவ அத ஊர்த்வம் ந ஸம்ஶய:॥௮॥

வேதாந்தேஷு "வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம்। ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்-தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ பவதி நாந்ய: பந்தா வித்யதேऽயநாய" இத்யாதிஷு விஹிதம் வேதநத்யாநோபாஸநாதிஶப்தவாச்யம் தர்ஶநஸமாநாகாரம் ஸ்ம்ருதிஸந்தாநமத்யர்த்தப்ரியமிஹ மந ஆதத்ஸ்வேதி விதீயதே। ஆதத்ஸ்வ-அத்யர்த்தப்ரிய:, அத்யர்த்தப்ரியத்வேந நிரதிஶயப்ரியாம் ஸ்ம்ருதிஸந்ததிம் குருஷ்வேத்யர்த்த:। புத்தி:-த்ருவாமி மஹ்யம் த்யாநாதிஜ்யதே। யஜநம்-பூஜநம், அத்யர்த்தப்ரியமாராதநமேவ। த்யாநம் ஹி பரிபூர்ணமோக்ஷவ்ருத்தி:। அத ஊர்த்வம்-அநந்தரம் । மய்யேவ நிவஸிஷ்யஸி। அஸ்ய கர்மணோ மய்யேவ நிவஸிஷ்யஸி। ஏதத்த்யாநோபாஸநாதிஜ்ஞாநம் கரோதி। ஸாக்ஷாத்கார:। அத்ர ந ஸம்ஶய:। "ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோऽத்யர்த்தமஹம் ஸ ச மம ப்ரிய:" இதி பூர்வமேவோக்தம்। யஸ்ய மய்யதிமாத்ரா ப்ரீதிர்வர்த்ததே, மமாபி தஸ்மிந்நதிமாத்ரா ப்ரீதிர்பவதீதி ததியோகமஸஹமாநோऽஹம் தம் மாம் ப்ராபயாமி। அதஸ்தஸ்யைவ ப்ரீதிஜ்ஞாதம் மாமேவைஷ்யஸீதி ॥ ॥ ௮ ॥

உபநிஷத்துக்களில் வேதனம், தியானம், உபாஸனம்—இவை முதலான சொற்களாலே சொல்லப் பட்டும்—கண்ணாலே பார்ப்பது போலிருப்பதுமான-மிகவும் இன்பமாக—இடைவிடாத—நினைவைச் செய்யவேணுமென்று இந்த சுலோகத்தில் சொல்லுகிறார். உலகத்தில் சத்துருக்களையும், பாம்பு, வியாதிமுதலானவைகளையும் நினைப்பதுண்டு. ஆனால் அவைகளை நினைக்கும்போது, ஒருவன் நடுங்குவன். அது போலில்லாமல், என்னை உனக்கு மிகவும் வேண்டிய பிள்ளை, பெண்டாட்டிகளைப் போல் நினை எந்த எந்த வேலைகள் செய்தால், எனக்குமிகுந்த ஸந்தோஷமாக இருக்குமோ,

அந்தந்தவேலைகளை எல்லாம்மிகவும் பிரியமாகச்செய். என்விஷயத்தில் உனக்கு இருக்கும் வணக்கத்துக்கு அளவிருக்கக்கூடாது. இப்படி நீ இருந்தால் என்னிடம் வந்து அளவில்லாத—நிலையான—ஸுகத்தை அடைவாய. இதை ஏய்ப்புக்குச் சொல்லுகிறேன் என்று நினைக்காதே.உண்மை சொல்லுகிறேன். நீ இந்த விஷயத்தில் என்ன பிரதிக்ஞை பண்ணச்சொன்னாலும் பண்ணுவேன். எனக்கு உன்னிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதி இருக்கிறதன்றோ. 7-வது அ,17-வது சுலோகத்திலே முன்னமேயே சொல்லியிருக்கிறேன்—என்னிடத்தில் யாருக்கு மிகுந்த பிரீதியிருக்கிறதோ, அவர்களிடத்தில் எனக்கும் மிகுந்த பிரீதி. அவர்களுடைய பிரிவை என்னால் தாங்கமுடியவில்லை. ஆகையால் அவர்களை நான் என்னிடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போகிறேன்-என்று. ஆகையால் என்னை நீ அடைவாய் என்று சொன்னது உண்மையே. வேண்டியவனை வேண்டியவன் அழைத்துக் கொள்ளுகிறான் என்பது பொய்யாக இருக்குமோ. [65]

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌕𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌵𑍍𑌰𑌜 ।
𑌅𑌹𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌮𑌾 𑌶𑍁𑌚𑌃 ॥

𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌰𑍂𑌪𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌰𑌮𑌨𑌿𑌃𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌸𑌸𑌾𑌧𑌨𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌮𑌦𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌅𑌤𑌿𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌥𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣 𑌏𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌰𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌫𑌲𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍇𑌨 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯, 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌕𑌮𑍇𑌵 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑌾𑌧𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌮𑍁𑌪𑌾𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵 । 𑌏𑌷 𑌏𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌯𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗 𑌇𑌤𑌿 “𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍁 𑌮𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍇 𑌭𑌰𑌤𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮 । 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍋 𑌹𑌿 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌃 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌃” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌰𑌭𑍍𑌯 “𑌸𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌫𑌲𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌸 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌃 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑍋 𑌮𑌤𑌃, 𑌨 𑌹𑌿 𑌦𑍇𑌹𑌭𑍃𑌤𑌾 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃 । 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌫𑌲𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍀 𑌸 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍀𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌦𑍌 𑌸𑍁𑌸𑍍𑌪𑌷𑍍𑌟𑌮𑍁𑌪𑌪𑌾𑌦𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌅𑌹𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿-𑌏𑌵𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌭𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌲𑌸𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤

க்ருத்யாகரணாக்ருத்யகரணரூபேப்ய: ஸர்வேப்ய: பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி। மா ஶுச:-ஶோகம் மா க்ருதா:।

அதவா ஸர்வபாபவிநிர்முக்தாத்யர்த்தபகவத்ப்ரியபுருஷநிர்வர்த்யத்வாத்பக்தியோகஸ்ய ததாரம்பவிரோதிபாபாநாமாநந்த்யாத்தத்ப்ராயஶ்சித்தரூபைஶ்ச தைஸ்ஸர்வை: பரிமிதகாலக்ருதைஸ்தேஷாம் து:ஶகதயா ஆத்மநோ பக்தியோகாரம்பாநர்ஹதாமாலோச்ய, ஶோசதோऽர்ஜுநஸ்ய ஶோகமபநுதந் ஶ்ரீபகவாநுவாச- ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ இதி।

பக்தியோகாரம்பவிரோத்யநாதிகாலஸஞ்சிதநாநாவிதாநந்தபாபாநுகுணாந் தத்ப்ராயஶ்சித்தரூபாந் க்ருச்ச்ரசாந்த்ராயணகூஷ்மாண்டவைஶ்வாநரவ்ராதபதிபவித்ரேஷ்டித்ரிவ்ருதக்நிஷ்டோமாதிகாந் நாநாவிதாநநந்தாம்ஸ்த்வயா பரிமிதகாலவர்த்திநா து:ஸம்பாதாந் ஸர்வாந் தர்மாந் பரித்யஜ்ய, பக்தியோகாரம்பஸித்தயே மாமேகம் பரமகாருணிகமநாலோசிதவிஶேஷாஶேஷலோகஶரண்யமாஶ்ரிதவாத்ஸல்யஜலதிம் ஶரணம் ப்ரபத்யஸ்வ। அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்ய:- யதோதிதஸ்வரூபபக்த்யாரம்பவிரோதிப்யஸ்ஸர்வேப்ய: பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி, மா ஶுச: ॥ ॥ ௬௬ ॥

அவ—இப்படி விரிவாயும், சுருக்கமாயும் சொல்லப்பட்ட கர்மயோகம் முதலான மூன்றுக்கும் பொதுவாய் வேண்டிய மிகவும் ஸாரமான நினைவை (4-வது— சுலோகத்தில் சொன்னதை)க் காட்டி, அதினாலேயே கீழ் சுலோகத்தில் சொன்ன—பகவானிடம் போவதென்கிற-இஷ்டத்திற்கு இடைஞ்சல்கள்போய்விடும் என்று சொல்லுகிறார்—

கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம் என்று சொல்லப் படுகிற— மிகவும் உயர்ந்த பலனான மோக்ஷத்திற்காகச் செய்ய வேண்டியவைகளான 1—எல்லா தர்மங்களில் உனக்கு எதைச் செய்யமுடியுமோ, அதை என்னுடைய பூஜை என்று அளவில்லாத

1. படிப்படியாகவோ, நேராகவோ கொடுக்கக்கூடிய.

ப்ரீதியுடன் செய்து கொண்டே, இந்த அத்தியாயம் 4-வது ச்லோகத்தில் சொல்லியபடி, 1, மூன்றுஸங்கதிகளைவிட்டு, என்னை 2 ஒருவனையே எல்லாவேலைகளையும் செய்கிறவனாகவும், எல்லா வேலைகளாலேயும் ஸந்தோஷப்படுத்தவேண்டியவனாகவும், அடையத்தகுந்தவனாகவும், 3 எல்லாஸுகங்களையும்கொடுக்கிறவனாகவும் நினை. இந்த ஸங்கதி இந்த அத்தியாயத்தில் முதலில் தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி இருக்கும்உனக்குஎன்னைஅடைவதற்கு இடைஞ்சலான—நெடுநாளாய் செய்யப்பட்ட—கணக்கில்லாத—செய்யச் சொன்னதை விட்டது, செய்யவேண்டாமென்று சொன்னதைச் செய்தது என்று இருவகைப்பட்ட—எல்லாப் பாபங்களையும் 4 நான் போக்கி விடுவேன். நீ கொஞ்சமேனும் கவலைப்படாதே. 5

1. மூன்றையும்-இதின்பலனை விடுவதுஒன்று. பகவானுக்கு வேலைக்காரனானவன் ஐசுவரியம முதலானவைகளை அடியோடு விடவேணும்; மோக்ஷத்தையும் தனக்காக என்று விரும்பக்கூடாதென்று கருத்து.

2. ஒருவனையே-வேறு தர்மங்களைச் செய்கிறவன்தான் அவைகளைச்செய்வதாகவும்,இந்திரன் முதலானவர்களைஸந்தோஷப்படுத்துவதாகவும், ஸுவர்க்கம் முதலானவைகளை அடையவேண்டியதாயும், தான்செய்யும் கர்மங்களை அவைகளுக்குச் சாதனமாகவும் நினைக்கிறான். அப்படி அர்ஜுனன் நினைக்கக்கூடாதெனறும், இந்தநாலும் பகவான்தான் என்று நினைக்கவேண்டு மென்றும் கருத்து.

3. உடனே அழிந்து போகிற—ஒருவனால் செய்யப்படும்—யாகம், தியானம் முதலான கர்மங்கள் காலம் கழித்துவரும் பலன்களைக் கொடுக்கமாட்டாது. ஏற்கனவே இருக்கிறவனும், நிலையானவனும், எல்லாம் தெரிந்தவனும்,நினைத்தபடி நடத்தக்கூடியவனும், கேட்டதைக்கொடுப்பவனும், எல்லாக் கர்மங்களாலும் ஸந்தோஷப்படுகிறவனுமானபகவானே எல்லாக் கர்மங்களுக்கும் பலன்களைக் கொடுக்கிறார். இப்படி நினைக்க வேண்டும் என்று கருத்து.

4 நான்—பலனைக்கொடுப்பதற்குத்தகுதியாக எல்லாம்தெரிந்தவனாயும், எதையும் செய்யச்சக்தியுள்ளவனாயும், மிகுந்த தயையுள்ளவனாயுமிருக்கிற நான்.

5. கீழ் சுலோகத்தில் பகவானை அடைவது சொல்லப்பட்டது. இந்த சுலோகம் இடைஞ்சல்கள் போவதைச்சொல்லுகிறது.

அவ—கீழ்ச்சொன்ன பொருளில் சில கேள்விகள் ஏற்படுகின்றன. அதற்காக இரண்டாவது பொருளை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்கிறார்.

அந்தக் கேள்விகளாவன— (1) கீழே பகவான் கர்மயோகம் முதலான மூன்றையும் சொன்னார். பிறகு மிகவும் உயர்ந்த ரஹஸ்யமாயும் கீதாசாஸ்திரத்திற்கு முக்கியமான கருத்தாயுமிருக்கிற பக்தியோகத்தைக் கட்டாயம் பண்ணு என்று மறுபடியும் தீர்மானமாய்ச் சொன்னார். பிறகு மூன்றுக்கும் பொதுவான மூன்று ஸங்கதிகளை விடுவது என்பதை மறுபடியும் சொல்லுவானேன்? (2) இந்த சுலோகத்தில் "மாசுசஃ— துக்கப்படாதே" என்று சொல்லியிருக்கிறது. இதற்கு முன் அர்ஜுனனுக்கு இரண்டுதடவை துக்கம் வந்திருந்தது. முதலில் துக்கம் பந்துக்கள் செத்துப்போகிறார்கள் என்று. அது ஆத்மாவையும், உடம்பையும்பற்றி பகவான் சொன்னதினால், அவனுக்குத் தெளிவு பிறந்து இருந்த இடம் தெரியாமல் போய்விட்டது. 16-வது அத்தியாயம் 5-வது சுலோகத்தில் ஒருதுக்கம்வந்தது. அதுவும்போய்விட்டது. இப்போது அவனுக்கு என்ன துக்கம் வந்தது; எதற்கு துக்கப்படாதே என்று பகவான் சொல்லுகிறார்? கீழே பகவான் சொன்ன ஸங்

பெருமாள் என்று வாயினால் சொல்லுகிறோமே யொழிய, பெருமாளென்பவரை உயிரோடு நாம் கண்ணால் பார்க்கவில்லை. பகவான் ஸ்ரீ ராமனாக அவதாரம் பண்ணபோது, அவர் காட்டுக்குப் போனதாகவும், அந்த பட்டணத்திலிருந்த ஜனங்கள் அவர் பிரிவைத் தாங்காமல், போட்டது போட்டபடி வீடுமுதலானவைகளை விட்டு, அவருடனேகாட்டுக்குப் போனதாகவும் கதையிருக்கிறது. அழகும், எல்லையில்லாமல் கொடுப்பது முதலான எல்லாகுணங்களும் பொருந்திய அவரைப்பார்த்தபடியால், அந்த ஜனங்கள் அப்படிச் செய்தாகள். நாமும் அப்படிப்பார்த்தால், ஒருக்கால் அப்படிச்செய்வோமோ, என்னமோ. ஆகையால் இப்போது நமக்கு பகவானிடத்தில் பிரீதிவருவது மிகவும் வருத்தம். அதற்காக அந்தபக்தி வருவதற்கு இடைஞ்சலாயிருக்கும் நம்முடைய பாபங்களை நாம்தொலைக்கவேண்டும். அந்தப்பாபங்களுக்குக் கணக்கில்லை. பாபங்களைப் போக்குவதற்கு சாஸ்திரத்தில் வேலைகளைச் சொல்லியிருக்கிறது. அவைகளுக்குப் பிராயச்சித்தம் என்று பெயர். நம்முடைய பாபங்களுக்கு எத்தனை காலம் பிராயசித்தம் பண்ணினாலும் போதாது. நாமிருக்கும் காலமோ கொஞ்சம். ஆகையால் அர்ஜுனன—கணக்கில்லாத பாபங்களைச் செய்த என்னால் எப்படி பக்தியோகம் ஆரம்பிக்க முடியுமென்று நினைத்து, அளவில்லாத துக்கத்தை அடைந்தான். அப்போது பகவான் அவனுடைய துக்கத்தைப்போக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறார்.

கதிகள் புரியவில்லையா? அவைகளைச் செய்யத் தகுதியில்லையா? அவர் சொன்ன கர்மயோகம் முதலானவைகளில் இன்னதுதான் முக்கியம் என்று தீர்மானிக்க முடியவில்லையா? அல்லதுபலன்கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ என்று ஸந்தேகமா? அவன் உயர்ந்த க்ஷத்திரியன; உயர்ந்த தர்மிஷ்டன். அவன சொன்னதையெல்லாம் அறியத்தகுந்தவன். எல்லா நல்ல காமஙகளையும செய்யத்தகுநதவன- இது முக்கியமென்று தீர்மானிக்கத்தகுந்தவன். பகவானிடத்தில் உயாந்த நமபிக்கையுள்ளவன். ஆகையால் இவைகள அவனுக்கு வராது. வேறுஎன்ன துககம் என்றால், பக்தியோகம் செய்வதிலும், அதின் பலன் கிடைப்பதிலும், காலதாமதத்தையும், அதைச் செய்வதில் மிகுநத வருத்ததையும்,தனக்குப் பகவானிடம் சீக்கிரம் போகவேணுமென்கிற மிகுந்த ஆவலையும் பார்த்து துக்கப்பட்டான. அதற்காகச்சரணாகதியென்கிற-லகுவான-சீக்கிரம் பலன் கொடுக்கிற-உபாயத்தைசசொல்லுகிறார் என்கிற பொருள்தான் இந்த இடத்திற்கு ஒட்டும். அதைச் சொல்லுகிறார்—

அர்ஜுனா! பக்தியோகம் ஆரம்பிப்பதற்கு1 இடைஞ்சல்களான பாபங்களை நீ இதுமுதல் என்று இல்லாமல் செய்திருக்கிறாய். அவைகள் எத்தனையோ விதங்கள். அவைகளுக்குக் கணக்கில்லை. அவைகளைப் போக்குவதற்காகச் சாஸ்திரத்தில் ஏற்பட்ட கிருச்சிரம், சாந்திராயணம், கூச்மாண்டஹோமம், வைசுவானரேஷ்டி, விராதபதீஷ்டி, பவித்ரேஷ்டி, திரிவித் அக்னிஷ்டோமம்-இவை முதலான—அநேக விதஙகளான-கணக்கில்லாத—2 பிராயச்சித்தங்களைச் செய்யவேணும். அதற்கு வெகுகாலம் ஆகும். ஒரு பிறப்பில் 3 செய்யமுடியாது. செய்வதும் வருத்தம். ஆகையால் உன்

---

1. சுலோகததில் எல்லாப் பாபங்களிலுமிருந்து என்பதற்கு-பக்தியோகம் செய்வதுஅடையவேண்டிய பலனுயிருப்பதாலே, அதற்குஇடைஞ்சலான எல்லா பாபம என்றுதான் பொருள்.

2. சுலோகத்தில் (ஸர்வ-தர்ம) என்கிற சொல்லுக்கு இந்த யோஜனையில் சாஸ்திரத்தில் பாபஙகளுக்குப் பிராயச்சிததமாகச் சொன்ன தர்மங்கள் என்றுபொருள். எல்லா தர்மஙகளையும் என்று சுலோகத்தில் சொல்லியதற்குக் கருதது—அவைகள் அனேகவிதஙகள் என்றும்,அவைகளுக்கு கணக்கில்லை யெனறும்.

3. இந்தப்பொருளில் நித்தியஙகளாயும், நைமித்திகங்களாயும் இருக்கும் எல்லாக்கர்மங்களையும் விடசசொல்லவில்லை. செய்யமுடியாத பிராயச்சித்தஙகளைததான் விடச்சொன்னது.

னால் அவைகளைச் செய்யமுடியாது. அவைகளைச்செய்தால் வரக் கூடிய பக்தி உனக்கு வருவதற்காக அவைகளைச் செய்ய முடியா யாமல் வருத்தப்படுகிற நீ அளவில்லாத தயையுள்ளவனும், தார தம்மியம் பாராமல் எல்லா உலகங்களையும் காப்பாற்றுகிறவனும், தன்னை அடைந்தவர்கள் என்ன குற்றம் பண்ணபோதிலும், அவைகளைக் கவனிக்காமல் அவர்களிடத்தில் அளவில்லாத பிரீதி பண்ணுபவனுமான என்னை 1 ஒருவனையே சரணாகதி பண்ணு. பிறகு நான் பக்தியோகத்திற்கு இடைஞ்சலான உன்னுடைய எல்லாப் பாபங்களையும் நீ பிராயச்சித்தம் பண்ணுமலே போக்கு கிறேன். நீ 2 துக்கப்படாதே. [66]

---

1. ஒருவனையே என்று சொன்னது எல்லா தர்மங்கள் என்பதற்கு எதிர்த்தட்டாக. ஆகையால் பகவானைச் சரணாகதிசெய்வது ஒன்றே எல்லாவிதப் பிராயசித்தம் என்று கருத்து.

2. பக்தியோகம் செய்யமுடியாதவன் இந்த சரணாகதியைச் செய்யலாம். அப்போது 'தர்மம்' என்பது பக்தியோகமும், அதின் அங்கங்களான காமயோகம் முதலானவைகளும். 'பாபம்' என்கிற சொல்லுக்குப்பகவானிடம் போவதற்குஇடைஞ்சலான எல்லாப்பாபங்களும் என்று பொருள். இது தவிர எவன்எவனுக்கு எந்தஎந்தபலனில்ஆசை இருக்கிறதோ, அதற்கு ஏற்பட்ட உபாயத்தைச் செய்ய முடியாவிட்டால், அவன் அந்த உபாயத்தைவிட்டு, பகவான் ஒருவரையே சரணாகதி பண்ணவேண்டும் என்று காட்டப்படுகிறது.

ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் இந்த சுலோகத்திற்குப்பொருள் எழுதுகையில் பக்தியோகம் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறதென்று எழுதியிருக்கிறார். ஆகையால் அவரைத்தைவமாகநினைத்த நம்போன்றவர்கள் பக்தியோகம் பண்ணுவது பிசகு என்று சொன்னால், அவர் திருவுள்ளத்திற்கு மிகவும் வருத்தமாக இருக்கும். ஆனால் பக்தியோகத்தை நம்மால் செய்யமுடியாது என்று மட்டும்தான் சொல்லலாம். மேலும் என்னைச்சரணாகதி பண்ணு (கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்) என்று பகவான் உத்திரவுபண்ணி யிருக்கும்போது, நாம் அப்படிக் கேட்காமலிருந்தாலும், அவரே நம்முடைய இஷ்டத்தைக் கொடுப்பரென்று சொல்லி, நாம் சரணாகதி செய்யாமலிருப்பதும் ஸரியன்று. ஒருவராலும் அறியமுடியாததும், சாஸ்திரத்தில் மறைந்திருப்பதுமான நல்ல ஸங்கதிகளைத் தெரிவித்து நடத்துவதற்காக ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட புஸ்தகங்களைத்தவிர, அவருடைய அபிப்பிராயமான அந்த ஸங்கதிகளை வேறு எந்த வழியால் அறியலாம். அந்த வழி அவர் புஸ்தகத்திற்கு ஒத்துக்கொள்ளாமலிருந்தால்,

இதம் தே நாதபஸ்காய நாபக்தாய கதாசந | ந சாஶுஶ்ரூஷவே வாச்யம் ந ச மாம் யோऽப்யஸூயதி ||௬௭||

இதம் தே மயோபதிஷ்டம் பரமம் குஹ்யம் ஶாஸ்த்ரம் அதபஸ்காய-அதப்ததபஸே த்வயா ந வாச்யம் | த்வயி மயி ச அபக்தாய தப்ததபஸேऽபி கதாசந ந வாச்யம், அபக்தாய அஶுஶ்ரூஷவே-பக்தாயாபி அஶுஶ்ரூஷவே ந வாச்யம் | ந ச மாம் யோऽப்யஸூயதி-மத்ஸ்வரூபே மதைஶ்வர்யே மத்குணேஷு ச கதிதேஷு யோ தோஷமாவிஷ்கரோதி, ந தஸ்மை வாச்யம் | அஸமாநவிபக்திநிர்தேஶஸ்தஸ்ய அத்யந்தபரிஹரணீயதாஜ்ஞாபநாய || ||௬௭||

உனக்கு நான் சொன்னது மிகவும் ரஹஸ்யமானது. அந்த ஸங்கதிகளை நல்ல தபஸ்ஸுக்களைச்செய்யாதவனுக்கும், தபஸ்ஸு உள்ளவனாக இருந்தாலும், சொல்லுகிற உன்னிடத்திலும், உனக்குச் சொன்ன என்னிடத்திலும் பக்தியில்லாதவனுக்கும், அப்படி பக்தி இருந்தாலும். இந்த ஸங்கதிகளைக் கேட்க ஆவலில்லாதவனுக்கும் சொல்லாதே. என் ஸ்வரூபத்தையும், நான் எல்லா உலகங்களையும் அடக்கி ஆளுகிறேன் என்பதையும், ஞானம், சக்தி, தயை முதலான என்னுடைய குணங்களையும் ஒருவன் சொல்லும்போது, எவன் அதைப் பொறுக்காமல், தூஷிக்கிறானோ, அவனுக்கும் சொல்லாதே. அதாவது—தைவத்தை ஒப்புக்கொள்ளாதவனுக்குச் சொல்லாதே. கீழேசொல்லப்பட்டமூன்று பேர்களுக்கும் சொன்னாலும் சொல்லலாம். இந்த நாலாவது பேர்வழிக்கு ஒரு நாளும் சொல்லாதே. [67]

ய இமம் பரமம் குஹ்யம் மத்பக்தேஷ்வபிதாஸ்யதி |
பக்திம் மயி பராம் க்ருத்வா மாமேவைஷ்யத்யஸம்ஶய: ||

இதம் பரமம் குஹ்யம் மத்பக்தேஷு யோऽபிதாஸ்யதி-வ்யாக்யாஸ்யதி| ஸ மயி பராம் பக்திம் க்ருத்வா மாமேவைஷ்யதி| ந தத்ர ஸம்ஶய: || ||௬௮||

அவருடைய அபிப்பிராயத்தை உள்ளபடி அறியவேண்டுமென்று தவிக்கிற ஒருவன் அதை எப்படி நம்பலாம்.

எவன் இந்த உயர்ந்த ரஹஸ்யத்தை என்னுடைய பக்தர்களுக்குச் சொல்லுகிறானோ அவனுக்கு என்னிடத்தில் 1 உயர்ந்த பக்தி உண்டாகி, அதனால் அவன் என்னிடமே 2 வந்து சேருவன். இதில் ஸந்தேகமே இல்லை 3 [68]

𑌨 𑌚 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌕𑍃𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 ।
𑌭𑌵𑌿𑌤𑌾 𑌨 𑌚 𑌮𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌰𑍋 𑌭𑍁𑌵𑌿 ॥ ௬௯ ॥

𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌵𑌿𑌤𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑍋 𑌮𑍇 𑌨 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌕𑍃𑌤𑍍𑌤𑌮𑍋𑌽𑌭𑍂𑌤𑍍 । 𑌇𑌤𑌃 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌚 𑌨 𑌭𑌵𑌿𑌤𑌾 । 𑌅𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛𑌾𑌦𑌨𑌂 𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌨𑌮𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌷𑍍𑌟𑌤𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 ॥ ॥ ௬௯ ॥

உலகத்திலிருக்கும் மனிதர்களுக்குள் இதற்கு முன்பு அவன் மாதிரி எனக்கு மிகவும் இன்பமான வேலைகளைச் செய்தவன் ஒருவனுமில்லை. இனிமேல் உண்டாகப்போகிறதுமில்லை. [69]

𑌅𑌧𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌚 𑌯 𑌇𑌮𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌮𑌾𑌵𑌯𑍋𑌃 ।
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇𑌨 𑌤𑍇𑌨𑌾𑌹𑌮𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌮𑍇 𑌮𑌤𑌿𑌃 । ॥ ௭௦ ॥

𑌇𑌮𑌮𑌾𑌵𑌯𑍋𑌰𑍍𑌧𑌰𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑍇𑌨 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇𑌨𑌾𑌹𑌮𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌮𑍇 𑌮𑌤𑌿𑌃 । 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌯𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑍇𑌨𑌾𑌹𑌮𑍇𑌤𑌦𑌧𑍍𑌯𑌯𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑍇𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ॥ ௭௦ ॥

---

1. உயர்ந்த பக்தி—பரபக்தி. தகுந்தவர்களுக்குச்சொல்லுவதும் கர்மயோகத்தில் சேர்ந்தது. பக்தியோகத்திற்கு முளைபோன்ற பகவானுடைய வேலைகளில் சேர்ந்தது என்று கருத்து.

2. பகவானுடைய கீதைக்கு உண்மையான அர்த்தத்தை மனதில் பட்டுச் சொல்லுகிறவனுக்கு தாழ்ந்த பலன்களில் ஆசையை பகவான் உண்டுபண்ணமாட்டார் என்று கருத்து.

3 இவ்விடத்தில் கெட்டவர்களுக்குச்சொல்லாதே என்று முதலில் சொல்லி, பிறகு நல்லவர்களுக்குச் சொல்லு என்று பகவான் சொல்லியிருக்கிறார். எதற்காகவென்றால்-நல்லவர்களுக்குச் சொல்லாமலிருந்தாலும் இருக்கலாம். கெட்டவர்களுக்குச் சொல்லக்கூடாதென்று தன் கருத்தைக் காட்டுவதற்காக.

அவ—இந்த கீதையை ஆசாரியனிடத்தில் படித்தால் வரும் பலனைச் சொல்லுகிறார்—

எவன் மிகுந்த புண்ணியத்தை உண்டுபண்ணக்கூடிய—நாம் இரண்டுபேரும் பேசிக்கொண்ட—இந்த வார்த்தையை அதாவது—கீதையை வேதத்தைப்போல் குருவினிடத்தில் கேட்கிறானோ, அவனை இதைப்படித்த மாத்திரத்தினாலேயே இந்த கீதையில் உயர்ந்ததாகச் சொல்லப்பட்ட 1 ஞான யக்ஞம் என்கிற வேலையைச் செய்தவனாக நினைத்து, அவனிடத்தில் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை அடைகிறேன், [70]

ஶ்ரத்தாவாநநஸூயஶ்ச ஶ்ருணுயாதபி யோ நர: |
ஸோऽபி முக்த: ஶுபாம்ல்லோகாந் ப்ராப்நுயாத் புண்யகர்மணாம் || ||௭௧||

ஶ்ரத்தாவாநநஸூயஶ்ச யோ நரஶ்ஶ்ருணுயாதபி தேந ஶ்ரவணமாத்ரேண ஸோऽபி பக்திவிரோதிபாபேப்யோ முக்த: புண்யக்ருதாம் மத்பக்தாநாம் லோகாந் ஸங்காந் ப்ராப்நுயாத் || ||௭௧||

இந்தக் கீதையை 2 கேட்பவனுக்கும், கேட்கவேணுமென்று ஆசைப்படுகிறவனுக்கும், கீதை கீதை என்கிறாயே கீதையில் என்ன இருக்கிறது என்று வையாதவனுக்கும் பக்திக்கு இடைஞ்சலான பாபங்கள்போய், என்னுடைய பக்தர்கள் கூட்டங்களோடு சேருவர்கள். [71]

---

1. 9-வது அத்தியாயம் 15-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது.

2. சுலோகத்தில் 'ச' (உம்) என்கிற சொல்லாலே முன்னாலே (4-வது அத்தியாயம் 34-வது சுலோகம்) சொல்லப்பட்டபடி ஆசாரியனிடத்தில் வணக்கம முதலானவைகளையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேணுமென்று காட்டப்படுகிறது.

இங்கே கேட்பதாவது குருவினிடத்திலிருந்து முறைப்படி கேட்பதுதான். தானாய் புஸ்தகத்தைப் பார்ப்பதும், ஒருவரிடம்கேட்டபோதிலும், முறைப்படி இல்லாமல் கேட்பதும் கூடாதென்று கருத்து. அவைகளால் பக்திக்கு இடைஞ்சல்களான பாபங்கள் போகாது.

கச்சிதேதச்ச்ருதம் பார்த த்வயைகாக்ரேண சேதஸா।
கச்சிதஜ்ஞாநஸம்மோஹ: ப்ரணஷ்டஸ்தே தநஞ்ஜய॥ ॥௭௨॥

மயா கதிதமேதத் த்வயாவஹிதேந சேதஸா கச்சிச்ச்ருதம்? தவாஜ்ஞாநஸம்மோஹ: கச்சித் ப்ரணஷ்ட:? யேநாஜ்ஞாநேந மோஹேந யோத்ஸ்யாமீத்யுக்தவாந்॥ ॥௭௨॥

அர்ஜுந? நான் மிகவும் கவலைப்பட்டுச் சொன்ன ஸங்கதிகளை நீ கவனித்துக் கேட்டாயோ. அதனால் எந்த மயக்கத்தினால் முன்பு சண்டை செய்ய மாட்டேனென்று சொன்னாயோ, அந்த மயக்கம் தீர்ந்ததோ. 1 [72]

அர்ஜுந உவாச —

நஷ்டோ மோஹ: ஸ்ம்ருதிர்லப்தா த்வத்ப்ரஸாதாந்மயாச்யுத।
ஸ்திதோऽஸ்மி கதஸந்தேஹ: கரிஷ்யே வசநம் தவ॥

மோஹோ விபரீதஜ்ஞாநம்। த்வத்ப்ரஸாதாத் தத் விநஷ்டம்। ஸ்ம்ருதிர்யதாவஸ்திததத்த்வஜ்ஞாநம்। த்வத்ப்ரஸாதாதேவ தல்லப்தம்। அநாத்மநி ப்ரக்ருதாவாத்மாபிமாநரூபோ மோஹ:, பரமபுருஷஶரீரதயா ததாத்மகஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய சிதசித்வஸ்துந: அததாத்மாபிமாநரூபஶ்ச, நித்யநைமித்திகரூபஸ்ய கர்மண: பரமபுருஷாராதநதயா தத்ப்ராப்த்யுபாயபூதஸ்ய பந்தகத்வபுத்திரூபஶ்ச ஸர்வோ விநஷ்ட:। ஆத்மந: ப்ரக்ருதிவிலக்ஷணத்வதத்ஸ்வபாவரஹிததா, ஜ்ஞாத்ரைகஸ்வபாவதா, பரமபுருஷஶேஷதா, தந்நியாம்யத்வைகஸ்வபாவதாஜ்ஞாநம், நிகிலஜகதுத்பவஸ்திதிப்ரலயலீலாஶேஷதோஷப்ரத்யநீககல்யாணைகஸ்வரூபஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிஶயஜ்ஞாநபலைஶ்வர்யவீர்யஶக்திதேஜ: ப்ரப்ருதிஸமஸ்தகல்யாணகுணகணமஹார்ணவ பரப்ரஹ்மஶப்தாபிதேயபரவாஸுதே

1. அர்ஜுநன் மனது இப்போது இருக்கிறது பகவானுக்குத் தெரியும். ஆனபோதிலும், அவனுடைய மனதின இருப்பை அவன் வாயாலே சொல்லிக் கேட்கவேணுமெனகிற ஆசையினாலே, தனக்குத் தெரியாததுபோல கேட்கிறார்.

ரூபயாதாத்ம்யஜ்ஞாநம் ச, ஸர்வம்ப்ரதிஶேஷபூதஸ்யாதா
த்ம்யவிஜ்ஞாநம் தத்ஸமாராதநபூதஸ்வகர்மஸ்வரூபஜ்ஞாநம் ச பரமை
காந்திக ஶ்ரீ நித்யநைமித்திக கர்மநிஷ்டஸ்ய பரி
ஹாரஸம்ஸாரத்வத்ப்ராப்திரூப ஸர்வோபாயோஜ்ஞாநம் ச பரம
பரமகாருண்யேந மோக்ஷ ப்ரதாதுர்பாவ:
பரமபுருஷஸ்வரூபஜ்ஞாநம் ச லப்தம் । தத்ஸ்ய
ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்க்க விபரீதஜ்ஞாநமூலம் ஸர்வ
ஸம்ஶயாதீதோऽஸ்மி கதஸந்தேஹ: ஸ்வஸ்த: ஸ்திதோऽஸ்மி ।
இதாநீமேவ யுத்தாதிகர்தவ்யதாவிஷயம் தவ வசநம் கரி
ஷ்யே । யதோக்தம் யுத்தாதிகம் கரிஷ்யே இத்யர்த்த: ॥ ॥ ௭௩ ॥

அவ—அர்ஜுனன் சொல்லுகிறான்—

நீர் என் விஷயத்தில் மிகவும் கவலைப்பட்டு, மிகவும் இன்பமாகச் சொல்லியபோது, நான் கொஞ்சம் ஸந்தோஷப்பட்டதையே வியாஜமாகக்கொண்டு, என்னிடத்தில் அளவில்லாத ஸந்தோஷத்தை அடைந்து, நல்ல ஸங்கதிகளைச சொல்லிக் கொடுத்தபடியால், எனக்கு தப்பு எண்ணங்கள் எல்லாம்போய் விட்டன. அவைகளாவன—உடம்புதான் ஆத்மாஎன்கிற தப்பு எண்ணம்; உம்முடைய உடம்பான உலகத்தைப்பற்றி உம்முடைய உடம்புஎன்று அறியாமையும்;உடம்பு அன்றுஎன்கிற எண்ணமும்;நித்தியம்,நைமித்திகம் முதலான-சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய-கர்மங்களைச்செய்வதனால் மிகவும் உயர்ந்த புருஷனை நீர் மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்து, செய்கிறவர்களைஉம்மிடம் அழைத்துக்கொள்ளுவீர்என்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்க,அந்தக்கர்மங்கள் ஸம்ஸாரத்தைக்கொடுக்கும் என்கிறதப்புஎண்ணம்-இவை முதலானவைகள்.அதாவது-எந்தவஸ்துக்களைப்பற்றியும அவைகளின உண்மையே தான் தோன்றுகிறது. ஆத்மா உடம்பைக் காட்டிலும் வேறு; அழிவது முதலான உடம்பின் கெட்ட ஸ்வபாவங்கள ஒன்றுமில்லாதது; அறிவையே இயற்கையாக உடையது; எப்பொழுதும் உமக்கு இஷ்டமான வேலைகளைச் செய்வதற்கே ஏற்பட்டது; எப்பொழுதும் உம்மால் ஏவத்தகுந்தது; நீர் எல்லா உலகங்களையும் விளையாட்டாக உண்டுபண்ணி, காப்பாற்றி, அழிக்கிறீர்; மோக்ஷத்தையும கொடுக்கி

நீர்; ஒருவிதக்குற்றமும் உம்மிடத்தில் கிட்டாது; நீர் உயர்ந்த எல்லாநல்லகுணங்களும் இயற்கையாகவே உடையவர்; பரப்பிரும மமென்றும் பரமபுருஷனென்றும் சொல்லப்படுகிறவர்; இப்படித் தெரிந்து, இந்த அறிவை எப்பொதும் பழக்க வேண்டும்; உம்முடைய ஸந்தோஷத்திற்காகவே நித்தியகர்மங்களையும், நைமித்திக கர்மங்களையும் செய்யவேண்டியது; கெட்டகாரியங்களைச் செய்யாமலிருக்கவேண்டியது; கண்முதலானவைகளையும், மனதையும் அடக்குவது, தயை, பொறுமை முதலான ஆத்மாவுக்கு இருக்க வேண்டிய நல்ல குணங்களை வளர்க்க வேண்டியது; இவைகளைச்செய்தால், பக்தி என்று சொல்லப்படுகிற உம்முடைய தியானம் நாளுக்குநாள் வளர்ந்து நிறைவேறி, அதனால் உம்மை அடையலாம்; உபநிஷத்துக்களில மிகவும் உயர்ந்த புருஷனாகச் சொல்லப்படுகிறவர் எனக்குத்தோழனை வாஸுதேவன்என்கிற நீர்தான்- இவைகளை ஸந்தேகமில்லாமல் அறிந்தேன். பந்துக்களிடத்தில் ஸ்நேஹத்தினாலும், தயையினாலும பலவிதமான தப்பு எண்ணங்கள் அளவில்லாமல் வளர்ந்து, அதனால் ஏற்பட்ட எல்லா துக்கங்களும் போய் விட்டன. இப்போது மிகவும் ஸந்தோஷமாக இருக்கிறது. சண்டைக்காக வில்லில் பாணங்களைப் பூட்டியாய் விட்டது. [73]

அவ.—த்ருதராஷ்ட்ராய ஸ்வபுத்ராணாம் பாண்டவாநாம் ச யுத்தே கிம் அக்ரியத இதி ப்ருச்சதே ஸஞ்ஜய உவாச—

இத்யஹம் வாஸுதேவஸ்ய பார்த்தஸ்ய ச மஹாத்மந: ।
ஸம்வாதமிமமச்ரௌஷமத்புதம் ரோமஹர்ஷணம் ॥ ௭௪ ॥

இத்யேவம் வாஸுதேவஸ்ய-வஸுதேவஸூநோ:, பார்த்தஸ்ய ச பித்ருஷ்வஸு: புத்ரஸ்ய மஹாத்மந:-மஹாபுத்தே: இமம் உக்தலக்ஷணம் ரோமஹர்ஷணம் அத்புதம் ஸம்வாதம் அஹம் அச்ரௌஷம்-ச்ருதவாநஸ்மி ॥ ௭௪ ॥

அவ.—சண்டையில் என்பிள்ளைகளும் பாண்டுவின் பிள்ளைகளும் என்ன செய்தார்கள் என்று கேட்ட திருதராஷ்டிரருக்கு ஸஞ்சயர் சொல்லுகிறார்—

கீழ்ச்சொன்னபடி வஸுதேவருடைய பிள்ளையான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கும், அவனுக்கு அத்தை பிள்ளையாயும், உயர்ந்தபுத்தி

உள்ளவனையும், அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய இரண்டு திருவடிகளையும் நம்பி அடைந்தவனுமிருக்கிற அர்ஜுனனுக்கும், நடந்த-மயிர்க் கூச்சலை உண்டு பண்ணக் கூடிய—ஆச்சரியமான-வார்த்தைகளை அவரவர்கள் சொன்னபடியே நான் கேட்டேன். (74).

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌾𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍁𑌤𑌵𑌾𑌨𑍇𑌤𑌦𑍍𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌮𑌹𑌂 𑌪𑌰𑌮𑍍 ।
𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌯𑍋𑌗𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌾𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌤𑍍𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌕𑌥𑌯𑌤𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍 ॥௭௫॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌾𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌨𑍁𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇𑌣 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌲𑌾𑌭𑌾𑌤𑍍 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌾𑌖𑍍𑌯𑌂 𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌂 𑌯𑍋𑌗𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌾𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌬𑌲𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌧𑍇𑌰𑍍𑌭𑌗𑌵𑌤𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌕𑌥𑌯𑌤𑌃 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍁𑌤𑌵𑌾𑌨𑌹𑌮𑍍 । ॥௭௫॥

நல்ல ஆசார்யரான வியாஸருடைய அனுக்கிரஹத்தினால் எல்லாஸங்கதிகளையும் பார்க்கக்கூடிய கண்ணையும், எல்லாஸங்கதிகளையும் கேட்கக்கூடிய காதையும் அடைந்து, உயர்ந்த ரஹஸ்யமான பக்தியோகத்தை ஞானம், சக்தி முதலான உயர்ந்தகுணங்களுள்ள ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தானேசொல்லும்போது நான் நேரில் கேட்டேன். அவர் சிஷியர்கள் வழியாய் கேட்கவில்லை. [75]

𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌮𑌿𑌮𑌮𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌮𑍍 । 𑌕𑍇𑌶-
𑌵𑌾𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌯𑍋𑌃 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌹𑍃𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌚 𑌮𑍁𑌹𑍁𑌰𑍍𑌮𑍁𑌹𑍁𑌃॥

𑌕𑍇𑌶𑌵𑌾𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌯𑍋𑌰𑌿𑌮𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌮𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌂 𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌂 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍁𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑍁𑌹𑍁𑌰𑍍𑌮𑍁𑌹𑍁𑌰𑍍𑌹𑍃𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 ॥ ॥௭௬॥

இப்படிநேரில்கேட்ட-ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கும்அர்ஜுனனுக்கும் நடந்த—எல்லாபாபத்தைப் போக்கக்கூடிய-மிகவும் ஆச்சரியமான-வார்த்தையை நினைத்து நினைத்து, அளவில்லாமல் ஸந்தோஷத்தை அடைகிறேன். [76]

𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌰𑍂𑌪𑌮𑌤𑍍𑌯𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌂 𑌹𑌰𑍇𑌃 ।
𑌵𑌿𑌸𑍍𑌮𑌯𑍋 𑌮𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍 𑌹𑍃𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌚 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌃॥

𑌤𑌚𑍍𑌚𑌾𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌿𑌤𑌮𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌂 𑌹𑌰𑍇𑌰𑌤𑍍𑌯𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌂 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌮𑌯𑌾 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌹𑍃𑌷𑍍𑌯𑌤𑍋 𑌮𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌮𑌯𑍋 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 । 𑌪𑍁𑌨𑌃𑌪𑍁𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌹𑍃𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 ॥ ॥௭௭॥

அர்ஜுநனுக்குப் பகவானால் காண்பிக்கப்பட்ட—எல்லாதேவதைகளுக்கும் ராஜாவான அவருடைய— எல்லாலோகத்தையும் அடக்கி ஆளுவதைக் கண்ணுக்குக்காட்டின-மிகவும் ஆச்சரியமான உருவத்தை நான் பார்த்தேன். அதை நினைத்து நினைத்து, அளவில்லாத ஸந்தோஷமும் ஆச்சரியமும் உண்டாகிறது. [77]

𑌸𑌵— 𑌕𑌿𑌮𑌤𑍍𑌰 𑌬𑌹𑍁𑌨𑍋𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨—

𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌯𑍋𑌗𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑍋 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑍋 𑌧𑌨𑍁𑌰𑍍𑌧𑌰𑌃।
𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑍍𑌵𑌿𑌜𑌯𑍋 𑌭𑍂𑌤𑌿𑌰𑍍𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌾 𑌨𑍀𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑌮 ॥

𑌓𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌹𑌾𑌭𑌾𑌰𑌤𑍇 𑌶𑌤𑌸𑌾𑌹𑌸𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌾
𑌯𑌾𑌂 𑌵𑍈𑌯𑌾𑌸𑌿𑌕𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌭𑍀𑌷𑍍𑌮𑌪𑌰𑍍𑌵𑌣𑌿
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌗𑍀𑌤𑌾𑌸𑍂𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍𑌸𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂
𑌯𑍋𑌗𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵
𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌙𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑍋 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌯𑍋𑌗𑍋
𑌨𑌾𑌮𑌾𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌶𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃 ॥
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌯 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃 ॥

𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌯𑍋𑌗𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃- 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯𑍋𑌚𑍍𑌚𑌾𑌵𑌚𑌰𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚𑍇𑌤𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌚𑍇𑌤𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑍋 𑌯𑍇 𑌯𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌯𑍋𑌗𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌾𑌨𑌾𑌮𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌰𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌭𑍇𑌦𑌃-𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌃 𑌵𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌸𑍂𑌨𑍁𑌃-𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌚 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑍋 𑌧𑌨𑍁𑌰𑍍𑌧𑌰𑌃 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌿𑌤𑍃𑌷𑍍𑌵𑌸𑍁𑌃 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃- 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌦𑌦𑍍𑌵𑌨𑍍𑌦𑍍𑌵𑍈𑌕𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌃- 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑍍𑌵𑌿𑌜𑌯𑍋 𑌭𑍂𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨𑍀𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌾 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌲𑌾-𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑌮𑍇𑌤𑌿 ॥ ॥ ௭௮ ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌵𑌿𑌰𑌚𑌿𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌗𑍀𑌤𑌾𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑍇
𑌅𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌶𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃.
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌗𑍀𑌤𑌾𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌂𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌮𑍍 ॥
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

அவ—என்னத்துக்குப் 1பல வார்த்தைகளைச் சொல்லவேணும்—

எந்தக்கக்ஷியில் உலகத்தில் இருக்கும் அறிவுள்ளது அறிவில்லாதது என்று இருவகையான எல்லாவஸ்துக்களுக்கும், எந்த எந்த ஆச்சரியமான குணங்கள் இருக்கின்றனவோ. அவைகளை தன் நினைவு மாத்திரத்தினாலேயே ஏற்படுத்துகிற எல்லாவஸ்துக்களுடைய வெவ்வேறுவிதமான ஸ்வரூபம், இருப்பு, வேலைகள், என்கிற மூன்றையும் தன்னுடைய நினைவுப்படி செய்துகொண்டிக்கிற, வஸுதேவருடைய பிள்ளையான கிருஷ்ணன் இருக்கிறாரோ; அவருக்கு அத்தையான குந்தி பிள்ளையான—அவருடைய இரண்டு திருவடிகளையே தனக்கு எல்லா விதத்துக்கும் நம்பியிருக்கிற-உயர்ந்த வில்லாளியான—அர்ஜுநன் எந்தக்கக்ஷியிலிருக்கிறானோ,

---

1. திருதராஷ்ட்டிரன் துர்யோதனனுக்கு ஜெயம் வரவேணுமென்கிற ஆசையினால் சண்டையில் என்ன நடந்தது என்று ஸஞ்சயனைக்கேட்டான். சண்டை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னாலேயே பகவானுடைய விச்வரூப உடம்பில் துர்யோதனன் முதலானவர்கள் பகவானுடைய வாயில் கஷ்டப்பட்டதாகப் பார்த்ததாலும் (அ- 11- சு. 26. 27.), இவர்களை ஏற்கனவே நான் கொன்று விட்டேன் என்று பகவான சொன்னதைக் கேட்டதாலும் (சு-33), துர்யோதனன சாகப்போகிறான் என்று ஸஞ்ஜயருக்குத் தெரிந்துவிட்டது. இதை எப்படி நேராகச் சொல்லுகிறதென்று யோஜித்து, குருவம்சத்தாரும் பாஞ்சால தேசத்தாரும் பாதிவார்த்தை சொல்லும்போதே முழுஸங்கதிகளையும் அறிவார்களென்கிற சொல் இருப்பதாலே, இந்தவார்த்தையினாலேயே அவன் தெரிந்து கொள்ளுவானென்று நினைத்து, அதை மறைபொருளாக அவர்களுடைய வார்த்தைகளைக்கேட்டேன் என்று சொன்னார். பிள்ளைகளிடமிருக்கும் கடுமையான சபலத்தினாலே, அப்போதும் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. பிறகு இதினாலாவது தெரிந்து கொள்ளட்டும் என்று நினைத்து, 'அந்த உருவத்தை நினைத்து ஸந்தோஷப்படுகிறேன்' என்று சொன்னார். அப்பொழுதும் எல்லா விதத்தாலும் குருடனை (அதாவது—வெளிக் கண்ணுமில்லை. உள் கண்ணான அறிவு மில்லை) திருதராஷ்ட்டிரன் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. இவ்வளவிலும் அறிந்து கொள்ளாதஉனக்கு நேராகவே சொல்லுகிறேன் என்று சொல்லுகிறா.

அந்தக்கக்ஷிககாராசளுககுததான 1 ஸ்ரீயும், விஜயமும், பூதியும, நிலையான நீதியும இருககுமெனறு என அபிபபிராயம. [78]

---

1 ஸ்ரீ என்பது ஒருவிதக்குறைவனனியில ராஜஜியம முதலான எலலா ஸமபததுககளினநிறைவு விஜயம்-சததுருககளைத தொலைப்பது. பூதி-எலலாவிதஸம்பதது அதாவது—எலலா வறறையும அடக்கிஆளு வது முதலான சகதி. நீதி-அநதநத சாஸ்திரஙகளைக கொண்டு இடம காலம முதலானவைகளுககுத தகுந்தபடி இநத இநத வேலைகளைச செய யவேணடியது, இநத இநத வேலைகளைச செயயக கூடாதென்கிற உள் ளபடியான தீரமானமும், அதறகுத் தகுநத வேலையும. நிலையாயிருப பதாவது—மிகுந்த ஜாககிரதையும், அறிவும உளளவாகளாலும எவவிதத் தாலும மாறற முடியாமலிருககை

பதினெட்டாவது அததியாயம முறறிற்று.

ஸ்ரீமதே வேதாநத ராமாநுஜ மஹாதேசிகாயநம.

ஸ்ரீகீதை முறறிறறு.